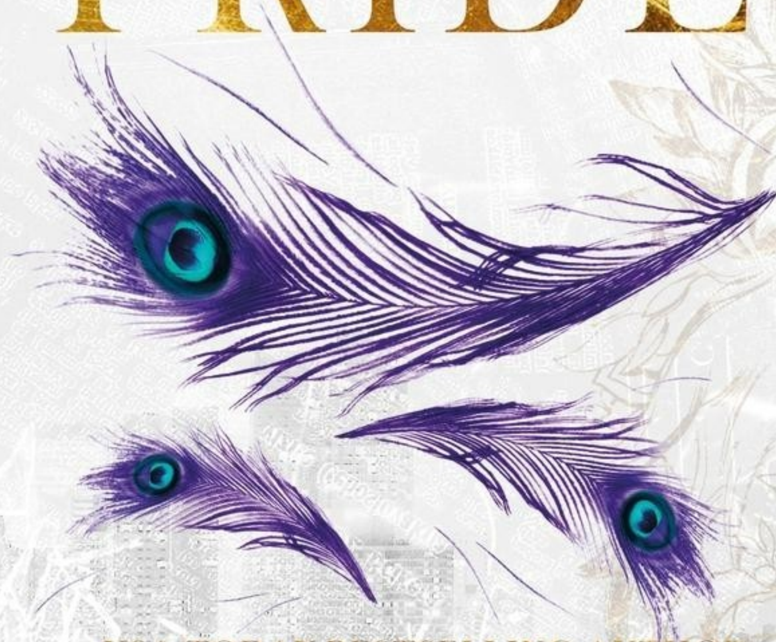

KING OF PRIDE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

Ana Huang este o autoare de bestselleruri *USA Today*, internaționale și numărul 1 pe Amazon.
Cunoscută mai ales pentru seria ei *Twisted*, ea scrie New Adult și romantice contemporane cu eroi delicios de alfa, eroine puternice, și o mulțime de abur, anxietate, și swoon presărat în.

Cărțile sale au fost vândute la peste două duzini de edituri străine pentru a fi traduse și au fost prezentate în publicații precum NPR, *Cosmopolitan*, *Financial Times* și *Glamour UK*.

Pasionată de călătorii, îi place să includă destinații frumoase în poveștile sale și nu va refuza niciodată un bun chai latte.

Când nu citește sau nu scrie, Ana este ocupată să viseze cu ochii deschiși și să caute pe Yelp următorul ei restaurant preferat.

De Ana Huang

REGI AI PĂCATULUI
O serie de standalones interconectate

Regele
Mâniei
Regele
Mândriei
Regele
Lăcomiei
Regele
Lăcomiei

SERIILE TWISTED
O serie de standalones interconectate

Dragoste
răsucită Jocuri
răsucite Ură
răsucită
Minciuni
răsucite

DACĂ IUBIREA SERIES

Dacă ne vom mai întâlni vreodată
(Cartea 1) Dacă soarele nu apune
niciodată (Cartea 2) Dacă dragostea
ar avea un preț (Standalone)
Dacă am fi fost perfecți (Standalone)

Drepturi de autor

Publicat de Piatkus ISBN:

978-0-349-43634-0

Toate personajele și evenimentele din această publicație, altele decât cele care aparțin în mod clar domeniului public, sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este pur întâmplătoare.

Editor: Becca Hensley Mysoor de la Fairy Plotmother, Amy Briggs de la Briggs Consulting LLC
Corector: Britt Tayler
Designer de copertă: Cat Imb, TRC Designs

Piatkus
Little, Brown Book Group
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Cuprins

Pentru toate fetele care cred că deșteptul e sexy. (Și care știu că cele tăcute sunt cele mai ciudate).

Playlist

I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)
Taylor Swift

Ai pus o vrajă pe mine
Austin Giorgio

Te iubesc ca un cântec de dragoste
Selena Gomez

Corp electric
Lana Del Rey

Coliziune
Justin Skye

Mijlocul nopții
Elley Duhé

Fără rușine
Camila Cabello

Tu spui
Lauren Daigle

Dragoste sângerândă
Leona Lewis

Fii fără tine
Mary J. Blige

NOTE DE CONȚINUT

Această poveste conține conținut sexual explicit, blasfemii și subiecte care pot fi sensibile pentru unii cititori.

Pentru o listă detaliată, vă rugăm să vizitați *anahuang.com/content-warnings*

CAPITOLUL 1
Isabella

"Deci *nu* ai folosit prezervativele fosforescente pe care ți le-am dat?"

"Nu. Îmi pare rău." Tessa mi-a întors privirea mea abătută cu una amuzată. "A fost prima noastră întâlnire. De unde ai luat prezervativele alea?"

"La petrecerea de luna trecută cu skate neon." Am participat la petrecere în speranța că mă va elibera de rutina vieții mele. Nu *a* fost așa, dar mi-a furnizat o pungă de cadouri de petrecere încântătoare pe care le-am împărțit prietenilor. Din moment ce sufeream de o interdicție autoimpusă a bărbaților, a trebuit să trăiesc prin intermediul lor, ceea ce era greu când prietenii nu cooperau.

Tessa își incremeni fruntea. "De ce împărțeau prezervative la o petrecere de skate?" "Pentru că aceste petreceri se transformă întotdeauna în orgii uriașe", am explicat. "Am văzut pe cineva

să folosești unul dintre acele prezervative chiar acolo, în mijlocul

patinoarului." "Glumești."

"Nu." Am reaprovizionat garniturile, apoi m-am întors să îndrept diferitele pahare și pahare. "Sălbatic, nu? A fost distractiv, chiar dacă unele dintre lucrurile la care am asistat m-au traumatizat o săptămână bună după..."

Am divagat, fiind doar pe jumătate atentă la mișcările mele. După un an de muncă de barman la Clubul Valhalla, o societate exclusivistă pentru membrii bogați și puternici ai lumii, cea mai mare parte a muncii mele era memorie musculară.

Era ora șase într-o seară de luni - o oră de vârf în alte localuri, dar o zonă moartă la Valhalla. Tessa și cu mine foloseam întotdeauna acest moment pentru a bârfi și a ne pune la curent cu weekend-urile noastre.

Eram aici doar pentru salariu, până când îmi terminam cartea și deveneam un autor publicat, dar a fost plăcut să lucrez cu cineva pe care chiar îl plăceam. Majoritatea colegilor mei de până atunci erau niște ticăloși.

"Ți-am spus despre tipul cu steagul gol?" I-am spus. "A fost unul dintre cei care a participat *întotdeauna* la orgii."

"Uh, Isa." Numele meu a scârțâit într-o manieră cu totul neasemănătoare cu cea a lui Tessa, dar eram prea mult pe val ca să mă opresc.

"Sincer, n-am crezut niciodată că voi vedea o sculă strălucitoare..." O tuse politicoasă mi-a întrerupt discursul.

O tuse politicoasă, *masculină,* care nu-i aparținea deloc colegului meu preferat.

Mişcările mele s-au oprit brusc. Tessa a mai scos un scâncet chinuit, care a confirmat ceea ce intuiția mea deja bănuia: noul venit era un club

membru, nu managerul nostru relaxat sau unul dintre agenții de pază care au trecut pe aici în pauză.

Și tocmai mă auziseră vorbind despre scule strălucitoare.

La naiba.

Flăcările de căldură îmi ardeau obrajii. La naiba să-mi termin manuscrisul; ceea ce îmi doream cel mai mult acum era ca pământul să cascadă și să mă înghită cu totul.

Din păcate, nici măcar un singur tremur nu s-a cutremurat sub picioarele mele, așa că, după un moment de umilință, mi-am îndreptat umerii, mi-am afișat cel mai bun zâmbet de client service și m-am întors.

Gura mea abia și-a terminat curba ascendentă înainte de a îngheța. S-a ridicat și a cedat, ca o pagină web care nu putea termina de încărcat.

Pentru că la mai puțin de un metru și jumătate, cu un aer uimit și mult mai chipeș decât avea dreptul să arate orice bărbat, se afla Kai Young.

Membru apreciat al comitetului de conducere al Clubului Valhalla, moștenitor al unui imperiu media de miliarde de dolari și deținător al unei abilități stranii de a apărea de *fiecare dată* în mijlocul celor mai jenante conversații ale mele, Kai Young.

Un nou val de mortificare mi-a trecut pe față.

"Îmi cer scuze că v-am întrerupt", a spus el, tonul său neutru nu trăda niciun indiciu al gândurilor sale despre conversația noastră. "Dar aș dori să comand o băutură, vă rog."

În ciuda unei dorințe mistuitoare de a mă ascunde sub bar până pleacă, nu m-am putut abține să nu mă topesc puțin la auzul vocii lui. Profundă, fină și catifelată, învăluită într-un accent britanic atât de elegant încât îl făcea de rușine pe cel al reginei. Mi-a intrat în sânge ca o jumătate de duzină de pahare de whisky puternic.

Corpul meu s-a încălzit.

Sprâncenele lui Kai s-au ridicat o fracțiune, iar eu mi-am dat seama că fusesem atât de concentrată la vocea lui încât nu i-am răspuns încă la cererea lui. Între timp, Tessa, mica trădătoare, dispăruse în camera din spate, lăsându-mă să mă descurc singură. *Nu va mai scoate niciodată un prezervativ de la mine.*

"Bineînțeles." Mi-am curățat gâtul, încercând să ușurez norul de tensiune care se îngroșa. "Dar mi-e teamă că nu servim gin tonic cu strălucire în întuneric". *Nu fără o lumină neagră care să facă tonicul să strălucească, oricum.*

Mi-a aruncat o privire goală.

"Din cauza ultimei dăți când m-ai auzit vorbind despre produse de protecție", am spus. *Nimic.* Aș fi putut la fel de bine să trăncănesc despre modelele de trafic din orele de vârf, la cât de multă reacție a arătat. "Ați comandat un gin tonic cu căpșuni pentru că vorbeam despre produse cu aromă de căpșuni..."

Mă afundam într-o groapă din ce în ce mai adâncă. Nu voiam să-i amintesc lui Kai despre momentul în care m-a auzit discutând despre prezervative cu căpșuni la gala de toamnă a clubului, dar trebuia să spun *ceva* care să-i distragă atenția de la, ei bine, situația mea actuală cu prezervativele.

Ar trebui să nu mai vorbesc despre sex la serviciu.

"Nu contează", am spus repede. "Vrei ca de obicei?"

În afară de gin tonic cu căpșuni și tonic, Kai a comandat un scotch, simplu de fiecare dată.

Era mai previzibil decât un cântec al lui Mariah Carey în timpul sărbătorilor.

"Nu astăzi", a spus el cu ușurință. "O să iau în schimb un "Death in the Afternoon"." Și-a ridicat cartea astfel încât să pot vedea titlul mâzgălit pe coperta uzată. *Pentru cine bat clopotele,* de Ernest Hemingway. "Mi se pare potrivit."

Inventat de Hemingway însuși, Death in the Afternoon era un cocktail simplu format din șampanie și absint. Culoarea sa verde irizantă era, de asemenea, cât se poate de apropiată de o băutură obișnuită de cea care strălucește în întuneric.

Mi-am îngustat ochii, nesigur dacă era o coincidență sau dacă își bătea joc de mine.

S-a uitat înapoi, cu o expresie de nepătruns.

Păr negru. Linii clare. Rame negre subțiri și un costum atât de perfect croit încât trebuie să fi fost făcut la comandă. Kai era întruchiparea sofisticării aristocratice și a reușit să atingă stoicismul britanic care o însoțea.

De obicei, mă pricepeam destul de bine să citesc oamenii, dar îl cunoșteam de un an și încă nu reușisem să-i sparg masca. Mă irita mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

"O moarte după-amiază, vine imediat", am spus în cele din urmă.

M-am ocupat de băutura lui, în timp ce el s-a așezat ca de obicei la capătul barului și a scos un caiet din buzunarul hainei. Mâinile mele au trecut prin mișcări, dar atenția mea era împărțită între pahar și bărbatul care citea în liniște. Din când în când, se oprea și scria ceva.

Acest lucru în sine nu era neobișnuit. Kai venea adesea să citească și să bea singur înainte de aglomerația de seară. Ceea ce *era* neobișnuit era momentul ales.

Era luni după-amiază, cu trei zile și două ore înainte de sosirea sa săptămânală, programată cu precizie, de joi seara. Își încălca tiparul.

Kai Young *nu a* rupt *niciodată* modelul.

Curiozitatea și o ciudată lipsă de aer îmi încetineau ritmul în timp ce îi aduceam băutura. Tessa era încă în camera de aprovizionare, iar tăcerea cântărea mai greu cu fiecare pas.

"Iei notițe?" Am așezat cocktailul pe un șervețel și am aruncat o privire la caietul lui. Acesta se afla deschis lângă romanul lui Kai, paginile sale fiind pline de un scris negru îngrijit și precis.

"Traduc cartea în latină." A întors pagina și a mâzgălit o altă propoziție fără să ridice privirea sau să se atingă de băutură.

"De ce?"

"Este relaxant."

Am clipit, sigur că nu-l auzisem bine. "Crezi că a traduce manual un roman de cinci sute de pagini în latină este *relaxant*?"

"Da. Dacă aș fi vrut o provocare mentală, a ș fi tradus un manual de economie. Traducerea de ficțiune este rezervată pentru timpul meu liber."

A aruncat explicația cu nonșalanță, ca și cum ar fi fost un obicei la fel de obișnuit și de înrădăcinat ca și cum și-ar fi aruncat haina pe spătarul canapelei.

M-am holbat la el. "Wow. Asta e..." Nu mai aveam cuvinte.

Știam că oamenii bogați se dedau la hobby-uri ciudate, dar cel puțin acestea erau de obicei excentricități amuzante, cum ar fi organizarea de nunți fastuoase pentru animalele lor de companie sau băi în șampanie. Hobby-ul lui Kai era pur și simplu *plictisitor*.

Colțurile gurii i s-au strâmbat și, alături de jenă, s-a ivit și conștientizarea. *Pare să fie tema zilei.* "Îți bați joc de mine."

"Nu în totalitate. Mi se pare relaxant, deși nu sunt un mare fan al manualelor de

economie. Am avut destule la Oxford." Kai a ridicat în cele din urmă privirea.

Pulsul mi-a sărit în gât. De aproape, era atât de frumos încât aproape că mă durea să-l privesc în față. Părul negru și des îi peria fruntea, încadrându-i trăsături desprinse direct din epoca clasică de la Hollywood. Pomeții cizelați coborau spre un maxilar pătrat și

buze sculptate, în timp ce ochii căprui profunzi străluceau în spatele unor ochelari care nu făceau decât să-i sporească farmecul.

Fără ele, atractivitatea lui ar fi fost rece, aproape intimidantă în perfecțiunea ei, dar cu ele, era abordabil. Uman.

Cel puțin atunci când nu era ocupat să traducă clasici sau să conducă compania media a familiei sale. Cu ochelari sau fără ochelari, nu era nimic *abordabil* în niciunul dintre aceste lucruri.

Coloana mea vertebrală a vibrat de conștientizare când a întins mâna după băutură. Mâna mea era încă pe tejghea. Nu m-a atins, dar căldura corpului său m-a atins la fel de sigur ca și cum ar fi făcut-o.

Furnicăturile s-au răspândit, vibrând sub pielea mea și încetinindu-mi respirația. "Isabella."

"Hmm?" Acum că mă gândeam la asta, de ce avea Kai nevoie de ochelari? Era suficient de bogat pentru a-și permite o operație la ochi cu laser.

Nu că m-aș fi plâns. Poate că era plictisitor și puțin încordat, dar chiar...

"Domnul de la celălalt capăt al barului încearcă să vă atragă atenția."

Am revenit la realitate cu o tresărire neplăcută. În timp ce eram ocupat să mă holbez la Kai, noi clienți au intrat în bar. Tessa era din nou în spatele tejghelei, îngrijind un cuplu bine îmbrăcat, în timp ce un alt membru al clubului aștepta să fie servit.

La naiba.

M-am grăbit, lăsându-l în urmă pe Kai, care părea amuzat.

După ce am terminat cu clientul meu, s-a mai apropiat unul, și încă unul. Ajunsesem la happy hour în Valhalla și nu aveam timp să mă gândesc din nou la Kai sau la metodele lui ciudate de relaxare.

În următoarele patru ore, Tessa și cu mine am intrat într-un ritm familiar în timp ce lucram cu mulțimea.

Valhalla nu avea mai mult de o sută de membri, așa că până și cele mai aglomerate nopți nu erau nimic în comparație cu haosul cu care mă confruntam în barurile din centru. Dar, deși erau mai puțini, clienții clubului aveau nevoie de mai multă grijă și mângâiere a ego-ului decât băieții obișnuiți din frății sau burlacii beți. Până când ceasul s-a apropiat de ora nouă, eram gata să mă prăbușesc și eram al naibii de recunoscător că aveam doar o jumătate de tură în acea seară. Totuși, nu am putut rezista să nu mă uit din când în când la Kai. De obicei pleca de la bar după o oră sau două, dar aici era, încă bea și discuta cu ceilalți membri ca și cum nu era altundeva unde ar fi preferat să fie.

Ceva nu e în regulă. Lăsând la o parte sincronizarea, comportamentul său de astăzi nu se potrivea deloc cu tiparele sale anterioare și, cu cât mă uitam mai atent, cu atât mai multe semne de necazuri observam: tensiunea din umerii săi, micul încrețit între sprâncene, zâmbetele sale crispate.

Poate că a fost șocul de a-l vedea în afara programului, sau poate că încercam să-i plătesc lui Kai pentru toate momentele în care ar fi putut să mă concedieze pentru comportament nepotrivit (a.k.a. vorbind despre sex la locul de muncă), dar nu a făcut-o. Orice ar fi fost, m-a obligat să merg la el cu încă un pahar în timpul unei pauze.

Momentul era perfect; ultimul său partener de conversație tocmai plecase, lăsându-l din nou pe Kai singur la bar.

"Un gin tonic cu căpșuni. Din partea mea." Am strecurat paharul pe tejghea. Îl făcusem din capriciu, gândindu-mă că ar fi o modalitate amuzantă de a-i ridica dispoziția, chiar dacă ar fi fost pe cheltuiala mea. "Arăți de parcă ți-ar prinde bine un stimulent."

A răspuns cu o arcuire întrebătoare a sprâncenelor.

"Ai depășit programul", am explicat. "Niciodată nu ai ieși din program decât dacă e ceva în neregulă."

Arcada s-a netezit, înlocuită cu o mică încrețitură la colțurile ochilor. Bătăile inimii mele s-au clătinat la această priveliște neașteptat de simpatică.

E doar un zâmbet. Adună-te.

"Nu știam că ești atât de atent la programul meu." Pete de râs au licărit sub vocea lui Kai.

Căldura mi-a inundat obrajii pentru a doua oară în acea noapte. *Asta primesc pentru că am fost un bun samaritean.*

"Nu fac un punct din asta", am spus în defensivă. "Vii la bar în fiecare săptămână de când am început să lucrez aici, dar nu ai venit niciodată într-o zi de luni. Sunt pur și simplu observator". Ar fi trebuit să mă opresc aici, dar gura mi-a curs înainte ca creierul meu să mă prindă din urmă. "Stai liniștită, nu ești genul meu, așa că nu trebuie să-ți faci griji că mă voi da la tine."

Asta era adevărat. În mod obiectiv, recunoșteam farmecul lui Kai, dar îmi plăceau bărbații mei mai duri pe margini. El era cât se poate de strict. Chiar dacă el nu era, fraternizarea între membrii și angajații clubului era strict interzisă, iar eu nu aveam nicio dorință de a-mi răscoli viața din nou din cauza unui bărbat, mulțumesc mult.

Asta nu i-a împiedicat pe hormonii mei trădători să ofteze de fiecare dată când îl vedeau.

A fost enervant ca naiba.

"E bine de știut." Petele de râs au strălucit mai tare în timp ce își ducea paharul la buze. "Vă mulțumesc. Am o slăbiciune pentru gin tonic cu căpșuni."

De data aceasta, bătăile inimii mele nu s-au mai oprit, ci s-au oprit cu totul, chiar dacă numai pentru o fracțiune de secundă.

Punctul slab? *Ce înseamnă asta?*

Nu înseamnă nimic, a mormăit o voce în spatele capului meu. *Vorbește despre băutură, nu despre tine. În plus, nu e genul tău. Îți amintești?*

Oh, taci, Debbie Downer.

E minunat. Acum vocile mele interioare se certau între ele. Nici măcar nu știam că *am* mai multe voci interioare. Dacă ăsta nu era un semn că aveam nevoie de somn și nu de încă o noapte de chin cu manuscrisul meu, atunci nimic nu era.

"Cu plăcere", i-am spus, un pic mai târziu. Pulsul îmi bătea în urechi. "Ei bine, ar trebui să..."

"Îmi pare rău că am întârziat." Un bărbat înalt și blond s-a așezat pe scaunul de lângă cel al lui Kai, cu o voce la fel de vioaie ca și răcoarea de sfârșit de septembrie care i se agăța de haină. "Întâlnirea mea s-a prelungit."

Mi-a aruncat o scurtă privire înainte de a se întoarce la Kai.

Părul auriu închis, ochi de marină, structura osoasă a unui model Calvin Klein și căldura icebergului din *Titanic*. Dominic Davenport, regele domnitor de pe Wall Street.

L-am recunoscut din prima. Era greu de uitat chipul acela, chiar dacă abilitățile sale sociale ar putea fi îmbunătățite.

M-a cuprins o ușurare și o urmă enervantă de dezamăgire din cauza întreruperii, dar nu am așteptat răspunsul lui Kai. L-am rezervat până în cealaltă parte a barului, urând felul în care comentariul lui despre *punctul lui moale a* persistat ca și

cum ar fi fost orice altceva decât o remarcă de aruncat.

Dacă el nu era genul meu, cu *siguranță nici eu nu eram* genul lui. Se întâlnea cu genul de femei care făceau parte din consiliile de administrație ale unor organizații de caritate, care petreceau vara în Hamptons și care își asortau perlele la costumele Chanel. Nu era nimic în neregulă cu niciunul dintre aceste lucruri, dar nu eram eu.

Am dat vina pe reacția mea exagerată la cuvintele lui pe perioada de secetă pe care mi-am impus-o singură. Eram atât de flămândă după atingere și afecțiune încât probabil că m-aș fi amețit la un clinchet de ochi din partea acelui cowboy pe jumătate dezbrăcat care umbla mereu prin Times Square. N-avea nimic de-a face cu Kai însuși.

Nu m-am mai întors în partea lui de bar pentru tot restul nopții.

Din fericire, lucrând într-o jumătate de tură, am putut ieși mai devreme. La zece fără cinci, i-am transferat Tessei restul de file, mi-am luat rămas bun și mi-am luat geanta din camera din spate, fără să mă uit la un anumit miliardar cu o înclinație pentru Hemingway.

Aș fi putut să jur că am simțit atingerea fierbinte a unor ochi negri pe spatele meu când am plecat, dar nu m-am întors să confirm. Era mai bine să nu știu.

Sala era liniștită și goală la această oră târzie din noapte. Extenuarea îmi trăgea de pleoape, dar în loc să fug spre ieșire și confortul patului meu, am făcut stânga spre scara principală.

Trebuia să mă duc acasă ca să-mi ating obiectivul zilnic de număr de cuvinte, dar mai întâi aveam nevoie de inspirație. Nu mă puteam concentra cu stresul de a mă confrunta cu o pagină albă care îmi întuneca mintea. Cuvintele obișnuiau să curgă liber; am scris trei sferturi din thrillerul meu erotic în mai puțin de șase luni.

Apoi l-am recitit, l-am urât și l-am abandonat în favoarea unui nou proiect. Din nefericire, creativitatea care îmi alimentase prima schiță dispăruse odată cu ea. Eram norocos dacă scriam mai mult de două sute de cuvinte pe zi în aceste zile.

Am luat-o pe scări până la etajul doi.

Facilitățile clubului erau interzise angajaților în timpul orelor de lucru, dar, în timp ce barul era deschis până la ora trei dimineața, restul clădirii se închidea la ora opt. Nu încălcam nicio regulă vizitând camera mea preferată pentru o mică decompresie.

Totuși, picioarele mele pășesc ușor pe covorul persan gros. Jos, jos, jos, tot drumul pe lângă sala de biliard, salonul de înfrumusețare și salonul în stil parizian, până când am ajuns la o ușă de stejar familiară. Butonul de alamă era rece și neted când am răsucit-o pentru a o deschide.

Cincisprezece minute. Atât mi-a trebuit. Apoi mă duceam acasă, îmi spălam ziua și scriam.

Dar, ca de obicei, timpul s-a scurs când m-am așezat. Cincisprezece minute s-au transformat în treizeci, care s-au transformat în patruzeci și cinci, iar eu am devenit atât de absorbit de ceea ce făceam încât nu am observat ușa scârțâind în spatele meu.

Nu până când nu a fost prea târziu.

CAPITOLUL 2
Kai

"Să nu-mi spui că m-ai invitat aici ca să te văd cum citești Hemingway pentru a zecea oară." Dominic a aruncat o privire neimpresionată către cartea mea.

"Nu m-ai văzut niciodată citind Hemingway." Am aruncat o privire spre bar, dar Isabella trecuse deja la un alt client, lăsând gin tonic în locul ei.

Căpșunile pluteau leneșe în băutură, nuanța lor roșie vibrantă fiind un contrast șocant cu tonurile de pământ demne ale barului. De obicei, evitam băuturile dulci; arsura aspră și ambra atenuată a scotch-ului erau mult mai pe gustul meu. Dar, așa cum am spus, aveam o slăbiciune pentru această aromă specială.

Bine, dar dacă te răzgândești, am prezervative cu aromă de căpșuni. Magnum-size, cu nervuri pentru tine...

Îmi cer scuze că vă întrerup, dar aș dori să mai comand o băutură. Gin și tonic. Cu aromă de căpșuni.

Un amuzament reticent m-a străbătut la amintirea expresiei îngrozite a Isabelei. O întrerupsesem pe ea și pe prietena ei Vivian în conversația despre prezervative de la gala de toamnă de anul trecut și încă îmi aminteam interacțiunea în detalii vii.

Mi-am amintit *toate* interacțiunile noastre în detalii vii, fie că am vrut sau nu. Ea a aterizat în viața mea ca o tornadă, mi-a greșit băutura în timpul primei ei ture la Valhalla și de atunci nu mi-a mai părăsit gândurile.

A fost agravant.

"Nu te-am văzut citindu-l în persoană." Dominic și-a aprins și stins bricheta, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui. Nu fuma, dar purta bricheta cu el așa cum o persoană mai superstițioasă s-ar fi agățat de un talisman norocos. "Dar îmi închipui că asta faci când te ascunzi în bibliotecă în fiecare noapte."

Un zâmbet a împins prin dispoziția mea turbulentă. "Îți petreci mult timp imaginându-mă în bibliotecă, nu-i așa?"

"Doar pentru a contempla cât de tristă este existența ta."

"Spune dependentul de muncă care își petrece majoritatea nopților în birou." A fost un miracol că soția lui l-a tolerat atât de mult timp. Alessandra era o sfântă.

"Este un birou frumos." Pe. Off. O mică flacără a luat viață doar pentru a muri rapid în mâna lui. "Aș fi fost acolo chiar acum dacă nu m-ați fi sunat. Ce este atât de urgent încât ai cerut să mă grăbesc aici într-o zi de luni, dintre toate nopțile?"

Eu cerusem, nu cerusem, dar nu m-am obosit să-l corectez. În schimb, mi-am băgat stiloul, caietul și caietul în buzunarul hainei și am trecut direct la subiect. "Am primit telefonul astăzi."

Nerăbdarea plictisită a lui Dominic a căzut, dezvăluind o scânteie de intrigă. "Atât de devreme?" "Da. Cinci candidați, inclusiv eu. Votul are loc peste patru luni."

"Întotdeauna ai știut că nu va fi o încoronare." Dominic a bătut rotița de scântei a brichetei sale. "Dar votul este o formalitate. Bineînțeles că vei câștiga."

Am oferit un zgomot nehotărât ca răspuns.

Fiind cel mai mare copil și moștenitorul prezumtiv al Young Corporation, am trăit toată viața cu așteptarea de a deveni director general. Dar trebuia să preiau conducerea în cinci până la zece ani, nu în patru luni.

Un nou val de teamă mi-a cuprins pieptul.

Leonora Young nu ar fi cedat de bună voie puterea atât de devreme. Avea doar 58 de ani. Ageră, sănătoasă, iubită de consiliu. Viața ei se învârtea în jurul muncii și mă hărțuia cu privire la căsătorie, dar, cu toate acestea, era incontestabil că ea fusese cea care a participat la apelul video din acea după-amiază, informându-ne pe mine și pe alți patru directori că eram în cursa pentru postul de director general.

Niciun avertisment, niciun detaliu în afară de data și ora votului.

Am trecut o mână distrată peste paharul de gin tonic, simțindu-mă ciudat de liniștită de curbele sale netede.

"Când va fi făcută publică știrea?" a întrebat Dominic.

"Mâine." Ceea ce însemna că în următoarele patru luni, toți ochii vor fi ațintiți asupra mea, așteptând să o dau în bară. Ceea ce nu voi face niciodată. Aveam prea mult control pentru asta.

Deși, din punct de vedere tehnic, au fost cinci candidați, postul era al meu. Nu doar pentru că eram un tânăr, ci și pentru că eram cel mai bun. Dosarul meu ca președinte al diviziei din America de Nord vorbea de la sine. Avea cele mai mari profituri, cele mai puține pierderi și cele mai bune inovații, chiar dacă anumiți membri ai consiliului de administrație nu au fost întotdeauna de acord cu deciziile mele.

Nu eram îngrijorat de rezultatul votului, dar momentul ales m-a deranjat, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie un punct culminant al carierei într-o baltă tulbure de neliniște.

Dacă Dominic a observat entuziasmul meu înăbușit, nu a arătat-o. "Piața va avea o zi de pomină." Practic, puteam să văd calculele care îi treceau prin cap. În trecut, l-aș fi sunat mai întâi pe Dante și mi-aș fi transpirat grijile în ringul de box, dar, de când s-a căsătorit, să-l trag de lângă Vivian pentru un meci neprogramat a fost mai greu decât să smulgi un os de la un câine.

Probabil că așa a fost cel mai bine. Dante ar fi văzut prin masca mea compusă, în timp ce lui Dominic îi păsa doar de fapte și cifre. Dacă nu mișca piețele sau nu-i mărea contul bancar, nu dădea doi bani pe el.

Mi-am întins mâna după băutură în timp ce el își expunea previziunile. Tocmai golisem ultimul pahar de gin când un râs bogat și gutural mi-a furat atenția.

Privirea mea a alunecat peste umărul lui Dominic și s-a oprit asupra Isabelei, care discuta cu o moștenitoare de cosmetice aproape de capătul barului. Ea a spus ceva care a făcut-o pe mondenă, de obicei impasibilă, să zâmbească, iar cele două și-au aplecat capetele una spre cealaltă ca cele mai bune prietene care bârfesc la prânz. Din când în când, Isabella gesticula sălbatic cu mâinile, iar un alt râs al ei caracteristic umplea încăperea.

Sunetul și-a făcut loc în pieptul meu, încălzindu-l mai mult decât alcoolul pe care mi-l dăduse.

Cu părul ei negru-violet, zâmbetul ei răutăcios și tatuajul de pe încheietura mâinii stângi, părea la fel de nelalocul ei ca un diamant printre pietre. Nu pentru că era barmaniță într-o cameră plină de miliardari, ci pentru că strălucea prea tare pentru limitele întunecate și tradiționale ale Valhalla.

Mă tem că nu servim gin tonic cu strălucire în întuneric.

Un mic zâmbet mi s-a strecurat pe buze înainte de a-l înăbuși.

Isabella era îndrăzneață, impulsivă și tot ceea ce evitam de obicei la o cunoștință. Eu prețuiam corectitudinea; ea nu avea niciuna, după cum arăta fetișul ei aparent de a discuta despre sex în cele mai nepotrivite locuri.

Totuși, era ceva la ea care mă atrăgea ca o sirenă care cheamă un marinar. Distructiv, cu siguranță, dar atât de frumos încât aproape că ar merita.

Aproape.

"Dante știe?" a întrebat Dominic. Își terminase previziunile de piață, din care eu auzisem doar jumătate, și acum era ocupat să răspundă la e-mailurile de pe telefon. Omul lucra mai multe ore decât oricine altcineva pe care îl cunoșteam.

"Nu încă." Am privit-o pe Isabella cum se despărțea de moștenitoare și se juca cu registrul. "Este seara întâlnirii cu Vivian. A spus clar că nimeni nu trebuie să-l întrerupă decât dacă e pe moarte - și numai dacă toate celelalte persoane din lista lor de contacte sunt altfel preocupate."

"Tipic."

"Hmm", am fost de acord distrat.

Isabella și-a terminat treaba la casa de marcat, i-a spus ceva celuilalt barman și a dispărut în camera din spate. Tura ei trebuie să se fi terminat.

Ceva a pâlpâit în stomacul meu. Oricât de mult aș fi încercat, nu puteam să confund asta cu altceva decât dezamăgire.

Reușisem să păstrez distanța față de Isabella timp de aproape un an și eram suficient de versat în mitologia greacă pentru a înțelege soarta cumplită care îi aștepta pe marinarii ademeniți de cântecele sirenelor. Ultimul lucru pe care trebuia să-l fac era să o urmez. Și totuși...

Un gin tonic cu căpșuni. Pe mine. Arăți de parcă ți-ar prinde bine un stimulent.

La naiba.

"Îmi cer scuze că am scurtat noaptea, dar tocmai mi-am amintit că am o problemă urgentă de care trebuie să mă ocup." M-am ridicat și mi-am luat haina din cârligul de sub tejghea. "Să ne continuăm conversația mai târziu? Băuturile din seara asta sunt din partea mea."

"Sigur. Oricând ești liber", a spus Dominic, părând neimpresionat de plecarea mea bruscă. Nu și-a ridicat privirea când am închis filele noastre. "Succes cu anunțul de mâine."

Pocnetele distrate ale brichetei sale m-au urmărit jumătate din cameră până când zgomotul tot mai puternic al barului le-a înghițit. Apoi am ajuns pe hol, ușa închisă în urma mea, iar singurul sunet provenea din căderea moale a pașilor mei.

Nu știam ce voi face după ce o voi ajunge din urmă pe Isabella. În ciuda cunoștințelor noastre comune - cea mai bună prietenă a ei, Vivian, era soția lui Dante -, nu eram prietene între noi. Dar vestea despre CEO mă dăduse peste cap, la fel ca și cadoul ei neașteptat, dar plin de considerație.

Nu eram obișnuită ca oamenii să-mi ofere lucruri fără să aștepte ceva în schimb.

Un zâmbet mâhnit mi-a trecut pe buze. Ce spunea despre viața mea când o simplă băutură gratuită de la o cunoștință întâmplătoare se evidenția ca fiind punctul culminant al serii mele?

Am urcat scările până la etajul doi, cu bătăile inimii constante, în ciuda vocii

mici care mă îndemna să mă întorc și să fug în direcția opusă.

Am operat pe baza unei bănuieli. S-ar putea să nu fie acolo și, cu siguranță, nu aveam de ce să o caut dacă era acolo, dar reținerea mea obișnuită se spulberase în fața unei nevoi mai presante de distragere a atenției. Trebuia să fac ceva în legătură cu această *dorință* frustrantă și, dacă nu puteam să-mi dau seama ce se întâmpla cu mama mea, atunci trebuia să-mi dau seama

ce se întâmpla cu mine. Ce era la Isabella care mă ţinea captivă? În seara asta, asta ar putea fi o întrebare la care e mai uşor de răspuns.

Mama mă asigurase că este bine în timpul discuţiei noastre de după conferinţă. Nu era bolnavă, nu era pe moarte şi nici nu era şantajată; era pur şi simplu pregătită pentru o schimbare.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, aş fi crezut ce spunea, dar mama mea nu făcea lucrurile după bunul plac. Era împotriva naturii ei. De asemenea, nu credeam că minţea; o cunoşteam suficient de bine pentru a-i detecta semnele, iar ea nu a arătat niciuna în timpul convorbirii noastre.

Frustrarea mi-a înnodat fruntea. Nu se potrivea.

Dacă nu era vorba de sănătatea ei sau de şantaj, ce altceva putea fi? O neînţelegere cu consiliul de administraţie? Nevoia de a se relaxa după zeci de ani în care a condus o corporaţie de mai multe miliarde de dolari? Un extraterestru care i-a deturnat corpul?

Eram atât de absorbit de gândurile mele încât nu am observat acordurile suave ale unui pian care se auzeau în hol până când nu am stat chiar în faţa sursei.

Până la urmă, ea era aici.

Bătăile inimii mele s-au declanşat o dată, atât de uşor şi de repede încât abia am observat tulburarea. Încrâncenarea mea s-a dizolvat, fiind înlocuită de curiozitate, apoi de uimire când vârtejul de note s-a aşezat la locul lui şi recunoaşterea a făcut clic.

Ea cânta "Hammerklavier" de Beethoven, una dintre cele mai dificile piese compuse vreodată pentru pian. Şi o cânta foarte bine.

Un şoc rece mi-a smuls răsuflarea din plămâni.

Rareori am auzit "Hammerklavier" cântat la viteza prevăzută, iar constatarea uimitoare că Isabella poate depăşi chiar şi profesioniştii experimentaţi a spulberat orice rezervă pe care aş fi putut-o avea în privinţa căutării ei.

Trebuia să văd cu ochii mei.

După o scurtă ezitare, mi-am închis mâna în jurul clanţei, am răsucit-o şi am intrat înăuntru.

CAPITOLUL 3
Kai

Sala de pian era la fel de grandioasă ca oricare alta din club, cu draperii luxoase care cădeau în cascadă până la podea, în valuri de catifea bogată, și aplice aurii care străluceau ușor pe pereții de un roz intens. Un pian Steinway cu coadă mândru se afla în centrul scenei, curbele sale negre lustruite fiind aurite de argint de o pătură de lumină a lunii.

Așezată în fața ei, cu spatele la mine și cu degetele zburând pe clape cu o viteză aproape amețitoare, era Isabella. Intrase în ultima mișcare a sonatei.

Un trill îndrăzneț a anunțat începutul primei teme, care s-a răsucit, s-a întins și s-a întors cu susul în jos pe parcursul următoarelor două sute și ceva de măsuri ciudate. Apoi, a fost liniște, o pauză înainte ca corul celei de-a doua teme să bâzâie în existență.

Moale, obsedant, demn...

Până când prima temă a intrat din nou în scenă, notele sale grăbite au măturat existența mai liniștită a succesoarei sale cu o asemenea forță încât a fost imposibil ca cea de-a doua să nu se îndoaie. Cele două teme se încolăceau una în jurul celeilalte, temperamentele lor diametral opuse, dar inexplicabil de frumoase atunci când erau îmbinate, urcând din ce în ce mai sus și tot mai sus...

Apoi, un plonjon, un mare final în cădere liberă, care a căzut de pe stâncă într-o splash magnific de triluri duble, game paralele și octave săltărețe.

În tot acest timp, am rămas în picioare, cu trupul înghețat și pulsul bătându-mi în piept în fața imposibilității a ceea ce am văzut.

Cântasem aceeași sonată înainte. De zeci de ori. Dar nici măcar o dată nu a sunat așa. Mișcarea finală ar fi trebuit să fie plină de tristețe, douăzeci de minute emoțional epuizante care i-au adus superlative de doliu din partea comentatorilor. Totuși, în mâinile Isabelei, se transformase în ceva înălțător, aproape vesel.

De acord, tehnica ei nu era perfectă. Se înclina prea tare pe unele note, prea ușor pe altele, iar controlul degetelor nu era suficient de dezvoltat pentru a scoate în evidență toate liniile melodice. În ciuda tuturor acestor lucruri, a reușit imposibilul.

Ea a luat durerea și a transformat-o în speranță.

Ultima notă a rămas în aer, fără suflare, înainte de a se stinge și totul s-a liniștit.

Vraja care mă ținea captivă s-a rupt. Aerul mi-a umplut din nou plămânii, dar când am vorbit, vocea mea a sunat mai aspru decât de obicei. "Impresionant."

Isabella s-a încordat vizibil înainte ca ultima silabă să-mi treacă pe buze. S-a întors brusc, cu fața plină de alarmă. Când m-a zărit, s-a relaxat, doar pentru a se

înțepeni din nou o secundă mai târziu.

"Ce faci aici?"

Amuzamentul mi-a tras de colțurile gurii. "Eu ar trebui să-ți pun această întrebare."

Nu i-am dezvăluit faptul că știam că se furișa în sala de pian de luni de zile. O descoperisem din întâmplare într-o seară când rămăsesem până târziu în bibliotecă și ieșisem la timp pentru a o surprinde pe Isabella strecurându-se afară cu o expresie vinovată. Nu mă observase, dar de atunci o auzisem cântând de mai multe ori. Biblioteca era chiar lângă sala de pian; dacă mă așezam lângă peretele care le despărțea, puteam auzi melodiile slabe care veneau din partea cealaltă. Mi-au servit ca o coloană sonoră ciudat de liniștitoare pentru munca mea. Cu toate acestea, în seara asta era prima dată când o auzeam cântând ceva atât de complex precum "Hammerklavier".

"Avem voie să folosim camera după orele de program, dacă nu mai e nimeni aici", a spus Isabella cu o înclinare sfidătoare a bărbiei. "Ceea ce cred că acum este." S-a clătinat, cu sprâncenele adunate într-un V strâns.

S-a mișcat să se ridice în picioare, dar eu am clătinat din cap. "Rămâi. Doar dacă nu ai alte planuri pentru noaptea asta." O altă licărire involuntară de amuzament. "Am auzit că petrecerile cu patine cu neon sunt la modă zilele astea."

Roșul i-a înflorit pe obraji, dar și-a ridicat bărbia și m-a fixat cu o privire demnă. "Este nepoliticos să tragi cu urechea la conversațiile altora. Nu te învață asta la internat?".

"Dimpotrivă, acolo se fac cele mai multe ascultări. În ceea ce privește acuzația ta, nu sunt sigur ce vrei să spui", am spus, pe un ton blând. "Nu făceam decât să comentez tendințele din viața de noapte."

Logica îmi spunea că nu ar trebui să mă implic mai mult decât este necesar cu Isabella. Era nepotrivit, având în vedere locul ei de muncă și rolul meu la club. De asemenea, aveam sentimentul tulburător că era periculoasă - nu fizic, ci într-un alt mod pe care nu-l puteam identifica.

Totuși, în loc să plec, așa cum îmi dicta bunul meu simț, am redus distanța dintre noi și mi-am trecut degetele peste clapele de fildeș ale pianului. Erau încă calde de la atingerea ei.

Isabella s-a relaxat în scaunul ei, dar ochii ei au rămas în alertă în timp ce mă urmăreau până lângă ea. "Fără supărare, dar nu mi te pot imagina într-un club de noapte, cu atât mai puțin într-un neon, orice."

"Nu trebuie să iau parte la ceva pentru a înțelege." Am apăsat tasta minoră, permițând notei să semnaleze trecerea la următorul subiect. "Ai cântat bine. Mai bine decât majoritatea pianiștilor care încearcă "Hammerklavier". "

"Simt un "dar" la sfârșitul acestei propoziții."

"Dar ai fost prea agresiv la începutul temei a doua. Ar trebui să fie mai ușoară, mai discretă." Nu a fost o insultă, ci o apreciere obiectivă.

Isabella a încruntat o sprânceană. "Crezi că te poți descurca mai bine?"

Pulsul mi-a crescut și o flacără familiară s-a aprins în pieptul meu. Tonul ei se afla la limita dintre jucăuș și provocator, dar asta a fost suficient pentru a deschide larg porțile competitivității mele.

"Îmi permiteți?" Am dat din cap spre bancă.

A alunecat de pe scaun. I-am ocupat locul lăsat liber, am reglat înălțimea banchetei și am atins din nou tastele, de data aceasta cu atenție. Am cântat doar a

doua mişcare, dar exersasem "Hammerklavier" încă din copilărie, când am insistat ca profesorul meu de pian să sară peste piesele uşoare şi să mă învețe în schimb cele mai dificile compoziții. Este

a fost mai greu să intru în ea fără prima mișcare ca preludiu, dar memoria musculară m-a ajutat.

Sonata s-a încheiat cu o mare înflorire, iar eu am zâmbit, mulțumit. "Hmm." Isabella părea neimpresionată. "A mea a fost mai bună."

Mi-am ridicat capul. "Poftim?"

"Îmi pare rău." A ridicat din umeri. "Ești un bun pianist, dar îți lipsește ceva."

Sentimentul era atât de nefamiliar și de neașteptat încât nu am putut decât să mă uit, răspunsul meu pierzându-se undeva între uimire și indignare.

"Îmi lipsește ceva", am repetat eu, prea uimit ca să mai scot un răspuns original.

Am absolvit Oxford și Cambridge ca șef de promoție, am jucat tenis și polo și vorbeam fluent șapte limbi străine. Am fondat o organizație de caritate pentru finanțarea artelor în zonele defavorizate când aveam optsprezece ani și eram pe drumul cel mai scurt pentru a deveni unul dintre cei mai tineri directori executivi din lume din Fortune 500.

În cei treizeci și doi de ani pe pământ, nimeni nu-mi spusese niciodată că îmi *lipsește* ceva. Partea cea mai proastă era că, după examinare, avea dreptate.

Da, tehnica mea a depășit-o pe a ei. Am atins fiecare notă cu precizie, dar piesa nu a inspirat... nimic. Valurile și valurile de emoție care îi caracterizaseră interpretarea dispăruseră, lăsând în urma lor o frumusețe sterilă.

Nu observasem niciodată când cântam de unul singur, dar după ce am urmărit prestația ei, diferența a fost evidentă.

Maxilarul mi s-a încleștat. Eram obișnuită să fiu cea mai bună, iar constatarea că *nu eram, cel* puțin nu la acest cântec, mă enerva.

"Ce anume crezi că îmi lipsește?". am întrebat, cu un ton echilibrat, în ciuda roiului de gânduri care îmi invadau creierul.

Notă mentală: Înlocuiți tenisul cu Dominic pentru practica pianului până când voi rezolva această problemă. Niciodată nu am făcut ceva mai puțin decât perfect, iar aceasta nu va fi excepția mea.

Obrajii Isabelei s-au învinețit. Părea să se bucure enorm de nemulțumirea mea, ceea ce ar fi trebuit să mă înfurie și mai tare. În schimb, rânjetul ei tachinos aproape că mi-a smuls un zâmbet de răspuns înainte să mă prind.

"Faptul că nu știți face parte din problemă." A făcut un pas spre ușă. "Îți vei da seama."

"Așteaptă." M-am ridicat în picioare și am apucat-o de braț fără să mă gândesc.

Am încremenit la unison, cu ochii fixați pe locul unde mâna mea îi înconjura încheietura mâinii. Pielea ei era moale la atingere, iar bătăile pulsului ei se potriveau cu intensificarea bruscă a bătăilor inimii mele.

O tăcere grea, plină de tensiune, s-a așternut în jurul nostru. Eram un susținător al științei; nu credeam în nimic care să sfideze legile fizicii, dar aș fi putut jura că timpul a încetinit fizic, ca și cum fiecare secundă ar fi fost învelită în melasă.

Isabella a înghițit în mod vizibil. O mișcare minusculă, dar a fost suficientă pentru ca legile să se repună la locul lor și pentru ca rațiunea să intervină.

Timpul s-a accelerat în ritmul său obișnuit și i-am lăsat brațul la fel de brusc cum îl apucasem. "Îmi cer scuze", am spus, cu vocea rigidă. M-am străduit să ignor furnicăturile din palmă. "E în regulă." Isabella și-a atins încheietura

mâinii, cu o expresie distrasă. "I-a spus cineva că vorbești ca un figurant din *Downton Abbey*?"

Întrebarea venea din atât de departe de partea stângă a terenului, încât a durat o clipă ca să o înțeleagă. "Eu... un *ce*?"

"Un figurant din *Downton Abbey.* Știi, serialul ăla despre aristocrația britanică de la începutul secolului XX?".

"Cunosc spectacolul." Nu am trăit sub o piatră.

"Oh, bine. M-am gândit doar să te anunț în caz că nu ai știut." Isabella a afișat un alt zâmbet luminos. "Ar trebui să încerci să te relaxezi un pic. S-ar putea să te ajute cu cântatul la pian."

Pentru a doua oară în acea noapte, cuvintele m-au părăsit.

Încă stăteam acolo, încercând să-mi dau seama cum de seara mea a luat-o razna, când ușa s-a închis în urma ei.

Abia când eram în drum spre casă mi-am dat seama că nu mă gândisem nici măcar o dată la votul pentru CEO sau la momentul potrivit de când am auzit-o pe Isabella în sala de pian.

CAPITOLUL 4

Isabella

"Mama a întrebat de tine zilele trecute", a spus Gabriel. "Te întorci acasă doar o dată pe an și e îngrijorată de ceea ce faci în Manhattan..."

M-am încruntat la pagina pe jumătate goală din fața mea, în timp ce fratele meu divaga. Regretam deja că i-am răspuns la telefon. Era doar șase dimineața în California, dar părea alert și pus pe treabă, ca întotdeauna. Probabil că se afla pe banda de alergare de la birou, citea știrile, răspundea la e-mailuri și bea unul dintre hidoasele sale smoothie-uri antioxidante. Între timp, eu eram mândră de mine pentru că mă ridicasem din pat înainte de ora nouă. Somnul se dovedise evaziv după întâlnirea de aseară cu Kai, dar mă gândeam că poate, doar poate, experiența ciudată ar fi fost suficientă pentru a-mi dezlega câteva propoziții pentru manuscris.

Nu a fost.

Thrillerul meu erotic despre relația mortală dintre un avocat bogat și o chelneriță naivă devenită amantă avea forme vagi în capul meu. Aveam intriga, aveam personajele, dar, la naiba, nu aveam cuvintele.

Ca să înrăutățesc lucrurile, fratele meu încă vorbea.

"Mă asculți?" Vocea lui era amestecată în egală măsură cu exasperare și dezaprobare.

Căldura de la laptopul meu s-a infiltrat prin pantaloni și mi-a intrat în piele, dar abia am observat. Eram prea ocupat să mă gândesc la modalități de a umple tot acel spațiu alb fără să scriu mai multe cuvinte.

"Da." Am selectat tot textul și am mărit dimensiunea fontului la treizeci și șase. *Mult mai bine*. Pagina nu mai părea atât de goală acum. "Spuneai că în sfârșit ai consultat un medic în legătură cu un implant de simț al umorului. Este o tehnologie experimentală, dar situația este gravă."

"Hilarant." Fratele meu mai mare nu găsise niciodată în viața lui un singur lucru hilar, de unde și nevoia unui implant de simț al umorului. "Vorbesc serios, Isa. Suntem îngrijorați pentru tine. Te-ai mutat la New York cu ani în urmă, dar încă locuiești într-un apartament infestat de șobolani și servești băuturi la un bar..."

"Clubul Valhalla nu este *un bar oarecare*", am protestat eu. Îndurasem șase runde de interviuri înainte de a obține un post de barman acolo; să fiu al naibii dacă l-aș lăsa pe Gabriel să diminueze această realizare. "Iar apartamentul meu *nu* este infestat de șobolani. Am un șarpe de companie, îți amintești?"

Am aruncat o privire protectoare spre vivariul lui Monty, unde acesta era ghemuit și dormea adânc. Bineînțeles *că* dormea bine; nu trebuia să-și facă griji cu privire la frații enervanți sau la eșecurile în viață.

Gabriel a continuat ca și cum nu aș fi vorbit. "În timp ce lucrezi la aceeași carte la care te-ai blocat dintotdeauna. Uite, știm că tu crezi că vrei să fii autor, dar poate că e timpul să reevaluezi. Să te muți acasă, să găsești un plan alternativ. Ne-ar fi de folos ajutorul tău la birou."

Te muți acasă? Lucrați la birou? *Peste cadavrul meu.*

Amărăciunea mi-a urcat în gât la gândul de a-mi irosi zilele într-un cub. Nu făceam prea multe progrese la manuscrisul meu, dar să cedez în fața "soluției" lui Gabriel însemna să renunț definitiv la visele mele.

Ideea cărții mi-a venit în urmă cu doi ani, în timp ce priveam oamenii în Washington Square Park. Am auzit o discuție aprinsă între un bărbat și cineva care, evident, nu era soția lui, iar imaginația mea a luat cearta lor și a luat-o razna. Povestea a fost atât de detaliată și de concretizată în mintea mea, încât le-am spus cu încredere tuturor cunoscuților despre planurile mele de a scrie și publica un thriller.

A doua zi după ce am asistat la ceartă, mi-am cumpărat un laptop nou-nouț și am lăsat cuvintele să iasă din mine. Doar că ceea ce a ieșit la final nu a fost capodopera de diamant strălucitor pe care mi-o imaginam. Ceea ce a apărut au fost niște bucăți urâte de cărbune, așa că le-am șters.

Iar paginile au rămas albe.

"Nu *cred că* vreau să fiu un autor; vreau să fiu un autor", am spus. "Eu doar explorez povestea."

În ciuda frustrărilor mele actuale în ceea ce privește scrisul, a fost ceva atât de special în a crea și a mă pierde în lumi noi. Cărțile au fost evadarea mea de ani de zile și *voi* publica una în cele din urmă. Nu renunțam la acest vis pentru a deveni un automat de birou.

"La fel cum ai vrut să fii dansatoare, agent de turism și prezentatoare de talk-show?" Dezaprobarea a depășit exasperarea lui Gabriel. "Nu mai ești un proaspăt absolvent de facultate. Ai douăzeci și opt de ani. Ai nevoie de o direcție."

Amărăciunea s-a îngroșat într-un noroi uscat și acru.

Aveți nevoie de o direcție.

Pentru Gabriel a fost ușor să spună asta. Știa ce-și dorea încă din liceu. *Toți* frații mei au știut. Eu eram singura Valencia care se plimba fără țintă în apele de după școală, în timp ce restul familiei mele se stabilea în carierele lor respective.

Omul de afaceri, artistul, profesorul, inginerul și eu, fulgul.

Mă săturasem să fiu un ratat și mai ales mă săturasem ca Gabriel să aibă dreptate. "Am o direcție. De fapt..." *Nu o spune. Nu o spune. Nu...* "Aproape am terminat...

cu cartea." Minciuna a sărit înainte ca eu să o pot smulge înapoi.

"Serios?" Numai el putea îmbiba un cuvânt cu atât de mult scepticism încât se transforma în altceva.

Minți?

Adevărata întrebare, nerostită, a șerpuit peste linie, scormonind și scormonind după găuri în declarația mea.

Erau destui, bineînțeles. Toată treaba asta a fost o gaură uriașă, pentru că eram mai aproape de a înființa o colonie pe Marte decât de a-mi termina cartea. Dar era prea târziu. Mă încolțisem, iar singura cale de ieșire era prin ea.

"Da." Mi-am curățat gâtul. "Am avut o mare descoperire la nunta lui Vivian. E vorba de aerul italian. A fost atât de... inspirat."

Singurele lucruri pe care le-a inspirat au fost prea multe pahare de șampanie și o mahmureală masivă, dar am păstrat asta pentru mine.

"Minunat", a spus Gabriel. "În acest caz, ne-ar plăcea să o citim. Ziua de naștere a mamei este peste patru luni. De ce nu o aduci când vii acasă pentru petrecere?".

Pietrele s-au aruncat de pe marginea unei stânci și mi-au căzut în stomac. "Categoric nu. Scriu un thriller erotic, Gabe. Adică, e vorba de *sex* în el."

"Sunt conștient de ceea ce presupune thrillerul erotic. Noi suntem familia ta. Vrem să te susținem."

"Dar e..."

"Isabella." Gabriel a adoptat același ton pe care îl folosea pentru a-mi da ordine când eram mai tineri. "Insist."

Mi-am strâns telefonul atât de tare încât a crăpat în semn de protest.

Acesta a fost un test. El știa asta, eu știam asta, și niciunul dintre noi nu era dispus să dea înapoi. "Bine." Mi-am injectat în voce o doză de falsă vioiciune. "Nu da vina pe mine dacă ești atât de...

traumatizată, nu mă poți privi în ochi *cel puțin* în următorii cinci ani."

"O să risc." O notă de avertizare s-a strecurat în vocea lui. "Dar dacă, dintr-un motiv oarecare, nu ești în stare să prezinți cartea până atunci, o să ne așezăm și o să avem o discuție serioasă."

După ce tatăl nostru a murit, Gabriel și-a asumat statutul neoficial de cap de familie alături de mama noastră. A avut grijă de frații mei și de mine în timp ce ea lucra - ne lua de la școală, ne făcea programări la doctor, ne pregătea cina. Eram cu toții adulți acum, dar tendințele sale autoritare se înrăutățeau pe măsură ce mama noastră îi încredința tot mai multe responsabilități familiale.

Am strâns din dinți. "Nu poți..."

"Trebuie să plec, altfel voi întârzia la întâlnire. Vorbim în curând. Ne vedem în februarie." A închis, lăsând în urmă ecoul amenințării sale abia voalate.

Panica mi-a răsucit pieptul într-un nod strâns. Mi-am aruncat telefonul într-o parte și am încercat să respir prin presiunea tot mai mare.

La naiba cu Gabriel. Cunoscându-l, îi spunea întregii noastre familii despre carte chiar în secunda aceea. Dacă veneam cu mâna goală, trebuia să mă confrunt cu nemulțumirea lor colectivă. Consternarea mamei mele, dezaprobarea lolei mele și, cel mai rău, atitudinea îngâmfată și atotștiutoare a lui Gabriel.

Știam că nu poți face asta.

Ai nevoie de o direcție.

Când ai de gând să te aduni, Isabella? Ai douăzeci și opt de ani.

Dacă noi ceilalți o putem face, tu de ce nu poți?

Acuzațiile fantomatice mi s-au prăbușit în gât, blocând fluxul de oxigen.

Patru luni. Aveam la dispoziție patru luni pentru a-mi termina cartea în timp ce lucram cu normă întreagă și mă luptam cu un caz urât de blocaj al scriitorului, altfel familia mea ar fi aflat că sunt exact eșecul nesăbuit pe care Gabriel credea că sunt.

Deja uram să mă întorc acasă în fiecare an fără să am nimic de arătat pentru timpul petrecut la New York; nu puteam suporta gândul de a vedea aceeași dezamăgire reflectată pe fețele familiei mele.

E în regulă. Vei fi bine.

Optzeci de mii de cuvinte până la începutul lui februarie. Total realizabil, nu?

Pentru o clipă, mi-am permis să sper și să cred că noul eu poate face asta.

Apoi am gemut și mi-am apăsat călcâiele palmelor pe ochi. Chiar și cu ei închiși, tot ce puteam vedea erau pagini albe.

"Sunt *atât de* distrus."

CAPITOLUL 5
Kai

Am îndreptat o privire rece către bărbatul care stătea vizavi de mine.

După bomba de ieri de la CEO și interacțiunea mea tulburătoare cu Isabella, speram să am o zi liniștită la serviciu, dar aceste speranțe s-au dus pe apa sâmbetei în momentul în care Tobias Foster a apărut neanunțat.

Purta un costum Zegna nou și strălucitor, un Rolex și mai strălucitor și un zâmbet satisfăcut în timp ce își inspecta împrejurimile.

"Frumos birou", a spus el. "Foarte potrivit pentru un tânăr." Nu a spus-o, dar am putut citi printre rânduri. *Eu mi-am câștigat biroul; tu te-ai născut în al tău.*

Ceea ce a fost o mare porcărie. Poate că sunt un tânăr, dar am urcat de jos în sus, ca orice alt angajat.

"Sunt sigur că și al tău este la fel de frumos." I-am oferit un zâmbet cordial și m-am uitat la ceas. El avea să prindă mișcarea; speram să înțeleagă și el o aluzie. "Cu ce te pot ajuta, Tobias?".

Era șeful diviziei europene a Young Corporation și cel mai mare concurent al meu pentru funcția de director general, așa că am făcut o excepție de la regula mea de a nu avea întâlniri neprogramate și l-am invitat în biroul meu.

Am regretat deja.

Tobias era cel mai prost angajat - bun la locul de muncă, dar atât de grosolan și enervant încât îmi doream să nu fie așa, ca să-l putem concedia. Îi apreciam competența, dar era la un pas de a-și băga piciorul atât de adânc în gură încât nici cel mai talentat chirurg din lume nu l-ar fi putut recupera.

"Am vrut doar să trec pe aici și să vă salut. Să-mi prezint respectul." Tobias s-a jucat cu prespapierul de cristal de pe biroul meu. "Sunt în oraș pentru o serie de întâlniri. Sunt sigur că știi despre ele. Divizia Europa se extinde foarte repede, iar Richard m-a invitat la cină la Peter Luger." Râsul lui a răzbătut în aer.

Richard Chu a fost cel mai longeviv membru al consiliului de administrație al Young Corporation și un dinozaur în ceea ce privește inovația. Ne-am certat de mai multe ori cu privire la viitorul companiei, dar, indiferent de câtă putere credea că deține, el era doar un vot din mai multe.

"Nu sunt surprins. Lui Richard îi place un anumit tip de companie." *Genul care îl pupă în fund de parcă ar fi făcut din aur*. Zâmbetul lui Tobias a alunecat. "Poate că ar trebui să pleci. Traficul poate fi destul de brutal la această oră. Vrei să chem o

mașină pentru tine?"

Mâna mea a planat deasupra telefonului, într-un gest clar de respingere.

"Nu e nevoie." A eliberat prespapierul și a fixat cu mine o privire dură, orice urmă de deferență falsă dispărând. "Sunt obișnuită să fac lucrurile pentru mine. Dar viața trebuie să fie mult mai ușoară pentru tine, nu-i așa? Tot ce trebuie să faci este să nu o dai în bară în următoarele patru luni și rolul de director general este al tău."

Nu am mușcat momeala. Tobias putea să vorbească de rahat cât voia, dar eu eram al naibii de bun în meseria mea și amândoi știam asta.

"N-am mai dat-o în bară de mai bine de treizeci de ani", am spus cu plăcere. "Nu am de gând să încep acum".

Falsa lui afabilitate a alunecat la loc ca o perdea care cade peste o fereastră. "Adevărat, dar există un început pentru orice." S-a ridicat în picioare, cu zâmbetul mai gras decât o bucătărie de fast-food. "Ne vedem la retragerea executivului în câteva săptămâni. Și Kai? Fie ca cel mai bun să câștige."

I-am răspuns cu un zâmbet indiferent. Din fericire pentru mine, am câștigat întotdeauna.

După plecarea lui Tobias, am revăzut pentru a doua oară rapoartele financiare ale ultimului trimestru. Veniturile din presa scrisă au scăzut cu 11 procente, iar veniturile online au crescut cu 9,2 procente. Nu era grozav, dar era mai bine decât celelalte divizii, și ar fi fost mai rău dacă nu aș fi continuat să trec la digital în ciuda protestelor consiliului de administrație.

Un inel ascuțit mi-a smuls atenția de la rapoarte.

Am gemut când am văzut ID-ul apelantului. Mama îmi întrerupea orele de program doar pentru a-mi da vești urgente sau neplăcute.

"Am vești excelente." Ca de obicei, a trecut direct la subiect atunci când am răspuns la telefon. "Clarissa se mută la New York."

Am răsfoit Rolodexul meu mental. "Clarissa..."

"Teo." Zdrăngănitul tocurilor pe marmură îi sublinia nerăbdarea. "Ai crescut cu ea. Cum ai putut să uiți?"

Clarissa Teo.

O vagă impresie de tul roz și bretele mi-a trecut prin fața ochilor minții. Mi-am reprimat un alt geamăt. "E cu cinci ani mai tânără decât mine, mamă. Să *crești cu ea* nu e tocmai corect."

Familia Teos deținea unul dintre cele mai mari lanțuri de magazine din Marea Britanie. Mama mea era cea mai bună prietenă a Philippei Teo, iar vilele familiei noastre se aflau una lângă alta în luxoasele grădini Kensington Palace Gardens din Londra.

"Ați fost vecini și ați participat la aceleași evenimente sociale", a spus mama mea. "Asta contează în cartea mea. Oricum, nu ești încântată că se mută în Manhattan?". "Hmm." Răspunsul meu nehotărât conținea tot entuziasmul unui inculpat proces de ședință.

În ciuda apropierii dintre familiile noastre, abia dacă o cunoșteam pe Clarissa. În copilărie, nu fusesem interesat să ies cu o fată cu cinci ani mai tânără decât mine, iar un ocean ne despărțea când eram amândoi adulți - eu studiasem la Cambridge pentru masterat, iar ea la Harvard. Când ea s-a întors la Londra, eu mă mutasem deja la New York.

Cu siguranță că nu eram suficient de apropiați pentru ca eu să mă simt în vreun

fel în legătură cu plecările și venirile ei.

"Nu cunoaște multă lume în New York", a spus mama cu subtilitatea a o mie de scântei de neon care *o invită în oraș* noaptea. "Ar trebui să-i arăți împrejurimile. Se apropie gala de toamnă a Clubului Valhalla. Ar fi o parteneră minunată".

Un suspin mi-a călătorit pe gât până în vârful limbii înainte de a-l înghiți. "Mă bucur să o scot la masă într-o zi, dar nu m-am decis încă dacă voi aduce o parteneră la gală."

"Ești un tânăr." Vocea mamei mele a devenit severă. "Nu numai atât, ai putea deveni CEO al celei mai mari companii media din lume în patru luni. Te-am lăsat să te distrezi, dar *trebuie să te* liniștești curând. Conducerea nu privește cu ochi buni persoanele cu o viață de familie instabilă."

"Nu cumva unul dintre membrii consiliului de administrație și-a găsit soția în pat cu grădinarul? O viață de familie căsătorită pare mai tulbure decât una necăsătorită."

"Kai."

Mi-am frecat o mână peste gură, întrebându-mă cum de ziua mea liniștită și ușoară se transformase în *asta*. Mai întâi Tobias, acum mama mea. Era ca și cum universul conspirase împotriva mea.

"Nu-ți cer să mă ceri în căsătorie, deși cu siguranță nu ar strica", a spus mama mea. "Clarissa este frumoasă, bine educată, manierată și cultă. Ar fi o soție minunată".

"Aceasta nu este o aplicație de întâlniri. Nu trebuie să enumeri calitățile ei", am spus sec. "Așa cum am spus, promit că mă voi întâlni cu ea cel puțin o dată."

După alte câteva asigurări, am închis.

O durere de cap îmi pulsa în spatele tâmplei. Mama mi-a dat iluzia alegerii, dar se aștepta să mă căsătoresc cu Clarissa într-o zi. Toată *lumea* o făcea. Dacă nu cu Clarissa, atunci cu cineva exact ca ea, cu descendența, educația și educația corespunzătoare.

M-am întâlnit cu mai multe femei ca ea. Erau destul de plăcute, dar întotdeauna lipsea ceva.

O altă imagine mi-a trecut prin minte, de data aceasta cu părul negru purpuriu, cu ochii strălucitori și cu un râs răgușit și irepresibil.

Umerii mi s-au încorsetat. Mi-am alungat imaginea din minte și am încercat să mă concentrez din nou asupra muncii, dar sclipirile de violet au continuat să reapară până când am trântit dosarul și m-am ridicat. Poate că mama mea avea dreptate. *Ar trebui să o* duc pe Clarissa la gala de toamnă. Doar pentru că prietenele mele anterioare nu au funcționat nu însemna că o relație similară nu ar funcționa în viitor.

Eram destinat să mă căsătoresc cu cineva ca Clarissa Teo. Nu cu oricine altcineva.

"Cine naiba te-a enervat azi?" Dante și-a frecat maxilarul. "Aruncai cu pumni în mine de parcă aș fi fost nenorocitul de Victor Black."

"Nu te poți descurca?" Am glumit, ocolindu-i întrebarea. Am ignorat menționarea directorului general șmecher al unui grup media rival. "Dacă mariajul te-a înmuiat, anunță-mă și voi găsi un nou partener."

Strălucirea lui ar fi putut topi coloanele de marmură care căptușeau holul.

Mi-am reprimat un zâmbet. Să-l enervez era chiar mai terapeutic decât meciurile noastre săptămânale de box. Aș fi vrut doar să nu o facă atât de ușor. O singură mențiune semicritică despre soția sau căsătoria lui și el revenea imediat la

încruntarea lui încruntată, de dinainte de Vivian.

De obicei boxam joia, dar l-am convins să devanseze întâlnirea noastră permanentă, având în vedere bomba de ieri de la votul CEO.

"Vă rog să mă invitați. Oricum, aș prefera să-mi petrec serile cu Viv." O scurtă pauză. "Și nu sunt al naibii de moale. Am terminat la egalitate."

De obicei, așa făceam. Îmi irita latura mea competitivă la nesfârșit, dar era și motivul pentru care îmi plăcea atât de mult să mă antrenez cu Dante. Era o provocare într-o lume plină de victorii ușoare.

"Stadiul de lună de miere este încă în plină desfășurare?" Am întrebat.

Dante și Vivian se întorseseră de curând din luna de miere propriu-zisă din Grecia. Dante pe care îl cunoșteam de mai bine de zece ani nu și-ar fi luat niciodată două săptămâni libere de la serviciu, dar soția lui reușise imposibilul. Îl transformase într-o ființă umană reală, cu o viață în afara biroului.

Fața lui s-a înmuiat. "Să nu crezi că se va termina vreodată", a spus el cu o franchețe surprinzătoare. "Apropo, ce ai de gând să faci cu Clarissa?"

I-am povestit despre votul de la CEO și despre telefonul mamei mele de mai devreme. Așa cum era de așteptat, Dante a manifestat simpatia unui bolovan ciobit, dar nu a ratat nicio ocazie de a mă hărțui în legătură cu hotărârea mamei mele de a mă mărita.

"Scoate-o afară, așa cum am promis. Cine știe?" M-am oprit la intrarea în bar. "Ea ar putea fi aleasa. Luna viitoare, pe vremea asta, am putea avea întâlniri duble și purta ținute de cuplu asortate în Times Square."

Dante a făcut o grimasă. "Mai degrabă mi-aș tăia brațul și l-aș trece prin mașina de tocat."

Mi-am înghițit râsul. "Dacă spui tu." Dacă o convingeam pe Vivian, îl putea convinge să cânte la yodel gol la colțul dintre Broadway și Forty-Second Street. Din fericire pentru el, și mie mi se părea dezgustătoare ideea de ținute de cuplu și de a vizita Times Square.

De obicei, după meciurile noastre de box, beam ceva împreună, dar el s-a scuzat în seara asta pentru o întâlnire cu soția lui, așa că am intrat singură în bar.

M-am strecurat prin cameră, căutând instinctiv să întrezăresc gropițe și violete, dar nu am văzut decât pe prietena blondă a Isabelei și un alt barman cu bucle roșii.

M-am așezat la un scaun gol și am comandat de la blondă scotch-ul meu obișnuit, simplu.

Teresa? Teagan? *Tessa*. Acesta era numele ei.

"Poftim!", a ciripit ea, așezând băutura în fața mea.

"Mulțumesc." Am luat o înghițitură întâmplătoare. "O seară aglomerată. Mai lucrează cineva astăzi?" "Nu. Niciodată nu avem mai mult de două persoane care lucrează în aceeași tură." Tessa's sprâncenele s-au ridicat. "Căutați pe cineva în mod special?" Am clătinat din cap. "Doar întrebam."

Din fericire, un alt client i-a distras curând atenția și nu a mai insistat. Mi-am terminat scotch-ul și mi-am petrecut următoarea jumătate de oră implicându-mă în activitatea obligatorie de relaționare și de colectare de informații - nimic nu se compară cu puțin alcool pentru a dezlega limbile oamenilor, motiv pentru care aveam o limită strictă de trei pahare în public - dar nu mă puteam concentra. Gândurile mele se tot îndreptau spre o anumită cameră de la etajul al doilea.

Nu din cauza Isabelei, evident. Eram pur și simplu deranjat de modul în care mă depășise și nu puteam să mă odihnesc până nu perfecționam piesa.

Am mai rezistat încă zece minute în bar până când nu am mai putut suporta. M-am scuzat de la o conversație cu directorul general al unei firme de capital privat,

m-am strecurat pe intrarea laterală și am luat scările până la etajul doi.

Spre deosebire de ziua de ieri, în sală nu s-a scurs nicio muzică. O perie de ceea ce se simțea periculos de aproape de dezamăgire mi-a zgâriat pielea până când am scuturat-o.

M-am întins spre ușă în momentul în care aceasta s-a deschis.

Ceva - *cineva* - mic și moale s-a izbit de mine și, instinctiv, am întins un braț în jurul taliei ei pentru a o stabiliza.

M-am uitat în jos, mirosul de trandafir și vanilie întunecându-mi simțurile înainte ca creierul meu să înregistreze cine era în brațele mele.

Păr negru și mătăsos. Piele bronzată. Ochi căprui imenși care s-au contopit cu ai mei cu surpriză și cu altceva care mi-a trimis un val alarmant de căldură prin sânge.

Isabella.

CAPITOLUL 6
Isabella

Kai mi-a înfășurat un braț în jurul taliei, ancorându-mă de trunchiul lui. A fost ca și cum aș fi fost învăluită într-un infern. Căldura s-a infiltrat prin cămașă și mi-a intrat în vene; o roșeață a urcat la suprafața pielii mele, care furnica sub greutatea bruscă și grea a uniformei mele.

Ar fi trebuit să fac *ceva - să-mi cer scuze* pentru că am dat peste el (chiar dacă nu fusese vina mea), să fac un pas înapoi, să fug naibii de aici - dar mintea mea se defectase. Nu mă puteam concentra decât pe forța solidă a trupului său și pe zgomotul rapid, *trosnet, trosnet, trosnet* al inimii mele. Kai și-a înclinat bărbia în jos, ochii lui găsindu-i pe ai mei. Pentru prima dată, nu purta cravată și sacou. În schimb, purta o cămașă albă cu mânecile suflecate și nasturele de sus descheiat. Cămașa era atât de moale, iar el mirosea atât de bine, încât am simțit un impuls nebunesc de a-mi apăsa fața în pieptul lui. Sau, mai rău, să-mi apăs gura în scobitura lui.

și să văd dacă are un gust la fel de bun precum mirosea.

Respirația mi-a scăpat printre buzele întredeschise. Furnicăturile s-au intensificat; totul se simțea cald și greu, ca și cum aș fi fost înmuiată în miere sărutată de soare.

Expresia lui Kai a rămas indiferentă, dar gâtul i s-a îndoit cu o înghițitură revelatoare.

Nu am fost singurul care a simțit legătura electrică dintre noi. Această constatare a fost suficientă pentru a mă scoate din transă.

Ce făceam? Eram *Kai*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu era sută la sută (bine, nouăzeci) la sută genul meu și două sute la sută off-limits.

Nu aveam de gând să fac aceeași greșeală ca predecesoarea mea, care fusese concediată după ce șeful meu a surprins-o în timp ce îi făcea sex oral unui membru al clubului. Fusese nesăbuită, iar acum era trecută pe lista neagră a tuturor barurilor pe o rază de 40 de mile. Valhalla își lua regulile - și consecințele - în serios.

În plus...

Îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când te-ai implicat cu cineva care era off-limits?

Stomacul meu a tresărit, iar ceața s-a retras în cele din urmă suficient de mult pentru ca eu să mă eliberez din îmbrățișarea lui. În pofida caloriferului care bâzâia pe fundal, a ieși din brațele lui Kai a fost ca și cum aș fi părăsit o cabană confortabilă, luminată de foc, pentru a străbate munții în plină iarnă.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe, dar am interpretat-o cu o dezinvoltură dezinvoltă. "Mă urmărești?"

Să-l întâlnești aici o dată ar fi putut fi o coincidență, dar de două ori era suspect. Mai ales în nopți consecutive.

Mă așteptam să mă ignore cu amuzamentul său obișnuit. În schimb, cea mai mică urmă de roz i-a colorat pomeții.

"Am discutat asta data trecută. Sunt membru al clubului și nu fac decât să mă folosesc de facilitățile sale", a spus el, cu cuvinte stâlcite și formale.

"Nu ai mai folosit niciodată sala de pian până săptămâna aceasta." O ușoară ridicare a sprâncenei lui. "De unde știi?"

Instinct. Dacă Kai și-ar face apariții regulate aici, aș simți asta. A modificat forma fiecărui spațiu în care a intrat.

"Doar o bănuială", am spus. "Dar mă bucur că vii mai des. Ți-ar prinde bine să exersezi." Mi-am reprimat un zâmbet la felul în care i-au scânteiat ochii. "Poate că într-o zi, mă vei ajunge din urmă."

Spre dezamăgirea mea, nu a mușcat momeala.

"Nu putem decât să sperăm. Bineînțeles..." Scânteia de mai devreme a devenit gânditoare. Evaluând. "Noaptea trecută ar fi putut fi o întâmplare. Vorbești un joc mare, dar poți să reproduci același nivel de performanță?".

Acum el era cel care atârna momeala, cuvintele lui străluceau ca un peștișor agățat de un cap de jig.

N-ar trebui să mă las păcălit. Trebuia să scriu mai multe cuvinte - eram în urmă cu trei mii de cuvinte pe zi - și mă furișasem aici după tura mea doar pentru că speram că îmi va stimula creativitatea. Nu aveam timp să mă complac în provocările voalate ale lui Kai.

Partea practică din mine a insistat să mă întorc acasă în acel minut pentru a scrie; o altă parte, mai convingătoare, a strălucit de mândrie. Kai nu m-ar fi provocat dacă nu ar fi fost zdruncinat, și erau atât de puține lucruri la care eram cu adevărat talentată încât nu puteam rezista impulsului de a mă lăuda. Doar un pic.

Am eliberat un zâmbet încrezător. "Hai să o punem la încercare, da? Tu alegi."

Greutatea privirii sale m-a urmărit până la bancă. Am deschis tabloul de cădere și am încercat să mă concentrez asupra tastelor netede și familiare în loc să mă uit la bărbatul din spatele meu.

"La ce te-ai gândit?" Am întrebat.

"Vânt de iarnă. " Prezența lui Kai mi-a atins spatele. Un fior de plăcere, urmat de scurgerea lentă a căldurii pe coloana mea vertebrală. "Chopin."

A fost unul dintre cele mai dificile studii ale compozitorului, dar era fezabil.

Am aruncat o privire către Kai, care se sprijinea de marginea pianului și mă evalua cu interesul detașat al unui profesor care evaluează un elev. Lumina lunii se revărsa peste forma lui relaxată, sculptându-i pomeții cu argintiu și desenând umbre sub acei ochi insesizabili.

Aerul a devenit încețoșat de nerăbdare.

M-am scufundat în ea, întorcându-mi privirea spre pian, închizând ochii și lăsându-mă purtată de curenții electrici prin piesă. Nu cântam des la Chopin, așa că am început să ruginesc, dar chiar când am ajuns la pasul meu, un foșnet ușor mi-a întrerupt concentrarea.

Ochii mi s-au deschis brusc. Kai se mutase din locul în care se afla înainte. Acum era așezat pe bancă, cu corpul său la câțiva centimetri de al meu.

Am apăsat tasta greșită. Nota discordantă mi-a zdruncinat oasele și, deși m-am corectat rapid, nu am mai putut să mă pierd în muzică. Eram prea ocupată să mă

înec în conștiință, în mirosul pădurii după o furtună și în felul în care privirea lui Kai îmi ardea o gaură în obraz.

Ieri, am jucat ca și cum nimeni nu mă privea. Azi, am jucat de parcă toată lumea mă privea, doar că nu era toată lumea. Era un singur om.

Am terminat studiul, frustrarea îmi freca sub piele. Kai mă privea fără să scoată un cuvânt, cu o expresie ilizibilă, cu excepția unei mici ciupituri între sprâncene.

"Mi-ai distras atenția", i-am spus înainte ca el să poată spune ceea ce era evident.

Strânsoarea s-a slăbit, dezvăluind o licărire de amuzament. "Cum

așa?" "Știi cum."

Amuzamentul s-a adâncit. "Eu doar stăteam jos. Nu am spus și nu am făcut nimic."

"Stai prea aproape." Am aruncat o privire ascuțită către fâșia de piele neagră de ședere între noi. "Este o tactică evidentă de intimidare."

"Ah, da. Arta secretă de a sta prea aproape. Ar trebui să contactez CIA și să-i informez despre această tactică revoluționară."

"Ha ha ha", am mormăit, cu orgoliul meu prea rănit pentru a face loc umorului. "Nu ai unde să fii în altă parte în loc să deranjezi un trecător nevinovat?".

"Am multe alte locuri în care să fiu." O lumină scurtă a luminat umbrele din ochii lui. "Dar am ales să fiu aici."

Cuvintele lui mi-au intrat în oase, stingând flăcările nemulțumirii mele.

Lumina s-a aprins, apoi s-a stins, scufundându-se din nou sub piscurile de întuneric. "Cum ai învățat să cânți atât de bine?" Kai a schimbat subiectul atât de brusc încât creierul meu s-a zbătut să mă prindă din urmă. "Majoritatea lecțiilor obligatorii din copilărie nu acoperă piese atât de dificile."

Bucăți de amintiri s-au revărsat în conștiința mea. O după-amiază de aur aici, un spectacol de seară acolo.

Le țineam închise într-o cutie ori de câte ori puteam, dar întrebarea lui Kai a deschis-o cu un efort îngrozitor de mic.

"Tatăl meu a fost profesor de muzică. Știa să cânte la orice. Vioara, violoncelul, flautul." O durere familiară mi s-a strecurat în gât. "Dar pianul a fost prima lui dragoste și ne-a învățat de mici. Mama mea nu era o persoană care să se priceapă la muzică și cred că și-a dorit ca altcineva din familie să se poată conecta cu ea așa cum o făcea el."

Viniete din copilăria mea au ieșit la suprafață. Vocea profundă și răbdătoare a tatălui meu care mă ghida prin cântar. Mama m-a dus la cumpărături pentru o rochie nouă, iar familia mea s-a înghesuit în sufragerie pentru primul meu "recital". M-am împiedicat de câteva ori, dar toată lumea s-a prefăcut că nu am făcut-o.

După aceea, tata m-a îmbrățișat, mi-a șoptit cât de mândru era de mine și ne-a scos pe toți la o înghețată. Mi-a cumpărat o înghețată specială cu trei lingurițe de ciocolată și îmi amintesc că m-am gândit că viața nu putea fi mai bună decât acel moment.

Am clipit înapoi, cu o înțepătură revelatoare în ochi. Nu mai plânsesem în public de la înmormântarea tatălui meu și refuzam să încep din nou acum.

"Noi. Tu și frații tăi?" Kai a cerut cu blândețe. Nu știam de ce era atât de interesat de trecutul meu, dar odată ce am început să vorbesc, nu m-am mai putut opri.

"Da." Am înghițit valul de amintiri și mi-am adunat emoțiile într-o oarecare ordine. "Am patru frați mai mari. Au fost de acord cu lecțiile de pian pentru a-l face fericit pe tatăl nostru, dar eu am fost singura care s-a bucurat cu adevărat de ele. De aceea, i-a lăsat să scape după ce au învățat noțiunile de bază, dar a continuat să mă învețe pe mine."

Nu am vrut să fiu pianist profesionist. Niciodată nu am vrut, niciodată nu voi

vrea. Exista o magie specială în a iubi ceva fără a valorifica acel ceva și mă liniștea ideea că exista cel puțin un lucru în viața mea la care mă puteam îndrepta fără așteptări, presiuni sau vinovăție.

"Dar tu?" Mi-am ușurat tonul. "Ai frați sau surori?"

Știam puține lucruri despre Kai, în ciuda notorietății familiei sale. Pentru niște oameni care și-au clădit averea disecând viețile altora, ei înșiși erau cunoscuți ca fiind foarte discreți.

"Am o soră mai mică, Abigail. Locuiește în Londra."

"Bine." O imagine a unei versiuni feminine a lui Kai - cool, elegantă și îmbrăcată din cap până în picioare în haine de designer de bun gust - mi-a trecut prin minte. "Lasă-mă să ghicesc. Amândoi ați luat și lecții de pian în copilărie, alături de vioară, franceză, tenis și mandarină."

Buzele lui Kai s-au curbat. "Suntem atât de previzibili?" "Majoritatea oamenilor bogați sunt."

Am ridicat din umeri. "Fără supărare".

"Nu se acceptă", a spus el ironic. "Nu e nimic mai măgulitor decât să fii numit previzibil."

S-a mișcat pe scaun, iar genunchii noștri s-au atins. Ușor, atât de ușor încât abia dacă a contat ca o atingere, dar fiecare celulă din corpul meu s-a încordat ca și cum aș fi fost electrocutată.

Kai s-a liniștit. Nu și-a mișcat genunchiul, iar eu nu am respirat și am fost aruncat înapoi la începutul nopții, când zăvorârea brațelor lui în jurul taliei mele îmi evocase tot felul de gânduri și fantezii nepotrivite.

Limbi încâlcite. Pielea acoperită de sudoare. Gemete întunecate și rugăminți răsuflate.

Punctul de contact dintre noi a ars, transformând glumele noastre ușoare în ceva mai greu. Mai periculos.

O pătură de electricitate statică s-a așezat pe pielea mea. Am fost brusc, intens conștient de felul în care am fi arătat oricui ar fi intrat. Doi oameni înghesuiți pe aceeași bancă, atât de aproape încât respirațiile noastre se contopeau într-una singură. Un portret înșelător de intim al regulilor încălcate și al bunelor maniere ignorate.

Așa s-a simțit. În realitate, nu făceam nimic greșit, dar eram mai expus în acel moment decât dacă aș fi stat dezbrăcat în mijlocul Fifth Avenue.

Ochii lui Kai s-au întunecat pe margini. Niciunul dintre noi nu se mișcase, dar aveam senzația stranie că ne prăbușeam pe o pistă invizibilă care se îndrepta spre o prăpastie.

Adună-te, Isa. Conversați într-o sală de pian, pentru numele lui Dumnezeu, nu faceți bungee jumping de pe Turnul Macao.

Mi-am readus atenția la conversația de față. "Deci am avut dreptate în legătură cu toate lecțiile. Previzibil." Cuvintele au ieșit mai răsuflate decât intenționam, dar le-am mascat cu un zâmbet luminos. "Doar dacă nu cumva ai și tu un hobby interesant de care nu știu. Îmblânzești cai sălbatici în timpul liber? Sari de pe vârful acelui turn din Dubai? Organizezi orgii în biblioteca ta privată?"

Brazii s-au aprins, apoi s-au răcit.

"Mă tem că nu." Vocea lui Kai ar fi putut topi untul. "Nu-mi place să împart."

Pământul s-a mișcat, dezechilibrându-mă. Mă străduiam să găsesc un răspuns, orice răspuns, când un râs puternic a străpuns camera ca o ghilotină.

Legătura electrică a sfârâit în uitare. Capetele noastre s-au rotit spre ușă, iar eu

mi-am îndepărtat instinctiv piciorul de al lui.

Din fericire, cel care se afla pe hol nu a intrat în cameră. Murmurul vocilor a dispărut în cele din urmă, lăsând tăcerea în urma lor.

Dar vraja se spulberase și nu mai era posibil să se lipească bucățile la loc. Nu în seara asta.

"Trebuie să plec." M-am ridicat atât de brusc încât genunchiul meu s-a lovit de partea de jos a pianului. Am ignorat durerea care ricoșa în sus și în jos pe picior și am adunat un zâmbet nepăsător. "Oricât de amuzant ar fi fost, trebuie să... îmi hrănesc șarpele."

Pitonii cu bilă trebuie hrăniți doar o dată la o săptămână sau două, iar pe Monty îl hrănisem deja ieri, dar Kai nu avea nevoie să știe asta.

Nu a arătat o reacție vizibilă la cuvintele mele. Doar și-a înclinat capul și a răspuns cu un simplu "Noapte bună".

Am așteptat până am ieșit din cameră și am coborât pe hol înainte de a-mi permite să mă relaxez. La ce naiba mă gândeam? Noaptea mea fusese o serie spectaculoasă de decizii proaste. În primul rând, să mă duc în sala de pian în loc să mă îndrept spre casă pentru a lucra la manuscrisul meu (în apărarea mea, de obicei scriam mai bine după o sesiune de pian), apoi să rămân și să semilocuiesc cu Kai.

Probabil că întâlnirea mea cu el m-a lăsat fără bun simț.

Am ajuns la jumătatea scărilor când m-am întâlnit cu Parker, managerul barului.

"Isabella." Surpriza i-a luminat ochii. Cu structura ei slabă și cu tunsoarea platinată, ea...

semăna izbitor de mult cu modelul Agyness Deyn. "Nu mă așteptam să te mai văd aici."

Tura mea se terminase cu două ore în urmă.

"Am fost în sala de pian", am spus, alegând să spun adevărul. Unii manageri de la Valhalla se supărau pe angajații care foloseau facilitățile chiar și în conformitate cu regulile, dar Parker știa despre hobby-ul meu și îl încuraja.

"Bineînțeles. Ar fi trebuit să știu." Ochii ei au sclipit.

Parker a fost o bijuterie, în ceea ce privește managerii. De o mie de ori mai bun decât Charlie cel înfricoșător sau Harry cel cu mâini de la locurile mele de muncă anterioare. În afară de prietenele mele Vivian și Sloane, ea era, de asemenea, una dintre puținele persoane din New York care îmi cunoștea - și îmi păstra - secretul. Pentru asta, îi voi fi mereu recunoscătoare.

"Nu am apucat să-ți spun mai devreme, dar te felicit cu ocazia aniversării viitoarei tale aniversări de la serviciu." Un zâmbet i-a încălzit fața. "Mă bucur că te am în echipa mea."

Căldura mi s-a strecurat în stomac, erodând o parte din vina mea de mai devreme. "Mulțumesc."

Ia asta, Gabriel. Poate că nu are încredere în mine, dar managerul meu a spus că sunt unul dintre "cei mai buni angajați".

Cuvintele lui Parker m-au urmărit până în celălalt capăt al orașului, în apartamentul meu, unde Monty dormea în vivariul său, iar manuscrisul meu stătea la șaptezeci și nouă de mii de cuvinte mai puțin decât ținta de optzeci de mii de cuvinte.

Barmanul plătea facturile, dar, ca și în cazul pianului, nu mă interesa ca o carieră. Totuși, mă simțeam bine să fiu bun la ceva. Parker lucra la Valhalla de ani de zile; văzuse o mulțime de oameni venind și plecând, iar *eu o* impresionasem.

Nu puteam să o dezamăgesc.

Asta a însemnat să-mi păstrez nasul curat, să mă concentrez și să stau departe, foarte departe de un anumit miliardar britanic.

Dar când m-am urcat în pat în acea noapte și am căzut într-un somn agitat, visele mele nu aveau nimic de-a face cu munca și totul avea de-a face cu părul negru și atingeri furate.

CAPITOLUL 7
Isabella

"Comediile romantice sunt supraevaluate și nerealiste." Sloane s-a încruntat la montajul de întâlniri drăguțe și săruturi pasionale care îi fluturau pe ecranul televizorului. "Îi pregătesc pe oameni pentru eșec cu speranțe false de fericire pentru totdeauna și cu gesturi mari și de prost gust, în condițiile în care bărbatul obișnuit nu-și poate aminti nici măcar ziua de naștere a partenerei sale."

"Uh-huh." Am mai luat o mână de floricele de porumb cu unt în plus din bolul dintre noi. "Dar sunt amuzante și încă le mai urmărești."

"Nu mă uit la ele. I-"

"Ura-veghează-i", am încheiat eu și Vivian la unison.

Eram ghemuiți în sufrageria lui Sloane, mâncând junk food și fiind pe jumătate atenți la comedia romantică de Crăciun pe care o alesesem pentru seara asta. Unii oameni ar putea spune că era prea devreme pentru filme de Crăciun, dar acei oameni s-ar fi înșelat. Eram în octombrie, ceea ce însemna că era practic decembrie.

"Asta spui de fiecare dată." Am băgat în gură un miez pufos, având grijă să nu scap firimituri pe laptop. "Nu te înșeli în *totalitate, dar* există și excepții în viața reală. Uită-te la Viv și Dante. Ei sunt dovada că bărbații îndrăgostiți și gesturile mari și banale există și în viața reală."

"Hei!" a protestat Vivian. "Gesturile lui nu erau deocheate. Erau romantice."

Sprânceana mea s-a arcuit în semn de provocare. "Să-ți cumpăr găluște de la cele mai bune 36 de restaurante din New York ca să poți alege care îți place cel mai mult? Aș spune că ambele. Nu-ți face griji." Am mângâiat-o cu mâna mea liberă, care nu era plină de floricele. "Nu am vrut să spun asta într-un mod rău."

Dacă cineva merita un plus de dragoste și de prostie în viața lui, aceea era Vivian. În exterior, viața ei părea perfectă. Era frumoasă și inteligentă și deținea o companie de succes de planificare a evenimentelor de lux. Era, de asemenea, moștenitoarea averii Lau Jewels, dar banii au venit cu un preț - a trebuit să crească alături de Francis și Cecelia Lau, care erau, în lipsa unui cuvânt mai bun, niște ticăloși totali. Mama ei o critica în mod constant (deși mai puțin decât înainte), iar tatăl ei a renegat-o după ce i-a ținut piept. Francis era principalul motiv pentru care relația dintre Vivian și Dante avusese un început atât de dificil, dar, din fericire, trecuseră peste asta și acum erau atât de drăguți și bolnăvicioși împreună mă dureau dinții de fiecare dată când mă aflam în preajma lor.

Al naibii de găluște. A fost atât de drăguț și deprimant în același timp. Nu mă întâlnisem niciodată cu cineva căruia să-i pese suficient de mult încât să-și amintească mâncarea mea preferată (paste), cu atât mai puțin să-mi cumpere mai multe.

Dacă nu m-aș fi îngrozit să nu invoc din greșeală diavolul (mulțumită lolei mele, care s-a străduit să le insufle nepoților ei frica de Dumnezeu), aș face păpuși voodoo cu cei mai răi foști soți ai mei.

Apoi, din nou... mi-am privit laptopul.

Aveam ceva mai bun decât păpușile voodoo. Aveam cuvintele mele.

"Știi ceva? *Poate că...*" M-am îndreptat, degetele mele se mișcau deja înainte ca creierul meu să aibă șansa să mă prindă din urmă. "Aș putea încorpora cumva întâlnirea dintre Dante și Viv în cartea mea."

Aceasta era partea care îmi plăcea la scris. Momentele cu beculețe care deslușeau noi secțiuni ale poveștii, aducând-o mai aproape de finalizare. Emoție, mișcare, *progres*. Trecuse o săptămână de la apelul lui Gabriel. Încă nu-mi atinsesem numărul zilnic de cuvinte, dar mă apropiam. În acea dimineață, scrisesem un număr impresionant de o mie opt sute de cuvinte, iar dacă mai strecuram încă vreo mie până la sfârșitul serii de film, îmi atingeam ținta.

Sprâncenele lui Sloane s-au încruntat. "Găluște într-un thriller erotic?"

"Doar pentru că nu a fost făcut nu înseamnă că *nu poate* fi făcut." Termenul limită din februarie se apropia tot mai mult, iar eu eram dispus să încerc orice în acest moment.

"Poate că unul dintre personaje se poate îneca cu unul", a sugerat Vivian, aparent nefiind deranjată de interpretarea mea morbidă a gestului romantic al soțului ei. "Sau pot să îmbrace găluștele cu arsenic și să le dea de mâncare unui rival neștiutor, apoi să dizolve cadavrul cu acid sulfuric pentru a ascunde dovezile."

Sloane și cu mine am rămas cu gura căscată la ea. Dintre noi trei, Vivian era cea *mai puțin* predispusă să pună la cale astfel de idei diabolice.

"Îmi pare rău." Obrajii ei s-au înroșit. "M-am uitat la o mulțime de emisiuni polițiste cu Dante. Încercăm să-i găsim un hobby normal care să nu implice muncă, sex sau să bată oameni."

"Credeam că a externalizat ultima parte", am glumit pe jumătate, bătând o frază obligatorie despre arsenic. Dante era directorul general al Russo Group, un conglomerat de bunuri de lux. Era, de asemenea, renumit pentru metodele sale discutabile de a se ocupa de oamenii care îl supărau. O legendă urbană spunea că echipa sa a bătut un potențial hoț până la punctul în care bărbatul era încă în comă ani mai târziu.

Aș fi fost mai îngrijorată de zvonuri dacă nu ar fi iubit-o atât de mult pe Vivian. Nu trebuia decât să te uiți la el ca să știi că mai degrabă s-ar arunca de pe Empire State Building decât să o rănească.

Vivian a strâmbat din nas. "Ciudat, dar mă refeream la meciurile lui de box cu Kai." Tastatura mea a încetinit la menționarea numelui lui Kai. "Nu știam că boxau."

Era atât de îngrijit și de corect tot timpul, dar ce s-a întâmplat când a renunțat la politețe?

O imagine neașteptată mi-a trecut prin minte cu trunchiul lui, gol și strălucitor de sudoare. Ochii întunecați, mâinile aspre și mușchii perfecționați în orele petrecute în ring. Ochelarii scoși, cravata desfăcută, gura strivită de a mea cu o carnalitate amețitoare.

Corpul meu a cântat de căldură bruscă. M-am deplasat, coapsele arzând atât din

cauza laptopului, cât și a fanteziilor care își croiau drum prin creierul meu.

"În fiecare săptămână", a confirmat Vivian. "Apropo de Dante, vine să mă ia în curând la cină la Monarch, mai târziu. Vreți să veniți cu noi? Este prieten cu proprietarul, așa că putem actualiza cu ușurință rezervarea."

"Ce?" am întrebat, prea dezorientată de virajul brusc la stânga al gândurilor mele pentru a mai prinde din urmă noul subiect.

"Monarh", a repetat Vivian. "Vreți să veniți? Știu că abia aștepți să mănânci acolo."

Da. Monarch (numit după fluture, nu după familia regală) era unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din New York. Lista de așteptare pentru o masă era lungă de luni de zile - cu excepția cazului în care, desigur, erai un Russo.

Sloane a clătinat din cap. "Trebuie să-mi iau noul client în seara asta. Aterizează în câteva ore."

Ea conducea o firmă de relații publice cu o listă de clienți puternici, dar de obicei își externaliza comisioanele. Oricine ar fi fost, trebuie să fie *foarte* important, dacă ea însăși le ridica, deși părea foarte nemulțumită de această sarcină.

Mi-am împins laptopul de pe coapse și mi-am ridicat părul de pe gât. O briză binevenită mi-a măturat pielea, răcorindu-mi pofta.

"Contează pe mine", am spus. "Nu am de lucru în seara asta."

Nu mi-a plăcut să fiu a treia roată la căruță, dar aș fi fost un idiot să refuz o masă la Monarch. A fost pe lista mea de restaurante dintotdeauna și ar fi o bună distragere a atenției de la fanteziile mele tulburătoare cu Kai.

Abia așteptam să-i spun lui Romero - despre cină, nu despre Kai. În afară de inginerie, cea mai mare bucurie a fratelui meu în viață era mâncarea, iar el urma să moară când...

Așteptați. Romero.

"Oh, Doamne, am uitat complet!" Adrenalina amintirii unei sarcini uitate a trecut prin mine, ștergând orice gânduri persistente despre un anumit miliardar enervant. Am întins mâna înainte și mi-am tras rucsacul în poală. "I-am promis lui Rom că o să vă dau asta ca să încercați."

După ce am scotocit puțin, am scos triumfător un dildo de înaltă tehnologie, frumos striat, roz strălucitor.

Două jucării nou-nouțe, ambalate, se aflau pe fundul genții mele, dar îmi plăcea să arăt mai întâi marfa, ca să zic așa.

Romero era inginer de proiectare senior la Belladonna, un producător de top de jucării pentru adulți, ceea ce era un mod elegant de a spune că își câștiga existența făcând vibratoare și vibratoare. Ei se bazau pe testeri pentru un feedback timpuriu și, cumva, m-a convins să îmi recrutez prietenii pentru această sarcină.

Nu a fost atât de ciudat pe cât părea pe hârtie. Romero era un tocilar în ale științei; dacă i-ai pune în față un supermodel dezbrăcat și cel mai nou software de design, prioritatea lui ar fi fost să stăpânească software-ul. Pentru el, jucăriile nu aveau nimic sexual. Erau pur și simplu produse care trebuiau perfecționate înainte de a ajunge pe piață.

Acestea fiind spuse, nu am testat modelele sale. Chiar și Romero a fost de acord că ar fi fost prea înfiorător, dar prietenii și cunoștințele mele erau un joc corect.

"Nu." Sloane și-a strâns buzele. "Nu am nevoie de un alt dildo. Am un dulap întreg cu astfel de lucruri și ocupă un spațiu prețios."

La fel ca biroul, hainele și aproape orice altceva în viața ei, apartamentul lui Sloane era un exercițiu de minimalism crud. În afară de televizor și, ei bine, de noi, singurul semn de viață în sufrageria ei albă pe alb era peștișorul de aur care înota inconștient în colț. Chiriașul anterior îl lăsase în urmă, iar Sloane amenințase în

ultimii doi ani că va arunca peștele (da, așa îl chema) în toaletă.

"Dar ăsta e de ultimă generație", am argumentat eu, scuturând vibratorul. "Ești unul dintre cei mai de încredere recenzenți ai lui Romero!"

Spre deosebire de Vivian, care-și îndulcea feedback-ul cu cuvinte de încurajare, Sloane s-a specializat în evaluări dureroase care disecau fiecare produs până la os. Aceasta era aceeași femeie care scria critici de mai multe pagini despre fiecare comedie romantică pe care o urmărea; capacitatea ei de a preîntâmpina sentimentele rănite ale străinilor se situa undeva în jurul valorii de treizeci negative. Pe de altă parte, dacă spunea că îi place ceva, știai că nu te mințea.

După ce am mai mult cajoling, amenințări și mită sub forma unei promisiuni de a urmări cu ea toate noile comedii romantice Hallmark, am convins-o pe Sloane să-și continue domnia ca cel mai temut și venerat tester al Belladonna.

Încă îmi reveneam de la înălțimea de a câștiga o ceartă cu ea când a sunat soneria de la ușă.

"Mă duc eu." Vivian era în baie, iar Sloane era ocupată să mâzgălească în carnețelul ei - după cât de agresiv scria, bietul film era eviscerat - așa că m-am dat jos de pe canapea și m-am îndreptat spre ușa din față.

Păr negru și des, umeri largi, piele măslinie. O răsucire rapidă a clanței a scos la iveală pe soțul lui Vivian, care arăta ca un CEO miliardar, îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni Hugo Boss negri ca noaptea.

"Bună!" I-am spus cu voce tare. "Ai venit mai devreme, dar nu-i nimic, pentru că filmul tocmai s-a terminat. Știi, rolul principal masculin îmi amintește de tine. Super morocănos, cu probleme cu tata și o încruntare perpetuă - până când își găsește iubirea vieții lui, bineînțeles."

De fapt, protagonistul masculin fusese o ruladă de scorțișoară, dar îmi plăcea să râd de Dante ori de câte ori era posibil. Era atât de serios tot timpul, deși dispoziția lui se îmbunătățise dramatic de când se căsătorise cu Vivian.

O roșeață i s-a strecurat pe pomeții sculptați și pe podul nasului. La început, am crezut că l-am enervat atât de tare încât a făcut un atac de cord chiar acolo, pe hol, dar apoi am observat două lucruri în succesiune rapidă.

Unu, privirea lui Dante era fixată pe mâna mea dreaptă, care ținea încă prototipul de jucărie de la Belladonna. Doi, nu era singur.

Kai stătea în spatele lui, cu cravata dreaptă și costumul bine călcat, cu o înfățișare atât de perfectă încât era greu de crezut că practica un sport atât de brutal ca boxul.

Ochii mi-au coborât la mâinile lui, căutând articulații învinețite și tăieturi însângerate, dar am văzut doar cătușe albe și clare și strălucirea unui ceas scump. Nici măcar un rid sau o bucată de scame.

Va exercita același nivel de control meticulos în dormitor sau va renunța la el pentru ceva mai dezinhibat?

Ambele posibilități mi-au făcut să îmi curgă un val de amețeală prin vene. Strânsoarea mea s-a strâns instinctiv în jurul jucăriei, iar eu mi-am ridicat privirea la timp pentru a vedea cum atenția lui Kai se abate de la fața mea la dildo-ul fucsia cu viteza agonizantă a unui accident de mașină cu încetinitorul.

Liniștea a cuprins sala. Poate că a fost imaginația mea, dar aș fi putut jura că vibra puțin dildo-ul, deși nu era conectat la priză, ca și cum nu-și putea stăpâni excitația de atâta atenție.

În timp ce Dante arăta de parcă ar fi înghițit o viespe, expresia lui Kai nu s-a clintit. Puteam la fel de bine să țin în mână o bucată de fruct sau ceva la fel de inofensiv. Totuși, căldura îmi ardea obrajii și ceafa, făcându-mi pielea să mă

înțepe.

"Am testat asta", am spus. Băieții au făcut ochii mari, determinând o clarificare grabnică. "*Nu unul pe celălalt*. Doar... în general. Ca să vedem câte viteze are."

Dante a clătinat din cap și și-a frecat o mână peste față. Între timp, în colțul din Gura lui Kai a tresărit, ca și cum ar fi constrâns un zâmbet.

O bulă de râs mi-a căzut în cascadă pe umăr. Mi-am lăsat mâna liberă de pe clanța ușii, m-am întors și am privit-o fix pe Vivian, care se întorsese de la baie și mă privea cum mă zăpăcesc cu mult prea mult amuzament pentru o presupusă cea mai bună prietenă. "Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că încă mai am asta în mână", am spus, fluturând vibratorul în aer. Dante a scos un zgomot sufocat care a aterizat undeva între un motor de mașină care scuipă și o pisică pe moarte. "Prietenii nu-și lasă prietenii să răspundă la ușă cu accesorii falice. Nu veni alergând la mine dacă soțul tău se prăbușește din cauza unui șoc cardiac."

"Cum e vina mea?" a protestat Vivian între râsete. Părea complet nepăsătoare față de dispariția iminentă a soțului ei. "Eram în baie. Dă vina pe Sloane că nu te-a avertizat."

M-am uitat la celălalt prieten trădător al meu. Trecuse peste critica de film și se uita fix la telefon ca și cum acesta ar fi produs, regizat și jucat personal în cele mai detestate comedii romantice ale ei.

A o întrerupe pe Sloane când era într-o dispoziție proastă era ca și cum ai arunca o gazelă nefericită în fața unui leu furios. *Nu, mulțumesc*. Îmi plăcea să-mi las capul acolo unde era.

"Kai, vii cu noi la cină?" m-a întrebat Vivian, atrăgându-mi atenția din nou asupra sălii. Râsul ei se domolise în sfârșit. S-a mutat lângă soțul ei, care i-a înfășurat un braț protector în jurul taliei și i-a lăsat un sărut moale pe vârful capului. Un fior de invidie și-a făcut loc în stomacul meu înainte de a-l alunga. "Așa cum le-am spus fetelor, putem schimba cu ușurință rezervarea."

"Poate în altă seară. Dante și cu mine am avut o întâlnire în apropiere și am venit doar să te salut." Privirea lui Kai s-a îndreptat spre mine pentru o fracțiune de secundă. Un fior de răspuns a unduit sub pielea mea. "Nu vreau să-ți stric întâlnirea".

"Prostii. Nu te vei prăbuși deloc", a spus Vivian. "Isa ni se alătură, așa că de fapt ar fi perfect. E mai ușor să stai în patru decât în trei."

Umerii mi s-au înțepenit. *Ultimul* lucru pe care mi-l doream era să stau toată masa cu Kai. O mai făcusem înainte, la o cină organizată de Dante și Vivian imediat după ce se întorseseră din luna de miere, dar asta era diferit. Asta fusese înainte de sala de pian. Înainte de fanteziile periculoase și atingerile accidentale care mi-au înclinat lumea de pe axa ei.

Ochii lui Kai s-au oprit din nou pe ai mei. O ușă de oțel invizibilă s-a trântit în jurul nostru, închizând restul lumii și învăluindu-ne într-o bulă de respirații șoptite și bătăi de inimă care se ciocneau.

Mi s-a făcut pielea de găină. Dar, în timp ce eu mă străduiam să-mi păstrez o aparență de calm, el mă privea așa cum un erudit ar examina un text vechi, dar complet de neuitat. O urmă de interes, temperată de o mare de indiferență.

"În acest caz", a spus el, cuvintele fiind catifelate în vocea sa cultă, "sunt bucuros s ă v ă ajut".

Un val nedorit de anticipare mi s-a scurs în vene, dar a fost atenuat de neliniște. Dante și Vivian se pierdeau întotdeauna în propria lor lume, ceea ce însemna că mă așteptam la cel puțin două ore de companie neîntreruptă a lui Kai.

"Excelent." Vivian a radiat, părând fericită pentru ceva atât de simplu ca o cină

în grup.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Dorința mea de a trăi experiența Monarch se lupta cu neliniștea legată de o noapte cu Kai. Pe de o parte, am refuzat să-l las să-mi strice un lucru de pe lista de dorințe. Pe de altă parte...

"Băieți, trebuie să plec." Sloane a venit lângă mine, atât de liniștită încât nu o auzisem apropiindu-se. La un moment dat, în ultimele cinci minute, își aruncase un palton Max Mara de culoare camel peste bluză și pantaloni și își schimbase papucii cu o pereche de cizme de piele elegante. "Clientul meu a aterizat mai devreme."

I-a salutat scurt pe bărbați și ne-a înmânat mie și lui Vivian bagajele, dându-ne efectiv liber.

Eram prea obișnuiți cu urgențele ei profesionale pentru a ne simți jigniți de anunțul ei brusc. Sloane nu era genul cald și pufos, iar fața ei ar trebui să fie ștampilată lângă intrarea din dicționar pentru *dependentă de muncă*, dar dacă lucrurile se duceau de râpă, știam că mă puteam baza pe ea. Era foarte protectoare cu prietenii ei.

"Cine este, oricum?" Am întrebat, lăsând discret vibratorul înapoi în rucsac, în timp ce ea încuia ușa. "Cineva pe care îl cunoaștem?"

Cei mai mulți dintre clienții ei erau oameni de afaceri și oameni de societate, dar ocazional a acceptat și celebrități, cum ar fi fotbalistul britanic Asher Donovan și modelul Ayana (un singur nume, à la Iman).

"Mă îndoiesc", a spus Sloane în timp ce ne îndreptam spre lift. "Doar dacă nu urmărești îndeaproape secțiunea *playboy leneși* din paginile de societate". Vocea ei era plină de dispreț rece.

Bine, atunci. Oricine ar fi fost clientul, era în mod clar un subiect dureros.

Vivian și cu mine am mers în pas cu ea, în timp ce băieții au mers în spate. În mod normal, aș fi bătut-o la cap pentru mai multe informații, dar eram prea distras de pașii moi din spatele meu.

Mirosul curat și lemnos al apei de colonie a lui Kai a plutit peste mine într-un val de aer cald. Am înghițit, furnicături de conștientizare împrăștiindu-se pe spatele meu. A fost nevoie de fiecare gram de voință pentru a nu mă întoarce.

Nimeni nu a mai vorbit până nu am ajuns la lift. Mașina cu panouri de stejar era construită pentru cel mult patru persoane, iar în îmbrânceala noastră de a ne strecura în spațiul strâmt, mâna mea a atins-o pe cea a lui Kai.

O dungă aurie de căldură m-a străbătut, electrizându-mi fiecare terminație nervoasă ca niște fire vii în ploaie. M-am îndepărtat, dar senzațiile fantomatice au rămas.

Lângă mine, Kai privea drept înainte, cu fața sculptată în piatră. Aproape că am crezut că nu simțise atingerea până când mâna lui, cea pe care o atinsesem din greșeală, s-a flexat.

A fost o mișcare mică, atât de rapidă încât aș fi ratat-o dacă aș fi clipit, dar m-a apucat de plămâni și s-a răsucit.

Aerul s-a comprimat din pieptul meu. Mi-am smuls rapid privirea și m-am întors cu fața în față ca un adolescent care fusese prins uitându-se la ceva nepotrivit. Ciocănitul inimii mele a atins decibeli asurzitori, înecând discuțiile lui Dante, Vivian și Sloane.

Cu coada ochiului, am văzut maxilarul lui Kai încordându-se.

Noi doi am rămas acolo, nemișcați și fără să vorbim, până când ușile s-au deschis și prietenii noștri s-au împrăștiat în hol.

Kai și cu mine am ezitat la unison, înainte ca el să dea din cap spre ieșire într-un universal *după tine.*

semn.

Mi-am ținut răsuflarea în timp ce treceam pe lângă el, dar cumva, mirosul lui încă mi se infiltra în simțuri. Mi-a încurcat atât de mult gândurile încât aproape că am intrat într-un ghiveci de ferigi la ieșire, câștigându-mi priviri ciudate din partea lui Vivian și Sloane.

Mi-am înăbușit un gemete, următoarele două ore se întindeau în fața mea ca un maraton fără sfârșit.

Va fi o noapte lungă.

CAPITOLUL 8
Kai

Nu plănuisem să mă alătur lui Dante după întâlnirea noastră, dar când a menționat rezervarea Monarch, am fost curioasă. Slujba mea includea verificarea celor mai interesante locuri din oraș, iar eu amânasem Monarch de prea mult timp.

Cu siguranță, decizia mea de a renunța la o seară relaxantă în casă pentru scena oarecum plictisitoare a unei mese rafinate nu a avut nimic de-a face cu comentariul întâmplător al lui Dante despre faptul că a luat-o pe Vivian de la seara fetelor cu prietenele ei.

Sloane plecase la aeroport, lăsându-ne pe mine și pe Isabella pe bancheta din spate a mașinii lui Dante, în timp ce tinerii căsătoriți se cuibăriseră în față. Dintre toate nopțile, Dante trebuia să aleagă seara asta să conducă în loc să se bazeze pe șoferul său.

Liniștea sufoca aerul în timp ce înaintam prin traficul din Manhattan, întreruptă doar de zgomotul moale al ploii pe geam.

Isabella și cu mine stăteam cât se poate de departe una de alta, dar nu ar fi contat dacă ne-ar fi despărțit însuși Oceanul Atlantic. Simțurile mele erau imprimate cu mirosul și senzația ei - senzualitatea luxuriantă a trandafirilor amestecată cu căldura bogată a vaniliei; alunecarea scurtă și ispititoare a mâinii ei pe a mea; încărcătura statică care se agăța de pielea mea de fiecare dată când era aproape.

A fost o nebunie.

Am răspuns la un e-mail despre afacerea DigiStream și mi-am băgat telefonul în buzunar. Lucram la achiziționarea aplicației de streaming video de peste un an. Era atât de aproape încât puteam simți gustul, dar, pentru prima dată, gândurile mele erau consumate de altceva decât de afaceri.

M-am uitat la Isabella. Privea fix pe fereastră, cu degetele bătând într-un ritm absent pe coapsa ei, cu fața înmuiată de introspecție. Rucsacul ei stătea între noi ca un zid de beton, despărțind gândurile mele fugare de liniștea ei neobișnuită.

"Câte viteze are?"

Tobele s-au oprit. Isabella s-a întors, cu confuzia imprimată pe chipuri. "Ce?"

"Testul tău la casa lui Sloane." Amintirea ei răspunzând la ușă cu acea jucărie roz ridicolă în mână mi-a tras de colțurile gurii. "Câte viteze are?"

Deși dezaprobam lipsa penibil de obișnuită de decență a Isabelei, o parte din mine era fermecată de ea. Era atât de complet, irepresibil de *ea însăși*, ca un tablou care refuza să fie opacizat de timp. Era captivantă.

Culoarea îi glazura pomeții și vârful nasului. Spre deosebire de eleganța rafinată a lui Vivian sau de frumusețea blondă glacială a lui Sloane, trăsăturile Isabelei erau o pânză îndrăzneață și expresivă pentru emoțiile ei. Sprâncenele întunecate se strângeau peste ochii care scânteiau de sfidare, iar buzele ei pline, roșii, se strângeau într-o linie fermă.

"Douăsprezece", a spus ea, cu un ton suficient de dulce pentru a provoca o carie. "Sunt fericită să ți-l împrumut. S-ar putea să te ajute să te relaxezi, astfel încât să nu mori de un atac de cord provocat de stres înainte de patruzeci de ani."

Aș prefera ca tu să mă relaxezi în schimb.

Gândul a fost atât de brusc, atât de absurd și de neașteptat, încât m-a privat de un răspuns la timp.

În primul și în primul rând, nu am avut nevoie de *relaxare*. Da, viața mea era matlasată cu pătrate îngrijite și linii perfect delimitate, dar asta era preferabil haosului și capriciilor. O singură tragere greșită de acesta din urmă și totul se destrăma. Muncisem prea mult ca să las ceva atât de nesigur ca o fantezie trecătoare să strice lucrurile.

În al doilea rând, chiar dacă *aveam* nevoie să mă relaxez (ceea ce, din nou, nu era cazul), aș fi făcut-o cu oricine altcineva în *afară de* Isabella. Ea era off-limits, indiferent cât de frumoasă sau intrigantă era. Nu doar din cauza regulii de fraternizare din Valhalla, ci și pentru că ea avea să mă omoare într-un fel sau altul.

Cu toate acestea, pofta îmi curgea prin vene în toată splendoarea ei crudă și fierbinte la gândul de a-mi scufunda capul peste al ei. Să gust, să testez și să explorez dacă era la fel de dezinhibată în dormitor ca și în afara lui.

Sprâncenele Isabelei au format arcuri întrebătoare la tăcerea mea prelungită.

La naiba. Mi-am înăbușit dorința trădătoare cu o voință de fier cultivată în anii petrecuți la Oxbridge și am luptat pentru a-mi recăpăta controlul asupra facultăților.

"Mulțumesc, dar pe lista mea de obiecte pe care nu le-aș împrumuta niciodată, jucăriile pentru adulți se află în fruntea listei", am spus, tonul meu placid fiind un scut înșelător pentru furtuna care se pregătea în mine.

S-a schimbat pentru a mă privi în față. Fusta i-a alunecat în sus, lăsând la vedere încă un centimetru de piele perfectă, bronzată.

Sângele îmi ardea și mai tare, iar un mușchi mi s-a flexat în maxilar înainte de a mă prinde. Cine purta fuste fără colanți în mijlocul unui octombrie neobișnuit de friguros? *Doar Isabella.*

"Ce mai este pe listă?" Părea sincer curioasă.

"Șosete, lenjerie de corp, aparate de ras și apă de colonie." Am înșirat răspunsurile, ținându-mi ochii bine înfipți pe fața ei.

Acele sprâncene întunecate și expresive s-au ridicat mai sus. "Colonia?"

"Fiecare domn are un parfum de firmă. A fura semnătura altcuiva ar fi considerat culmea nesimțirii."

Isabella s-a uitat la mine timp de cinci secunde înainte ca o explozie de râs să umple mașina. "Doamne! Nu-mi vine să cred că ești reală."

Sunetul gutural, fără jenă, al veseliei ei m-a lovit undeva în piept și s-a răspândit ca untul topit în venele mele.

"Dacă ar fi fost așa, mărcile de parfumuri ar fi dat faliment în stânga și în dreapta", a spus ea. "Imaginați-vă dacă fiecare produs ar avea doar un singur client".

"Ah, dar treci cu vederea o parte importantă din ceea ce am spus." Arcuirea sprâncenei mele s-a potrivit cu a ei. "Am spus fiecare *domn*, nu fiecare persoană."

Și-a dat ochii peste cap. "Ești așa de snoabă."

"Cu greu. Este o chestiune de comportament, nu de statut. Întâlnesc o mulțime de directori executivi și aristocrați care sunt orice altceva în afară de gentlemeni."

"Și tu crezi că ești o excepție?"

Nu m-am putut abține. Un zâmbet răutăcios mi-a atins buzele. "Doar în anumite situații". Am observat în clipa în care mi-am înregistrat sensul. Culoarea înaltă a Isabelei a revenit,

spălându-i fața într-o frumoasă floare de roz. Buzele i s-au despicat într-o respirație audibilă și, în ciuda instinctelor mele, o satisfacție întunecată mi-a curbat prin piept la reacția ei.

Nu eram singurul torturat de atracția noastră.

A deschis gura chiar în momentul în care motorul s-a oprit, înghițindu-și cuvintele și întrerupând brusc legătura noastră.

Am ajuns la Monarch.

Am ascuns un fior de dezamăgire când un valet s-a grăbit spre noi și i-a luat cheile lui Dante. Până când m-am întors spre Isabella, aceasta coborâse deja din mașină.

Am eliberat o respirație controlată și am băgat emoția rătăcită într-o cutie cu lacăt înainte de a o urma în clădire.

Era mai bine că nu știam ce voia să spună. Nu ar fi trebuit să greșesc și să o tachinez de la bun început, dar era un război civil tot mai mare între logica mea și emoțiile mele în ceea ce o privea pe Isabella. Din fericire, Dante și Vivian erau prea adânc înfipți în tărâmul tinerilor căsătoriți ca să observe ceva în neregulă.

Liftul ne-a dus la ultimul etaj al zgârie-norilor, de unde Monarch avea vedere spre Central Park.

Deoarece am ajuns mai devreme la rezervare, maître d' ne-a oferit pahare de șampanie gratuite în timp ce așteptam în holul bine amenajat. Am fost singurul care a refuzat. Voiam să am mintea limpede în seara asta, iar Dumnezeu știa că prezența Isabelei era suficient de amețitoare.

Telefonul meu s-a aprins cu două e-mailuri noi - un follow-up despre DigiStream și logistică pentru viitoarea retragere a conducerii executive. Lucrurile fuseseră suspect de liniștite de când mama mea anunțase votul pentru CEO, dar aș fi pariat pe prima mea ediție de romane de Charles Dickens că cel puțin unul dintre ceilalți candidați își va face mișcarea la retragere.

"Kai?"

Am aruncat o privire în sus. O femeie cu un aspect oarecum familiar stătea în fața mea cu un zâmbet de așteptare. Avea vreo douăzeci de ani, păr negru lung, ochi căprui, un semn de frumusețe distinctiv în colțul gurii.

Recunoașterea s-a pus la locul ei cu un suflu de surpriză.

Clarissa, vecina mea din copilărie și, judecând după numărul de articole pe care mi le trimisese cu privire la eforturile și realizările filantropice ale Clarissei, prima alegere a mamei mele pentru noră.

"Îmi pare rău, îmi dau seama că a trecut mult timp de când ne-am văzut ultima dată." Ea a râs. "Sunt Clarissa Teo. Din Londra? Arăți aproape exact la fel." Ochii ei au trecut peste mine în semn de apreciere. "Dar îmi dau seama că m-am schimbat destul de mult de când ne-am văzut ultima dată."

A fost o afirmație subestimată. A dispărut adolescentul ciudat, cu aparat dentar, pe care mi-l aminteam. În locul ei era o femeie elegantă, lustruită, cu un zâmbet de concurs de frumusețe și o ținută desprinsă direct dintr-o revistă de societate.

Am refuzat să menționez că am căutat-o pe Google săptămâna trecută, deși arăta aproape la fel de diferită în realitate ca în anii adolescenței. Mai moale, mai mică, mai puțin rigidă.

"Clarissa. Bineînțeles, mă bucur să te văd", am spus fără probleme, mascându-mi surpriza. Conform informațiilor nesolicitate de mama mea, ea nu trebuia să ajungă la New York decât săptămâna viitoare. "Ce mai faci?"

Am stat de vorbă câteva minute. Se pare că se mutase în oraș mai devreme decât era planificat pentru a ajuta la o mare expoziție care urma să aibă loc la Saxon Gallery, unde se ocupa de relațiile cu artiștii. Stătea la Carlyle până când se terminau lucrările de renovare la noua ei locuință și era nervoasă că se muta într-un oraș nou, dar era norocoasă că își găsise un mentor în Buffy Darlington, marea doamnă respectată a societății newyorkeze, cu care se întâlnea în seara asta la cină. Buffy întârzia din cauza unei urgențe cu câinele ei.

Avusesem zeci de conversații similare de-a lungul anilor, dar m-am prefăcut cât de mult am putut de interesată până când Clarissa a început să compare avantajele și dezavantajele Maltezilor cu cele ale Pomeranienilor.

"Iertați-mă. Am uitat să te prezint prietenilor mei." I-am tăiat-o net când s-a oprit pentru a respira. "Toată lumea, ea este Clarissa Teo, o prietenă de familie. Tocmai s-a mutat în oraș. Clarissa, ei sunt Dante și Vivian Russo și Isabella Valencia."

Au făcut un schimb de salutări politicoase. Prezentările cu numele și prenumele erau obișnuite în cercurile noastre, unde familia unei persoane spunea mai multe despre ea decât ocupația, hainele sau mașina acesteia.

Mai multe discuții mărunte, plus o urmă de stânjeneală când Clarissa a alunecat o privire întrebătoare către Isabella. Îi recunoscuse pe Dante și pe Vivian, dar era clar că nu știa ce să facă cu Isabella, ale cărei reflexii violete și fustă de piele erau antiteza propriei ei clasice neutre și perle.

"Ar trebui să ne întâlnim curând la prânz", a spus Clarissa când maître d' a anunțat că masa noastră era gata, scutindu-ne de alte discuții deocheate. "A trecut prea mult timp."

"Da, o să te sun." I-am oferit un zâmbet politicos. "Bucură-te de restul nopții."

Mama ne dăduse deja numărul de telefon al fiecăruia dintre noi "pentru orice eventualitate". Nu așteptam c u nerăbdare o nouă rundă de discuții, dar întâlnirile cu vechi cunoștințe după mult timp erau întotdeauna ciudate. Poate că nu-i acordam Clarissei suficientă încredere.

Ar putea foarte bine să fie o conversație strălucită.

"Fosta prietenă?" a întrebat Isabella în timp ce mergeam spre masa noastră. "Vecina din copilărie."

"Viitoarea iubită, atunci."

O mică arcuire a sprâncenei mele. "E un salt destul de mare."

"Dar nu mă înșel. Pare genul de femeie cu care te-ai întâlni." Isabella s-a așezat lângă Vivian, chiar vizavi de mine. Cuvintele ei nu conțineau nicio judecată, ci doar o realitate crudă care m-a iritat mai mult decât ar fi trebuit.

"Pari foarte interesat de viața mea amoroasă." Mi-am desfăcut șervețelul și l-am așezat pe genunchi. "De ce?"

Ea a pufnit. "Nu mă interesează. Făceam doar o observație."

"Despre viața mea amoroasă."

"Nu sunt sigură că *ai* o viață amoroasă", a spus Isabella. "Nu te-am auzit niciodată vorbind despre femei sau nu te-am văzut la club cu o parteneră."

"Îmi place să-mi păstrez *viața privată*, dar mă bucur să știu că ai urmărit atât de îndeaproape presupusa mea lipsă de companie feminină." Gura mi s-a curbat, un răspuns automat la scuipatul ei adorabil, înainte de a mi-o încolăci într-o linie dreaptă.

Nu zâmbiți. Fără să crezi că tot ceea ce face ea este adorabil.

"Aveți un sentiment exagerat al propriei importanțe." Isabella și-a înclinat bărbia mai sus. "Și pentru informarea ta, scuza vieții private funcționează doar pentru celebrități și politicieni. Îți promit că sunt mai puțini oameni interesați de amantlâcurile tale decât crezi tu."

"E bine de știut." De data aceasta, zâmbetul meu s-a eliberat de constrângerile sale la indignarea ei tangibilă. "Felicitări că ești unul dintre acei câțiva norocoși."

"Ești insuportabil."

"Dar imaginați-vă cât de insuportabil aș fi dacă aș fi o celebritate sau un politician."

O sclipire de amuzament a trecut prin ochii Isabelei. Obrajii ei s-au încrețit pentru o milisecundă înainte de a-și strânge buzele și de a scutura din cap. Am fost lovit de un impuls copleșitor de a smulge din nou acele gropițe din ea.

Lângă noi, capetele lui Dante și Vivian se roteau înainte și înapoi ca niște spectatori la un meci de Wimbledon. Aproape că uitasem că erau acolo. Sprâncenele lui Dante s-au încruntat în confuzie, dar ochii lui Vivian scânteiau suspicios de încântați.

Înainte de a putea investiga mai mult, s-a apropiat servitorul nostru, cu un coș de pâine în mână. Norul de tensiune care plutea deasupra mesei s-a risipit și, pe măsură ce cina a avansat, conversația noastră a trecut la subiecte mai neutre - mâncarea, cel mai recent scandal monden, planurile noastre de vacanță.

Dante și Vivian se îndreptau spre St. Barth's; eu eram nehotărât. De obicei, mă întorceam la Londra de Crăciun, dar, în funcție de cum mergeau lucrurile cu DigiStream, s-ar putea să fiu nevoit să rămân la New York.

O parte din mine s-a bucurat de ideea unui sezon liniștit, în care doar munca, cărțile și, poate, câte un spectacol ocazional pe Broadway să îmi țină companie. În opinia mea, marile adunări de sărbători erau foarte supraevaluate.

"Dar tu, Isa?" a întrebat Vivian. "Te întorci în California anul acesta?".

"Nu, nu mă duc acasă până în februarie, de ziua mamei mele", a spus Isabella. O umbră scurtă i-a traversat fața înainte de a zâmbi din nou. "Este atât de aproape de Crăciun și de Anul Nou Lunar încât, de obicei, împachetăm toate cele trei sărbători într-un weekend uriaș. Mama mea face niște rulouri de turon *extraordinare, iar noi* mergem la plajă în dimineața de după petrecere pentru a ne relaxa..."

Mi-am dus paharul la buze în timp ce ea vorbea despre tradițiile familiei sale. O parte din mine tânjea după informații despre trecutul ei așa cum un cerșetor tânjea după mâncare. Cum fusese copilăria ei? Cât de apropiată era de frații ei? Erau ei asemănători cu Isabella sau personalitățile lor erau divergente, așa cum se întâmpla adesea între frați? Voiam să știu totul - fiecare amintire, fiecare piesă și detaliu care să mă ajute să rezolv puzzle-ul fascinației mele pentru ea.

Dar o altă parte, mai mare, din mine nu putea uita umbra. Scurta privire a întunericului de sub exteriorul strălucitor și plin de viață. Mă chema ca lumina de la capătul unui tunel, anunțând salvarea sau blestemul.

Un râs zgomotos de la o altă masă m-a scos din spirala mea.

Mi-am scuturat puțin capul și mi-am pus paharul jos, enervat de câte din ultimele mele clipe de veghe erau ocupate cu gânduri despre Isabella.

Am întins mâna spre sarea din mijlocul mesei, hotărâtă să mă bucur de masă ca de o cină normală. Isabella, care cedase conversația în favoarea relatării lui Vivian

despre aventurile ei și ale lui Dante în Grecia, a întins mâna spre piper. Mâinile noastre s-au frecat din nou, un facsimil al atingerii noastre din lift.

M-am liniștit. Ca și prima dată, un fior electric mi-a străbătut brațul, arzând logica, raționalitatea, *rațiunea.*

Restaurantul a dispărut în timp ce privirile noastre s-au fixat cu un *clic* aproape audibil, doi magneți atrași împreună prin forță mai degrabă decât prin voință proprie.

Dacă ar fi fost vorba de liberul arbitru, aș fi continuat să iau cina ca și cum nimic nu s-ar *fi* întâmplat, pentru că nu s-a întâmplat nimic. A fost doar o simplă atingere, la fel de nevinovată ca o ciocnire accidentală pe trotuar. Nu ar trebui să aibă puterea de a-mi transforma sângele în foc lichid sau de a ajunge în interiorul pieptului meu și de a-mi răsuci plămânii în noduri.

La naiba.

"Scuzați-mă." M-am ridicat brusc în picioare, ignorând privirile speriate ale lui Dante și Vivian. Isabella și-a lăsat mâna și s-a concentrat din nou asupra mâncării, cu obrajii roz. "Mă întorc imediat."

O picătură de sudoare mi s-a format pe frunte în timp ce mă plimbam prin sufragerie. Mi-am împins mânecile cămășii până la coate; ardeam.

Când am ajuns la baie, mi-am scos ochelarii și mi-am stropit fața cu apă rece ca gheața până când pulsul mi-a încetinit până la normal.

Ce naiba se întâmpla cu mine?

Timp de un an, reușisem să o țin pe Isabella la distanță. Ea era opusul a tot ceea ce consideram potrivit, o complicație de care nu aveam nevoie. Exuberanța ei, vorbăreția ei, discuțiile ei neîncetate despre sex în locuri publice...

Râsul ei, parfumul ei, zâmbetul ei. Talentul ei la pian și felul în care i se aprind ochii atunci când este emoționată. Erau cel mai periculos fel de drog și mă temeam că deja alunecam pe panta alunecoasă a dependenței.

Am lăsat să iasă un geamăt moale și mi-am șters fața cu un prosop de hârtie.

Am dat vina pe blestemata aia de luni de acum două săptămâni. Dacă nu aș fi fost atât de luat prins cu garda jos de anunțul și momentul votului CEO, nu aș fi căutat-o pe Isabella la Valhalla. Dacă n-aș fi căutat-o, n-aș fi auzit-o în sala de pian. Dacă nu aș fi auzit-o în sala de pian, nu m-aș fi refugiat într-o toaletă publică, încercând să mă stăpânesc după o atingere de două secunde.

Mi-am mai lăsat un minut să mă răcoresc înainte de a-mi pune ochelarii, am deschis ușa - și am dat direct peste diavolul în persoană.

Ne-am ciocnit cu forța unui placaj de fotbal - brațul meu în jurul taliei ei, mâinile ei sprijinite de antebrațele mele, aerul vibrând cu o senzație tulburătoare de deja vu.

Ritmul cardiac a crescut brusc, chiar dacă am blestemat în tăcere universul pentru că ne aruncă în mod constant unul împotriva celuilalt. La propriu.

Isabella a clipit la mine, ochii ei fiind ca niște bălți bogate de ciocolată în lumina slabă. "Am avut dreptate", a spus ea. Vocea ei jucăușă conținea o notă de respirație care și-a croit drum prin pieptul meu în șuvițe de fum. "Mă urmărești."

Doamne, femeia asta era altceva.

"S-a întâmplat să ieșim din toaletă în același timp. Cu greu ar putea fi clasificat drept hărțuire", am spus cu o răbdare infinită. "Pot să vă reamintesc că eu am plecat primul de la masă? În orice caz, ar trebui să te întreb dacă mă urmărești."

"Bine", a acceptat ea. "Dar cum rămâne cu momentul în care m-ai urmărit până în

sala de pian?
De două ori?"

În spatele tâmplei mi-a apărut o pulsație surdă. Dintr-o dată mi-am dorit să nu fi fost de acord cu cina. "De câte ori ai de gând să aduci asta în discuție?"

"De atâtea ori cât va fi nevoie ca tu să-mi dai un răspuns direct." Isabella s-a ridicat pe vârfuri, apropiindu-și fața de a mea. Fiecare mușchi din corpul meu s-a încordat. "Kai Young, ești îndrăgostit de mine?".

Categoric nu. Simpla idee era absurdă și ar fi trebuit să i-o spun imediat. Dar cuvintele nu-mi ieșeau și am ezitat suficient de mult timp pentru ca Isabella să mărească ochii. Strălucirea lor tachinătoare s-a diminuat, lăsând loc la ceea ce părea a fi alarmă.

Iritarea mi s-a aprins în piept. Nu eram interesat de ea din punct de vedere romantic - interesul meu era intelectual, nimic altceva - dar oare perspectiva era *atât de* teribilă?

"Nu suntem la liceu", am spus, cu vocea strânsă. "Eu nu mă îndrăgostesc de nimeni." "Ăsta tot nu e un răspuns direct."

Dinții mei din spate s-au încleștat. Înainte de a putea să o informez că răspunsul meu fusese, de fapt, un răspuns direct, dacă citea printre rânduri, un zumzet scăzut a umplut aerul, urmat de un pâlpâit sinistru de lumini. Un murmur scăzut, colectiv, s-a umflat în sufragerie.

Isabella s-a înțepenit, degetele ei încolăcindu-se în jurul bicepsului meu. Pulsul îmi zvâcnea în venele mele. "Ce este..."

Nu a apucat să-și termine fraza înainte ca un alt zumzet să străbată holul, ascuțit și furios, ca un fierăstrău care sfâșie lemnul.

Apoi, cu o ultimă pâlpâire, cu un pâlpâit de scântei, luminile s-au stins complet.

CAPITOLUL 9
Isabella

Câteva țipete din sala de mese au făcut praf eleganța liniștită a restaurantului. Am tresărit - nu din cauza strigătelor sau a morții bruște a luminii, ci din cauza greutății unui corp masculin solid și musculos care mă încolăcea de perete.

Într-un minut, îl tachinam pe Kai ca răzbunare pentru întrebarea lui despre jucării în mașină; în următorul, eram lipită de el, piept lângă piept, coapsă lângă coapsă, cu plămânii inundați de mirosul îmbătător de lemn și citrice.

Apropierea noastră m-a dus cu gândul la săptămâna trecută, când ne-am aflat într-o poziție similară în sala de pian. Numai că de data aceasta nu a fost un accident.

Lumea a devenit încețoșată pe margini în timp ce stăteam acolo, înghețați, corpul lui Kai formând un scut protector peste al meu. Fără cuvinte, doar creșterea și descreșterea rapidă a respirațiilor noastre și adrenalina care se scurgea în aer ca acidul din baterii. Mânca ceața până când simțurile mi s-au ascuțit suficient de mult pentru a distinge forme în întuneric.

Mi-am ridicat bărbia în sus, inima mea dând încă o bătaie nesigură când l-am văzut pe Kai privindu-mă. Era prea întuneric pentru a-i desluși contururile individuale ale feței, dar asta nu conta. Le-am memorat deja - tăietura elegantă a pomeților săi, nemilozitatea sculptată a gurii sale, căldura care clocotea sub vălul rece al ochilor întunecați și insesizabili.

Luminile se stinseseră - nimic rău, dar suficient de șocant pentru a declanșa un răspuns de tip "fugi sau luptă" - iar primul său instinct a fost să mă protejeze.

Inima mi s-a strâns. Am strâns o mână de bumbac croită și am înghițit pe lângă coaja uscată a gâtului meu. În ciuda penei de curent, electricitatea sfârâia în jurul nostru, la o scânteie distanță de a lua foc.

Kai s-a deplasat, brațul lui încolăcindu-se în jurul meu de parcă ar fi simțit tensiunea care se insinua în mușchii mei înghețați. La prima vedere, putea părea moale, plin de politețe liniștită și de farmecul unui erudit, dar avea corpul unui luptător. Dur și suplu, corpolent, cu mușchi înveliți în cea mai elegantă dintre țesături. Un lup deghizat în haine de oaie.

Și totuși, alarmele mele interioare au rămas tăcute, iar corpul meu a rămas supus. Cu tot pericolul teoretic pe care îl reprezenta, nu mă simțeam niciodată mai în siguranță.

Un bâzâit și întunericul a dispărut la fel de brusc cum se materializase. Lumina mi-a ars ochii; când am clipit pentru a alunga dezorientarea, ceața mea visătoare și cocoloșită s-a evaporat odată cu ea.

Kai și cu mine ne-am privit încă o clipă înainte de a ne retrage cu graba unor oameni care au atins din greșeală un aragaz încins.

Oxigenul mi-a intrat în plămâni, amplificând tunetul din urechi.

"Ar trebui să ne întoarcem..."

"Probabil că se întreabă unde..."

Vocile noastre se împiedicau una de alta într-o cacofonie de zgomot. Fulgurații de culoare au dat cu glazură pe pomeții lui Kai, iar maxilarul i s-a strâns înainte de a-și înclina capul spre capătul holului.

Niciunul dintre noi nu a vorbit în timpul drumului nostru înapoi spre sala de mese, dar aerul era încărcat de cuvinte nespuse. Partea corpului meu care era îndreptată spre el mă furnica de conștiință. Uram cum putea să facă asta - să mă facă să simt atât de mult când îmi jurasem să nu mai simt nimic față de bărbați ca el.

Bogat, chipeș și mult prea periculos pentru sănătatea mea mentală și emoțională. "Aici erai", a spus Vivian când ne-am întors la masa noastră. "Nu-i așa că a fost sălbatic?

Mă bucur că restaurantul a reușit să remedieze atât de repede defecțiunea."

În realitate, pana de curent a durat mai puțin de cinci minute, dar timpul se întindea atât de languros atunci când Kai și cu mine eram singuri, încât am fost cu adevărat surprins că restaurantul părea atât de *normal.* Țipetele de mai devreme se domoliseră la fel de repede cum izbucniseră și, în afară de câțiva clienți cu aspect zdruncinat, toată lumea își continua activitatea ca și cum pana de curent nu s-ar fi întâmplat niciodată.

"Știi ce a cauzat asta?" Mi-am netezit șervețelul pe poală și am evitat să mă uit la Kai, temându-mă că până și cea mai mică privire ar fi scos la iveală emoțiile tumultoase care se învârteau în mine.

Înțepătura de gelozie când l-am văzut mai devreme cu Clarissa, senzația de lipsă de aer când ne-am atins, senzația de a mă scufunda într-o baie adâncă și caldă din care nu mai voiam să ies când mă ținea în brațe. N-ar fi trebuit să simt niciunul dintre aceste lucruri, dar nu am fost niciodată bună la a mă ține de "*ar trebui".*

Era al naibii de greu să nu mă gândesc la cineva când viața insista să ne împingă unul în calea celuilalt ori de câte ori era posibil.

"Bănuiesc că a fost o problemă electrică, dar au un generator de rezervă." Dante a clătinat din cap. "Dintre toate nopțile nenorocite în care se putea întâmpla așa ceva, trebuia să fie în seara asta."

"Nu ne-a întrerupt prea mult masa", a spus Vivian, întotdeauna vocea rațiunii. "Mă bucur că nu a fost nimic grav. Restaurantul a oferit tuturor o rezervare gratuită care..."

Am ignorat-o. Eram prea ocupat să mă asigur că nicio parte a corpului meu nu-l atinge pe cel al lui Kai deasupra sau dedesubtul mesei. Judecând după rigiditatea umerilor lui, și el făcea la fel.

Nervii îmi zvâcneau în stomac. *La naiba.*

Am întins mâna după vin și am luat o înghițitură mare, ignorând privirea surprinsă a lui Vivian.

Nu eram o mare amatoare de vin, dar mai aveam cel puțin o oră în compania lui Kai.

Aveam nevoie de tot ajutorul pe care îl puteam primi.

CAPITOLUL 10
Isabella

Restul cinei de la Monarch a trecut fără incidente, dar a fost ultima dată când l-am văzut pe Kai pentru încă o săptămână.

Nu a venit la barul lui obișnuit de joi seară și mi-am spus că nu-mi pasă. A fost o vreme când aș fi luat distanța lui Kai ca pe o provocare și m-aș fi aruncat cu capul înainte într-o aventură interzisă, dar nu mai eram acea fată.

Nu, *noua* Isabella era responsabilă. Concentrează-te. Avea o direcție și avea să-i demonstreze că fratele ei mai mare și atotștiutor se înșela chiar dacă asta o omora.

"Nu-i mai ignora apelurile, Isa." Felix a trecut pe lângă el cu un braț plin de tuburi roșii pufoase. "Știi că nu se va opri până nu-i vei răspunde."

Telefonul meu a vibrat cu un alt bâzâit insistent, subliniindu-i punctul de vedere.

L-am ignorat, așa cum o făcusem toată dimineața. Îmi învățasem lecția după ce răspunsesem la ultimul apel al lui Gabriel și mă trezisem cu un termen limită ridicol pentru cartea mea.

Pun pariu pe cizmele mele preferate din piele neagră că mă suna să vadă ce mai fac. Spre deosebire de oamenii normali, Gabriel trimitea mesaje pentru urgențe și suna pentru prostii, așa că nu-mi făceam griji în legătură cu o sperietură de sănătate pentru mama sau cu un cutremur care să ne distrugă casa familiei din California.

"Tocmai de aceea nu răspund", i-am spus lui Felix. "Îmi place să-mi imaginez cum i se înroșește fața și transpiră ca atunci când i-am micșorat cămașa lui vestimentară preferată când a venit acasă de la facultate."

Fratele meu cel mai în vârstă a râs și a clătinat din cap.

Dintre toți frații mei, el a fost cel mai apropiat de mine. Nu din punct de vedere al vârstei (acela ar fi Romero) sau al temperamentului (acela ar fi Miguel), ci din punct de vedere al compatibilității pure. Spre deosebire de Gabriel, care era foarte atent la analize, Felix era atât de relaxat încât nimeni nu ar fi crezut că era un artist renumit.

A locuit în cartierul la modă Silver Lake din L.A. în cea mai mare parte a anului, dar a păstrat un mic studio de artă/apartament în New York, deoarece a avut atât de multe expoziții aici. Aterizase ieri și era ocupat cu ultimele retușuri la sculptura sa pentru o mare expoziție de artă de luna viitoare.

Pentru că nu-mi plăcea să lucrez în liniște, am intrat în studioul lui cu laptopul meu, o pungă de Sour Patch Kids și o hotărâre nemiloasă de a termina capitolul zece înainte de tura mea. Făceam în sfârșit progrese la cartea mea și voiam să storc fiecare bucățică de elan înainte ca aceasta să se stingă inevitabil în fața mea.

"Fii drăguță, Isa. Probabil că nu e nimic." Felix a răsucit două dintre tuburile roșii într-o formă de dublu helix. Încercase mai devreme să explice simbolistica

sculpturii, iar eu aproape că leşinasem de plictiseală. Oricât de mult l-aş fi iubit, nu eram făcută pentru genul acela de

de apreciere a artei. "Pun pariu că vrea să știe ce îi cumperi mamei de ziua ei, ca să nu dublăm din greșeală suma."

Nu-i spusesem despre ultimatumul cu manuscrisul și bănuiesc că nici Gabriel nu-i spusese.

"Nu o vom face. Ziua în care vom ajunge la un acord asupra oricărui lucru, inclusiv asupra cadourilor, va fi ziua în care iadul va suferi un îngheț arctic." Am schimbat subiectul înainte ca Felix să poată cerceta mai mult. El era pacificatorul familiei, așa că încerca mereu să ne convingă să ne aducem la o aparență de armonie. "Apropo de ziua de naștere a mamei, o aduci pe noua ta prietenă?"

"Poate", spuse Felix fără să se implice. Trecea prin prietene ca prin bomboane, așa că nu m-ar fi surprins dacă ar fi avut una nouă până în februarie. "Dar tu ce părere ai? Mama se tot bate cap în cap cu viața ta amoroasă de când..."

El.

Cuvântul nespus atârna între noi ca o ghilotină gata să cadă. Mi-a săpat în oase, scoțând la iveală amintiri îngropate de mult timp sub mormane de vinovăție și rușine, în timp ce un nod gros îmi strângea gâtul.

Zăngănitul gheții pe sticlă. Strălucirea unui inel cu sigiliu sub lumini. Ecourile unei voci profunde care șoptea toate cuvintele pe care voiam să le aud.

Te iubesc. Mi-e dor de tine. Vom pleca, doar noi doi.

O fantezie care s-a sfârșit în lacrimi, sânge și trădare. Doi ani mai târziu, încă mă confruntam cu consecințele deciziilor stupide ale tânărului meu eu.

Grumazul s-a extins, apăsându-mi nasul și spatele ochilor până când studioul s-a încețoșat.

Mi-am clipit din ochi și am tastat un cuvânt la întâmplare, doar ca să am ceva de făcut. "Nu. Nu mai aduc băieți acasă."

Pentru o clipă, pentru o scurtă și neașteptată clipă, mi-au trecut prin minte ochii negri și un accent britanic clar, înainte de a le îndepărta.

Kai și cu mine nu eram iubiți. Nu eram nici măcar prieteni. Nu avea ce căuta în gândurile mele în felul ăsta.

Când mi-am ridicat din nou privirea, Felix mă privea cu privirea lui caracteristică, plină de cunoaștere. "Au trecut doi ani", a spus el cu blândețe. "Nu-l poți lăsa pe nemernicul ăla să-ți distrugă încrederea în relații pentru totdeauna."

Am clătinat din cap. "Nu e vorba de asta." Împărtășise sentimente similare înainte, iar minciunile mele aveau un gust mai puțin amar de fiecare dată când le rosteam. Nu era vorba că nu aveam încredere în relații ca și concept; era mai mult că nu aveam încredere în mine. Dar el nu avea nevoie să știe asta. "Am fost ocupată. Știi, cu munca și cu cartea."

Mi-am dat seama că nu mă credea, dar, în stilul lui Felix, nu a insistat. "Ei bine, dacă te răzgândești, anunță-mă. Am prieteni singuri."

Asta mi-a smuls un zâmbet sincer. "Ești singurul frate pe care îl cunosc care și-ar aranja de bună voie sora cu un prieten. De asemenea, mulțumesc, dar nu mulțumesc. Aș prefera să mor".

Mă cutremuram la gândul de a mă culca cu cineva care era asociat în vreun fel cu un membru al familiei. Credeam cu tărie în separarea bisericii (sfințenia vieții mele sexuale) și a statului (supravegherea din partea mamei mele și a fraților mei supraprotectori).

"Sunt un excelent judecător de caractere", a spus Felix, nefiind intimidat de dezgustul meu. "Nu ți-aș aranja o întâlnire cu cineva pe care să nu-l placi."

"Nu-mi fac griji pentru asta, pentru că nu mă cuplezi cu nimeni." Am aruncat o privire în colțul de sus al ecranului și am înjurat când am văzut ora. "La naiba! Trebuie să plec. O să întârzii la muncă!".

Atât de mult pentru a termina capitolul zece.

M-am dat jos de pe canapea, mi-am băgat laptopul în geantă și m-am repezit spre ieșire. Studioul lui Felix era în centru; Valhalla era în centru. Mi-ar fi luat cel puțin patruzeci și cinci de minute să ajung acolo cu metroul, exceptând orice întârzieri sau întreruperi.

"Vii la expoziția mea, nu-i așa?" m-a strigat Felix după mine. "Azi finalizează lista invitaților."

Am fluturat o mână peste umăr. "Voi fi acolo!"

Până când mi-am trecut cardul în cea mai apropiată stație de metrou, eram fără suflare și transpirat sub haină. Parker era relaxată în privința majorității lucrurilor, dar era un tiran când venea vorba de punctualitate. Îl concediase pe predecesorul meu pentru că întârziase zece minute după un incendiu la un tren.

Din fericire, zeii transportului au fost de partea mea și am ajuns la Clubul Valhalla cu câteva minute înainte.

Totuși, ușurarea mea a fost de scurtă durată, pentru că, atunci când am intrat în spatele tejghelei, am surprins imediat expresia îngrijorată a Tessei. Și-a lărgit ochii la mine și i-a îndreptat spre bar.

I-am urmărit privirea, în jos... în jos... până la bărbatul așezat cu un zâmbet îngâmfat și cu ochii ațintiți asupra mea ca un prădător care zărește prada.

Oh, la naiba.

"Isabella." Vocea rece și uleioasă a făcut ca o mie de insecte invizibile să-mi alunece pe piele. "Arăți minunat în seara asta."

"Mulțumesc." Zâmbetul meu era suficient de strâns pentru a fi dublat de un corset din epoca victoriană. "Cu ce vă pot servi, domnule Black?"

Victor Black m-a evaluat cu acei ochi negri și plat. Era directorul general al Black & Co., o companie media ale cărei tabloide făceau ca *National Enquirer să* pară un material de Pulitzer. Din punct de vedere tehnic, el aparținea filialei Valhalla din D.C., dar vizita des New York-ul. Din nefericire.

"Sex pe plajă". Un zâmbet i-a șerpuit pe față. Armata de insecte se înmulțea și se înmulțea. "Preferata mea."

"Vine imediat." Am ignorat evidentul dublu înțeles și m-am apucat să pregătesc băutura. Cu cât terminam mai repede, cu atât mai repede puteam scăpa de el.

În jur de 30 de ani, părul dat pe spate, haine strălucitoare. În mod obiectiv, Victor arăta decent, dar ceva la el îmi dădea mereu fiori. Poate din cauza felului în care mă privea ca și cum ar fi visat cele mai murdare lucruri pe care ar fi putut să mi le facă, sau poate din cauza apropouri neîncetate, în ciuda dezinteresului meu evident. Tessa mi-a trimis o privire înțelegătoare din josul barului. Știa cât de mult nu-mi plăcea, dar întotdeauna insista să mă pună să-l servesc când era aici, așa că... nu mai putea face nimic.

"Care sunt planurile tale pentru acest weekend?" a întrebat Victor. "Sunt în oraș până luni și știu că urmează câteva evenimente interesante".

Sunt sigur că da. Pun pariu că au implicat puține sau deloc haine și mari speranțe pentru pula lui prea dornică.

"Lucrez", am spus, ceea ce era adevărat. Cele mai bune bacșișuri le primeam la sfârșit de săptămână, așa că am spus întotdeauna da vinerea și sâmbăta.

"Sunt sigur că ai putea să-ți iei o noapte sau două libere."

Zâmbetul meu ar fi putut îngheța interiorul unui vulcan în timp ce îi întindeam băutura. "Din păcate, am facturi de plătit, așa că nu, nu pot." A fost atât de nepoliticos pe cât mi-am permis să fiu față de un membru al clubului. Cei mai mulți dintre ei erau suficient de meschini și egoiști încât să facă pe cineva să fie concediat din cauza unei "atitudini proaste", inclusiv Victor.

"Există și alte modalități de a-ți plăti facturile." Victor mi-a periat intenționat mâna când mi-a luat paharul. Un fior de dezgust m-a străbătut pe șira spinării. "De exemplu, pot fi destul de generos în anumite situații."

Sensul său era clar.

Valuri de greață se zvârcoleau în stomacul meu ca o corabie în timpul unei furtuni. Aș prefera să mor decât să-l las vreodată pe Victor Black să pună mâna pe mine.

"Mulțumesc pentru gândul tău, dar, după cum sunt sigur că știi, fraternizarea între membri și angajați este o încălcare flagrantă a regulilor Valhalla." Răspunsul meu glacial a contrastat cu furia care îmi fierbea în vene. Mi-aș fi dorit să-i arunc cea mai apropiată băutură în fața sau, mai bine zis, să-l plesnesc atât de tare încât să-i scoată gândurile vâscoase din cap, dar, așa cum am spus, aveam facturi de plătit și o slujbă de păstrat. "Acum, dacă asta e tot, am alți clienți care necesită atenția mea".

Am făcut doar doi pași când mâna lui s-a prins de încheietura mea.

Greața s-a intensificat, dublată de un val de adrenalină care îmi bătea în urechi.

A fost nevoie de fiecare gram de voință pentru a nu-l lovi în față cu mâna mea liberă. "Regulile nu se aplică în cazul meu", a spus Victor cu nonșalanță, ca și cum nu m-ar fi ținut ostatică într-o cameră plină de martori. Aroganța strălucea strălucitoare și rece în ochii lui.

"Eu pot..."

"Dă-i drumul, Victor." O voce familiară, netedă și aristocratică mi-a străpuns tensiunea ca o lamă proaspăt ascuțită prin mătase. "Nu se cuvine să te iei de cineva, chiar și pentru tine."

Chipul lui Victor s-a întunecat, dar nu era atât de prost încât să provoace o scenă cu un alt membru. Mi-a lăsat mâna și s-a întors.

Kai stătea în spatele lui, cu cravata dreaptă ca un ac de ac, cu batista bine împăturită în buzunarul de la sacou și cu ochii tari ca diamantul în timp ce-l fixau pe celălalt bărbat de scaun.

Căldura mi-a năvălit în fundul stomacului, ștergând o parte din dezgustul meu față de atingerea lui Victor.

"Mă bucur să văd că profiți de rețeaua noastră intraclub", a spus Kai, cu o voce înșelător de plăcută, în ciuda furiei tăcute care se revărsa din el în valuri. "Dar aș fi neglijent să nu vă reamintesc politica noastră de ne-hărțuire. Dacă o încălcați, accesul dumneavoastră la rețea va fi întrerupt. Încălcați-o cu persoana nepotrivită, și veți fi interzis definitiv în Valhalla." Un zâmbet politicos, mai rece decât cea mai nordică zonă a Arcticii. "Știi ce se întâmplă cu membrii excomunicați, nu-i așa?".

Buzele lui Victor s-au subțiat. Nu știam ce se întâmpla cu foștii membri ex-comunicați, dar amenințarea a fost suficientă pentru a-l liniști, în ciuda resentimentelor criminale care îi țâșneau în ochi.

"Poate ar trebui să vă odihniți în altă parte în club." Kai și-a netezit o mână peste cravată. "În salonul de muzică are loc un minunat spectacol de jazz."

Nu m-am relaxat decât atunci când Victor a dispărut pe ieșire, lăsând în urma lui o dâră de amărăciune înecată.

Kai a ocupat locul lăsat liber. Un zumzet a scânteiat în aer, iar inima mea s-a răsucit într-o poziție care l-ar fi făcut mândru pe vechiul meu profesor de yoga.

"Mulțumesc", am spus eu încet. "Nu era nevoie să faci asta."

Cei mai mulți oameni ar fi de partea unei persoane bogate și puternice, chiar dacă ar fi fost în neregulă. Alții ar închide pur și simplu ochii, mai ales pentru ceva atât de "mic" precum o apucătură de încheietură. Eram femeie, făceam parte dintr-o minoritate și eram angajată. Dețineam cea mai mică putere în situații precum cea cu Victor și, deși ceea ce a făcut Kai era minimul necesar în anumite privințe, tristul adevăr era că majoritatea nu putea face nici măcar atât.

"Nu știu ce vrei să spui", a spus Kai, cu un ton blând. "Pur și simplu i-am reamintit regulile clubului, conform datoriei mele de membru al comitetului de conducere."

Un zâmbet mi s-a strecurat pe buze. "Muncă solicitantă." "Pozitiv epuizantă. Dar fac tot ce pot."

"Atât de epuizant încât ai lipsit de la întâlnirea permanentă de joia trecută?" Cuvintele au căzut de la sine. Mi-aș fi dorit să le pot smulge înapoi în clipa în care au ieșit din gură, dar era prea târziu.

Rămășițele expresiei împietrite a lui Kai s-au topit, dezvăluind o pâlpâire de plăcere caldă care mi-a făcut degetele de la picioare să mi se încolăcească în cizme.

"Iar mă urmărești, Isabella?"

Felul catifelat în care îmi rostea numele era aproape indecent, evocând imagini cu după-amieze leneșe și așternuturi de mătase. Mâini care alunecau pe coapsele mele și sărutări care îmi alunecau pe gât, gura lui făcând lucruri rele pe corpul meu în timp ce se împingea în mine. Iar și iar, până când...

La naiba.

Căldura s-a aprins între coapsele mele. Degetele mi s-au încolăcit în jurul tejghelei, dar am dat din umeri la întrebarea lui și m-am forțat să nu-i sparg privirea sa complice. "Doar ca să te pot evita. Oricine care traduce clasici în latină pentru distracție mă îngrozește."

Un râs i-a încrețit colțurile ochilor, iar pulsul meu a sărit ca răspuns. În acest moment se transforma într-o situație pavloviană. De fiecare dată când Kai făcea ceva, corpul meu trădător reacționa ca și cum ar fi fost lovit de fulger.

"Mă bucur să vă anunț că nu vor fi traduceri astăzi, dar dacă vă face să vă simțiți mai bine, lucrez și la ficțiune de gen. Am tradus odată un roman al Norei Roberts. A fost o schimbare de ritm revigorantă."

"Nu are, dar vă mulțumesc pentru acest detaliu. Întoarce-te la mine când vei traduce erotica cu dinozauri."

Kai a clipit. "Poftim?"

"Nu contează." Nu am vrut să-l împing prea departe, prea repede. Sărmanul om ar fi făcut probabil un atac de cord dacă ar fi descoperit unele dintre cărțile care pluteau în afara bulei sale literare. "Știi, nu mi-ai spus niciodată de ce ai venit într-o zi de luni săptămâna trecută."

M-a tot bătut la cap de când s-a întâmplat. Aveam lucruri mai importante de care să mă îngrijorez, dar faptul că nu știam motivul mă deranja la culme, ca și cum aș fi încercat și nu aș fi reușit să-mi amintesc numele unui cântec care îmi stătea pe vârful limbii.

Kai și-a revenit admirabil de repede după gluma mea erotică despre dinozauri.

"Are vreo importanță?" "Poate că nu în marea schemă a lucrurilor, dar sunt barman, ceea ce înseamnă că sunt
de asemenea, o bună masă de rezonanță și un bun terapeut." I-am turnat scotch-ul și i-am strecurat paharul pe tejghea. "Cu câteva zile în urmă, am consolat o moștenitoare de tăiței ramen pentru că nu-și găsea șoferul în ploaie și a trebuit să-și folosească geanta de o sută de mii de dolari drept

o umbrelă improvizată. Cea mai rea parte a fost..." Mi-am coborât vocea. "Geanta era o ediție limitată super specială, iar designerul a refuzat să-i mai facă una."

"Ah, clasica dilemă a poșetei", a spus Kai cu simpatie. "Ce tragedie." "Cea mai gravă. Ar trebui să alertăm Crucea Roșie."

"Tu suni, eu trimit un e-mail. Ar trebui să acoperim toate bazele pentru un caz de o asemenea amploare." Zâmbetul meu a înflorit într-un zâmbet în toată regula.

Nu-mi plăcea să r e c u n o s c , dar Kai era tolerabil când nu era un băț în mocirlă încordat. Mai mult decât tolerabil, în fapt.

"Îți voi răspunde la întrebare, dar trebuie să te avertizez, secretele mele nu sunt atât de interesante pe cât presupui." A luat o înghițitură din băutura sa. "Am aflat că votarea directorului general al companiei mele are loc mai devreme decât mă așteptam." Cuvintele lui mi-au stârnit o amintire neclară a unui articol din *Wall Street Journal pe care îl* citisem cu câteva săptămâni în urmă. De obicei, săream direct la secțiunea de stil, dar fotografia lui Kai fusese în față și în centru pe site. Nu am putut rezista să nu arunc o privire, lucru pe care l-am regretat curând. Articolul fusese plictisitor ca naiba.

"Cu cât mai devreme?" Am întrebat.

"Ani. Nu mă așteptam să preiau conducerea până la patruzeci de ani." Kai avea doar treizeci și doi de ani.

"Ei bine, asta e un lucru bun, nu?" Am gândit. "E ca o promovare timpurie."

Cu condiția ca el să câștige votul, ceea ce probabil că va face. Am avut sentimentul că Kai Young nu a pierdut niciodată la nimic.

Un colț al gurii i s-a ridicat. "E un mod de a privi lucrurile, dar dacă ai cunoaște-o pe mama, ai ști că nu ar fi renunțat niciodată la putere atât de devreme. Spune că totul este în regulă, dar..."

Ochii i s-au încețoșat, iar respirația mea s-a oprit când am pus cap la cap restul frazei sale. "Ești îngrijorat că e bolnavă."

O pauză, apoi o ușoară aplecare a bărbiei.

"Nu vrea să-mi spună dacă este", a spus el. "Nu până când nu o va mai putea ascunde. Ea urăște să fie compătimită mai mult decât orice pe lume."

O durere adâncă și neliniștitoare s-a desfășurat în spatele coastelor mele la tensiunea din vocea lui.

Nimic nu era mai sfâșietor decât pierderea unui părinte. Nu știam ce era mai rău - așteptarea îndelungată și prelungită a inevitabilului, ca în cazul bolilor și afecțiunilor terminale, sau ruperea bruscă a unei familii, ca în cazul accidentelor și al loviturilor crude ale sorții.

Uneori, îmi doream ca tatăl meu să fi fost bolnav. Măcar atunci am fi fost pregătiți, în loc să fie smuls de lângă noi fără avertisment.

La un moment dat, era acolo, cu fața plină de indulgență iubitoare în timp ce îl imploram să mă ducă la Disneyland de ziua mea. În următorul, a dispărut. Speranțele, temerile, visele și amintirile lui, toate reduse la o coajă goală de corp care zăcea printre grămezi de cauciuc și metal.

Poate că a fost egoist din partea mea. N-aș fi vrut să sufere, dar nici n-am apucat să-mi iau rămas bun...

Mi-am înghițit nodul de emoție din gât și am forțat un zâmbet. Puteam să mă complac în trecut mai târziu, când nu era altcineva care avea preocupări mai

presante așezat în fața mea.

"Ar putea fi zeci de alte motive pentru care se retrage mai devreme", am spus în încercarea de a o face pe Kai să se simtă mai bine. "De exemplu, ar putea fi șantajată. Sau poate că a întâlnit un tânăr armăsar sexy în vacanță și vrea să-și petreacă restul zilelor cochetând cu el în Bahamas, în loc să asculte rapoarte de vânzări plictisitoare." Am făcut o pauză, cu fruntea încruntată. "Părinții tăi sunt divorțați, nu-i așa?". Mi-am amintit

am citit ceva în acest sens pe internet. "Dacă nu sunt, uitați ce tocmai am spus și rămâneți la șantaj."

"Sunt separate, dar destul de apropiate." O rază de amuzament s-a strecurat prin norul din ochii lui Kai. "E ciudat că sper să mă șantajez, nu-i așa?".

"Nu. Este cea mai ușor de rezolvat dintre opțiuni și bănuiesc că nu vrei să te gândești la viața sexuală a mamei tale."

Kai a pălit.

"Corect. Ei bine, dacă până la urmă e vorba de șantaj, anunță-mă după ce te ocupi de asta. Am nevoie de câteva idei bune pentru cartea mea."

Ochii aceia întunecați și cunoscători s-au ascuțit. "Ce carte?"

La naiba. Nu am vrut să las să scape asta, dar era prea târziu pentru a o lua înapoi.

"Scriu un thriller erotic." Mi-am strâns părul după ureche cu o mână conștientă de sine. Nu-mi plăcea să vorbesc despre asta cu nimeni în afară de Sloane și Vivian. Ele nu m-ar fi judecat, dar unii oameni erau atât de încrezuți în legătură cu ficțiunea de gen. Ori asta, ori mi-ar fi pus un milion de întrebări despre agent, editor și data lansării, pe care nu le aveam. "Lucrez la ea de ceva vreme, dar sunt blocată."

Făcusem progrese decente de la apelul lui Gabriel. Era mai mult decât ceea ce scrisesem în ultimele două luni, dar nu era suficient. Nu și dacă voiam să termin înainte de ziua de naștere a mamei mele.

Ochii lui Kai s-au fixat pe ai mei. Spre surprinderea mea, am văzut doar curiozitate și o urmă de simpatie. Nici o judecată. "Blocat la care parte?"

"Totul." Nu știam de ce îi spuneam asta, dar ceva în legătură cu ziua de azi mi se părea diferit față de interacțiunile noastre anterioare. Mai ușor, mai confortabil. "Scenariul, personajele..." *Ce vreau să fac cu viața mea.* "Câteodată am impresia că am uitat cum să înșir câteva cuvinte, dar o să mă descurc."

Poate că, dacă aș fi spus-o de destule ori, ar fi devenit realitate.

"Sunt sigur că așa va fi." Un zâmbet slab i-a atins buzele lui Kai. "Ai ales bine. Dintre toate genurile, thrillerul erotic ți se potrivește cel mai bine."

Ochii mei s-au îngustat. "A fost o insultă sau un compliment?"

"E cum vrei să o iei", a spus el pe acel ton enigmatic și exasperant. "Deci, de ce ai ales să scrii? Trebuie să recunosc, mi te-am imaginat într-o profesie mai... socială."

Era un lucru mărunt și prostesc, dar faptul că o numea profesia mea, deși nu publicasem nimic, m-a făcut să mi se strângă puțin inima.

Doar pentru asta, am lăsat să treacă comentariul său ambiguu de mai devreme. "Nu am fost o mare cititoare în copilărie, dar am trecut printr-o perioadă grea acum câțiva ani și aveam nevoie de ceva care să mă facă să nu mă mai gândesc la ce se întâmpla." Stresul de la serviciu, consecințele înflăcărate ale ultimei mele despărțiri, faptul că mi-am văzut toți prietenii din liceu logodindu-se și că mi-am dat seama că tatăl meu nu mă va conduce niciodată la altar... nu fusese o perioadă prea bună. "Una dintre fostele mele colege de serviciu mi-a împrumutat thriller-ul ei preferat și restul este istorie."

Unii oameni au evadat în romantism, alții în fantezie, dar eu am găsit thrillerele ciudat de reconfortante. Sigur, eram pierdută în viață și mă descurcam cu salariul minim într-unul dintre cele mai scumpe orașe din lume, dar cel puțin nu eram

prinsă într-o cabană cu un soț psihopat sau pe fugă de un criminal în serie care era obsedat de mine.

Totul a fost o chestiune de perspectivă.

"Acum tot ce trebuie să fac este să o termin pe a mea", am spus. "Apoi pot să demisionez și să-i dau un șut în boașe lui Victor Black fără să mă tem că-mi voi pierde slujba."

Zâmbetul lui Kai s-a mai accentuat cu un centimetru, dar ochii lui au rămas serioși în spatele ochelarilor. "O să o termini tu." A spus-o cu o siguranță atât de neclintită încât inima mea s-a oprit pentru o fracțiune de secundă.

"De unde știi?" Am urât nota de îndoială din vocea mea.

Întotdeauna am fost fluturele social, persoana care își încuraja prietenii și îi împingea să iasă din zona lor de confort. Dar erau nopți în care stăteam trează, dezbrăcată de orice încredere și pretenție, întrebându-mă cine naiba eram și ce făceam. Oare alesesem calea greșită? Exista măcar o cale bună pentru mine sau eram destinată să plutesc prin viață ca o fantomă fără țintă? Fără sens, fără scop, doar zi după zi de rutină și corvoadă. O viață irosită pe decizii proaste și pe senzații de fericire pe termen scurt.

Menghina familiară a anxietății mi-a strâns pieptul.

"Știu", a spus Kai, vocea lui calmă scoțându-mă din spirala mea existențială prost sincronizată. "Pentru că ești prea puternică să nu o faci. Poate că nu crezi asta, dar ești. De asemenea..." O sclipire de răutate i-a crăpat expresia sobră. "Spui povești grozave, în ciuda soiurilor de prezervative."

A râs când i-am aruncat un șervețel de cocktail.

Căldura mi-a ars obrajii, dar nu era nimic în comparație cu căldura care îmi inunda venele.

Vedeam o altă latură a lui Kai și mi-a plăcut. Prea mult.

Mai mult decât ar trebui.

CAPITOLUL 11
Kai

Am dus-o pe Clarissa la gala anuală de toamnă a Clubului Valhalla pentru prima noastră întâlnire. A fost o mișcare riscantă, având în vedere cât de mare era evenimentul, dar nu mai puteam amâna. Mesajele de la mama se îngrămădeau pe zi ce trecea și trebuia să-mi iau gândul de la o anumită brunetă cu o înclinație spre nepotrivire și un zâmbet care se cuibărise în conștiința mea.

Până acum, nu a funcționat.

"Această filială este atât de diferită de cea din Londra." Clarissa și-a plimbat ochii prin sala de bal aurită. Tema galei de anul trecut se axase pe anii '20; cea de anul acesta aducea un omagiu Romei antice, cu coloane de marmură impunătoare, un Colosseum în miniatură și vin care curgea liber. "Petrecerile noastre sunt mai puțin... ostentative." "New York este nava amiral a Valhalla. Le place să se mândrească cu ea." Am aruncat o privire spre partea cealaltă a camerei. O mulțime se formase deja în jurul barului, blocându-mi vederea spre oricine a fost de serviciu în seara asta.

Mai devreme am rezistat să verific dacă Isabella lucra la gală, dar acum îmi doream să fi cedat tentațiilor mele anterioare.

Clarissa a fost foarte drăguță. Spre deosebire de întâlnirea noastră ciudată de la Monarch, conversația noastră din seara asta curgea ușor, de la bijuteriile noastre ascunse preferate din Londra la ultimele știri din lume, de când o luasem de la aeroport cu o jumătate de oră în urmă. De asemenea, arăta uimitor într-o rochie roz în stil roman și cu diamante; mai mulți invitați îi aruncaseră priviri admirative în timp ce intram.

Din nefericire, oricât de mult aș fi încercat să mă concentrez asupra Clarissei, atenția mea a rămas împărțită între femeia care stătea lângă mine și femeia care își luase reședința în gândurile mele.

Fălcile mi s-au strâns la amintirea mâinilor sordide ale lui Victor atingând-o pe Isabella. Nu eram adeptul violenței în afara ringului de box, dar văzându-l cum o apucase pe ea, îmi stârnise o furie întunecată și arzătoare care mă făcuse să îi smulg brațul și să îl dau prin mașina de tocat lemne.

Din fericire, se întorsese în D.C. și nu era prezent în seara asta, altfel aș fi fost eu însumi dat afară din Valhalla pentru că am ucis un alt membru al clubului.

Mi-am trecut o mână peste gură și mi-am forțat mintea în altă parte. Nu era nici momentul, nici locul pentru fantezii violente.

În următoarea oră, Clarissa și cu mine am circulat prin sală, în timp ce îi făceam

cunoştinţă cu ceilalţi membri. Pe unii îi cunoştea deja. Grupul internaţional era mic, iar ei

s-au adunat în fiecare an la aceleași evenimente sociale strălucitoare: Cannes, Legacy Ball, Met Gala, New York și Paris Fashion Week. Lista a continuat.

Dante și Vivian au fost aici, la fel ca și familia Laurents, familia Singh și Dominic și soția sa Alessandra. Chiar și sârbul și-a făcut apariția, deși a plecat după doar câteva minute. Am fost surprins că a apărut; magnatul fără zâmbet și fără glas rareori își arăta fața în public. Se alăturase Valhalla anul trecut și nu-l auzisem vorbind nici măcar o dată. Am făcut un efort curajos să evit barul, dar când Clarissa s-a scuzat pentru a merge la toaletă, nu am putut rezista unei priviri rapide. Mulțimea se limpezise și m-am trezit scrutând toată lungimea sălii în căutarea unei sclipiri de un mov distinctiv.

Blondă, roșcată, argintie...violetă.

Mi s-a oprit respirația. Isabella stătea la capătul barului, vorbind cu Vivian. Coadă de cal înaltă, ochi strălucitori, zâmbet liber. Cumva, ea făcea ca uniforma ei neagră simplă să arate mai bine decât oricare dintre rochiile scumpe de designer expuse în seara asta.

Picioarele m-au dus prin cameră înainte ca creierul meu să protesteze.

Într-o rară schimbare de ritm, Isabella m-a observat înainte să o aud vorbind despre ceva nepotrivit - prezervative cu sclipici, poate, sau o reconstituire modernă a orgiilor romane antice - și vocea ei s-a stins când m-am apropiat.

O stranie înjunghiere de dezamăgire mi-a străpuns burta.

"Hei, Kai." Vivian a zâmbit, strălucitoare într-o rochie acvatică lungă până la podea și cu diamantele potrivite pentru moștenitoarea bijuteriilor Lau. "Ai o sincronizare perfectă. Tocmai mă pregăteam să-l găsesc pe Dante. Îl cunoști. Nu-l pot lăsa singur prea mult timp." A alunecat de pe scaun. "Distracție plăcută. Isa, ne vedem joi la Sloane's."

A dispărut în mulțime înainte ca Isabella sau eu să putem scoate un cuvânt.

O tăcere stânjenitoare a înflorit în urma ei. Mi-am netezit o palmă peste cravată, având nevoie de ceva de făcut cu mâinile mele. Smochingul meu era făcut la comandă, dar dintr-o dată mi s-a părut prea strâmt, ca și cum abia ar fi putut să rețină toba grea a bătăilor inimii mele.

Luasem cina cu președinți, negociasem cu directori executivi și îmi petrecusem vacanțele cu membrii familiei regale, dar niciunul nu-mi distrusese calmul așa cum o făcuse Isabella.

"Deci, unde este partenerul tău?", a întrebat ea, fără să se uite la mine în timp ce lucra la o băutură.

Bine. *Clarissa.* "E în toaletă." Mi-am revenit repede după pasul meu aproape greșit. "M-am gândit că ar fi un moment bun să te verific. Să mă asigur că nu distribui ilegal anumite... favoruri de petrecere în incinta clubului."

"Ha ha ha." Isabella și-a dat ochii peste cap, dar un zâmbet i-a curbat gura. "Ce ți-am spus noaptea trecută? *Știam* că tu și Corissa veți ajunge să vă întâlniți."

"O cheamă Clarissa, iar noi suntem la o întâlnire, nu la o întâlnire. E o diferență." "Știi cum se spune. Drumul spre întâlniri este pavat cu întâlniri." Tonul ei era dezinvolt, dar am detectat un curent de tensiune.

"Gelos?" Am tras de limbă, mai încântată de gândul ăsta decât ar fi trebuit să fiu. O satisfacție întunecată, amuzată, m-a copleșit la privirea ei încruntată.

"Cu greu. Voi doi sunteți perfecți unul pentru celălalt. Sunteți amândoi atât de...

potriviți."

"Spui asta de parcă ar fi o insultă. Acolo de unde vin eu, corectitudinea este o virtute, nu un viciu."

"Te referi la școala de viață a lui Rupert Giles?" Isabella a strâmbat din nas. "Îmi pot doar imagina."

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. "O referință la *Buffy*. De ce nu sunt surprinsă?" Îmi amintea foarte mult de personajul titular din anii '90. Deseori subestimată din cauza înfățișării și a staturii, dar cu o inteligență feroce și o coloană vertebrală de oțel sub exteriorul delicat.

"Pentru că știi că am gusturi", a spus ea cu eleganță. Mi-a întins băutura la care lucra. Căpșuni. Roz. "Tradiție."

Ideea de a împărtăși o tradiție cu Isabella, chiar și una atât de prostească precum un cocktail, mă încânta chiar mai mult decât potențiala ei gelozie, dar mi-am păstrat vocea blândă în timp ce am luat o înghițitură. Era echilibrul perfect între dulce și acru.

"Deci acum suntem pe bază de tradiție", am trasat eu. "Sunt flatat."

"Nu fiți. Am tradiții cu toată lumea, inclusiv cu vecinul meu supradotat și cu barista de la cafeneaua locală." Gropițele Isabelei au strălucit la înclinarea întrebătoare a sprâncenelor mele. "Ori de câte ori vecinul meu îmi întrerupe somnul cu *activitățile* lui, dau drumul la Nickelback și cânt în off până îi omor cheful. De obicei durează cam zece minute. Îmi place să cred că le fac o favoare femeilor, pentru că gemetele lor *nu* sună real. Nu e nimic mai rău decât să te dai în spectacol vocal fără să fii plătit sub formă de orgasme."

Un râs mi-a bolborosit în gât, chiar dacă sângele mi se încingea la auzul cuvântului *orgasme care* îi ieșeau din gură. "Și barista?"

"Prietena lui este filipineză. Vrea să învețe tagalog pentru ea, așa că îl învăț o frază nouă în fiecare dimineață când vin la cafea. Devine destul de bun."

Zâmbetul mi s-a înmuiat la imaginea mentală a Isabellei învățând pe cineva fraze Tagalog la întâmplare la casa de marcat. Suna exact ca ceva ce ar fi făcut ea. Sub toată obrăznicia și sarcasmul ei, avea o inimă de aur.

"În acest caz, sunt onorat să fac parte dintr-o listă atât de ilustră." Am făcut o pauză. "Mai puțin vecinul cu sex exagerat."

"Norocosul de tine."

Rânjetul Isabelei mi-a dat pulsul peste cap. Am încercat să-l opresc, dar controlul mi-a scăpat printre degete ca niște fire de fum.

Întotdeauna a fost așa când era vorba
de ea. "Îmi pare atât de rău."

Șocul de a auzi vocea Clarissei mi-a readus apărarea la locul ei. M-am îndreptat, observând obrajii înroșiți ai Clarissei și expresia de scuze.

"Este teribil de nepoliticos din partea mea, dar trebuie să plec mai devreme", a spus ea. "A apărut o urgență la galerie. Unul dintre artiștii noștri prezentați s-a retras din viitoarea expoziție."

O respirație rușinoasă de ușurare mi-a răcorit plămânii. "Nu trebuie să-mi explici. Munca e pe primul loc."

Clarissa a aruncat o privire la Isabella. Recunoașterea a scânteiat în ochii ei, dar nu a spus nimic. În schimb, mi-a oferit un zâmbet ezitant. "Ai verificat dacă a plouat la întâlnirea noastră?"

"Bineînțeles", am spus după cea mai scurtă ezitare.

"Vechea scuză a muncii", a spus Isabella după ce Clarissa a dispărut în mulțime. "Cred că ești o parteneră groaznică."

Am ignorat momeala evidentă. Adevărul era că și eu eram tentat să plec mai devreme. Vorbisem deja cu toți cei pe care voiam să îi văd și, după ani de zile în care am participat la baluri similare, nu eram impresionat de fastul evenimentului. Mai degrabă m-aș fi dus acasă și m-aș fi pierdut într-o carte, doar că...

Lucrez la el de ceva vreme, dar m-am împotmolit...

Tot ce trebuie să fac este să îmi termin...
De unde știi?

Maxilarul mi s-a încordat, în timp ce conversația mea cu Isabella de acum două săptămâni se repeta în minte. Aspirațiile ei profesionale nu erau treaba mea, dar părea atât de pierdută în acel moment și părea atât de tristă...

"Când se termină tura ta?" Întrebarea mi-a ieșit din gură de la sine. "În aproximativ o oră." Sprâncenele Isabelei au format un arc întrebător. "De ce?"

Nu o faceți, a avertizat o voce a rațiunii. *Aceasta este o idee teribilă. Nu ar trebui să-i spui* despre...

"Ne întâlnim la scara principală după ce pleci", am spus. "Am ceva să-ți arăt."

ISABELLA

Aveam un istoric de decizii proaste când era vorba de bărbați, așa că nu a fost o surpriză că am apărut pe scări după tura mea. Dacă eram prinși, aș fi fost în rahat până peste cap. Nu și Kai, bineînțeles, deoarece statutul lui îl proteja de orice consecințe. Dar eu, o angajată umilă? Aș fi fost alungat din incinta Valhalla mai repede decât aș fi putut spune "*dublu standard"*.

Totuși, curiozitatea era o fiară exigentă și mă ținea ferm în ghearele ei în timp ce urcam scările și coboram pe holul de la etajul doi.

"Doar nu mă ademenești într-un loc negru unde mă poți tăia în bucăți, nu-i așa?" Am întrebat. "Pentru că nu așa aș prefera să-mi petrec sâmbătă seara. Am o aversiune puternică față de durerea fizică".

Kai mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. "Ai făcut prea multe cercetări despre thriller."

"Nu, ascult multe podcasturi cu crime adevărate." Ceea ce am presupus că e același lucru. "Niciodată nu strică să fii precaut."

"Vă promit că nu mergem într-un sit negru. Asta e rezervat pentru marți seara."

"Ha ha ha. Hilar", am mormăit, dar am tăcut când ne-am oprit în fața unui ușă cunoscută.

"Biblioteca." Dezamăgirea mi-a tăiat o fâșie de nervi. "Asta e tot?"

Mi-a plăcut biblioteca la fel de mult ca și mie, dar după ce m-am așteptat la un labirint de pasaje secrete sau la o cameră ascunsă de lux, a fost un pic dezamăgită.

Un mic zâmbet îi atinse buzele lui Kai. "Ai încredere."

Biblioteca din Valhalla se înălța cu două etaje până la un plafon catedrală elaborat, gravat cu stemele familiilor fondatoare. Scări rulante și scări în spirală filigranate făceau legătura între etajul principal și nivelul superior, care era plin de cărți legate în piele și de bibelouri neprețuite.

L-am urmat pe Kai pe una dintre acele scări până la secția de mitologie, unde și-a trecut degetele peste un raft cu cărți atât de vechi încât titlurile abia dacă erau lizibile. S-a oprit asupra unui exemplar zdrențuit al *Iliadei*, a răsucit cu cealaltă mână statueta de aur a leului de pe o masă din apropiere și a scos cartea înainte de a o reașeza în raft.

"Ce faci..."

Scârțâitul moale al bibliotecii care se deschidea înghițind restul cuvintelor mele. Mi s-a desprins maxilarul.

Oh, Doamne.

O mochetă purpurie de pluș mi-a înăbușit pașii când am intrat înăuntru, simțindu-mă ca și cum aș fi fost aruncat în mijlocul unui film despre un miliardar bogat și excentric căruia îi plăcea să-și amețească moștenitorii cu ghicitori și pasaje secrete.

Așa că surpriza a *fost* o cameră ascunsă. Și nu orice cameră ascunsă, ci camera ascunsă a viselor mele.

Un birou și un scaun frumos cu rolă ocupau peretele din dreapta, împreună cu o mașină de scris de epocă și o lampă din sticlă Tiffany care învăluia camera într-o lumină moale de chihlimbar. Pe peretele opus, un cufăr antic din piele servea drept masă pentru mormane de reviste vechi și bibelouri asortate. O canapea cu aspect confortabil era așezată în mijlocul camerei, plină de perne și o plapumă roșie de cașmir.

I-a scăpat un suspin visător. De obicei, preferam zgomotul și haosul în locul păcii și liniștii, dar aș putea să mă înfășor în acea pătură și să rămân aici pentru totdeauna.

"Străbunicul meu a construit această cameră când a fost fondată Valhalla", a spus Kai, închizând ușa în urma noastră. "Era cel mai introvertit dintre fondatori și voia un loc în care să fie singur și nimeni să nu-l poată găsi. Doar comitetul de conducere știe că există și doar familia mea știe cum să o deschidă."

"Și eu", am spus încet, întorcându-mă cu fața la el. Kai a făcut o pauză. "Și tu."

Cuvintele mi s-au înfipt atât de adânc în piele încât respirația mea nu-și mai găsea drumul în jurul lor. "Nu ți-e teamă că voi spune cuiva?"

S-a sprijinit de perete, imaginea eleganței dezinvolte, iar ochii lui nu-i părăseau pe ai mei. "Vrei?"

I-am ținut privirea o clipă înainte de a da din cap încet. Nervii mei bâzâiau ca niște fire sub tensiune în ploaie, împrăștiind scântei de conștiință prin corpul meu.

Două persoane. O cameră secretă.

Prezența noastră aici părea dureros de intimă, ca o ultimă întâlnire a unor îndrăgostiți încrucișați sau ca o privire interzisă în jurnalul cuiva.

Un zâmbet îi străfulgeră gura lui Kai. "Camera nu este o comoară. Nu există artefacte neprețuite sau depozite de aur aici. Dar dacă ai vrea un loc liniștit pentru a scrie..."

Scânteile de conștientizare s-au topit într-o căldură aurie, ca de miere.

Nu lucram bine în liniște. Îndoielile și îndoielile mele se înrăutățeau în absența companiei, crescându-mi gheare și colți care îmi sfâșiau creativitatea în panglici.

Dar gestul lui Kai a fost atât de grijuliu, încât nu am avut inima să-i spun, așa că am zâmbit pur și simplu, în ciuda durerii care îmi înflorea în piept.

"Vă mulțumesc. Aceasta este..." Am ezitat, neștiind cum să exprim emoțiile care mă cuprindeau. Nu-mi puteam aminti ultima dată când cineva făcuse ceva atât de grijuliu pentru mine fără să aștepte nimic în schimb. Nu când era vorba de scrisul meu, pe care chiar și prietenii mei îl tratau uneori mai mult ca pe un hobby decât orice altceva. "Este uimitor."

Căldura atenției sale s-a așezat pe spatele meu în timp ce mă plimbam prin cameră, observând detaliile, decorul și diferitele titluri de pe rafturi. Spre surprinderea mea, nu se limitau la clasici. Existau cărți pentru copii, texte academice, romane de dragoste și romane fantastice pentru ușă. Dostoievski și Austen stăteau alături de clasici chinezi precum *Călătorie spre Vest* și *Visul Camerei Roșii;* Neil Gaiman și George R. R. Martin ocupau raftul de sub Judy

Blume și Beverly Cleary. Colecția eclectică se întindea pe o gamă impresionantă de culturi, genuri și epoci.

"Ne lipsește erotica cu dinozauri", a spus Kai cu o față complet serioasă. "Va trebui să remediez această omisiune în curând. Dacă aveți recomandări, nu ezitați să mi le trimiteți."

I-am aruncat o privire îngustă. "Îți place să râzi de mine, nu-i așa?" Am acuzat peste un bule de râs înăbușit.

Un alt zâmbet fantomatic, urmat de o strălucire răutăcioasă care mi-a făcut pulsul să crească vertiginos.

"Arăt eu ca cineva care ar face așa ceva?". Kai s-a dat jos de pe perete și a mers spre mine, cu pasul ușor, dar puternic, ca o panteră care își contemplă pe îndelete următoarea mișcare.

Spațiul dintre noi s-a prăbușit, la fel ca orice urmă de lejeritate când s-a oprit în fața mea. Căldura corpului său era un lucru viu, care respira, întunecându-mi mintea și furându-mi concentrarea până când lumea mea nu mai era compusă decât din ochi întunecați, lână moale și mirosul curat și scump de citrice și lemn.

Pielea mea sensibilizată s-a făcut pielea de găină.

"Aveți dreptate. Tu și *distracția nu au* ce căuta în aceeași propoziție", am reușit. Capul mi se învârtea de parcă aș fi dat pe gât băuturi toată noaptea în loc să le servesc. "Nu-ți pot recomanda niciuna dintre cărțile pe care le citesc. Sunt prea sălbatice. Ai putea intra în șoc cardiac."

Kai m-a privit cu un amuzament leneș și periculos pe care l-am simțit până în vârful picioarelor.

"Crezi că sunt plictisitor, Isabella?" Întrebarea a ieșit moale. Întunecată. *Sugestivă, de* parcă ar fi rumegat toate modurile în care ar putea să-mi demonstreze că mă înșel. Mi-a urmărit pe șira spinării și a lăsat în urma ei mici și delicioase explozii de electricitate.

Aerul s-a mișcat și s-a îngroșat. Fiecare *ticăit* al ceasului bătea în ritmul inimii mele, trăgându-mă mai aproape de prăpastia fără întoarcere.

Am clătinat din cap, încercând să formez un răspuns coerent. "Tu ai spus-o. Nu eu." Vocea mea nu mai părea a fi a mea. Era prea subțire, prea fără suflu, dar apropierea lui Kai stinsese oxigenul din cameră. Nu puteam să respir suficient de repede sau suficient de adânc pentru a avea mintea limpede.

"Înțeleg", a murmurat el. "Nu cred că pot să te fac să te răzgândești." Au dispărut marginile clare și silabele formale. În locul lor erau catifeaua și fumul, șoptindu-mi promisiuni tăcute pe piele și obligându-mă să-mi înclin fața în sus. Doar o fracțiune, doar atât cât să îi întâlnesc privirea în față și să văd căldura sclipind sub piscurile de claritate crepusculară.

Greutatea s-a adunat jos în burta mea, groasă și topită.

Nu ar trebui să fiu aici. Nu cu el, și nu în felul ăsta. Dar eram amețită, iar el era frumos, iar lumea se transformase într-un vis frumos și neclar din care nu voiam să mă trezesc.

Ar fi atât de rău să-mi permit *o dată,* după ani de abstinență, să mă răsfăț? Să văd dacă gura aceea severă și sculptată se va înmuia în ceva mai senzual când va fi apăsată de a mea?

Buzele mele s-au despicat. Ochii lui Kai au coborât, iar timpul a încetinit, așa cum făcea întotdeauna când eram singuri.

Nu m-am împotrivit coborârii pleoapelor mele. Corpul meu s-a întins cu anticiparea momentului în care voi afla dacă acel rafinament glacial se va topi cu un sărut.

Dar momentul nu a venit niciodată.

Am auzit o înjurătură joasă. Apoi, coconul delicios de căldură a dispărut, fiind înlocuit de o briză de aer tăios. Răceala mi-a scăldat brațele și pieptul.
Când mi-am deschis ochii, biblioteca se închisese deja în urma lui.

Kai dispăruse.

CAPITOLUL 12
Kai

"Există vreun motiv pentru care facem asta aici și nu la club?" Dominic a aruncat o privire disprețuitoare în jurul sălii de simulare. Era tot ce se putea cumpăra mai bun, cu cea mai recentă tehnologie de ultimă generație, o vitrină de sticlă cu accesorii de golf cu autografe și un bar complet, dar el părea complet neimpresionat. "Valhalla are facilități mai bune. Asta este cel mult adecvată".

"Nu fi snob." Am desfăcut o sticlă de scotch single-malt. "Uneori, o schimbare de peisaj este necesară."

Dominic, Dante și cu mine eram adunați la noul complex de divertisment din Hudson Yards pentru prânzul nostru semi-regular și schimbul nostru de informații. Eu furnizam știrile și șușotelile, Dominic informațiile despre piață, iar Dante despre jocurile și afacerile corporative. Era o relație reciproc avantajoasă pentru toți, deși încă nu găsisem un loc de întâlnire la înălțimea standardelor lui Dominic.

Puștiul liniștit de la orfelinat, cu un chip pe umăr, a parcurs un drum lung de la zilele petrecute în proiectele din Ohio. Dominic avea cele mai scumpe gusturi dintre toți cei pe care îi cunoșteam, iar eu crescusem cu oameni care nu clipeau din ochi când cheltuiau zeci de milioane de dolari pe artă obiectiv discutabilă.

"Și, uneori, oamenii folosesc schimbarea ca scuză pentru a evita o anumită locație", a trasat Dante de pe scaunul său de lângă perete. "Nu ai mai pus piciorul în club de trei săptămâni decât dacă a fost pentru box."

Am turnat alcoolul într-un pahar și i-am evitat privirea de vultur. "Am și alte responsabilități în afară de a trândăvi prin club. Perioada sărbătorilor este o perioadă aglomerată."

"Hmm." Sunetul a cântărit greu cu scepticism.

Am ignorat-o. Nu mințeam în legătură cu volumul meu de muncă. Era săptămâna dinaintea Zilei Recunoștinței, ceea ce însemna că mai aveam o fereastră restrânsă pentru a încheia afacerea DigiStream înainte ca toată lumea să plece de sărbători. Echipa mea subliniase importanța încheierii afacerii înainte de sfârșitul anului din diverse motive financiare. Nu ar fi fost un dezastru total dacă negocierile s-ar fi prelungit până în ianuarie, dar nu mă mulțumeam cu "nu un dezastru" când era vorba de afaceri. Am vrut ca afacerea să fie încheiată înainte de votul directorului general.

Bineînțeles, Dante nu se înșela. Am evitat Valhalla ca pe o ciumă de la gala de toamnă. Din noaptea în care am dus-o pe Isabella în ascunzătoarea mea - locul meu preferat din club, pe care nu l-am arătat nimănui - și aproape că am sărutat-o.

Mi-am aruncat băutura înapoi. Scotch-ul mi-a ars pe gât, dar nu a putut șterge amintirea acelor ochi mari și căprui și a acelei guri roșii și luxuriante.

O mică mișcare a capului și aș fi putut să o gust. Să descopăr cu ochii mei dacă buzele ei erau atât de moi pe cât păreau și dacă avea un gust atât de dulce pe cât îmi imaginam.

Căldura a trecut prin mine. Mi-am fixat maxilarul și am îndepărtat-o.

Slavă Domnului că rațiunea a învins înainte de a ceda la instinctele mele primare. Ar fi fost o formă proastă să mă întâlnesc cu o femeie, apoi să sărut o altă femeie în aceeași seară, chiar dacă prima plecase deja.

Ar fi meritat, a cântat o voce insidioasă.

Taci din gură, a pocnit o altă voce. *Niciodată nu știi ce e bine pentru tine.*

Mi-am frecat o mână pe față. Grozav. Acum mă certam în tăcere cu mine însumi. *La naiba cu Isabella.*

Dominic și-a terminat runda la simulator. I-am luat locul, dornic de o distracție. Nu eram un mare fan al golfului, dar directorul general al DigiStream îl adora, iar eu voiam să-mi îmbunătățesc abilitățile pentru meciul nostru de după Ziua Recunoștinței de la Pine Valley.

Tocmai îmi pregătisem lovitura când telefonul lui
Dominic a sunat. "Kai."

Ceva din vocea lui mi-a pus simțurile în alertă. M-am îndreptat, o frânghie rece de teamă răsucindu-mi-se prin stomac când i-am văzut atât pe Dominic, cât și pe Dante privindu-și celulele cu expresii sumbre.

S-a întâmplat ceva cu mama mea? Poate că era bolnavă până la urmă; se prăbușise și fusese dusă de urgență la spital. Sau poate că era vorba de sora mea și de nepotul meu nou-născut, care zburau astăzi spre Australia. Fusese un accident de avion, sau un incendiu, sau...

Groaza mea s-a transformat în gheață, în timp ce cele mai rele scenarii îmi treceau prin cap cu viteza fulgerului.

Mi-am luat telefonul și am scanat titlurile de pe ecran. Nu familia mea. Ușurarea mi-a slăbit pumnul din jurul inimii, dar a fost de scurtă durată.

Co-fondatorul DigiStream, Colin Whidby, dus de urgență la spital după o supradoză de droguri...

Colin Whidby, superstar al tehnologiei și CEO al DigiStream, în stare critică...

"Iisuse, la naiba." Dante mi-a verbalizat sentimentele așa cum numai Dante putea. "Ce sincronizare proastă."

"Nu mai spune." Nu-mi permiteam să înjurăm prea des, dar tentația de a înjura mă împingea de buze pe măsură ce implicațiile îmi intrau în minte.

Știam că Colin avea un viciu urât de droguri; la fel și jumătate din oamenii de pe Wall Street. Nu-mi plăcea, dar nici nu mă ocupam de viețile personale ale asociaților mei de afaceri. Puteau să facă tot ce voiau, atâta timp cât nu dăunează altor oameni sau rezultatelor. În plus, dintre cei doi cofondatori, Colin fusese cel mai dispus să accepte afacerea. Cofondatorul său, Rohan Mishra, s-a opus până când Colin l-a convins. Acum, fie trebuia să mă ocup de Rohan, fie să amân discuțiile de încheiere până anul viitor, probabil *după ce* votul directorului general ar fi avut deja loc.

La naiba.

Chiar dacă nu era în joc postul de director general, afacerea DigiStream a fost

esențială. Poate că cei din consiliu nu mă credeau, dar serviciul de streaming video reprezenta viitorul știrilor, pe măsură ce lumea trecea de la aparatele media tradiționale la raportarea bazată pe cetățeni.

Iar acum, afacerea care avea să-mi consolideze moștenirea era în pericol pentru că un frate de 24 de ani, un tehnician, nu a putut să-și țină nasul departe de cocaină suficient de mult timp pentru a semna un contract care ne-ar fi făcut pe amândoi legende.

"Du-te", a spus Dante, citindu-mi cu exactitate starea de spirit. "Anunță-ne dacă ai nevoie de ceva."

I-am răspuns cu o încuviințare scurtă din cap, panica mea inițială reorganizându-se în elemente de făcut și liste de verificare. Până să ajung în hol, trimisesem deja flori în camera de spital a lui Colin prin intermediul asistentului meu, luasem legătura cu biroul lui Rohan pentru a stabili un apel și îmi reunisem echipa pentru o întâlnire de urgență la birou.

Acțiunile mi-au redus adrenalina, iar când am ieșit în aerul proaspăt de toamnă, mi-am recăpătat luciditatea mea obișnuită, rece și practică.

Colin era în spital, dar nu era mort. DigiStream era încă operațional, iar Rohan participase la toate ședințele. Nu era nevoie să-l pun la curent cu ultimele evoluții. S-ar putea să mai aibă nevoie de mai multă curtare, dar afacerea era în interesul amândurora. Chiar și cineva atât de încăpățânat ca el putea să vadă asta.

S-ar putea să reușesc să salvez afacerea înainte de sărbători, până la urmă. Dacă nu, tot aș deveni director general.

Totul va fi bine.

Am ajuns la intersecția principală și mă pregăteam să chem un taxi, când un râs familiar m-a lovit direct în piept.

Nu eram conștient că mă opresc. Tot ce știam era că, într-un minut, mă mișcam; în următorul, eram încremenit, privind-o pe Isabella cum se îndrepta spre mine. Fața ei era aprinsă de animație în timp ce vorbea cu tipul vag familiar de lângă ea. Haina ei roșu rubiniu ieșea în evidență pe lângă masele îmbrăcate în negru care mișunau pe trotuar, dar chiar și fără ea, ar fi fost cel mai strălucitor punct al zilei.

Ea a râs din nou, iar o fărâmă de ceva verde și neplăcut mi s-a încolăcit în piept.

M-am încordat, așteptând eventuala noastră întâlnire. Ea era la doar câțiva pași

distanță. Mai aproape.

Mai

aproape.

Mai

aproape..

.

Isabella a trecut pe lângă el, încă adâncită în conversația cu

însoțitorul ei. Nici măcar nu mă observase.

"Isabella." Numele ei a ieșit mai ascuțit decât intenționam.

A aruncat o privire în urmă, fața i s-a blocat pentru o secundă, de parcă ar fi încercat să-și amintească cine eram.

Iritarea mea s-a dublat alături de tendințele suspecte de gelozie, dar care nu puteau fi gelozie, care îmi șerpuiau prin vene.

"Oh! Bună." Albul a făcut loc unui zâmbet surprins. "Kai Young în afara Upper East Side. Nu credeam că voi vedea ziua asta."

"Miracolele se întâmplă în fiecare zi." L-am evaluat cu răceală pe bărbatul de

lângă ea. Vârsta de douăzeci sau treizeci de ani. Înalt, slăbuț, cu părul șaten creț și o vibrație distinctă de artist european, amplificată de eșarfa în carouri și de degetele pătate de cerneală.

Mi-a displăcut din prima.

"El este Leo Agnelli", a spus Isabella, urmărindu-mi privirea. "Este autorul uneia dintre cărțile mele preferate, "*Borcanul cu otravă"*. Ați citit-o?"

De aceea îmi părea cunoscut. Leo fusese, cu câțiva ani în urmă, atracția lumii literare. Era încă cunoscut, dar cei doi ani de pauză de la publicare îl făcuseră să se retragă.

i-a blocat elanul. Se zvonea că lucrează la o nouă carte, dar nimic nu a fost confirmat.

"Da."

Isabella era prea ocupată să se lăuda cu el ca să observe răspunsul meu neinteresant. "M-am alăturat unui grup local de scriere pentru a vedea dacă mă va ajuta cu blocajul meu. Astăzi a fost prima mea întâlnire, așa că imaginați-vă surpriza mea când a apărut Leo!"

"Sunt prieten cu organizatorul", a explicat Leo. "Sunt în oraș pentru niște întâlniri și am trecut să îl salut".

"Sincronizare perfectă." Gropițele Isabelei au strălucit. "E ca și cum ar fi soarta."

"Ce norocos." Nu înțelegeam entuziasmul ei pentru Leo. Era bun, dar nu *atât de* bun.

Spre deosebire de cei mai mulți scriitori care se limitează la unul sau două genuri, lucrările lui Leo au cuprins ficțiune literară, contemporană și istorică. *Borcanul cu otravă era cea* mai introspectivă piesă din catalogul său, iar Isabella ura ficțiunea literară.

Au continuat ca și cum nu aș fi vorbit.

"Întâlnirile voastre sunt despre următoarea carte?", a întrebat ea.

"Unele dintre ele", a spus Leo cu un zâmbet. "Lucrez la un memoriu de călătorie despre cei doi ani pe care i-am petrecut în străinătate."

Deci zvonurile despre un nou proiect erau adevărate. În mod normal, i-aș fi trimis un mesaj editorului meu de cărți și cultură cu vestea, dar am fost prea distrasă de felul în care s-a luminat fața Isabelei la confirmare.

"Da! Ți-am citit articolul din *World Geographic. Nu-mi vine să* cred că ai făcut scufundări în Silfra", a răsuflat ea. "Este unul dintre punctele mele de pe lista de dorințe".

Maxilarul mi s-a încordat în timp ce ea a divagat despre aventurile lui. Personal, nu credeam că erau cine știe ce. Și ce dacă Leo a făcut scufundări între plăci tectonice? Nu el a *descoperit* Fisura Silfra, pentru numele lui Dumnezeu.

Isabella și-a îndepărtat o șuviță de păr din ochi. Tatuajul ei ieșea la iveală de pe mâneca hainei, iar eu am încercat să nu mă gândesc să nu-i urmăresc liniile și vârtejurile cu limba.

Trebuia să ajung la o întâlnire, dar nu puteam să o las singură cu Leo. Sincronizarea lui era prea suspectă. S-a *întâmplat să* fie în oraș pentru întâlniri? O poveste probabilă. Dar dacă era un hărțuitor sau, mai rău, un criminal în serie?

Telefonul meu a vibrat cu un nou mesaj de la asistentul meu care mă informa că echipa de intervenție în caz de criză Whidby se afla la fața locului. Mi-am retras cu reticență atenția de la Isabella și am scris un răspuns rapid.

***Eu:** O să întârzii câteva minute, dar puneți-i să întocmească un plan inițial de criză.*
Financiar, juridic, totul. Vreau să am puncte de reper când ajung.

***Alison:** Consideră-l făcut.*

Isabella încă se lăuda cu călătoriile lui Leo când mi-am ridicat din nou privirea.

Urcarea pe muntele Kilimanjaro. Bungee jumping de la Victoria Falls. Navigarea prin Pasajul Drake spre Antarctica.

A fost scriitor sau Indiana Jones?

O gelozie inconfundabilă îmi rodea stomacul. Nu-mi zâmbise niciodată așa cum

îi zâmbea lui și nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă l-ar fi lăsat să o sărute așa cum aproape o făcusem eu.

N-ar fi trebuit s-o las în bibliotecă. Sentimentul meu de autoconservare și de corectitudine a intervenit în ultimul moment, dar, pentru prima dată în viața mea, mi-aș fi dorit să nu o fi făcut.

În cele din urmă, nu am mai putut suporta. Mi-am deschis gura înainte ca creierul meu să mă oprească. "Sâmbăta aceasta are loc un eveniment important. Este deschiderea VIP pentru un nou piano bar în Meatpacking District", am spus când Isabella a făcut o pauză pentru a răsufla. "Am un bilet în plus, dacă ești interesată să participi."

Nu a fost o drumeție pe Muntele Everest, dar a fost un eveniment exclusivist. Leo nu era singurul care se putea distra.

"Oh." Ea a clipit, în mod clar prinsă cu garda jos având în vedere cum se terminase ultima noastră interacțiune. Trecuseră trei săptămâni de când o lăsasem în bibliotecă fără să-i spun măcar la revedere. Nu a fost cel mai bun moment al meu, dar ea avea un mod de a scoate atât ce e mai bun, cât și ce e mai rău din mine. "Mulțumesc pentru invitație, dar trebuie să lucrez..."

"Hina Tanaka este în deschidere." Am mizat pe speranța că Isabella va ști cine este. Hina era una dintre cele mai bune pianiste din lume și nu a mai cântat în Statele Unite de ani de zile.

"Oh." De data aceasta, fața Isabelei s-a luminat de emoție. "Ei bine, cred că pot găsi pe cineva care să mă înlocuiască."

"Îmi cer scuze, dar am doar două bilete", i-am spus lui Leo cu un zâmbet forțat și politicos. "Altfel, ți-aș fi oferit și ție o invitație".

"Nu vă faceți griji", a spus el cu ușurință. "Oricum, nu sunt un mare fan al pianului." Și-a verificat ceasul. "Mă întâlnesc cu agentul meu peste o jumătate de oră, așa că trebuie să fug, dar mi-a făcut plăcere să te cunosc. Isabella, o să-ți trimit exemplarul semnat din *Borcanul cu otravă* când ajung acasă."

"E cam plin de sine, nu-i așa?" Am spus după ce Leo a plecat. "Toată lăudăroșenia aia cu călătoriile lui."

Isabella mi-a aruncat o privire ciudată. "*Leo*? E unul dintre cei mai cu picioarele pe pământ pe care i-am întâlnit vreodată."

"Da, ei bine, v-ați întâlnit abia astăzi. De unde știi că evaluarea ta despre caracterul lui este corectă?"

Și-a încrucișat brațele peste piept. "Ești bolnavă? Pentru că te comporți foarte ciudat."

Nu s-a înșelat. Mă purtam ca un bădăran prost crescut, dar nu m-am putut opri. Faptul că o văzusem râzând și conversând atât de ușor cu Leo îmi declanșase cele mai rele impulsuri de om al cavernelor.

"Nu sunt bolnav. Sunt..." M-am prins și am respirat adânc, calmându-mă. "Am întârziat la o întâlnire. Dar trimite-mi adresa ta și vin să te iau sâmbătă la ora șapte." "Nu e nevoie. Ne putem întâlni la club." Isabella a făcut o pauză. "N-ai de gând să pleci fără să-mi spui la revedere, nu?"

O roșeață mi-a pârjolit obrajii la referința indirectă la ceea ce se întâmplase în camera secretă. "Nu."

"Și asta nu e o întâlnire?"

"Bineînțeles că nu."

A fost pur și simplu o întâlnire amicală între două cunoștințe la o oră și într-un loc prestabilit.

Mi-am luat la revedere scurt și am sunat-o pe Alison în drum spre birou. "Voi fi

acolo în douăzeci de minute", am spus. "Între timp, te rog să-mi reprogramezi cina cu Russell pentru sâmbătă. Spune-i că a apărut o urgență personală".

Trebuia să-l scot în oraș pe directorul de operațiuni al companiei noastre în acest weekend, dar planurile s-au schimbat.

"Bineînțeles. E totul în regulă?"

"Da, totul este în regulă, dar m-am răzgândit în privința deschiderii pianului-bar. RSVP da pentru mine și un însoțitor. Mulțumesc."

Am închis. Ar fi trebuit să mă gândesc la strategii de gestionare a crizei DigiStream, dar în timp ce taxiul se îndrepta spre Manhattan, nu m-am putut opri să nu mă gândesc la weekendul acela - sau să nu-mi bată pulsul la anticiparea unei întâlniri complet nevinovate, sută la sută platonice.

CAPITOLUL 13
Isabella

Piano barul ocupa un subsol ascuns, în stil speakeasy, în Meatpacking District, situat între o cafenea și un butic la modă care vindea blugi rupți cu opt sute de dolari fiecare.

Botoșăneni gemeni de mărimea munților ecranați invită. Dincolo de ele, un tronson îngust de scări ducea spre o sală somptuoasă care părea desprinsă din Chicago anilor 1920, cu pereți din cărămidă aparentă, candelabre de cristal și cabine de catifea roșie curbate în jurul unor mese cu invitați bine îmbrăcați, bine îmbrăcați în haine de seară elegante de designer. Un perete impunător cu cinci niveluri de băuturi alcoolice a ancorat un capăt al spațiului, în timp ce o scenă cu un pian cu coadă a ocupat celălalt capăt.

A fost uimitor și exclusivist și o întoarcere la vremuri mai
bune. A fost, de asemenea, incredibil de plictisitor.

Mi-am înăbușit un căscat când un alt pianist a urcat pe scenă. Seara începuse destul de promițător, cu o prestație orbitoare a Hinei, care deschisese spectacolul mai devreme pentru a-și putea prinde zborul spre Japonia - se pare că acceptase să cânte în ultimul moment ca o favoare pentru proprietarul clubului -, dar restul orelor trecuseră secundă cu secundă, cu fiecare secundă chinuitoare.

Îmi plăcea pianul, dar nu vroiam să ascult set după set de muzică clasică. Aveam nevoie de *acțiune.*

Mi-am golit restul băuturii și m-am uitat la Kai, care privea spectacolul cu o expresie atentă. Profilul său era format din linii curate și pomeți sculptați, un bărbat clasic și chipeș într-un mod care evoca saloanele de jazz afumate și farmecul vechiului Shanghai.

Costumul croit pe umeri largi, cămașa albă și crocantă pe pielea bronzată, parfumul subtil și scump al apei de colonie.

Căldura și whisky-ul s-au adunat în stomacul meu. Corpul mi s-a strâns cu o apreciere enervantă în timp ce m-am aplecat, ținându-mi respirația pentru a nu inhala mai mult decât era necesar din acel parfum delicios. Eram convinsă că-și îmbogățise colonia cu droguri.

"Câte cântece au mai rămas?" Am șoptit. Aș fi murit dacă ar fi fost mai mult de două.

"Cinci." Kai nu și-a luat ochii de pe scenă.

Cinci? Consternarea rece a stins căldura.

Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. Tessa fusese de acord să-mi acopere tura din seara asta, dar nu-mi plăcea să cer oamenilor favoruri de ultim moment. În plus, să fiu de acord de bunăvoie cu o noapte cu Kai Young? Nebunie curată, mai ales după

aproape sărutul nostru și plecarea lui bruscă.

Nu l-am mai văzut timp de trei săptămâni și eram sigură că mă evita. Asta nu mă împiedicase să-mi tresară inima când îl văzusem în centru zilele trecute și nici nu mă împiedicase să nu-mi șerpuie un șoaptă de satisfacție la faptul că îi displăcea evident Leo.

Poate că mi-am imaginat, dar aș fi putut jura că era gelos.

Gândul mi-a evocat un fior ciudat sub piele.

"Îți plac spectacolele? În afară de cel al Hinei", am modificat. "Fii sinceră." Kai a aruncat în sfârșit o privire în direcția mea. Întreaga lățime a mesei ne despărțea, dar impactul atenției sale încă se scufunda în corpul meu, umplând fiecare centimetru cu un inconfortabil căldura.

Mi-am încrucișat și descrucișat picioarele, ciudat de însuflețită. Muream după un shot de tequila, dar toate gândurile legate de alcool au fugit când ochii lui s-au coborât pe coapsa mea dezgolită. Fanta rochiei mele era deschisă, iar pielea mea ardea sub privirea lui întunecată și insesizabilă.

Zgomotul din restul barului s-a estompat ca și cum cineva ar fi dat volumul mai mic la radio. A fost nevoie de o cantitate enormă de voință pentru a nu-mi mișca piciorul astfel încât și mai multă coapsă să fie expusă căldurii lui... sau pentru a mă acoperi astfel încât să nu fiu tentată să fac vreo prostie.

Cum ar fi să accepți o întâlnire la un bar cu pian, când ai jurat să stai departe de el? mă tachina vocea iritantă din capul meu.

Închideți. Taci.

Aveam prostul obicei de a-mi renega promisiunile făcute mie însumi. Nu era un atribut grozav, dar mi-l însușisem, deși nu-mi plăcea în mod deosebit să mi se reproșeze acest lucru.

Sonata curentă s-a încheiat, urmată de un val de aplauze politicoase.

Kai și-a tras privirea în sus pentru a o întâlni din nou pe a mea. Arsura care se răspândea lent a urmat, alunecând pe șoldurile mele, pe talie, pe sâni și pe gât înainte de a se așeza pe obraji. Purtam una dintre cele mai alunecoase rochii din colecția mea - o rochie mică de catifea burgundă pe care o cumpărasem de la magazinul Looking Glass -, dar puteam la fel de bine să traversez Sahara într-o parka întreagă.

Sudoarea mi se prelingea pe piept și pe frunte. Bine că nu comandasem acel shot de tequila, altfel puteam să iau foc chiar aici, în mijlocul "Concertului pentru pian nr. 1" al lui Ceaikovski.

Ceva a trecut prin ochii lui Kai. "Performanțele sunt bune", a spus el ca răspuns la întrebarea mea demult uitată. Tonul său neutru nu dădea nimic de înțeles, dar când s-a întors cu fața în față, am surprins trecerea rapidă a ochilor săi spre ceas.

Mișcarea minusculă m-a șocat și m-a scos din stupoare.

"Oh, Doamne", am respirat, uitând de pofta prost sfătuită. "Te-ai plictisit."

În mod normal, m-aș fi simțit jignită, pentru că, bunăoară, eram o companie excelentă, dar abia dacă am vorbit toată seara. Plictiseala lui nu avea nimic de-a face cu mine (speram eu) și totul avea de-a face cu două ore de muzică clasică plictisitoare.

Gura lui Kai se strânse într-o linie dreaptă. "Eu nu sunt. Este încântător."

"Ești un mincinos." Râsul mi-a țâșnit din gât, atrăgând priviri de condamnare de la masa de lângă noi. Le-am ignorat. "Tocmai ai verificat ora."

"Verificarea orei nu este o corelație directă cu plictiseala."

"Da, este." Verificasem ora de nu mai puțin de o duzină de ori de când se terminase spectacolul Hinei. Cine putea să mă învinovățească? Nu dansam, nu vorbeam, nu ceream cântece. Puteam la fel de bine să fiu în biserică, pentru numele lui Dumnezeu. "Recunoaște. Nu te distrezi."

"Nu voi face așa ceva." Kai a făcut o pauză, apoi a adăugat: "În plus, spectacolele sunt aproape gata. Putem merge în altă parte după aceea, dacă vrei."

A fost o recunoaștere pe care nu am reușit să o obțin de la el. *Bărbații și mândria lor.* Preferă să moară decât să recunoască că au greșit. Între timp, eu aș muri dacă ar trebui să mai stau încă un minut ascultând un cântec jalnic fără versuri.

"De ce nu mergem în altă parte acum?" Am sugerat. "Noaptea e tânără, iar tu mi-ai arătat New York-ul tău. Lasă-mă să ți-l arăt pe al meu."

O încruntare i se crestă între sprâncene. "Acesta nu prea este New York-ul meu și ar fi nepoliticos să plec mai devreme."

"Nu, nu ar fi. Am stat suficient de mult timp pentru a ne prezenta omagiile." I-am împins genunchiul cu al meu. Umerii lui s-au înăsprit vizibil sub liniile ascuțite ale costumului său. "Haideți. Trăiește un pic, Young. Îți promit că nu te va ucide."

"Nu, dar s-ar putea", a mormăit el.

Am rămas tăcut, lăsându-mi ochii de cățeluș să vorbească. Erau aceiași ochi care mă scoseseră din necazuri când mă jucasem de-a îmbrăcatul cu hainele mamei mele când eram preadolescentă și îi rupsesem din greșeală rochia preferată. M-a pedepsit doar pentru două săptămâni, în loc să mă pedepsească pentru tot restul vieții.

După un minut de tăcere, Kai a scos un oftat care părea obosit. "La ce te-ai gândit?"

Expresia mea inocentă și rugătoare s-a topit într-un zâmbet.

Succes! Isabella, unu. Kai, zero.

Am răsfoit calendarul meu mental de evenimente pentru a găsi un loc bun în care să-l duc. Un club de noapte era prea generic, o temniță de sex prea sălbatică. Ce fel de loc l-ar putea scoate din zona lui de confort fără să-l trimită în... aha.

Mintea mea s-a oprit la o anumită adunare săptămânală, la kilometri distanță. Fratele meu îmi făcuse cunoștință cu ea și, cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât era mai perfectă.

Zâmbetul meu s-a lărgit. *Mulțumesc, Felix.*

"Este o surpriză", am spus, evitând întrebarea lui Kai. "Ai încredere în mine?" Deja alunecam din cabină și mă îndreptam spre ieșire, sângele meu frământând de emoție.

Abia așteptam să ies de aici și să văd fața lui Kai când l-am adus la locul de muncă. "Nu în mod special." Dar el m-a urmat, cu fața marcată de suspiciune. I-a înmânat însoțitorului biletul nostru de la garderobă. Aceasta s-a întors în mai puțin de un minut mai târziu cu trenciul meu peticit - una dintre cele mai prețioase descoperiri ale mele de la Goodwill; agățasem piesa din piele naturală cu mai puțin de douăzeci și cinci de dolari - și Delamonte-ul personalizat al lui Kai. "Această activitate nu ar fi cumva ilegală sau ilicită în vreun fel, nu-i așa?

"Nu știu."

"Bineînțeles că nu." Mi-am pus o mână pe piept, jignită. "Mă simt jignită că ai întrebat. Când particip la activități ilegale, o fac eu însumi. Sunt suficient de inteligent încât să nu implic complici complici."

Un alt suspin, și mai usturător.

"Bine." Kai și-a pus haina pe el. "Dar dacă e vorba de ceva care strălucește în întuneric, eu plec."

CAPITOLUL 14
Isabella

Patruzeci de minute mai târziu, taxiul nostru s-a oprit în măruntaiele industriale ale cartierului Bushwick. "Nu", a spus Kai fără menajamente, uitându-se fix la clădirea din fața noastră. Geamurile crăpate străluceau în lumina lunii și graffiti-urile au transformat exteriorul de piatră roșie într-o revoltă de culori, desene animate și înjurături. Era întuneric, cu excepția unui rând de lumini care străluceau la ultimul etaj. "Pare genul de loc în care criminalii în serie ascund cadavrele victimelor lor."

"Și tu spui *că* ascult prea multe crime adevărate." Am alunecat de pe bancheta din spate și mi-am înăbușit un zâmbet când Kai l-a plătit pe șoferul nostru cu o expresie îndurerată. Putea să se plângă cât voia, dar el era aici și nu pleca, altfel i-ar fi cerut șoferului să-l ducă acasă. "Vă promit, nu existau cadavre ultima dată când am verificat. *Dar* asta a fost acum mai bine de o lună, așa că nu pot garanta că lucrurile nu s-au schimbat de atunci." "Dacă aș fi știut că ești atât de pasionat de comedie, te-aș fi adus la Comedy. Pivniță în schimb."

"A fost o lipsă de previziune din partea ta, dar poate data viitoare", am glumit, lăsând să se înțeleagă că va exista o dată viitoare.

Inima mea stupidă, prea hormonală, a bătut cu putere la această perspectivă.

Kai și cu mine nu am discutat încă despre aproape sărutul nostru. După trei săptămâni, ceea ce se întâmplase în bibliotecă părea un vis febril, produsul epuizării și al fanteziilor care se răsfrângeau asupra vieții reale. Privindu-l acum, atât de rigid și de corect în haina lui de patru mii de dolari, era greu de imaginat că și-ar fi pierdut vreodată controlul în felul acela.

"Poate." Kai a privit ușa neagră de metal a depozitului ca și cum ar fi fost infestată cu holeră. Cineva pictase cu spray trei sâni uriași pe ea, împreună cu cuvântul *Titz* în galben fluorescent. "Ce fermecător."

"Este." Am trecut peste dezamăgirea mea față de lipsa lui de reacție la remarca mea de *data viitoare* și am tastat codul de securitate în tastatură. O secundă mai târziu, ușa s-a deschis. "Știi cum se spune. A treia țâță e cea mai bună."

Kai a tușit în pumnul său. Dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, aș fi putut jura că ascundea un râs.

Ușa s-a închis cu zgomot în urma noastră. Am coborât pe holul slab luminat și am luat liftul până la ultimul etaj, unde o femeie cu codițe albastre și ruj negru stătea pe un taburet lângă intrare. Nu existau camere în clădire; fiecare etaj era format dintr-un spațiu uriaș, ca o mansardă, iar ea părea nespus de mică pe fundalul

cavernos.

Și-a ridicat privirea din caietul de schițe suficient de mult timp pentru a ne verifica actele de identitate și cardul meu de membru înainte de a ne face semn să trecem.

Studioul era gol, cu excepția femeii de la ușă și a unui blond slăbănog, cu barbă, care-și freca vopseaua albastră pe trunchi de parcă ar fi fost ulei pentru copii. Probabil că toată lumea era jos, dar am vrut să-l acomodez pe Kai înainte de a-l arunca în adânc.

S-a oprit la marginea prelatei care acoperea podeaua de beton gri. Un perete temporar din lemn se afla în mijlocul camerei, acoperit cu pânze albe plutitoare și baloane umplute cu vopsea atârnate de ace. File detașabile blocau pânzele la locul lor. Lângă perete, un cărucior de bar cu rotile ținea pahare de băut, câteva sticle de alcool transparent și un borcan plin de foi de hârtie împăturite.

Ochii lui Kai s-au mutat de la baloane la bar și la artistul blond, care făcea acum întinderi de yoga în colțul său de prelată. O priveliște pe cinste, având în vedere că nu purta nimic în afară de vopsea și o pereche de pantaloni scurți largi.

O grimasă slabă i-a traversat fața lui Kai când blondul a trecut într-o postură ucigașă de omidă rugătoare. "Isabella."

"Da?" Am spus strălucitor.

"La ce anume ne-ai adus?".

"O comunitate creativă! Este ca unul dintre acele locuri de pictură și vin, dar mai bine." Am arătat spre perete, unde dâre strălucitoare de vopsea șerpuiau peste câteva dintre pânze și se scurgeau pe prelată. "Te-ai uitat vreodată la *The Princess Diaries*? Cu Anne Hathaway? Este o scenă cu Mia și mama ei după ce află că este de fapt o prințesă..."

S-a holbat la mine.

"Nu contează. Ideea este că acest lucru este foarte asemănător cu ceea ce au făcut în film. Scopul tău este să găurești acele baloane cu o săgeată, astfel încât vopseaua să se împrăștie pe pânză și să creeze o operă de artă abstractă. Dacă ratezi, trebuie să iei o bucată de hârtie din acel borcan și să răspunzi sincer la întrebare sau să bei un shot de Violet's Special Moonshine. Violet este proprietara atelierului", am clarificat. "Moonshine-ul ei nu este o glumă. Ultima dată când cineva a luat mai mult de trei pahare, a sfârșit prin a traversa Bushwick și a cântat imnul național din toți plămânii. A fost arestat pentru expunere indecentă, dar cea mai bună prietenă a fiicei șefului lor i-a plătit cauțiunea pentru că aveau o aventură..."

"Isabella", a spus din nou
Kai. "Hmm?"

"Detaliu inutil."

Destul de corect. Nu toată lumea a găsit viața sexuală a unor newyorkezi oarecare la fel de interesantă ca mine. Poate pentru că ei *făceau* sex și nu se limitau să audă despre asta prin intermediul prietenilor și al străinilor.

Spre lauda lui, Kai nu s-a întors imediat și a ieșit pe ușă la perspectiva de a arunca săgeți în baloane toată noaptea. În schimb, și-a ferit privirea de artistul yoghin, și-a dat jos haina și a lăsat-o pe un scaun din apropiere.

Un șuvoi enervant de ușurare s-a încolăcit în mine. Nu ar trebui să-mi pese dacă a rămas sau nu.
Nu mi-a plăcut prea mult compania lui.

Mi-am așezat haina peste haina lui și am luat două halate din cârligele de pe peretele din dreapta noastră.

"Cum ai aflat despre acest loc?" Kai și-a suflecat mânecile și a acceptat halatul pe care i l-am întins.

I-am aruncat o privire la antebrațe. Bronzați, musculoși, cu vene sexy și o ușoară pată de păr negru...

Un fior electric mi-a străbătut coloana vertebrală înainte de a-mi smulge privirea. *Noua Isabella nu salivează după antebrațele unor bărbați la întâmplare. Oricât de sexy ar fi.*

Kai a ridicat o sprânceană, iar eu mi-am amintit cu întârziere că pusese o întrebare.

"Fratele meu, Felix, mi-a spus despre asta." Mi-am scos tocurile și mi-am prins halatul în jurul meu, păstrându-mi în același timp privirea plantată pe pânze. Era mai sigur așa. "Este artist și îi place să vină aici când se simte blocat. Spune că faptul că este înconjurat de alți creativi într-un mediu cu miză mică îl ajută să dea drumul la idei." Metoda lui Felix de a se debloca nu funcționase niciodată pentru mine, dar mi-a plăcut cât de distractiv era exercițiul. Uneori făceam pereche cu o altă persoană pentru partea de întrebări; alteori, mă mulțumeam doar să arunc săgeți. "Locuiește în L.A., dar vizitează des New York-ul și cunoaște toate locurile subterane."

"Un artist. Un scriitor. O familie creativă." Căldura lui Kai m-a atins pe lângă mine când a venit lângă mine. Chiar și într-o halat negru urât, arăta aristocratic, ca un prinț printre oameni de rând.

A luat o săgeată de pe tava din apropiere și mi-a întins-o.

Am luat-o cu grijă. Mâinile noastre nu s-au atins, dar palma mea a simțit furnicături ca și cum s-ar fi atins. "Suntem doar eu și Felix", am spus. "Restul fraților mei nu se ocupă de arte. Gabriel, cel mai mare, conduce afacerea familiei noastre. Romero este inginer, iar Miguel predă științe politice la Berkeley." Un zâmbet ironic. "O mulțime de familii asiatice își împing copiii spre drept, medicină sau inginerie, dar părinții mei au fost mari susținători ca noi să facem ce vrem, atâta timp cât nu este ilegal sau lipsit de etică. *Habulin mo ang iyong mga pangarap.* Urmăriți-vă visele. Motto-ul familiei noastre."

Am omis partea în care trebuie să ne îndeplinim visele până la vârsta de treizeci de ani din cauza unei anumite clauze scrise. Era modul în care părinții mei se asigurau că nu vom trece de la o pasiune la alta pentru că nu ne puteam decide. *Așa cum am făcut-o eu în ultimii zece ani.*

Dacă până la 30 de ani nu ne-am stabilit într-o carieră, atunci...

Am înghițit nodul de neliniște din gât. *O să fie bine.* Am avut timp. Dacă exista un lucru care mă motiva mai mult decât perspectiva banilor, a faimei și a succesului, acela era șansa de a-i dovedi fratelui meu că se înșela.

"Tu ești?" a întrebat Kai.

"Ce?"

"Urmărindu-ți visele."

Bineînțeles că da. Răspunsul îmi stătea pe vârful limbii, dar ceva mă împiedica să-l spun cu voce tare.

Ochii mei s-au întâlnit cu cei ai lui Kai pentru o singură bătaie de inimă, înainte de a-mi întoarce privirea. Inima îmi zvâcnea în spatele cutiei toracice, dar am încercat cât am putut să o ignor. În schimb, m-am concentrat asupra unui balon, am țintit și mi-am aruncat săgeata cât de tare am putut. A ricoșat inofensiv în lemn.

Am suspinat. *Tipic.* Veneam aici de luni de zile și nu-mi atinsesem ținta decât de două ori.

"Tu alegi." Am făcut un gest către borcanul de hârtie. "Sunt prea ocupat să mă complac în lipsa mea de coordonare mână-ochi."

Miguel și Gabriel primiseră toate genele atletice din familie. Era atât de nedrept.

Privirea lui Kai scânteia de amuzament, dar nu a argumentat. A smuls o foaie din borcan și a desfăcut-o. "Care este cea mai mare frică a ta?"

Era o întrebare generică, cu o mulțime de răspunsuri generice - clovni, pierderea mai multor oameni pe care îi iubeam, singurătatea. Toate lucrurile care mă țineseră treaz până târziu în noapte, în special

după ce *l-am* văzut. Dar răspunsul care mi-a ieșit pe gură nu a avut nimic de-a face cu clovni ucigași sau cu faptul că am murit singur pe un drum izolat.

"O viață fără scop." Stânjenirea mi-a încălzit obrajii. Răspunsul suna atât de generic, ca ceva ce un boboc de facultate ar fi rostit la ora de filosofie, dar asta nu îl făcea mai puțin adevărat.

"Nu este o frică concretă, cum ar fi să cad pe șinele de metrou sau să îmi cadă un aparat de aer condiționat în cap", am spus, numind două dintre cele mai frecvente temeri ale newyorkezilor. O curbă slabă a atins buzele lui Kai. "Dar nu știu. Gândul de a muri fără să realizez *ceva* este..." *Deprimant. Sufocant. Înspăimântător.* "Stresant. Mai ales într-un oraș ca New York, știi? Toată lumea de aici pare să știe ce face sau cel puțin ce *vrea să* facă. Trăiesc pentru un scop, nu pentru supraviețuire."

Nu puteam să articulez de ce mă deranja atât de mult. Știam doar că, uneori, parcurgeam rețelele de socializare, consumată de invidie pentru toate anunțurile de logodnă, promovare și inserare a altor anunțuri de schimbare importantă în viață.

Nu le reproșam prietenilor mei fericirea lor; am fost cu adevărat încântată când Vivian s-a căsătorit și când Sloane a obținut un client important. Dar mi-aș fi dorit să am și eu ceva de împărtășit în afară de glume și bârfe. Ceva substanțial care să-mi consume gândurile noaptea și să alunge anxietatea neliniștită și amorfă care mă chinuia ori de câte ori rămâneam singură prea mult timp.

Curba de pe gura lui Kai s-a îndreptat. "Chiar ai un scop", a spus el. În loc să pară enervat de divagațiile mele, a vorbit cu o siguranță familiară. *O să o termini.* "Este să împărtășești poveștile tale."

A fost ceea ce mi-am dorit. Dar dacă ăsta era adevăratul meu scop, nu aș fi fost mai bun la asta?

Mi-am mușcat nesiguranța. Îmi împărtășisem destule din angoasa mea interioară dezordonată pentru seara asta. Nu voiam să-mi petrec sâmbăta compătimindu-mă în autocompătimire.

"Aveți dreptate. Oricum." Mi-am smuls privirea și m-am concentrat din nou asupra pânzelor. "Gata cu discuțiile plictisitoare despre criza existențială. E rândul tău."

Căldura privirii lui Kai mi-a atins chipul pentru încă o secundă înainte de a se întoarce cu fața în față. Abia așteptam să-i pun o întrebare, dar, bineînțeles, săgeata lui a zburat drept și adevărat. A străpuns unul dintre baloane cu precizia unei rachete ghidate cu laser, la fel ca și următoarea lui aruncare, și cea de după aceea. Jumătate de oră mai târziu, eu îmi ratasem toate aruncările, în timp ce el nu ratase niciuna.

"Nu se poate." M-am uitat cu neîncredere la peretele stropit cu vopsea. "Trișezi!"

Kai a încruntat o sprânceană întunecată. "Cum ar putea cineva să trișeze la darts?"

Am deschis gura, apoi am închis-o, nedumerit. La *naiba cu el.* De ce trebuia să arate așa *și să* fie bun în tot ceea ce făcea? Dumnezeu avea cu adevărat favoriți.

"Dacă aș fi știut, aș fi nimerit eu însumi ținta", am bombănit. "Bine. Hai să schimbăm, din moment ce e clar că ești un fel de mașină inumană de aruncat săgeți." Am făcut un gest spre baloane. "Dacă reușesc următoarea aruncare, trebuie să răspunzi la o întrebare. Nu e corect să știi toate aceste lucruri despre mine când

eu abia știu ceva despre tine."

A dat elegant din umeri. "Mi se pare corect."

Am mai scos o săgeată din cutie și mi-am îngustat ochii spre perete. *Pot să fac asta.* Cât de greu ar putea fi să lovesc un balon micuț?

Am respirat adânc, am țintit, am aruncat... și am privit cum săgeata se prăbușește pe pământ fără să atingă nici măcar un centimetru de lemn, pânză sau latex.

La naiba. Umerii mei s-au prăbușit. *Nici măcar pe aproape.*

"Încep să cred că lipsești intenționat", a spus Kai, părând amuzat.

M-am încruntat. "Nu toți suntem înzestrați cu..." Vocea mea s-a întrerupt când a pășit în spatele meu, suficient de aproape încât părul meu să-i atingă pieptul. Bătăile inimii mele au tremurat. "Ce faci?"

"Să te învăț cum să arunci ca să nu terminăm seara cu un scor de 12-0." Briza crocantă a vocii lui mi-a zgâriat gâtul. "Victoriile la limită nu sunt deloc victorii."

Studioul era atât de mare încât purta un frig în ciuda radiatorului suprasolicitat din colț, dar căldura corpului lui Kai a alungat fiecare gram de frig. "Asta nu e o competiție." "Totul este o competiție." Kai și-a pus mâinile pe șoldurile mele și mi-a înclinat corpul astfel încât să stau în diagonală față de perete. "Aceasta este poziția standard. Face mai ușor să-ți poziționezi centrul de greutate și să țintești." A întins mâna lângă noi pentru o săgeată și mi-a strecurat-o în mână, închizându-și palma peste ea pentru a-mi putea ghida brațul în sus. Spatele meu s-a lipit de fața lui și mi-a trimis furnicături de conștientizare chinuitoare de-a lungul coloanei vertebrale. "Nu vrei să strângi prea tare săgeata. Prea multă presiune îi va perturba echilibrul..." De obicei, nu țineam cont de explicațiile tehnice, dar, spre surprinderea mea, instrucțiunile calme și constante ale lui Kai au făcut clic după o vreme. Poate că a fost din cauza accentului. Făcea ca totul să fie mai bine.

"Gata?" Cuvântul a atins punctul sensibil de deasupra urechii mele. Pielea de găină mi-a pipernicit brațele. Am dat din cap.

Kai și-a luat mâna de pe a mea, dar a continuat să mă atingă ușor pe spate, în timp ce eu mi-am tras mâna dreaptă înapoi, am țintit și am tras.

Mai
aproape..
. Mai
aproape..
.

Vopsea albastră strălucitoare a izbucnit dintr-un balon și s-a revărsat peste o pânză goală. M-am holbat la ea, creierul meu fiind prea uimit pentru a înregistra ceea ce se întâmplase.

Tocmai am...

"Oh, Doamne", am răsuflat. Primele înțepături de realizare au apărut în stomacul meu. "Am reușit. Am reușit!"

Am țipat, bucuria depășindu-mi șocul. Fără să mă gândesc, m-am întors și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului lui Kai, pieptul meu explodând de mândrie. Să reușești să arunci o săgeată era o realizare mică, dar mi se părea cumva mai mare. Era dovada că, cu puțină îndrumare și sprijin, puteam să realizez ceea ce părea imposibil.

Nu a fost mult, dar după atâtea eșecuri și drumuri blocate, am acceptat orice încurajare pe care o puteam primi.

"Ai grijă, altfel noi vom fi cei acoperiți de vopsea." Kai a râs. Mâinile lui au venit în jurul taliei mele, stabilizându-mă. Aproape că ne trântisem la pământ în entuziasmul meu. "Deci, care este întrebarea?"

"Hmm?" Am întrebat, încă drogat de victoria mea. Chiar și înconjurat de acrilic, mirosea bine. Oricât de mult ar fi plătit pentru "parfumul său de firmă", merita.

"Întrebarea pe care vrei să mi-o pui acum că ai nimerit ținta", a îndemnat el.

Da. Dinții mi s-au înfipt în buza de jos. Eram împărțită între satisfacția instantanee și timpul necesar pentru a veni cu ceva bun. Să-l întreb despre temerile

lui sau despre cel mai jenant moment părea o ocazie ratată de a săpa mai adânc.

"Pot să păstrez întrebarea pentru mai târziu?"

"Asta contravine regulilor pe care le-ați stabilit mai devreme."

"Nu erau reguli, erau linii directoare. În plus..." Am afișat un zâmbet poznaș. "Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate."

"De ce nu sunt surprins să te aud spunând asta?". Kai a suspinat. "Bine. O întrebare la alegerea ta, care va fi stabilită la o dată ulterioară."

"Mulțumesc." Am radiat. "Vezi? Nu totul este alb și negru. Mai există speranță pentru tine."

"E bine de știut. Începusem să-mi fac griji", a spus el sec.

Brațele mele erau încă în jurul gâtului lui, iar mâinile lui erau încă pe talia mea. Explozia mea inițială de entuziasm dispăruse, iar respirația mea încetinise pentru a se potrivi cu a lui.

Zâmbetele noastre s-au estompat treptat, pe măsură ce în ochii lui a apărut o scânteie de altceva decât amuzament. Aerul s-a așezat în jurul nostru, dens de electricitate, iar eu am simțit o atracție amețitoare de a mă ridica pe vârfuri și...

Un zumzet puternic a alungat scânteile. Kai și cu mine am tras din cap spre colț, unde artistul/yoghinul blond medita pe podea. Uitasem complet că era acolo.

Nu era atent la noi, dar vraja se spulberase.

Ne-am lăsat brațele unul de celălalt și ne-am dat la o parte. Stânjeneala s-a grăbit să umple noul spațiu dintre noi.

"Ei bine", a spus Kai cu rigiditate, cu pomeții colorați cu un roșu cărămiziu mat. "A fost un final de seară plăcut, deși neașteptat. Mulțumesc pentru experiența... instructivă. Să chem o mașină să ne aducă pe amândoi acasă?".

Mi-am coborât sprâncenele. "Cum adică, să ne aducă
acasă?" "A trecut de miezul nopții. Presupun că sunteți
obosiți."

Majoritatea petrecerilor nu începeau până la miezul nopții în New York, iar eu
eram orice, dar nu eram deloc obosită. Kai ne dădea amândurora o ieșire ușoară.

Dacă aș fi fost deșteaptă, aș fi acceptat, dar gândul de a mă întoarce acasă într-un apartament gol mă umplea de îngrijorare. Îl iubeam pe Monty, dar nu prea puteam să conversez cu un șarpe.

"Exact. Este miezul nopții, ceea ce înseamnă că noaptea este încă tânără." Un nou zâmbet plin de răutăți mi-a furat pe față. "Încă nu ți-am arătat adevărata atracție a clădirii."

Aproape că am râs la cât de repede a pălit
fața lui Kai. "Vreau să știu?"

"Probabil că nu, dar vei afla oricum." Mi-am scos halatul și l-am aruncat în coșul de rufe murdare. "Să mergem. Putem să ne luăm pânzele mai târziu. Nu vrem să ratăm distracția".

Părea să aibă în minte un alt cuvânt decât distracție, dar mi-a urmat exemplul și și-a dat jos halatul, deși cu o reticență evidentă. Ne-am lăsat paltoanele în studio și am luat liftul spre subsol.

"Ține-te bine", am spus când mașina de oțel s-a oprit brusc.

Linia de consternare dintre sprâncenele lui Kai s-a adâncit. "Ce..."

Ușile s-au deschis, iar un val puternic de zgomot i-a înecat restul cuvintelor.
Consternarea lui s-a transformat în oroare vizibilă. De data aceasta, nu mi-am putut stăpâni râsul. În timpul zilei, subsolul era un depozit glorificat. Dar noaptea? Era cea mai tare, cea mai exclusivistă petrecere din Brooklyn. Fără nume, fără reclame, doar bună
muzică, băuturi ieftine și inhibiții distruse.

Paznicul cu aspect de Hulk m-a recunoscut din prima. Era un mare fan al lui Felix și ne-a ștampilat mâinile cu simbolul de intrare înainte de a ne face semn să

trecem cu un zâmbet cu dinți. "Asta e... un rave?" Nu-l puteam auzi clar pe Kai din cauza muzicii, dar a fost îngrozit expresie mi-a spus tot ce trebuia să știu despre sentimentele sale față de rave-uri. "Bineînțeles că nu!" am strigat. "Rave-urile au mai multe droguri!"

Un alt râs mi-a izbucnit din gât. Arăta de parcă ar fi înghițit o lămâie întreagă.

"Haideți!" L-am apucat de încheietura mâinii și l-am tras spre bar. Nu era atât de luxos ca la Valhalla, dar băuturile erau puternice și prețurile ieftine. Uneori, asta era tot ce aveam nevoie.

Ne-a luat ceva timp să ne strecurăm printre mulțimea transpirată și învârtită, dar în cele din urmă am reușit să ajungem de partea cealaltă. Alcovul barului oferea suficient adăpost de muzică pentru ca oamenii să se audă între ei fără să țipe. Am comandat două din specialitățile casei și i-am dat una lui Kai.

"Prima rundă e din partea mea." Mi-am ridicat paharul de plastic. După cum am spus, nu era sofisticat, dar nu beam recipientul. "Pentru ieșirea din zonele de confort."

Kai a ezitat, uitându-se la băutură în același mod în care se uitase mai devreme la ușă, de parcă l-ar fi putut ucide dacă se apropia prea mult. Pentru o secundă, am crezut că va refuza, dar apoi a clătinat din cap, a murmurat ceva ce semăna suspect de mult cu "*la naiba"* (dacă mă luam după abilitățile mele de citire a buzelor) și și-a lovit paharul de al meu.

"Pentru a ieși din zonele de confort."

Ne-am înclinat capetele pe spate și am dat pe gât băuturile în același timp. Arsura arzătoare a bourbonului și-a făcut loc în stomacul meu. Avea un gust îngrozitor, dar amețeala rezultată a meritat să-mi ucidă temporar papilele gustative.

"Iisuse." Kai a făcut o grimasă. "Ce au pus în asta? Acid de baterie?"

"Nu întrebați. Uneori, ignoranța este o binecuvântare." L-am târât înapoi pe ringul de dans.

Și-a frecat mâna liberă pe față. "Într-o zi, o să mă omori."

Am radiat, emoționat de ideea că eram suficient de puternic pentru a provoca moartea cuiva. La figurat, nu la propriu. Îmi plăcea să citesc despre crime, nu să le comit.

A fost nevoie de mai multe cântece și împușcături, dar în cele din urmă Kai s-a relaxat suficient de mult pentru a se comporta ca o persoană normală în loc de un director dezaprobator la un bal școlar.

Am râs cu poftă când m-a învârtit, apoi m-a tras înapoi înăuntru. De fapt, era un dansator destul de bun după ce și-a scos bățul din fund.

"Nu e rău."

"Nu-i rău?" El a arcuit o sprânceană fals ofensată. "Am câștigat concursul anual de dans al universității mele patru ani la rând. Arată puțin respect."

Mi-am dat ochii peste cap. "Bineînțeles că da."

Talentul lui era să *fie* talentat. Era extrem de enervant, dar îmi era greu să-mi stăpânesc furia când îmi zâmbea cu acea strălucire copilărească în ochi.

Întotdeauna fusese frumos, cu planurile sale elegante și liniile sale cizelate, dar în seara asta arăta diferit. Mai real, ca și cum ar fi pierdut destule straturi pentru ca adevăratul său sine să iasă la iveală.

Muzica a încetinit, căpătând un ritm senzual, hipnotic. Trupurile noastre s-au schimbat pentru a se potrivi, legănându-se într-un ritm senzual care mi-a făcut pulsul să îmi bată în urechi. Pentru a doua oară în acea seară, zâmbetele noastre au dispărut pe măsură ce o conștiință familiară s-a strecurat între noi.

Luminile îi străluceau pe ochelari, clipind albastru, apoi verde, apoi roșu și din

nou albastru. Cămașa umedă de sudoare i se lipea de umerii largi, iar o șuviță de păr gros și negru îi cădea peste ochi, ciufulită de o oră de dans. Am simțit brusc nevoia să i-l dau înapoi de pe frunte.

Pulsul îmi bătea mai tare, copleșind muzica.

Strălucirea copilăroasă din ochii lui Kai dispăruse. Toată căldura și dorința pe care nu ar trebui să le recunoaștem a ars în locul ei.

N-ar trebui. Ce cuvânt ciudat, având în vedere că nu mă puteam gândi la un singur motiv pentru care să nu facem ceva. De fapt, nu mă puteam gândi la nimic.

O amețeală m-a cuprins când mâna lui a alunecat pe spatele meu și mi-a înconjurat gâtul.

Capul lui a coborât, iar bărbia mea s-a înclinat în sus ca o floare aplecată spre soare.

Respirațiile noastre s-au amestecat pentru o singură clipă, fără suflare.

Apoi gura lui a fost pe a mea, iar mintea mea s-a golit complet. Nu mai exista nimic altceva în afară de *asta.* Căldura, plăcerea, presiunea fermă a buzelor lui și alunecarea moale a limbii lui pe a mea.

Degetele mele s-au strecurat în părul lui, în timp ce mi-am înclinat capul mai mult pe spate, oferindu-i cât mai mult acces posibil. Avea gust de whisky și mentă și, Doamne, de *el.* Ceva atât de delicios și de indescriptibil încât voiam să mă înec în el.

Un geamăt a alunecat din gura mea spre a lui. El mi-a răspuns cu un gemete chinuit al lui, mâinile lui strângându-se în jurul șoldului și al cefei mele într-un mod care a făcut ca căldura să se aprindă între coapsele mele.

Primul meu sărut în doi ani. Ar fi trebuit să mă simt ciudat sau măcar puțin incomod, dar nu a fost așa. În schimb, m-am simțit complet, perfect *corect.*

Oasele mele s-au lichefiat. Dacă nu m-ar fi ținut în picioare, m-aș fi topit chiar acolo, în mijlocul ringului de dans.

Nu se putea nega acest lucru. Rigidul și corectul Kai Young, cu accent elegant și hobby-uri plictisitoare, săruta incredibil.

Aș fi fost fericită să rămân în acel subsol întunecat și transpirat pentru totdeauna, dar o explozie de zgomot ne-a smuls din bula noastră cu subtilitatea unui gigant care mânuiește un baros.

Ne-am despărțit în timp ce muzica trecea de la R&B la pop rock.

Kai și cu mine ne-am privit unul pe celălalt, cu pieptul bombat. Schimbarea de ritm a omorât ceața care îmi întuneca creierul, iar o groază lentă s-a infiltrat în conștiința mea când am realizat ce tocmai se întâmplase.

"Ar trebui să..." "E târziu..."

Cuvintele noastre se împiedicau una de alta, pierdute sub ritmurile frenetice. Nu a contat. Știam ce voia să spună pentru că aceleași cuvinte îmi răsunau în cap.

Ce am făcut?

CAPITOLUL 15
Isabella

Am sărutat-o pe Kai.

Plictisitor, Kai. Mereu mă aude spunând cele mai nepotrivite lucruri Kai. Membru al Clubului Valhalla Kai. Și mi-a *plăcut*.

Lumea se întorsese cu adevărat cu susul în jos.

Am șters tejgheaua, cu mișcări lente și distrate, în timp ce amintirile din noaptea de sâmbătă seară se derulau prin mine ca o rolă invizibilă de mătase. Kai și cu mine părăsisem clubul după ce ne luasem paltoanele și pânzele și luasem taxiuri separate spre casă fără să spunem un cuvânt. Trecuseră patru zile de atunci, dar mintea mea nu se putea opri din reluarea sărutului nostru.

Nu era vorba doar de actul fizic în sine. A fost modul în care *m-am simțit*, ca și cum a fi în brațele lui Kai era cel mai sigur loc în care puteam fi. Am mai sărutat o mulțime de băieți înainte, dar al nostru a fost singurul care s-a potrivit.

Ori asta, ori am fost foarte, foarte beat.

Am oftat și am aruncat o privire în jurul camerei goale. Era cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței, ceea ce însemna că clubul era o zonă moartă. De obicei, îmi plăcea tura asta pentru că eram plătită pentru o muncă mică sau deloc, dar liniștea mă înnebunea.

Încă 30 de minute. Apoi aș putea să-mi iau laptopul în cafeneaua mea preferată și să scriu. Nu uitasem de termenul limită din februarie, dar fusesem atât de distrasă încât nu avusesem timp să mă gândesc la el.

Cu coada ochiului am zărit o licărire de gri. Mi-am ridicat privirea, iar aerul a murit în plămânii mei.

Kai. A intrat ca și cum locul ar fi fost al lui, ceea ce, în calitate de membru al comitetului de conducere, cam așa era.

Fără sacou, fără cravată, doar cu o cămașă albă cu mânecile suflecate și bretelele care coborau cu linii clare până la o pereche de pantaloni de culoare cărbune perfect croiți. Era din nou la fel de lustruit ca de obicei, cu excepția micii încruntări care îi marcase fruntea.

Am forțat oxigenul să treacă peste nodul din piept.

Nu mai vorbisem și nu ne mai văzusem de la sărutul nostru, iar eu subestimasem impactul pe care prezența lui îl va avea asupra mea. Dacă nu m-aș fi oprit complet din mișcare când a intrat, aș fi trântit din greșeală la pământ unul dintre paharele de Baccarat de trei sute de dolari.

Ochii noștri s-au conectat. O tăcere diferită, mai grea, s-a așternut peste noi, cea țesută din amintiri interzise și cuvinte nespuse.

Kai a ajuns la bar și a luat loc în fața mea; mi-am turnat un pahar de scotch și i l-am împins spre el fără să spun nimic.

L-a dus la buze, gâtul lucrându-i cu o înghițitură sexy.

Nu aveam alți clienți care să-mi distragă atenția, așa că mă uitam la el, cu firele leneșe de dorință încolăcindu-se în stomac, chiar dacă tăcerea se extindea între noi.

A lăsat paharul jos și ne-am privit unul pe celălalt cu precauție, ca și cum am fi măsurat expresia celuilalt pentru a găsi lucrul potrivit de spus.

"De ce nu ești în Londra?" Am întrebat în cele din urmă după ce mi s-au părut ore, dar probabil că au fost doar câteva minute. "De Ziua Recunoștinței".

Colțul gurii lui s-a strâmbat, topind o parte din tensiune. "Britanicii nu sărbătoresc Ziua Recunoștinței."

Da.

"În plus..." Sprânceana a reapărut pentru o fracțiune de secundă între sprâncenele lui. "Trebuie să mă ocup de o criză la serviciu."

"Într-un weekend de vacanță?"

"Crizele sunt inacomodabile în acest fel. Nu prea respectă programul oamenilor." Amuzamentul i-a aurit răspunsul.

"Deci vei lucra tot weekendul? E atât de deprimant." O înțepătură mi-a lovit pieptul când mi l-am imaginat pe Kai făcând nopți albe la calculator în timp ce toți ceilalți sărbătoreau cu familiile lor.

N-ar trebui să-mi pară rău pentru el. Câștiga într-o zi mai mult decât câștigă majoritatea oamenilor într-un an, dar era totuși om. Toată lumea merita timp liber.

"Nu este atât de rău pe cât pare. Îmi place munca mea." Și-a frecat un deget mare de marginea paharului. "Și dumneavoastră? Cum îți petreci sărbătorile?"

"Scriu, fac cumpărături și mă pregătesc pentru Crăciunul de naștere și Anul Noupalooza din februarie. Știu, e mult spus", am spus când gura lui s-a strâmbat din nou. "Dar suntem prea leneși ca să găsim un nume mai bun". Am ezitat, apoi am adăugat: "Așa că vom fi amândoi în oraș în acest weekend."

Nu eram sigur de ce ar fi contat. Nu era ca și cum urma să ne invităm unul pe celălalt la casele noastre pentru patru zile de mâncare, sex și cumpărături. Nu-i așa?

Kai dădu încet din cap. "Am un zbor cu ochii roșii spre San Francisco în seara asta", a spus el. "Face parte din gestionarea crizei de muncă".

"Oh." Dezamăgirea s-a scufundat ca o greutate în stomacul meu.

"Ați mai vizitat biblioteca?" A schimbat brusc subiectul. "Pentru scris?"

"Nu încă." Mi-a amintit prea mult de el. Chiar dacă nu ar fi fost atât de liniște, mă îndoiesc că aș fi putut scrie acolo. "Poate într-o zi."

"Înțeleg." De data aceasta, el a fost cel care a părut dezamăgit.

Liniștea s-a așternut din nou, punctată de zumzetul încălzitorului. Doamne, asta era o tortură.

De ce nu puteam să spun pur și simplu ceea ce voiam să spun?

Pentru că este o idee proastă. Pentru că este împotriva regulilor.

Pentru că... am înțeles. Taci din gură.

Kai a ezitat. "Despre sâmbătă..."

"A fost o greșeală." L-am întrerupt înainte ca el să spună ceea ce era evident.

"Știu.

Nu trebuie să o spui. Nu ar fi trebuit să facem... ceea ce am făcut."

Încrâncenarea lui s-a adâncit. "Nu asta voiam să spun."

Am ezitat. "Nu este?"

În liniștea care a urmat, ceasul a curs. Bătăile inimii mele au bătut alături de el, crescând și scăzând odată cu valul de emoții care amenința să mă ia pe sus.

"Nu." Un mușchi i-a lucrat în maxilar. "Doar dacă nu crezi cu adevărat că a fost o greșeală."

"I..." Pe de o parte, a fost o greșeală. Kai și cu mine venim din lumi diferite. Rolul lui de tânăr moștenitor presupunea probabil căsătoria cu o moștenitoare de societate ca Clarissa. Să mă implic și mai mult cu el era o cale sigură spre o inimă frântă. Am fost acolo, am primit tricoul și nu am vrut să mă mai întorc niciodată.

Pe de altă parte...

Am înghițit în sec. Nu știam ce aveam eu și Kai în prezent, dar gândul de a o rupe mă străpungea ca o coasă.

"Nu trebuie să răspunzi acum." Kai s-a ridicat și a dat din cap spre paharul său gol, cu o expresie ilizibilă. "Pune-l în contul meu. Eu voi fi sus."

Până când creierul meu a procesat cuvintele lui, el era deja plecat.

Eu voi fi sus.

Declarația lui de despărțire a rulat în buclă în timp ce eu curățam și închideam barul. Nu avea niciun motiv să-mi spună asta decât dacă...

Nu trebuie să răspunzi acum... voi fi sus.

O alegere. Puteam să mă duc acasă, să mă prefac că sărutul nu s-a întâmplat și să-mi continui viața.

Sau aș putea urca la etaj.

Noua Isabella ar trebui să facă un lucru inteligent și să aleagă prima opțiune, dar era evident până acum că nici o versiune a mea nu era bună să facă ceea ce *trebuia să facă.*

Am încuiat ușa barului în urma mea și m-am îndreptat spre etajul doi. O parte din mine știa că îmi riscam slujba făcând asta. Din nefericire, acea parte era atât de slabă încât abia o puteam auzi peste toba inimii mele.

Puteam să raționalizez atracția mea față de Kai cât voiam, dar adevărul era că el mă făcea să mă simt mai vie decât orice altceva de ani de zile.

M-am oprit în fața sălii de pian și mi-am sprijinit mâna pe clanța ușii. Tobele din pieptul meu s-au intensificat. *Nu mai era cale de întoarcere acum.*

Am deschis ușa, am intrat înăuntru... și el era acolo, rezemat de pian într-o poziție înșelător de relaxată.

Păr negru, ochi negri, devastare, cu fiecare centimetru din el.

Chiar dacă nu ar fi dat indicii de la etaj, instinctul m-ar fi condus la el. Unirea privirilor într-o sală de bal aglomerată, o întâlnire întâmplătoare pe un hol liniștit... indiferent unde ne aflam, o forță invizibilă ne atrăgea împreună ca magneții spre oțel.

Ochii noștri s-au blocat.

Emoția a pâlpâit pe fața lui Kai. A fost acolo, apoi a dispărut, ca o navă care trece în noapte, dar a fost suficient.

M-a tras spre el în același timp în care el s-a îndreptat, cu trupul căptușit de tensiune.

Cinci

pași.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

M-am oprit la câțiva centimetri de el, cu mintea și pulsul înnebunite. Nu am spus niciun cuvânt. Nu era nevoie; prezența mea era suficient de elocventă.

Gâtul i s-a îndoit.
A trecut o răsuflare și apoi ne-am ciocnit.
Mâinile. Buze. Dinți.

Gura lui s-a lipit de a mea, degetele mele s-au încurcat în părul lui, iar urgența s-a aprins între noi până când membrele mele au fost grele și slăbite de dorință.

De data aceasta, nu mai era nici mulțime, nici muzică, ci doar nevoia disperată și frenetică de a se apropia cât mai mult de el.

Spatele meu s-a izbit de partea laterală a pianului. Am gâfâit, mai mult din cauza apăsării groase și insistente a excitației lui Kai pe coapsa mea decât din cauza impactului. Durerea nu a fost înregistrată. Sângele meu era foc lichid, arzând orice senzație în afară de plăcere, dorință, nevoie.

Corpul lui Kai s-a mulat pe al meu. M-a susținut cu brațele sale, iar un geamăt mi-a crescut în gât când mi-a tras buza de jos între dinți și a tras de ea.

Directorul general rigid și rezervat dispăruse. În locul lui era cineva care săruta ca un om posedat, plin de promisiuni murdare și intenții ticăloase.

Mâinile mele se plimbau pe pielea caldă și pe mușchii sculptați, febrilă de dorință. Eram atât de strâns lipiți unul de celălalt încât îi simțeam bătăile sălbatice ale inimii, dar nu era de ajuns.

Kai a gemut când m-am arcuit în el, tânjind după *mai mult.*

"Am avut dreptate. *O* să mă omori", a mormăit el.

S-a tras înapoi. Un protest mi-a urcat în gât, dar s-a stins repede când și-a scos ochelarii și i-a aruncat într-o parte înainte de a mă săruta din nou, chiar mai adânc de data aceasta, gura lui explorând-o pe a mea cu atâta măiestrie încât orice gând rațional s-a dizolvat. Mâini puternice și calde au măturat spatele coapselor mele și m-au ridicat pe pian. Una dintre ele a rămas pe coapsa mea, alunecând în sus și în jos până când a atins umezeala care îmi îmbiba lenjeria intimă; cealaltă s-a furișat pe sub bluză și sutien pentru a-mi pipăi sânii.

"Te rog." Jumătate gâfâit, jumătate scâncit ar fi fost jenant dacă aș fi fost în toate mințile.

Nu puteam să trag suficient oxigen în plămâni. Capul îmi devenea ușor, fiecare gram de conștiință săgeta spre căldura care se acumula în centrul meu.

"Și eu care credeam că nu te voi mai auzi implorând." Murmurul mătăsos al lui Kai a străbătut lungimea coloanei mele vertebrale și a căzut între picioarele mele. A pulsat cu o durere goală în timp ce mi-a împins chiloții într-o parte și și-a frecat un deget mare peste clitorisul meu sensibilizat.

Vederea mea s-a încețoșat.

Nu am văzut când mi-a împins bluza în sus și și-a închis gura în jurul sfârcului meu, sau când a împins un deget suficient de adânc în mine încât să mă facă să țip. Timpul și-a pierdut orice sens în timp ce el mă consuma, lingând și sugând și jucându-se cu o precizie nemiloasă până când m-am răsucit de plăcere fără minte.

În acest moment, eram practic întinsă deasupra pianului, iar un strigăt ascuțit mi-a ieșit din gât când a apăsat pe cel mai sensibil punct din mine. M-am zbătut și m-am zbătut, mâna mea lovind din greșeală clapele de fildeș expuse.

Note discordante se revărsau în aer, mascând simfonia existentă, murdară, de gemete, scâncete și sunetele umede ale degetelor lui care se scufundau în mine și ieșeau din mine.

Excitația mea se scurgea pe coapsele mele și pe tabla lăcuită a Steinway-ului. Nu mai aveam decât senzații, pierdută într-un ritm care era atât prea mult, cât și

insuficient.

"Asta e, iubire." Gravel a transformat cuvintele blânde ale lui Kai într-o comandă dură. "Fii o fată cuminte și vino după mine."

Asta a fost tot ce a fost nevoie.

Orgasmul m-a ars ca benzina aprinsă. Mai sus, mai fierbinte, izbucnind peste mine val după val, până când am fost atât de epuizată încât nu am putut face altceva decât să stau întinsă, moale și epuizată, în timp ce Kai mă curăța.

O mulțumire leneșă s-a răspândit în mine în timp ce el îmi ștergea coapsele cu ceva moale - o batistă, poate - și îmi trăgea ușor hainele la loc.

"Ei bine, ăsta e un mod de a sărbători Ziua Recunoștinței", am spus eu somnoroasă. "Mult mai bine decât parada Macy's."

Râsul lui moale mi-a acoperit pielea. "Din punct de vedere tehnic, este ajunul Zilei Recunoștinței."

Kai m-a ajutat să mă dau jos de pe pian și să mă pun în picioare, deși genunchii îmi erau atât de slabi încât m-am clătinat puțin înainte de a-mi recăpăta echilibrul.

La un moment dat, între momentul în care mi-a oferit unul dintre cele mai bune orgasme din viața mea și acum, își pusese ochelarii la loc. Părul îi era ciufulit de la mâinile mele, iar stegulețe de culoare îi pătau crestele obrajilor, dar era totuși mult mai aranjat decât mine.

"Dacă ai claritatea minții de a ști ce zi este, ceva nu este în regulă." Mi-am coborât privirea spre locul unde excitația lui îi gâdila pantalonii. Gâtul mi s-a uscat, iar un nou val de căldură mi-a copleșit stomacul. "Când este din nou zborul tău?"

Avem timp pentru o a doua rundă? Adevăratul sens al întrebării mele nu a fost pierdut pentru niciunul dintre noi.

Căldura i-a întunecat ochii, urmată de un zâmbet mâhnit. "Am o conferință telefonică în jumătate de oră. Ultima înainte de vacanță. Se pare că este singura oră care funcționează pentru toată lumea."

A refuzat sexul pentru un *telefon de afaceri?*

Am încercat să nu par prea jignită.

"Vom vorbi săptămâna viitoare, când vom avea mai mult timp", a spus Kai. "Asta a fost... adică, nu m ă așteptam..." A ezitat, părând atât de adorabil de agitat încât nu mi-am putut reține supărarea.

Avea dreptate. Ziua dinaintea Zilei Recunoștinței nu era cel mai bun moment pentru o scufundare în tot ceea ce aveam. Mă atinsese cu degetul în sala de pian a clubului unde lucram, pentru numele lui Dumnezeu - același club care m-ar fi dat afară și m-ar fi pus la zid dacă oamenii ar fi aflat ce s-a întâmplat.

Aveam nevoie de timp pentru a mă gândi la ce să fac în continuare, când nu eram pe val după orgasm.

Începu să apară din nou semne de teamă. Cum de mă aflam mereu în astfel de situații?

Luând decizii proaste, îmi cânta o voce în cap. *Prin faptul că nu ai niciodată un plan și ajungi în locuri în care nu vrei să fii.*

Nu m-am deranjat să o resping. Nici dacă aș fi încercat nu aș fi putut.

"Are sens." Mi-am ascuns o șuviță de păr după ureche, simțindu-mă brusc nesigură. Tensiunea noastră explodase în mod spectaculos după săptămâni, poate chiar luni, de acumulări, iar acum trebuia să ne confruntăm cu consecințele. Problema era că întotdeauna am fost nașpa la curățenie. Mă băgam mereu în mizerii fără să am nicio viziune despre cum să mă scot.

Kai și cu mine am căzut în tăcere în timp ce terminam de aranjat camera și pe noi înșine. Părea la fel de pierdut în cuvinte ca și mine, deși s-ar putea să se pregătească mental pentru apelul său, m-am gândit cu amărăciune.

Am ieșit primul din cameră, dar nu am făcut nici doi pași până când m-am oprit brusc. Stomacul meu a scăzut cu câțiva centimetri.

Era cineva pe hol.

Înalt, lat și cu totul terifiant, mastodontul de om se holba la mine, cu fața inexpresivă. Ochii lui erau de un albastru înghețat, tulburător, atât de palid încât erau aproape incolor. Părul său negru era tuns scurt, iar o cicatrice vicioasă îi tăia în diagonală fața, de la sprânceană la bărbie, secționând-o în două jumătăți, altfel fără cusur.

Dacă nu ar fi fost cicatricea și ochii ăia care dau fiori, ar fi putut face o crimă ca model cu acei pometi.

Privirea mi-a coborât și o tresărire m-a străbătut la vederea arsurilor roșii și groase care i se încolăceau în jurul gâtului ca o frânghie. Spre deosebire de răceala plată a privirii lui, arsurile păreau să pulseze de furie sub privirea mea, ca și cum ar fi fost la câteva secunde distanță de a sări de pe pielea lui și de a mă sugruma.

O presiune de răspuns mi-a cuprins gâtul. Câtă durere trebuie să fi îndurat pentru a avea acele cicatrici...

Ochii lui s-au ascuțit în ghețari. Mă așteptam ca el să mă certe pentru privirea mea, recunosc, nepoliticoasă, dar el i-a dat pur și simplu lui Kai un semn scurt din cap înainte de a mă ocoli și de a dispărea după colț.

Întâlnirea durase mai puțin de douăzeci de secunde, însă atingerea înghețată a privirii lui îmi dădea fiori pe piele.

"Cine a fost?" Oricine ar fi fost, era cu siguranță un membru al clubului - și ne văzuse pe mine și pe Kai ieșind împreună din sala de pian.

Inima îmi bătea cu putere de panică.

"Vuk Markovic, mai bine cunoscut sub numele de "sârbul". Nu-i place ca oamenii să-i folosească prenumele." Kai nu a detaliat, dar tonul lui mi-a spus că povestea era mai complexă decât lăsa să se înțeleagă. "Nu-ți face griji pentru el. Nu va spune nimic. Nu va spune nimic."

Am ales să-l cred, fie și numai de dragul sănătății mele mintale.

Am aruncat o privire peste umăr în timp ce ne îndreptam spre scări. Holul era pustiu, însă nu puteam să scap de fiorii care îmi străbăteau ceafa - genul de fiori pe care îi simți când cineva te urmărește.

CAPITOLUL 16
Kai

Mi-am petrecut weekendul de Ziua Recunoștinței într-un hotel, alternând între muncă și Isabella. Mai exact, fantezii cu Isabella în timp ce *încercam* să lucrez.

Aveam o afacere de miliarde de dolari în joc și nu mă puteam gândi decât la femeia care intrase în viața mea și o făcuse praf.

Sărutul. Sala de pian. Cele mai bune și cele mai proaste două decizii din viața mea.

Chiar și acum, câteva zile mai târziu, în mintea mea răsunau strigătele Isabelei, în timp ce ea se dădea pe mâna mea. Asistasem la nenumărate simfonii, orchestre și spectacole susținute de cei mai buni și mai străluciți din lumea muzicii, dar niciun cântec nu sunase vreodată atât de dulce. "Nici măcar nu ești atent." Vocea iritată a lui Dante a tăiat prin memorie ca sticla zimțată prin mătase.

"Hmm?"

Mi-a aruncat o privire exasperată. "Încerc să te ajut, dobitocule. Măcar poți să mă asculți. Nu de asta avem această întâlnire?"

Am aranjat un brainstorming în biroul lui la prânz. În afara meciurilor noastre săptămânale de box, unde aveam mână liberă să ne batem cât de mult ne plăcea, ne consultam adesea în probleme de afaceri. E drept, nu puteam să-i urmez sfaturile jumătate din timp, deoarece soluțiile sale erau la limita ilegalității, dar era plăcut să am o terță parte obiectivă care să mă asculte.

"Nu. Pur și simplu mi-a lipsit personalitatea ta veselă și optimistă." Mi-am ridicat apa într-un simulacru de toast. "Îmi înveselești ziua."

"Du-te dracului." A pufnit, dar o umbră de zâmbet i-a jucat pe gură. "Mishra refuză în continuare să se întâlnească cu tine?".

"Deocamdată, dar va ceda." Colin Whidby era încă în spital, dar starea lui se stabilizase. O să se descurce. Problema era că nu va fi din nou pe picioare decât peste câteva luni. Cu cât așteptam mai mult, cu atât mai mari erau șansele ca ceva să meargă prost.

Echipa mea și cu mine am lucrat fără încetare pentru a încheia afacerea DigiStream înainte de sfârșitul anului, dar acest lucru părea din ce în ce mai puțin probabil. Rohan Mishra, celălalt co-fondator, se împotrivea unor clauze din contract și refuza să se întâlnească în persoană. O întâlnire față în față valora cât o duzină de apeluri telefonice. *La naiba, Whidby.* Dacă și-ar fi ținut nasul departe de cocaină suficient de mult timp pentru a semna actele, nu am fi avut această problemă. Dacă aș fi dat-o în bară cu afacerea asta, aș fi fost

bătaia de joc a comunității de afaceri. Reputație pătată. Moștenirea s-a dus.

Mă mânca pielea la acest gând.

Și totuși, în ciuda mizei, nu mă puteam concentra. Ceea ce se întâmplase la Valhalla săptămâna trecută se întipărea în psihicul meu ca un copac care își înfige rădăcinile în pământ proaspăt. Îmi împărțea atenția, trăgându-mi jumătate din minte spre glorie, iar cealaltă spre reluările nesfârșite ale după-amiezii de miercurea trecută.

Parfum de trandafir și vanilie. Frumoasa roșeață a pielii Isabelei. Gâfâiala gâfâitoare a numelui meu intercalată cu gemetele ei.

Căldura mi-a înțepenit pielea.

"Dacă ești cu adevărat blocat, cunosc un tip", a spus Dante, atrăgându-mi din nou atenția asupra prezentului. "El poate dezgropa informații care îl vor face pe Mishra să se plieze în scurt timp."

Da. Mishra. DigiStream. *Concentrează-te.* "Nu-mi spune că e Harper", am spus cu o mică grimasă.

Christian Harper, directorul executiv al Harper Security, a fost omul de încredere al lui Dante pentru tot ceea ce era legat de tehnologie și securitate. Ne cunoșteam, dar el era mai apropiat de Dante, care fusese primul său client la vremea respectivă și se simțea mult mai confortabil cu metodele sale black-hat. Eu preferam să rămân de partea bună a legii. Reputația mea era fără cusur și intenționam să o păstrez așa.

Dante a ridicat din umeri. "Știi că poate face treaba."

Am clătinat din cap. "Mă pot descurca singur cu Mishra." Sincer, m-am simțit puțin jignit că el credea că va trebui să mă cobor la șantaj pentru a-l face pe celălalt să semneze.

Nu am pierdut. Nu atunci când mi-am pus mintea la ceva. Într-un fel sau altul, afacerea DigiStream *avea să* se întâmple.

"E treaba ta", a trasat Dante. "Dar să nu spui că nu ți-am dat o soluție." O bătaie ne-a întrerupt, urmată de scârțâitul moale al ușii care se deschidea.

Dante s-a îndreptat. Nu a trebuit să mă întorc ca să știu cine intrase; era o singură persoană care îi făcea ochii să se lumineze așa.

"Bună, Vivian", am spus fără să ridic privirea de la prânz. Ea a râs. "Bună, Kai."

Soția lui Dante a venit în jurul biroului și s-a aplecat să-i dea un sărut pe obraz. El și-a întors capul în ultimul moment, astfel încât gura lui a prins-o pe a ei în schimb. Obrajii lui Vivian s-au înroșit, iar rulada mea de ton a avut brusc un gust dulce ca dinții.

"Întâlnirea mea s-a terminat mai devreme, așa că m-am gândit să te surprind la prânz", a spus ea, un pic cam fără suflare. A așezat două pungi albe de mâncare la pachet pe birou și mi-a aruncat o privire de scuze în timp ce Dante și-a tras un scaun lângă al lui. "Nu mi-am dat seama că aveai o întâlnire. Pot să mă întorc..."

"Nu e nevoie", a tăiat el. "Întâlnirea s-a terminat. Kai are o altă întâlnire după asta." A aruncat o privire spre mine. "Închide ușa când pleci, bine?"

Vivian s-a încruntat. "Nu fiți nepoliticoasă. Uită-te la farfuria lui. Este încă pe jumătate plină."

"Nu poate mânca tot. Este la dietă." Dante mi-a aruncat o privire ascuțită. "Nu-i așa?" "De fapt, mi-e destul de foame astăzi", am trasat eu. "Nu ar trebui să lăsăm niciodată sushi de la Masa să se irosească, deși sunt curios ce a adus Vivian. Miroase

minunat."

Dacă privirile ar putea ucide, privirea lui Dante m-ar fi incinerat pe loc. Eu i-am răspuns cu un zâmbet inocent.

După box și traducere, provocarea lui era distracția mea preferată.

"Burgeri, cartofi prăjiți și shake-uri de la Moondust Diner", a spus Vivian, scoțând obiectele din pungi. "Rămâi. Este suficient pentru noi toți și nu am mai vorbit de la Monarch."

M-am prefăcut că nu aud mârâitul de avertizare al lui Dante. Îmi rezervasem deja o oră pentru întâlnirea noastră. Ar fi fost nepoliticos să resping ospitalitatea generoasă a lui Vivian.

"Dacă insiști", am spus. "Îmi place un burger bun."

Aveam să plătesc pentru asta în ringul de box mai târziu, dar nu-mi făceam griji. Dante și cu mine eram la egalitate, și a meritat pentru privirea de pe fața lui.

Vivian și cu mine am stat de vorbă în timp ce el se încrunta. Ea deținea o companie de planificare a evenimentelor de lux și avea o mulțime de povești despre cereri nebunești și clienți pretențioși, dintre care mulți erau cunoștințe comune.

Am ascultat politicos, punând și răspunzând la întrebări atunci când a fost nevoie, dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc la o anumită legătură pe care o aveam.

Vivian și Isabella erau cele mai bune prietene. Îi spusese Isabella ce se întâmplase săptămâna trecută? Vivian nu se purta diferit cu mine, așa că am presupus că Isabella nu le spusese nimic prietenelor ei.

Nu știam dacă să mă simt ușurată sau jignită.

"Apropo, nu voi ajunge acasă până târziu în seara asta", i-a spus Vivian lui Dante. "Ies în oraș cu fetele. Încercăm să spargem interdicția de a avea bărbați a lui Isa."

Apa mea a intrat pe o țeavă greșită. Am înăbușit o tuse, în timp ce sprâncenele lui Dante s-au strâns.

"Ce naiba este un ban de bărbat?"

"Nu s-a mai întâlnit cu nimeni de doi ani din cauza unei... experiențe neplăcute cu un fost iubit", a explicat Vivian. "Ne-am gândit că e timpul să întrerupă perioada de secetă."

Absolut deloc. Vraja ei de secetă a *fost întreruptă. De către mine.*

Reacția mea a fost atât de bruscă, atât de viscerală, încât mi-a tăiat respirația din plămâni. Nu aveam niciun cadru de referință pentru posesivitatea întunecată și irațională care îmi curgea prin sânge sau pentru purpura care îmi colora vederea la simplul gând că un alt bărbat putea pune mâna pe Isabella. Nu eram o persoană geloasă, iar un sărut și un orgasm nu făceau o relație.

Dar nu a contat. Când a venit vorba de Isabella, toate obiceiurile mele anterioare au dispărut pe fereastră.

"Vrea să încalce interdicția sau este o intervenție?". Mi-am verificat telefonul, cu un ton indiferent, dar mușchii mi s-au încordat în așteptarea răspunsului lui Vivian.

"Sunt sigur că da. A spus că a vrut să o facă la nunta noastră, dar, în stilul clasic al lui Isa, a băut prea multă șampanie și a adormit înainte să se întâmple." Vivian a râs. "Oricum, se apropie ziua ei de naștere, așa că ne-am gândit că ar fi un moment bun să o scoatem în oraș."

"Unde te duci?" Am întrebat cu dezinvoltură.

Ochii lui Dante s-au îndreptat în direcția mea. I-am ignorat privirea lui cu laser și m-am concentrat asupra lui Vivian.

"Verve. Este un club nou în centrul orașului", a spus ea, părând să nu țină cont de suspiciunea crescândă a soțului ei. "Isa vorbește de când s-a deschis să meargă acolo".

"Locuința lui Laurent. Am auzit de ea." Familia Laurent și-a construit imperiul pe restaurante, dar se extindeau și în alte domenii de ospitalitate. "Nu știam că ziua ei de naștere e atât de curând."

"Nouăsprezece decembrie. Un Săgetător până în măduva oaselor, după cum îți va spune ea", a spus Vivian cu un zâmbet.

"De ce acest interes brusc pentru Isabella?" a întrebat Dante. "Cauți în sfârșit să-i oferi mamei tale nora pe care și-o dorește cu disperare?".

M-am uitat la el. Uneori, îmi lipseau zilele în care tot ce făcea era să se încrunte și să lovească oamenii. Acum avea glume.

"Nu", am spus cu răceală. "Mă interesez de o cunoștință pe care o văd destul de des. Este o politețe socială - ceva ce ar fi bine să vă perfecționați."

"Ah, bineînțeles. Greșeala mea." Dacă zâmbetul lui Dante ar fi fost mai mare, i-ar fi căzut de pe față. Nenorocitul avea o zi de pomină. Răzbunare pentru că am rămas și i-am întrerupt timpul petrecut singur cu Vivian, fără îndoială.

Nu a contat. Putea să se laude cât voia, dar nu avea nicio dovadă că eram interesat de Isabella. Nu era ca și cum aveam de gând să apar la Verve și să o târăsc departe de potențialii pretendenți ca un om al cavernelor teritorial.

Am avut mai multă mândrie decât atât.

CAPITOLUL 17
Kai

Un val de căldură, alcool și zgomot m-a lovit în momentul în care am intrat în Verve.

În apărarea mea, chiar nu aveam de gând să vizitez clubul în acea seară. Nu-mi plăceau spațiile aglomerate, prostiile bețivilor și remixurile care provoacă migrene, toate acestea fiind lucruri pe care cluburile de noapte le posedau din plin.

Cu toate acestea, în calitate de director executiv al Young Corporation și editor al *Mode de Vie*, cea mai importantă revistă de modă și stil de viață din lume, era de datoria mea să fiu la curent cu punctele fierbinți ale orașului. Nu mi-aș fi făcut datoria dacă nu aș fi experimentat eu însumi Verve, nu-i așa?

Basul adânc al ultimului cântec de succes mi-a zguduit oasele în timp ce îmi făceam loc prin mulțime. Oriunde mă uitam, eram asaltată de zgomot și de oameni - femei în rochii strâmte, bărbați în blugi și mai strâmți, cupluri angajate în dansuri care semănau mai degrabă cu fornicarea. Niciun semn de la Isab-de cineva pe care îl cunoșteam încă.

Nu că aș fi căutat pe cineva în mod special.

Am ajuns la jumătatea drumului spre salonul VIP când una dintre persoanele care se aflau în club s-a lovit de mine și aproape că și-a vărsat băutura pe pantofii mei.

"Oops! Scuze!", a strigat ea, cu ochii strălucitori într-un mod care nu putea fi atribuit decât drogurilor, alcoolului sau ambelor. M-a prins de braț cu mâna liberă și m-a privit. "Oh, ești drăguț. Ai o prietenă?"

"Ce-ar fi să vă găsim prietenele în schimb?" Am sugerat. M-am eliberat ușor din strânsoarea ei și am îndrumat-o spre prietenele ei de la bar (ușor de identificat, deoarece purtau aceleași eșarfe de petrecere a burlăcițelor ca și admiratoarea mea de altădată). I-am făcut semn barmanului. "O sticlă de apă pentru doamna, vă rog."

Până să se întoarcă, ea era deja ocupată să facă poze cu un tip în costum Armani demodat.

Mă îndoiam că va bea apa, dar am lăsat-o acolo oricum. Să fiu singura persoană trează într-un club era ca și cum aș fi avut grijă de o cameră plină de străini.

Am comandat un scotch pentru mine, regretând deja decizia de a veni aici, când o voce familiară s-a făcut auzită.

"Kai? Tu ești?"

M-am întors, privirea mi s-a îndreptat spre bruneta cu părul caramel strălucitor și ochii gri-albaștri. Fața mea s-a relaxat într-un zâmbet.

"Alessandra, ce surpriză plăcută. Nu credeam că ești genul de persoană care merge la cluburi."

Soția lui Dominic mi-a întors zâmbetul cu un mic zâmbet al ei. În mod obiectiv, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le întâlnisem vreodată. Arăta ca o versiune mai tânără

de mama ei, care fusese unul dintre cele mai mari top-modele din Brazilia în anii '90. Dar în ciuda, sau poate din cauza aspectului ei și a căsătoriei cu unul dintre cei mai bogați bărbați de pe Wall Street, ea a purtat întotdeauna un aer de melancolie în jurul ei.

Dominic era prietenul meu, dar nu eram orb la defectele lui. Era la fel de romantic ca o piatră.

"Nu sunt, dar Dom este ocupat cu munca și a trecut atât de mult timp de când nu am mai avut o noapte între fete..." A ridicat din umeri, o scurtă sclipire de tristețe trecându-i prin ochi. "M-am gândit că ar fi frumos să ies din casă. Dumnezeu știe că petrec destul timp acolo."

Noaptea fetelor. O sămânță de suspiciune mi-a răsărit în stomac, dar mi-am păstrat un ton cât se poate de dezinvolt. "Nu trebuie să-mi explici. Am înțeles." O pauză, apoi, "Cu cine ești aici?".

"Vivian și prietenii ei. Ne-am întâlnit la gala de toamnă de anul trecut și am păstrat legătura. Când a aflat că nu aveam planuri pentru seara asta, m-a invitat să ies cu ele." Alessandra a înclinat capul spre lift. "Vrei să ni te alături? Avem o masă în salonul VIP."

Vivian și prietenii ei. Adică Isabella.

Cunoașterea a aprins un chibrit în sângele meu, dar mi-am reprimat o reacție vizibilă. "Nu vreau să deranjez o ieșire în oraș a fetelor."

"Nu veți deranja. Scopul acestei seri este de a cunoaște sexul opus. Ei bine, nu pe mine și pe Vivian, din moment ce suntem căsătoriți", a amendat Alessandra. Și-a răsucit verigheta în jurul degetului. "Dar Sloane și Isabella au respins avansuri toată noaptea. Ei bine, Sloane a respins și Isabella a acceptat." Ea a râs. "Cred că a dansat deja cu jumătate din bărbații singuri de aici."

Ceva întunecat și nedorit s-a aprins în pieptul meu.

"Ce drăguț", am spus, cu vocea tăiată. Mi-am forțat un zâmbet ușor peste nevoia de a cere numele fiecărui nenorocit care o atinsese. Un eu normal ar fi fost îngrozit de turnura violentă a gândurilor mele, dar nu mai fusesem normal din momentul în care pusesem ochii pe Isabella.

O explozie de râs bogat și cremos s-a revărsat în aer, spulberându-mi concentrarea.

Am ridicat privirea cu un dram de supărare. Făcusem progrese decente la traducerea Artei războiului *înainte de a fi întreruptă brusc.*

Am scrutat barul, iar ochii mi s-au oprit pe singura persoană pe care nu o mai văzusem până atunci. Păr purpuriu-negru, piele bronzată, curbe incredibile turnate în uniforma neagră caracteristică personalului de la Valhalla. Cercei argintii îi străluceau în urechi, iar când și-a ridicat mâna pentru a-și îndepărta o șuviță de păr din ochi, am observat vârtejurile întunecate ale unui tatuaj pe încheietura interioară a mâinii.

Colegul ei de serviciu a spus ceva și o altă explozie de veselie s-a revărsat din ea. Chiar dacă nu ar fi făcut-o, aș fi știut că ea era proprietara râsului. Radia aceeași energie sălbatică și dezinhibată.

Vorbea cu mâinile, cu fața animată. Nu știam ce spunea sau de ce mă holbam, dar de fiecare dată când încercam să mă uit în altă parte, prezența ei îmi cerea atenția ca un curcubeu pe un cer cenușiu.

O șoaptă de neliniște mi-a trecut prin stomac.

Oricine ar fi fost, mi-am dat seama, fără să schimb un singur cuvânt cu ea, că va fi o problemă.

"Kai?" Vocea Alessandrei m-a reținut în club.

Am clipit din ochi și am alunecat pe un zâmbet ușor. *Concentrează-te*. "Dar cred că până la urmă mă voi alătura vouă. Aș prefera să-mi petrec seara cu prietenii decât cu străinii."

"Perfect." Mi-a întors zâmbetul. "Vivian va fi fericită să te vadă."

Am făcut conversație în timp ce urcam cu liftul până la etajul trei, dar eu eram doar pe jumătate atentă.

Nu mai vorbisem cu Isabella din ajunul Zilei Recunoștinței. În primul rând, fusesem copleșit de muncă, iar în al doilea rând, aveam nevoie de timp pentru a-mi ordona gândurile.

Partea rațională din mine a insistat să las lucrurile așa cum erau. Nimic bun nu ar fi ieșit dacă o urmăream mai departe, mai ales cu tabla care îmi urmărea fiecare mișcare. Nu-mi puteam permite un scandal înainte de votul directorului general, iar tot ce era legat de Isabella - de la subiectele ei de conversație indecente până la capacitatea ei de a trece prin toate apărările pe care le ridicasem cu un simplu zâmbet - strigă scandal. Partea *irațională* din mine, însă, nu dădea doi bani.

Pentru prima dată în viața mea, partea irațională învingea.

Când Alessandra și cu mine am intrat în salonul VIP, ochii mei au scanat automat camera în căutarea unei perechi de gropițe familiare și a unui păr negru.

Nimic.

Vivian și Sloane s-au așezat la o masă din colț, dar Isabella nu era nicăieri la vedere.

Ar putea fi la toaletă sau să mai ia o băutură... sau ar putea dansa cu cineva în altă parte în club.

Verdele s-a răspândit în sângele meu ca o otravă.

Niciodată în viața mea nu fusesem geloasă pe cineva. Nu aveam nevoie să fiu; întotdeauna am fost cea mai rapidă, cea mai deșteaptă și cea mai împlinită persoană din cameră. Abia dacă am acordat atenție competiției, pentru că nu exista competiție.

Dar în acel moment, eram atât de geloasă pe o persoană ipotetică încât nu mai puteam respira.

Am încercat să-mi stăpânesc emoția dezlănțuită într-o expresie neutră în timp ce mă apropiam de masă. Nu eram sigură că am reușit; era prea densă și mistuitoare, ca un fum care se ridica dintr-un incendiu.

"Sper că nu vă supărați, dar am adus un oaspete." Alessandra a luat loc lângă Vivian, ale cărei sprâncene s-au ridicat când m-a văzut. "L-am văzut pe Kai jos și m-am gândit că, cu cât mai mulți, cu atât mai bine."

"Sunt aici pentru cercetare", am spus, anticipând întrebarea lui Vivian. "*Mode de Vie* prezintă Verve într-un articol despre viața de noapte din Manhattan."

Notă: spune-i editorului de divertisment de la Mode de Vie *să publice un articol despre viața de noapte din Manhattan și să menționeze Verve*.

"Înțeleg." Amuzamentul i-a alunecat pe față. "Ei bine, așa cum a spus Ále, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Sper să găsești câteva mărunțișuri bune pentru... articolul tău."

"Faci tu însuți cercetarea?" Sloane s-a aplecat pe spate și m-a evaluat cu ochi reci și sceptici. Alessandra și Vivian erau îmbrăcate pentru o ieșire în oraș, dar cocoloșul strâns al lui Sloane și costumul pantalon cu picioarele largi păreau să fi venit direct de la birou. "Asta nu este ceva rezervat scriitorilor juniori, nu președinților de divizie?".

"Prefer o abordare practică a proiectelor care mă

interesează." "Cum ar fi cele care se referă la viața de
noapte a orașului."

Zâmbetul meu s-a înăsprit. "Da."

"Interesant." Părea că se pregătește pentru o a doua rundă de interogatoriu, dar, din fericire, un hohot de râs de la o masă din apropiere i-a atras atenția înainte de a mă mai frige. Ochii ei s-au îndreptat spre dreapta, iar expresia ei s-a răcit atât de repede încât am simțit un fior în oase. "Cred că glumești."

I-am urmărit privirea spre grupul care se tolănea în cabina de vizavi de noi. Era format din odrasle de celebrități, copii sălbatici din lumea mondenă și câțiva aghiotanți, dintre care unul a fost dat jos de pe scaunul său fără menajamente pentru ultimul sosit.

Era cu spatele la mine, dar i-aș fi recunoscut tatuajele oriunde. O singură persoană și-a tatuat pe biceps blazonul unei familii rivale.

Xavier Castillo, fiul cel mai tânăr al celui mai bogat magnat al berii din Columbia.

Sloane s-a năpustit spre masa lui. El s-a întors, un zâmbet formându-i-se pe față în ciuda nemulțumirii evidente a acesteia. Nu puteam auzi ce spuneau, dar judecând după gesturile ei și expresia ireverențioasă a lui, eram la câteva minute distanță de a asista la o crimă.

Sprâncenele Alexandrei se împleticiră. "Acela este Xavier? Credeam că este în Ibiza."

Am fost la fel de surprins ca și ea să-l văd în oraș. De obicei, își petrecea zilele pe un iaht, înconjurat de modele și de alți moștenitori hedonisti. Tatăl său își construise compania de la zero, dar ambiția lui Xavier plutea undeva la sud de zero.

"S-a mutat la New York în urmă cu câteva săptămâni. Este cel mai nou client al lui Sloane." Vivian a tresărit când Sloane i-a înfipt un deget în piept, cu ochii ei suficient de ascuțiți pentru a străpunge piatra. Xavier a căscat, părând să nu fie deranjat. "Au niște dureri de creștere."

După un alt schimb laconic de replici, Sloane s-a îndreptat spre ieșire. "Mă întorc imediat", a spus ea cu încrâncenare când a trecut pe lângă masa noastră. Xavier a urmat-o, reușind să pară plictisit și amuzat în același timp.

M-a salutat din cap și le-a făcut cu ochiul lui Vivian și Alessandra, care le-a privit plecând cu un zâmbet ironic.

"Și apoi au fost trei", a spus ea. "S-a terminat cu noaptea fetelor."

"Apropo, unde e Isabella?" Am întrebat cu dezinvoltură. Oricât de fascinante ar fi fost problemele cu clienții lui Sloane, nu-mi păsa să speculez despre ce făcea cu - sau cu - Xavier, deși nu aș fi exclus ca ea să-l înjunghie cu un stiletto.

"E la etajul doi." Vivian a luat o înghițitură pudică din băutura ei. "Un tip *superb a invitat-o* la dans, iar noi am vrut să le oferim puțin timp singuri, așa că nu am urmărit-o. Nu-i așa că era frumos, Ale? Semăna un pic cu Asher Donovan."

Alessandra s-a încruntat și mai tare. "Nu era *atât de* frumos..."

Vivian a privit-o fix, dur. Acea comunicare tăcută ciudată pe care o împărtășeau femeile trebuie să se fi întâmplat, pentru că fața Alessandrei s-a relaxat curând. Ochii ei s-au îndreptat spre mine. "Dar da, presupun că era destul de chipeș. Isabella cu siguranță așa credea."

Dinții mei s-au strâns atât de tare încât m-au durut. "Ai lăsat-o să plece cu un străin? Când a fost ultima dată când s-a cazat? Ar putea să o *drogheze* chiar acum."

Nu au citit știrile? Criminalitatea a crescut. În fiecare săptămână apăreau pe străzi noi variante de droguri pentru viol. Erau prietenii Isabelei! Ar fi trebuit să aibă grijă de ea, nu să o dea pe mâna fiecărui Asher Donovan care trecea pe acolo.

Donovan nici măcar nu arăta atât de bine, pentru numele lui Dumnezeu.

"Este o persoană adultă. Poate lua propriile decizii", a spus Vivian cu calm. "Isa este suficient de inteligentă pentru a avea grijă de ea însăși. În plus, scopul acestei seri a fost să-i găsim o aventură de o noapte."

"Sau mai multe", a adăugat
Alessandra. Ochii lui Vivian au
sclipit. "Sau mai multe."

Niciunul dintre ei nu părea să înțeleagă gravitatea situației.

Iritarea mi s-a strecurat în piept și a alimentat neliniștea care clocotea sub pielea mea. "Scuzați-mă." M-am ridicat atât de brusc încât aproape că am răsturnat paharele de pe o sticlă care trecea.

tava serverului. "Mi-a făcut plăcere să vă văd pe amândoi, dar ar trebui să arunc o privire prin club. Pentru cercetare."

"Bineînțeles." Zâmbetul lui Vivian s-a lărgit. "Mult noroc cu articolul tău."

Le-am lăsat în salon, Vivian părea ciudat de satisfăcută, în timp ce Alessandra părea pur și simplu uimită.

Eram prea nerăbdător să aștept liftul, așa că am luat scările până la etajul doi. Telefonul meu a vibrat cu un apel de la Dominic în timp ce coboram; l-am ignorat, deși sincronizarea lui era curioasă. Niciodată nu suna atât de târziu, iar el trebuia să fie la birou. Dominic rareori era atent la altceva în afară de numere atunci când era în modul de lucru.

Dar toate gândurile legate de motivul pentru care m-ar fi sunat la miezul nopții s-au topit când am ajuns la destinație. Spre deosebire de salonul VIP spațios, etajul al doilea era plin de oameni de douăzeci și treizeci și ceva de ani beți. Reggaeton răsuna în încăpere, iar aerul plutea de sex, alcool și transpirație.

Găsirea Isabelei atât de repede a sfidat toate șansele, având în vedere cât de aglomerat era clubul. Dar am întors capul și iată că era acolo. Chiar și într-o mulțime de sute de oameni, ea ieșea în evidență ca o floarea-soarelui într-un câmp de buruieni.

Fața înroșită, ochii sclipitori, obrajii încremeniți de un zâmbet nestăpânit. Părul îi cădea pe spate în valuri libere, iar dorința de a-mi înfășura pumnul în jurul acelei mătase violetă și corb ardea prin mine. O singură smucitură și ar fi fost a mea, cu gura coaptă pentru a fi luată, cu gâtul dezgolit pentru dinții și limba mea.

M-am întărit, mintea mea era plină de fantezii pe care nu avea ce căuta. De-a lungul anilor îmi încuiasem impulsurile mai puțin dorite în cutii infailibile, dar o singură privire la ea și zăvoarele se dezintegrau ca pergamentul în flăcări.

Râsul Isabelei a ajuns până la urechile mele peste muzică. Și-a înclinat capul în sus pentru a-l privi pe bărbatul din fața ei. Păr șaten, cămașă nepotrivită, dinții albiți profesional de un politician sau de un vânzător de mașini. *Frumos, pe naiba*. Arăta ca un nenorocit de dobitoc. Dorința mea s-a transformat în muchia de cremene a geloziei. A strălucit, la o scânteie distanță de un foc, când el și-a strecurat un braț în jurul taliei ei și i-a șoptit ceva în urechea ei.

Isabella trebuie să fi simțit căldura privirii mele pentru că, în loc să răspundă, și-a întors capul spre mine. Privirile noastre s-au ciocnit, privirile ei strălucitoare de surpriză, iar ale mele, fără îndoială, întunecate de emoții pe care aș prefera să nu le examinez prea atent.

Zâmbetul ei a dispărut și i-am auzit respirația din cealaltă parte a camerei.

Ar fi trebuit să fie imposibil, dar eram atât de atent la ea încât puteam să-i disting cea mai mică mișcare într-un club plin de oameni.

Vânzătorul de mașini i-a spus din nou ceva. Ea a întrerupt privirea noastră, dar picioarele mele se mișcau deja, purtându-mă pe podea și ducându-mă lângă ea.

"Aici erai, dragă." Am pus o mână pe spatele Isabelei, chiar deasupra brațului găozarului, care era încă încolăcit în jurul taliei ei. Zâmbetul meu politicos a mascat doza vicioasă de posesivitate care îmi curgea prin sânge. "Nu mi-ai spus că ți-ai făcut un nou prieten."

Ochii bărbatului s-au îngustat. Nu și-a luat brațul de pe Isabella. "Cine naiba

ești tu?"

"Cineva care îți va rearanja fața ta deja jalnică dacă nu pleci în următoarele zece secunde", am spus eu plăcut. "În cazul în care Patek Philippe-ul tău de imitație nu poate spune corect ora, asta ar fi chiar acum."

Zece secunde au fost generoase. Am vrut să-i trântesc pumnul în falcă din momentul î n c a r e l-am văzut.

Pe fața lui s-au format pete roșii. "Du-te dracului. I-"

Bărbatul a căzut în tăcere când zâmbetul meu s-a ascuțit. Nu-mi plăcea violența în afara ringului, dar i-aș fi smuls cu plăcere dinții și i i-aș fi dat de mâncare.

Pulsul meu a început să bubuie de nerăbdare sângeroasă.

Probabil că a citit intențiile mâzgălite pe fața mea, pentru că și-a lăsat repede brațul, a mormăit o scuză și a plecat în grabă.

"Ce naiba a fost asta?" a întrebat Isabella. Mi-a dat mâna la o parte și s-a uitat la mine cu privirea. "Mi-ai speriat partenerul!"

Un mușchi mi-a trosnit în maxilar. "Nu este o întâlnire dacă nu ai venit cu el."

M-am gândit că cineva din Valhalla ar putea să ne vadă, dar colegii mei nu frecventau astfel de locuri. Chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost în salonul VIP, nu pe ringul de dans general. Dar, sincer, eram prea nervoasă ca să-mi pese. Întregul comitet de conducere ar fi putut sta lângă noi, iar eu tot aș fi fost concentrat pe Isabella.

Și-a înclinat bărbia în sus. "Ba da, dacă *plec* cu el."

"Dacă asta a fost tot ce a fost nevoie ca să-l sperie, nu te merită", am spus cu răceală. "Dacă ai fi plecat cu el, ar fi trebuit să înduri două minute de fornicație cu siguranță nesatisfăcătoare pe o saltea murdară fără cadru de pat, așa că ar trebui să-mi mulțumești. Având în vedere cum a fugit, mă îndoiesc că ar fi putut găsi suficient ritm pentru a bate din palme un cântec elementar de grădiniță, cu atât mai puțin pentru a face ca noaptea ta să merite."

Fălcile Isabelei s-au dezlănțuit. M-a privit lung înainte de a se dizolva în râs. "Wow... Fornicație? Cine vorbește așa?"

"Mă înșel?"

"N-aș avea de unde să știu. După cum am spus, l-ai speriat înainte de a putea confirma modul în care -" Fraza ei s-a întrerupt într-un oftat când i-am înfășurat brațul în jurul taliei și am tras-o la mine.

"Crezi că ți-ar fi plăcut timpul petrecut cu el, Isabella?" Am întrebat-o încet. "Ai fi țipat pentru el așa cum ai făcut-o pentru mine când aveam degetele îngropate în păsărica ta dulce? Când mi-ai călărit mâna până când a fost îmbibată de eliberarea ta? Încă îți aud strigătele, iubire. În fiecare secundă din fiecare zi."

O roșeață întunecată îi colora obrajii, înghițind amuzamentul de mai devreme. Ochii ei străluceau cu un foc care se potrivea cu cel care făcea ravagii în bunul meu simț. "Oprește-te."

"Să opresc ce?" Mâna mea liberă a alunecat de la talia ei la partea mică a spatelui ei. Căldura pielii ei mi-a pătruns în palmă, marcându-mă.

"Nu mai spune lucruri de genul ăsta."

Zgomotul ar fi trebuit să-i domine cuvintele fără suflare, dar am auzit-o la fel de clar ca și cum am fi fost într-o cameră goală.

Gâtul ei s-a îndoit cu o înghițitură când mi-am trecut degetele pe întinderea goală a spatelui ei. Rochia ei ajungea chiar deasupra taliei, iar pielea ei aluneca ca mătasea sub atingerea mea.

"Lucruri de genul ce? Adevărul?" Mi-am coborât capul, iar gura mea a atins coaja urechii ei. "Dacă e un lucru pe care îl regret, acela este că am plecat înainte de

a termina ceea ce am început în sala de pian."

Dacă am fi făcut-o, poate că amintirea ei nu m-ar fi torturat atât de mult în ultima săptămână. Poate că mi-ar fi satisfăcut această nevoie sălbatică și zgribulitoare de a mă întipări în ea atât de adânc încât să fiu singurul bărbat la care se putea gândi.

Am renunțat la o seară cu cărțile mele pentru un club de noapte, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă acesta nu era un semn al spiralei mele ireversibile, nimic nu era.

Un fior a străbătut-o. Capul ei a căzut pe spate când buzele mele au coborât până la lobul urechii ei și au ciupit-o. "Kai..."

Sunetul răsuflat al numelui meu pe buzele Isabelei mi-a rupt orice control pe care îl mai aveam.

Pofta a năvălit în mine, dând la o parte orice urmă de logică și rațiune.

Puține lucruri în viață erau sigure, dar asta știam - dacă nu o aveam în curând și dacă nu mă dorea la fel de disperat cum o doream eu, aș fi murit.

"Du-te sus și spune-le prietenilor tăi că pleci." Mi-am încolăcit mâna în jurul gâtului ei, vocea mea atât de joasă și întunecată încât abia dacă o recunoșteam. "Ai cinci minute, scumpo, sau vei afla pe propria piele că nu sunt întotdeauna gentlemanul pe care îl crezi tu."

CAPITOLUL 18
Isabella

Nu-mi aminteam ce scuză le-am dat prietenilor mei pentru că am plecat mai devreme. Nu mi-am amintit deloc, de fapt, despre cum am ajuns aici cu Kai la miezul nopții și jumătate, cu inima în gât și cu trupul zvâcnind de nervi.

Eram la Barber, un bar care arăta ca o frizerie, dacă frizerii ar fi servit alcool în sticle de șampon și ar fi angajat DJ care ar fi arătat de parcă ar fi putut lucra la negru ca modele.

Spre deosebire de haosul de la Verve, acest loc striga exclusivitate. Brățări de intrare gravate, muzică senzuală, aerul era parfumat de parfumurile puținilor norocoși care știau de existența acestui loc. Eram la doar câteva străzi de club, dar parcă ne aflam într-o altă lume.

Anticipația mi-a zvâcnit pe sub piele când eu și Kai am trecut prin perdeaua de catifea care separa etajul principal de zona VIP. Era cu un metru și jumătate mai înalt decât mine, dar pașii noștri se desfășurau într-un ritm perfect. Din când în când, mâneca lui de cămașă îmi atingea pielea, sau părul meu îi gâdila brațul. Niciunul dintre noi nu reacționa în mod vizibil, dar fiecare mică atingere se scurgea în tensiunea care fierbea deja în jurul nostru.

Ai cinci minute, dragă, sau vei afla pe pielea ta că nu sunt întotdeauna gentlemanul pe care îl crezi tu.

Presiunea mă durea între picioare. După săptămâna trecută, nu aveam nicio îndoială că Kai era capabil de câteva lucruri deloc bărbătești. Îmi plăcea și deopotrivă uram cât de mult mă excita perspectiva.

Așteptarea mea s-a transformat în furnicături din cap până în picioare când cortina s-a închis în spatele nostru, învăluindu-ne într-o cameră care arăta ca... o altă frizerie. Podeaua era acoperită cu dale în carouri alb-negru, iar scaunele pivotante cu perne negre erau ancorate în posturi de bar personale. În loc de perii, uscătoare de păr și geluri, stațiile erau dotate cu pahare, garnituri și alcool.

Camera era ciudat de goală, dar inima mea a tresărit de uimire când Kai s-a îndreptat spre un post și a bătut în oglindă. Aceasta a alunecat, dezvăluind un barman cu papion. I-a înmânat lui Kai două sticle, iar oglinda s-a închis din nou.

Nu mă puteam decide dacă aranjamentul era incredibil de mișto sau tulburător de înfiorător.

Privirea lui Kai a scânteiat de amuzament la tot ce a văzut pe fața mea. Mi-a întins una dintre sticle, pe care am acceptat-o fără să spun nimic.

Nu mai vorbisem unul cu celălalt de când plecasem de la Verve, dar în loc să-mi

răcească dorința, tăcerea mi-o amplificase. Fără o conversație care să-mi distragă atenția, mintea mea se învârtea într-o duzină de direcții - spre subsolul din Bushwick, unde ne sărutasem pentru prima dată; spre sala de pian de la Valhalla, unde îmi dăduse unul dintre cele mai bune orgasme

din viața mea; și ringul de dans de la Verve, unde apariția lui mi-a ridicat pulsul mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

Nu mi-am luat ochii de la el în timp ce mi-am dat capul pe spate și am dat pe gât băutura. Expresia lui Kai se infiltra cu un interes leneș, dar privirea lui era arsă de parcă stăteam prea aproape de foc.

"Ce făceai la Verve?" Am vorbit în cele din urmă, curiozitatea mea depășindu-mi teama de a tulbura echilibrul delicat dintre noi. "Nu mi se pare că ești genul care să meargă la cluburi."

Vivian menționase ceva despre cercetarea unui articol, lucru pe care nu l-am crezut nicio secundă. Președinții unor companii de miliarde de dolari nu umblau pe aici făcând muncă de jos.

Kai m-a privit cu acei ochi întunecați și cunoscători. "Nu pune întrebări la care știi deja răspunsul, Isabella."

Un fior mi-a străbătut pielea. Doamne, felul în care îmi spunea numele era indecent, ca un amant rău care fură sărutări în colțuri întunecate. Mătase netedă așezată peste catifea întunecată. În mod înșelător de corect, dar amețitor de senzual.

Îi spusesem să se oprească, dar, în realitate, eram dependentă de vocea lui, de atingerea lui, de fiecare lucru la el. Iar felul în care mă privea mă făcea să cred că nu eram singura care își pierdea controlul.

"Vino aici." Comanda moale mi-a patinat pe șira spinării.

Picioarele mele s-au mișcat înainte ca creierul meu să protesteze. Un pas, doi pași, trei, până când corpurile noastre aproape s-au atins. Căldura corpului lui îmi lingea pielea și îmi pârlea marginile rezistenței.

"N-ar trebui să facem asta", am respirat. "Este împotriva regulilor din Valhalla."

Asta îmi tot spuneam. M-am agățat de această regulă așa cum un supraviețuitor al unui naufragiu s-ar agăța de o bucată de lemn în derivă. Era colacul meu de salvare, singurul lucru care mă împiedica să mă înec sub valurile feroce ale dorinței mele. Dar atracția mareei era prea mare și deja îmi simțeam brațele obosite. Încă un curent și eram terminat.

"Știu", a spus Kai, la fel de calm ca și cum ne-am fi plimbat prin Central Park. "Nu dau doi bani pe reguli."

Bătăile inimii mele s-au împiedicat. "Asta nu-ți stă în fire." Cuvintele au ieșit atât de repede încât aproape că s-au amestecat, dar am continuat să vorbesc, temându-mă că, dacă mă opresc, mă voi îneca. "Credeam că te închini la reguli ca și cum ar fi religia ta. Este educația britanică, nu-i așa? Pun pariu că Oxbridge este destul de rigid când vine vorba de acest tip de lucruri. Tu nu..."

"Isabella."

Am forțat o înghițitură pe gât. "Da?" "Taci

din gură și lasă-mă să te sărut."

Și a existat un curent de curent.

Nu am avut timp să mă gândesc. Într-un minut eram în picioare; în următorul, Kai își lipise gura de a mea, iar oasele mele s-au dizolvat cu o viteză atât de jenantă încât m-aș fi topit pe podea dacă nu mă ținea el în picioare.

Sărutul nostru din Brooklyn fusese o surpriză dulce și timidă. Acesta a fost deliberat, livrat cu o precizie atât de dureroasă și de precisă, încât mi-a distrus toate

apărările dintr-o singură lovitură.

Mâna care îmi strânge aerul. Fermitatea senzuală a gurii lui. Căldura amețitoare și mirosul lui.

Fiecare slăbiciune a mea, jefuită și mângâiată până la supunere.

Capul mi s-a luminat și nu m-am împotrivit când Kai ne-a manevrat spre un scaun. O parte din mine a observat că eram încă în public, în ciuda camerei goale, și că cineva ar putea intra în orice secundă, dar asta nu părea deloc important când el îmi strângea părul în felul acela și mă trăgea de buza de jos exact așa.

Fiecare fior se topea în următorul până când am fost răvășită de un lung și neîncetat fior de plăcere.

Apoi s-a tras înapoi, iar eu am inspirat adânc înainte de a mă trezi în poala lui. Nu știam cum am ajuns în acea poziție, dar nu mă plângeam. Nu atunci când gura lui a marcat un traseu înflăcărat pe partea laterală a gâtului meu, iar excitarea lui s-a lipit de spatele meu, alungându-mi din nou oxigenul din plămâni.

M-am lipit de el, urmărind orgasmul care strălucea la orizont ca un miraj. Destul de aproape pentru a-l atinge, dar prea departe pentru a-l revendica.

"Desfă-ți picioarele pentru mine, iubire." Murmurul lui Kai mi-a picurat miere în vene. *Doamne, accentul ăla*.

I-am mulțumit. Presiunea s-a acumulat între picioarele mele, în timp ce mâna lui se plimba leneș pe interiorul coapsei mele până când a ajuns la tanga mea îmbibată. Forța nevoii mele a stors din gât un scâncet scăzut și jenant. Abia mă atinsese și eram deja un dezastru.

"Așa, pur și simplu." Cu cealaltă mână, mi-a smuls curelele de pe umeri și mi-a tras ușor rochia în jos. Nu purtam sutien, iar fiecare periere de aer pe sfârcurile mele strânse și sensibilizate îmi trimitea o tresărire de răspuns în miezul meu. M-am contorsionat, disperată să am mai multă frecare, dar nu puteam face suficientă pârghie în poziția mea. "Lasă-mă să simt cât de umedă ești."

Mi-a împins lenjeria intimă într-o parte.

"Kai." Am gâfâit când a împins două degete în mine. Sudoarea mi s-a format pe frunte la întinderea agonizant de dulce. "Nu putem..." Propoziția mea s-a evaporat când mi-a pipăit sânul și m-a strâns. Mi-a frecat degetul mare pe sfârc în timp ce degetele lui se adânceau mai mult.

Capul mi-a căzut pe spate, chiar dacă pofta și precauția se luptau pentru dominație. Nimic în afară de o perdea de catifea nu ne despărțea de restul barului. Cineva trebuia doar să dea draperia la o parte pentru a avea o priveliște lascivă a mea stând pe jumătate goală în poala lui Kai, cu rochia împinsă până la talie, cu picioarele desfăcute și pielea roșie în timp ce el se juca cu mine ca o jucărie.

"Cineva va auzi." Un scâncet umilitor a răzbătut în aer când și-a îngropat degetele până la vârf și a apăsat un deget mare pe clitorisul meu umflat.

Mici explozii de artificii au erupt sub pielea mea. Basul scăzut și ritmat satura aerul, dar inima mea bătea atât de tare încât eram sigură că oamenii o puteau auzi de pe întreaga insulă.

"Nu, nu o vor face." Kai părea nebunește de calm, de parcă ar fi disecat un text academic în loc să mi-o tragă cu degetul în semi-public. "Vrei să știi de ce?"

Am clătinat din cap. Dinții mi-au săpat în buza de jos cu atâta forță încât gustul de cupru mi s-a revărsat pe limbă.

"Pentru că nu ai de gând să vii", a spus el cu blândețe. Mi-a ciupit sfârcul, tare, în semn de avertisment. Dârele gemene de plăcere și durere mi-au forțat un alt scâncet din gât. Excitația s-a scurs pe coapsele mele și pe pantalonii lui scumpi, perfect călcați. "Ar fi extrem de nepotrivit, având în vedere că suntem în public."

Perdeaua de catifea a foșnit. Râsul unui străin s-a apropiat periculos de mult de locul în care stăteam, dar nu m-am putut hotărî să-mi pese.

Întregul meu corp fremăta de nevoie. Eram flămândă, flămândă și goală după ceva ce numai Kai putea oferi.

A mers dincolo de aspectul fizic. Mai făcusem sex cu alți bărbați înainte, dar niciodată nu am făcut

a vrut așa. Ca și cum aș muri dacă nu l-aș avea în mine în curând.

"Te rog." Cuvântul s-a fragmentat într-un geamăt frânt când și-a târât degetul mare peste clitorisul meu.

Încet. Ferm. Cu totul rafinat în tortura sa.

Am încercat să mă răsucesc să mă întorc cu fața la el, dar el mi-a prins un braț în jurul taliei și m-a ținut pe loc.

"Nu am spus că poți să te întorci." Gura lui s-a întors la gâtul meu. Cuvintele mi s-au imprimat în piele cu fiecare sărut ușor ca o pană.

Respirația mea s-a oprit. "Oamenii fac întotdeauna ceea

ce spui?" L-am simțit zâmbind pe curba umărului meu.

"Da."

Răspunsul simplu nu ar fi trebuit să fie atât de fierbinte, dar la naiba, a fost. Și mă săturasem să aștept.

În cele din urmă am adunat suficientă putere pentru a-i trage brațul de la talia mea. M-a lăsat; nu eram suficient de naivă încât să cred că l-aș fi putut învinge dacă ar fi încercat.

Cu o răsucire lină, m-am așezat pe genunchii lui. Sânii mei goi au atins bumbacul alb și moale al cămășii lui.

Respirația lui Kai era regulată, expresia lui era placidă, dar ochii lui străluceau cu atâta intensitate încât amenințau să ne consume pe toți.

Nu atât de neafectat, până la urmă.

Cunoștințele mi-au dat încrederea necesară pentru a merge mai departe. "Amuzant. Și eu sunt obișnuit ca oamenii să facă ceea ce le spun."

Amuzamentul i s-a scurs în privire. "Ai de gând să-mi ordoni să fac ceva, Isabella?"

"Da." M-am aplecat înainte, apăsându-mi sânii pe pieptul lui. Amuzamentul lui a dispărut, lăsând în urma lui bălți de întuneric. "Trage-mi-o."

A trecut o clipă.

Kai nu s-a

mișcat.

Liniile de tensiune îi încordau maxilarul și gâtul, dar a rămas nemișcat când am întins mâna pentru a-i scoate ochelarii.

Am vrut să-l văd fără bariere suplimentare între noi.

Am scăpat paharele pe tejgheaua din spatele meu cu un zgomot

ușor. A fost un sunet mic, dar în cele din urmă a declanșat o

reacție.

Kai s-a ridicat atât de brusc încât aproape că am căzut din poala lui. Mi-a înghițit gâfâitul cu un sărut pedepsitor, iar orice gând a încetat să mai existe.

Mâinile. Buze. Dinți.

Nu puteam spune unde se termina al lui și unde începea al meu. Nu a contat. Tot ce conta era *asta*. Gustul și senzația lui, mai amețitoare și mai puternică decât orice drog.

Brațele mele s-au înfășurat în jurul gâtului lui, iar el mi-a ridicat picioarele în jurul taliei lui în timp ce mă împingea de peretele din apropiere.

Precizia sa anterioară atârna în zdrențe în jurul nostru. Aceasta era poftă pură, nealterată, și nu mai era loc pentru nimic cât de cât ordonat, cum ar fi gândirea rațională.

Kai și-a sărutat drumul spre pieptul meu, gura lui fiind un brand fierbinte pe pielea mea. Un fior m-a străbătut când a luat un sfârc în gură, lingând, trăgând și necăjind până când am fost aproape de a mă sfărâma.

Mâinile lui m-au prins de șolduri cu o forță vânătă; dinții mei s-au înfipt în curba dintre gâtul și umărul lui cu o dorință disperată. Eram sudoare, căldură și abandon sălbatic, iar eu nu voiam să se termine niciodată.

Și-a luat una dintre mâini de pe șoldul meu. Am auzit slab zgomotul metalic al unui fermoar, urmat de foșnetul unei folii.

Capul fierbinte și tare al penisului său se lovea de păsărica mea. Mi-am mișcat șoldurile cu un scâncet rugător, dar el nu s-a *mișcat*, la naiba.

"Uită-te la mine", a spus Kai cu asprime.

Mi-am înclinat bărbia în jos și am clipit din cearcăne. Șocul și ceva mai primitiv m-au străbătut cu sulița.

Pofta a dezbrăcat fațada rafinată a lui Kai. I-a sculptat linii aspre pe față, întinzându-i planurile sculptate ale pomeților și transformându-i ochii în bălți negre.

Abia îl recunoșteam, dar durerea grea și insistentă dintre coapsele mele răspundea la această versiune a lui cu un abandon nesăbuit.

Dorința ne-a contopit privirile în timp ce el se împingea în mine, centimetru cu centimetru chinuitor. Mă simțeam insuportabil de intimă, dar nu mi-am întors privirea până când a ajuns la fund și ochii mi s-au închis instinctiv cu un oftat.

Durerea m-a înțepenit, urmată de o explozie de plăcere. Avusesem jucării care să-mi țină companie în ultimii doi ani, dar niciuna dintre ele nu fusese atât de mare sau îngropată atât de adânc. Întinderea necruțătoare mi-a scos oxigenul din plămâni, iar corpul meu s-a clătinat și s-a răsucit involuntar în timp ce mă străduiam să îl acomodez.

"Te rog." Nu eram sigură dacă îl imploram să se oprească sau să mă facă să vin. Amândouă. Nici una, nici alta. Nu avea importanță. Tot ce știam era că tânjeam după ceva ce numai el putea să-mi dea și speram cu disperare că își va da seama singur, pentru că acum nu-mi puteam nici măcar să-mi amintesc numele.

Kai m-a prins de coapsele mele pentru a mă ține pe loc în timp ce se retrăgea. Încet, până când doar vârful mădularului său a rămas în mine. Apoi a intrat din nou. Mai adânc. Mai repede. Mai tare.

Orice coerență rămasă s-a spulberat în timp ce mă trăgea de perete cu o forță atât de mare încât mi-a zdruncinat oasele. Totul era încețoșat. Unghiile mele se înfigeau în umerii lui în timp ce scâncete și scâncete se revărsau din mine, amestecându-se cu grohăiturile lui și cu basul adânc și ritmat al muzicii.

Întregul meu corp se afla în supraîncărcare senzorială. Oricât de mult aș fi luat, nu era suficient. *Mai mult. Am nevoie de mai mult.*

Dinții lui Kai mi-au zgâriat gâtul. "Încă mai crezi că sunt plictisitoare?" Batjocura lui mi-a șoptit în ureche în același timp cu o împingere deosebit de sălbatică.

O senzație de foc alb m-a străbătut. Lacrimile mi s-au scurs din ochi și m-am clătinat ca un mânz neîmblânzit, sălbatic și scăpat de sub control. Inima bătea cu putere, degetele mă zgâriau, gura îmi cădea deschisă într-un strigăt nesăbuit care s-a întrerupt brusc când el mi-a trântit mâna peste gură. Rămășițele înăbușite ale țipătului meu s-au scurs în jurul palmei lui.

"Shh." Vocea lui Kai era moale, aproape blândă, în contrast cu modul nemilos în care o trăgea. "Nu vrem ca cineva să intre și să-ți vadă păsărica ta dulce distrusă

de scula mea, nu-i așa?".

Cuvintele neașteptat de vulgare, rostite cu un accent atât de aristocratic, m-au făcut să mă simt în culmea fericirii.

"Doamne, *Kai*."

Orgasmul m-a sfâșiat, desfășurându-se val după val de plăcere nebună, cu degetele de la picioare încleștate. Lumea a dispărut într-o clipă suspendată, fără suflare, înainte de a mă prăbuși înapoi în realitate.

Împingerile netede și adânci au devenit neregulate. Respirația îi șuiera printre dinți, iar eu mă agățam de el, prea amețită pentru a face altceva decât să mă țin de el când, în cele din urmă, a venit cu un geamăt puternic.

Piepturile noastre se ridicau în timp ce ne țineam unul de altul în timpul revenirii. Dacă nu ar fi fost peretele sprijinit de spatele meu, poate că ne-am fi prăbușit amândoi pe podea.

Oh, Doamne. Am încercat să vorbesc, dar corzile mele vocale nu funcționau. Eram prea epuizată și sătulă.

În cele din urmă, bătăile inimii noastre au revenit la normal. Kai s-a retras și m-a așezat ușor pe picioare înainte de a se debarasa de prezervativ și de a ne aranja hainele.

"Știi..." Mi-a netezit rochia înapoi pe coapse cu o expresie gânditoare. "S-ar putea să fie cea mai lungă perioadă în care te-am auzit fără să vorbești."

Pieptul lui a răsunat de râs când am ieșit din transa mea indusă de sex și i-am aruncat o privire batjocoritoare.

"Nu fi atât de îngâmfat", am spus. "Este pur și simplu rezultatul faptului că am făcut sex pentru prima dată în doi ani. Nu ești zeul sexului care crezi că ești."

Era o minciună flagrantă, dar nu puteam să-i las orgoliul să se umfle și mai mult, ca nu cumva să plutească în spațiu. *Atunci* de unde aș mai fi avut orgasme?

"Interesant." Kai și-a recuperat ochelarii de la stația de bar și și i-a pus. "Nu asta ai spus când te-ai dat pe penisul meu."

Căldura îmi ardea obrajii, chiar dacă stomacul mă furnica la cuvintele lui. "Ești insuportabil." Am aruncat o privire precaută spre ieșire. "Suntem norocoși că nu ne-a văzut nimeni."

Posibilitatea de a fi prins adăugase un fior de netăgăduit, dar de *fapt* dacă ar fi fost prins ar fi fost dezastruos.

"Nu ar fi făcut-o. Cei de la pază știu să nu lase pe nimeni să se întoarcă aici până nu le dau eu semnalul", a spus el ridicând din umeri. "Cinci sute de dolari reprezintă o motivație de durată."

Mi s-a desprins maxilarul. "Ai avut pe cineva care a stat de pază tot timpul?" Și mă făcuse să cred că eram la un bețivan care era la un pas de a da foc la tot clubul. De necrezut.

"Bineînțeles. Nu puteam foarte bine să las pe cineva să intre peste noi."

"Pentru că fotografiile cu moștenitorul Young angajându-se în activități carnale într-un bar i-ar pune în pericol candidatura la CEO".

"Nu. Pentru că dacă te-ar vedea cineva așa, ar trebui să-l omor." A spus-o atât de simplu, atât de dezinvolt, încât a fost nevoie de o clipă pentru ca cuvintele să se întipărească.

Odată ce au făcut-o, aerul a dispărut din plămânii mei.

Brusc mi-am dat seama că am făcut sex cu *Kai Young*. În spatele unui bar, nu mai puțin. Dacă cineva mi-ar fi spus că voi fi în situația asta acum câteva săptămâni, i-aș fi râs în nas.

Acum, banul meu de bărbat zăcea în bucăți la picioarele noastre, iar eu riscam

să mă las prinsă în capcana post-sex, adică să citesc mai mult în situație decât era acolo.

Bătrâna Isabella ar fi fost de acord cu asta și ar fi luat orice resturi ar fi putut obține. Uneori, ignoranța era o binecuvântare, mai ales când erai tânăr, lipsit de experiență și disperat după iubire sau o apropiere de aceasta.

Dar am parcurs acel drum și m-a dus într-un loc pe care nu am vrut să-l mai vizitez niciodată. Deci, chiar dacă uram să fiu persoana care inițiază discuții serioase imediat după sex,

Am trecut direct la subiect. Relația noastră era prea complicată pentru a lăsa lucrurile să zăbovească fără să clarificăm lucrurile.

"Și ce se întâmplă în continuare?" Inima îmi bătea atât de tare încât aproape că mă învinețea. Între sprâncenele lui Kai s-a format o linie întrebătoare.

"Asta." Am făcut un gest între noi. "Noi. Ce facem?" "Ne recuperăm după orgasme excelente, presupun."

Toată greutatea dezamăgirii mi-a ancorat stomacul. "Ești prea deștept ca să faci pe prostul", am spus, rănită de atitudinea lui cavaleristă.

Mi-am încălcat un jurământ de ani de zile față de mine însămi pentru el, iar el nu mă putea lua în serios suficient pentru o conversație semnificativă.

Zâmbetul lui Kai s-a dizolvat treptat. Ochii lui mi-au cercetat fața; orice ar fi văzut l-a făcut să tresară.

"Aveți dreptate. Îmi pare rău", a spus el în tăcere. "Dar am crezut că știi". De data aceasta, eu eram cea confuză. "Ce să știu?"

"Că nu mai există cale de întoarcere după asta." Recunoașterea lui a fost o respirație caldă pe pielea mea. "N-ar fi trebuit să mă lași să te iau, Isabella. Pentru că acum că am făcut-o, nu voi mai putea să te las să pleci."

CAPITOLUL 19
Kai

Eram terminat, atât la propriu, cât și la figurat.

Dacă Isabella îmi dominase gândurile înainte de a face sex, le consumase cu totul după aceea. Trecuse o săptămână de când o luasem la Barber și nu trecuse niciun minut fără ca amintirea gustului ei să mă bântuie.

Mi-am frecat o mână peste gură și am încercat să mă concentrez asupra discursului de încheiere al mamei mele. Era ultima zi a retragerii anuale a conducerii companiei, care anul acesta a avut loc în biroul nostru din Manhattan. Directori de nivel înalt veniseră din toată lumea pentru patru zile de seminarii, ateliere de lucru și networking, pe care eu le trecusem cu brio.

Poate că am fost distrasă, dar tot puteam să vând mai bine, să fiu mai deșteaptă și mai performantă decât orice alt membru al Young Corporation cu ochii închiși.

Telefonul meu a vibrat cu un nou mesaj.

"...să vă folosiți punctele forte individuale ca lideri pentru a construi o companie și mai mare și mai bună, care să reflecte direcția pieței..." Vocea mamei mele se estompa în timp ce îmi verificam mesajele.

Isabella: *Ești singură acum?*

Un mic zâmbet mi-a curbat buzele.

Eu: *Nu. Sunt la retragerea companiei.*

Nu o mai văzusem de când începuse retragerea, dar ne trimiteam mesaje în fiecare zi. Conversațiile noastre constau în principal în meme-uri și videoclipuri amuzante (trimise de ea), articole interesante și recomandări alimentare (trimise de mine) și subtexte de flirt (trimise de amândoi). În mod normal, nu eram un mare fan al conversațiilor lungi prin SMS, pentru că își pierdeau inevitabil rostul, dacă exista unul, dar așteptam cu nerăbdare mesajele ei cu o anticipare jenantă.

Isabella: *perfect. atunci am o poză pentru tine;)*

O fotografie a apărut pe ecran. Mi-am luat instinctiv telefonul de pe masă, dar, spre ușurarea și dezamăgirea mea, nu era nimic scandalos.

Isabella stătea întinsă pe canapeaua din camera secretă a bibliotecii, cu un zâmbet răutăcios pe obraji și cu părul care îi flutura în jurul ei într-un jet de mătase de culoare ametist. Mâna ei liberă strângea o sticlă de Coca-Cola mexicană.

Isabella: *iată, o viitoare autoare de bestselleruri care muncește din greu*

Zâmbetul meu a mai bifat încă un centimetru.

Eu: *Văd asta. Mâinile tale trebuie să fie obosite de la tastarea pe tastatura ta invizibilă.*

Isabella: *în primul rând, și brainstorming-ul funcționează, judgy mcjudge*

Isabella: în *al doilea rând, am găsit o scenă de sex incredibil de detaliată despre care voiam să vă povestesc.*

Isabella: *dar din moment ce ești atât de nepoliticoasă, o voi păstra pentru mine.*

Căldura mi-a urcat în zona inghinală, dar mi-am stăpânit emoțiile într-o expresie neutră.

Eu: *Poate că ar trebui să acordați o cantitate egală de timp punctuației și capitalizării corecte. Am auzit că sunt abilități necesare pentru scriitori...*

Isabella: *...*

Isabella: *cum îndrăznești?*

Isabella: *îți trimit un mesaj, nu scriu o teză de facultate*

Isabella: *și da, am eliminat intenționat toată punctuația*

Isabella: *sper că te declanșează :)*

Un râs mi-a zbârnâit în gât, zgomotul moale fiind nefiresc de puternic în liniște.

Întâlnirea. La naiba.

Mi-am ridicat privirea și am descoperit că restul camerei se holba la mine. Mama mea avea o încruntare dezaprobatoare, ceea ce însemna că mai târziu aveam să primesc o bătaie de cap.

"Ai ceva ce ai vrea să ne împărtășești?" a trasat Tobias de pe scaunul lui pupăcios de lângă ea. "O nouă afacere interesantă, poate? Lucrurile s-au rezolvat în sfârșit cu DigiStream?"

De partea cealaltă, Richard Chu a zâmbit. De obicei, membrii consiliului de administrație nu participau la retragerile conducerii, dar comitetul de vot al directorului general optase pentru acest an, pentru a putea "evalua mai bine opțiunile".

Prezența lui Richard a fost singurul motiv pentru care Tobias a fost suficient de îndrăzneț să mă cheme. Micul șmecher s-a ascuns în spatele binefăcătorului său din consiliu ca un copil care se ascunde după fustele mamei sale. Probabil de aceea Richard îl plăcea atât de mult; știa că îl poate controla.

"Suntem pe cale să închidem în curând", am spus fără probleme. "Tranzacțiile mari precum DigiStream necesită timp. Înțeleg că nu este un domeniu în care ai experiență, dar pentru asta sunt aceste retrageri. Pentru a învăța."

Zâmbetul lui Tobias nu s-a clintit. "Este amuzant că spui asta". Sclipirea din ochii lui mi-a trimis primul fir de neliniște pe șira spinării. Orgoliul lui era atât de fragil încât reacționa la cea mai mică insultă, dar îmi absorbise barbaria publică fără să clipească. "Poate că tu nu ai vești importante astăzi, dar eu am." Și-a trecut o mână peste cravată, ceasul său de aur lipicios strălucind îngâmfat sub lumini. "Mă bucur să vă anunț că, după luni de negocieri cu ușile închise, am ajuns la un acord cu Black Bear Entertainment."

Cuvintele s-au învârtit în aer pentru o clipă de uimire înainte ca masa să izbucnească în zgomot. Doar mama mea, un alt candidat la CEO și eu am rămas tăcuți.

Black Bear Entertainment a fost una dintre cele mai prolifice companii de divertisment din lume. Achiziția sa ar adăuga o gamă imensă și diversă de conținut foarte necesar serviciului nostru video pe bază de abonament, care a fost în mod istoric una dintre cele mai slabe divizii ale companiei. De ani de zile încercăm să o consolidăm.

În calitate de actual director general, mama mea trebuie să fi știut deja despre

afacere. Nu-mi făceam griji că va eclipsa DigiStream, care va valora de cel puțin trei ori mai mult după ce se va încheia, dar faptul că Tobias mi-a luat-o înainte cu un anunț ostentativ m-a iritat la culme. Auzisem că urmărea Black Bear; nu mă așteptam să reușească.

Am alunecat o privire spre celălalt candidat tăcut. Paxton James stătea lângă Richard cu o expresie ilizibilă. În afară de mine, vicepreședintele executiv pentru dezvoltarea afacerilor era cea mai tânără persoană din încăpere. Era ager, spiritual și

inovatoare. Dintre toți candidații, mi-a plăcut cel mai mult de el, deși știam că nu trebuie să-l subestimez așa cum îl subestimasem pe Tobias. Se purta de parcă nu-și dorea postul de director general jumătate din timp, dar nu urcase atât de repede în ierarhie fără o doză sănătoasă de ambiție.

Probabil că a stat ascuns și a evaluat ce înseamnă bomba de la Ursul Negru pentru șansele sale la vot.

I-am studiat pe ceilalți candidați pentru a afla reacția lor la vestea lui Tobias.

Laura Nguyen, directorul nostru de comunicare, stătea cu spatele rigid, cu disprețul abia ascuns de un zâmbet apăsat. Ea a crescut vertiginos profilul public al Corporației Young în ultimii cinci ani și îl displăcea pe Tobias chiar mai mult decât mine. Dovada că avea o judecată bună când era vorba de presă *și de* oameni.

Lângă ea, Russell Burton se lăsase în jos pe scaunul său. A fost director de operațiuni al companiei timp de peste un deceniu. Tată a doi copii, tăcut și modest, era genul de om care se descurca mai bine cu sistemele decât cu oamenii. Candidatura sa era o formalitate după atâția ani de serviciu competent, dar, judecând după cât de verde se înverșuna de fiecare dată când cineva aducea vorba de vot, mai degrabă și-ar fi înfipt un cuțit de friptură în ochi decât să-și asume povara de director general.

"Felicitări." Vocea mea a tăiat prin zgomot. În cameră s-a făcut din nou liniște, iar eu i-am oferit lui Tobias un zâmbet politicos. "Achiziția este un mare avantaj pentru companie. Sunt nerăbdător să văd încotro se îndreaptă."

Nu i-am dat satisfacția unei reacții mai mari. Nu era niciun beneficiu dacă mă purtam meschin și gelos. Nici măcar nu eram gelos, ci doar enervat.

Reuniunea a fost suspendată în mod oficial. Discuții joase și zgârieturi de metal pe covor au umplut încăperea, în timp ce toată lumea se grăbea să plece la happy hour. Întâlnirea de după retragere era opțională, dar nimeni nu a ratat niciodată ocazia de a se întâlni cu cineva.

Rezervasem barul de la capătul străzii și, în următoarele două ore, am circulat prin cameră încercând să nu mă gândesc la Isabella. Aș fi preferat să-mi petrec seara cu ea, dar trebuia să-mi petrec timpul cu ea.

Paxton s-a apropiat de mine în timpul unei pauze și a trecut direct la subiect. "Crezi că Black Bear va mișca acul pentru Tobias?"

"Da, dar nu suficient."

"Nu-l dați deoparte atât de ușor. E un ticălos șiret."

Am strecurat o privire către însoțitorul meu. Sub acel comportament dezinvolt se ascundeau instinctele unui rechin. "Îmi amintește de altcineva pe care îl cunosc."

Paxton a zâmbit, fără să se obosească să nege. "Sunt aici pentru plimbare. EVP al unei companii din Fortune 500 înainte de vârsta de 35 de ani? Nu-i rău pentru un puști din Nebraska. CEO ar fi frumos, dar nu mizez pe asta. Acestea fiind spuse..." A dat din cap spre locul în care Tobias îi ținea curte lui Richard și altor doi membri ai comitetului de vot. "Am o toleranță scăzută pentru acest tip special de rahat. Dacă nu pot fi eu, aș prefera să fii tu."

L-am examinat peste paharul meu. "Vrei o alianță."

"Un acord", a corectat el. "Alianță sună atât de formal. Dar voi fi sincer cu tine. Doi alegători înclină spre mine în acest moment. S-ar putea să nu pară mult, dar în caz de egalitate, fiecare vot suplimentar contează. Îi pot convinge să își îndrepte

votul spre tine".

"Vei face asta din bunătatea inimii tale, presupun", am spus sec.

"Asta, și promisiunea unei promovări", a spus Paxton fără să piardă o clipă. "Președinte al vânzărilor de publicitate când Sullivan se va pensiona. El are deja un picior pe ușă, iar tu știi că am calitățile necesare pentru asta."

"Te grăbești, nu-i așa? Sullivan mai are încă cinci ani buni în companie."

Paxton mi-a aruncat o privire caraghioasă.

Destul de corect. Sullivan a fost mai verificat decât o pungă de cumpărături la Citarella.

Agenții noștri de publicitate l-au iubit, dar i-am dat maxim doi ani înainte de a pleca.

"Am vorbit destul de mult despre cumpărături în ultima săptămână", am spus. "Bucurați-vă de băuturile și mâncarea din seara asta. Vom discuta mai târziu orice problemă de afaceri".

Am lăsat răspunsul meu intenționat vag. Îmi plăcea Paxton ca persoană, dar aveam încredere în el atât cât puteam să-l arunc.

"Bineînțeles." Și-a ridicat paharul, aparent nefiind deranjat de primirea mea călduță la propunerea lui. "Abia aștept."

Festivitățile s-au încheiat în jurul orei nouă. Conducerea companiei a ieșit rând pe rând, până când au rămas doar câțiva.

În cele din urmă. Puteam să-mi cer scuze și să plec fără să par nepoliticos. Aveam destulă rețea de relații ca să mă țină tot anul următor.

"Kai." Mama m-a oprit în timp ce ieșeam. "O vorbă."

Mi-am înăbușit un oftat. *Atât de aproape*.

Am urmat-o până într-un colț liniștit al barului, departe de ochii celorlalți directori.

Zâmbetul profesional pe care îl purtase toată seara se topise, lăsând în urma lui linii de tensiune.

"Nu-ți face griji", am spus. "Afacerea Black Bear nu va fi nimic în comparație cu DigiStream când va fi finalizată. Consiliul de administrație știe asta."

Ea și-a arcuit o sprânceană neagră și elegantă. Cu pielea ei netedă și părul negru și bogat, oferit de cel mai bun estetician și colorist din Londra, putea trece drept o persoană de treizeci și ceva de ani în loc de cincizeci și ceva de ani. "*Va* trece?"

"Bineînțeles", am spus, jignit că mă întreabă. "Când am eșuat eu vreodată?"

"Se zvonește că Mishra nu cedează, iar Whidby riscă să fie înlăturat definitiv din funcția de CEO. Dacă eu aud aceste lucruri, la fel și consiliul de administrație. Nu sunt mulțumiți".

Umerii mi s-au încordat. "Știu. Am planuri de rezervă pentru toate aceste scenarii." "Sunt sigur că ai, dar nu este suficient." Mama mea și-a strâns buzele. "Asta nu este doar despre afaceri, Kai. Alegerile directorilor executivi nu sunt la fel de clare ca și declarațiile de profit și pierdere." "Sunt conștient."

"Nu cred că ești." Vocea ei s-a coborât. "Să fii votat nu ține de merit. Este vorba de politică. Numele tău de familie este atât un avantaj, cât și un dezavantaj. Unii membri ai consiliului de administrație te favorizează pentru că ești un Young și ei apreciază stabilitatea. Dar alții te resping tocmai din acest motiv. Se folosesc de întârzierea DigiStream și de opiniile tale... moderne privind viitorul companiei

pentru a pleda pentru sânge proaspăt. Acea facțiune devine din ce în ce mai zgomotoasă pe zi ce trece."

Un fior a măturat aerul și mi-a intrat în oase. "Ce încerci să spui?"

"Spun că trebuie să încetezi să te mai bazezi pe numele și dosarul tău și să începi să îi liniștești pe unii dintre cei care se opun, altfel ai putea foarte bine să pierzi votul."

Cuvântul "a *pierde"* m-a sfâșiat ca o fiară cu colți.

Istoria și-a amintit de învingători. Învinșii au dispărut în obscuritate, numele lor pierzându-se în timp, precum statuile frecate de prea multe mâini. Morți din toate punctele de vedere, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Presiunea mi-a sufocat pieptul.

"Nu am de gând să pierd", am spus, cu o voce mai rece decât intenționam. "Eu nu pierd niciodată." "Asigură-te că nu pierzi." Mama mea nu părea pe deplin convinsă. "Deja am
am spus mai mult decât ar fi trebuit. Ar trebui să fiu neutru, dar e vorba de numele familiei noastre în joc. Imaginează-ți ce vor spune oamenii dacă un Young pierde postul de director general al Young Corporation. Nu ne vom mai reveni niciodată din rușine".

M-a fixat cu aceeași privire fără perdea care îi făcea pe dușmani și aliați deopotrivă să tremure în fața ei. "Campania pentru slujbă, Kai. Fă tot ce trebuie pentru a-i face fericiți. Știu că tu crezi că e sub demnitatea ta, dar nu lăsa mândria să te împiedice să câștigi. Doar dacă nu vrei ca Tobias să-ți dea ordine din biroul din colț."

Stomacul meu s-a revoltat.

Am urât cuvântul *campanie* aproape la fel de mult ca și cuvântul *pierdere*. Era atât de... lipsit de demnitate. Zâmbetele false, pupăturile în fund, banalitățile pe care ambele părți le știau, dar nu le recunoșteau ca fiind minciuni.

Dar mama știa exact ce butoane să apese; mai degrabă aș fi înghițit o fiolă de otravă decât să accept un singur ordin de la Tobias Foster.

Aerul friguros al nopții mi-a răcorit furia când am ieșit afară. Cu toate acestea, neliniștea îmi zvâcnea sub piele, iar întoarcerea acasă, în apartamentul meu, nu mai era la fel de atrăgătoare ca de obicei.

Mi-am scos telefonul și am deschis ultimul fir de mesaje.

Eu: *Ești încă la Valhalla?*

Ar fi trebuit să fiu epuizat de socializare, dar să vorbesc cu Isabella nu m-a secătuit niciodată așa cum m-a secătuit să vorbesc cu alți oameni.

Isabella: *Nu, abia am ajuns acasă,*

Isabella: *Nu am tură în seara asta...*

Invitația implicită era clară.

Eu: *Voi fi acolo în douăzeci de minute.*

CAPITOLUL 20
Isabella

Soneria a sunat la ora zece fără cinci, la exact douăzeci de minute după ce i-am trimis lui Kai adresa mea prin SMS.

Mi-a tresărit inima când am deschis ușa și l-am găsit în picioare pe hol, cu părul ciufulit și obrajii roși de vânt. Să-l văd în persoană pentru prima dată după aproape o săptămână a fost ca și cum aș fi luat prima gură de aer după ce mi-am ținut respirația prea mult timp.

Euforia rece mi-a inundat plămânii. "Bună", am spus fără suflare.

Un zâmbet i-a curbat buzele. "Bună."

"Ți-a spus cineva vreodată că punctualitatea ta este terifiantă?"

"Nu în atâtea cuvinte, nu." A dat din umeri cu dezinvoltură. "Dacă e o problemă, pot să plec și să mă întorc."

"Să nu îndrăznești." L-am apucat de încheietura mâinii și l-am târât, râzând, în apartament. "Și nu te mai arăta atât de mulțumit de tine. Doar că nu voiam ca curățenia din apartament să se irosească."

Kai părea și mai mulțumit. "Ai făcut curățenie pentru mine? Sunt flatat."

Sângele mi-a urcat la gât și la piept. Dacă m-ar fi atins acum, probabil că s-ar fi ars. *I-ar prinde bine*. "Nu am spus asta. Oricum trebuia să fac puțină curățenie. Momentul este o pură coincidență".

"Înțeleg."

"Oricum." Am ignorat strălucirea cunoscătoare din ochii lui și m-am întors deliberat cu spatele la el. Am plimbat un braț în jurul spațiului proaspăt aranjat. "Bine ați venit în umila mea locuință. Șase sute de metri pătrați de lux cu chirie controlată, chiar în inima East Village."

Am avut noroc cu garsoniera mea. Un prieten al unui prieten a unui prieten a locuit aici înainte de a se muta înapoi în Arizona, iar eu am luat-o înainte de a fi scoasă pe piață. 1.600 de dolari pentru o locație în centrul orașului, cu iluminare naturală decentă, spălătorie în clădire și fără infestare cu gândaci sau șobolani? După standardele din New York, era o afacere.

Kai a venit lângă mine și a trecut în revistă micile detalii pe care le adăugasem pentru a face apartamentul mai primitor - colecția de pahare de shot-uri pe care le achiziționasem în călătoriile mele, tastatura electrică ascunsă sub fereastră, portretul în ulei pe care Vivian și Sloane îl comandaseră ca o glumă pentru una

dintre zilele mele de naștere. Îl înfățișa pe Monty ca un aristocrat victorian purtând un guler alb cu volane. Era cel mai ridicol lucru pe care îl văzusem vreodată și mi-a plăcut la nebunie.

Studioul era probabil de mărimea dulapului lui Kai, dar eram extrem de mândru de el. Era al meu, cel puțin atâta timp cât puteam plăti chiria, și îl făcusem casa mea.

într-un oraș care i-a mestecat și scuipat pe noii veniți cu ochi de stea mai repede decât își puteau ei desface valizele.

"Apartamentul ăsta e foarte drăguț din partea ta", a observat Kai, privirea sa caldă și amuzată poposind pe vaza aurită cu pene de păun de lângă ușă.

Ceva mi-a zvâcnit în piept. "Mulțumesc."

Apoi, pentru că ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu-l prezint pe adevăratul stăpân al casei, m-am îndreptat spre vivariu și am luat pitonul cu bile care zăbovea în mijlocul vegetației. "Fă cunoștință cu Monty." Îl cumpărasem la câteva luni după ce mă mutasem la New York. Pitonii cu bilă erau incredibil de puțin întreținuți și nu costau prea mult să îi îngrijesc, ceea ce îi făcea perfecți pentru programul și salariul meu de barman. Monty nu era la fel de drăgălaș ca o pisică sau un câine, dar era plăcut să vii acasă la un animal de companie, chiar dacă tot ce făcea era să mănânce, să bea și să doarmă.

S-a strecurat peste umărul meu și s-a uitat curios la Kai, a cărui gură a zâmbit.

"Monty, pitonul. Drăguț."

"Tatăl meu a fost un mare fan *Life of Brian*", am recunoscut. Eu nu eram un fan la fel de devotat, dar îmi plăceau jocurile de cuvinte și tatăl meu s-ar fi distrat de minune, dacă ar mai fi fost în viață.

"Interesant. Mă gândeam că ești o fată din Pomerania". "Pentru că sunt adorabilă și am un păr minunat?"

"Nu, pentru că ești mic și agitat." Zâmbetul lui Kai s-a transformat într-un râs când i-am dat o palmă pe braț.

"Fii drăguț, sau îl voi trimite pe Monty după tine."

"O amenințare destul de mare, dar aș fi mai îngrijorat dacă ar fi fost o viperă în loc de un piton cu bile prietenos", a tras de păr Kai.

Ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze punctul de vedere, Monty și-a frecat capul de mâna întinsă a lui Kai. "Trădătorule", am mormăit eu. "Cine este cel care te hrănește?". Dar nu mi-am putut reprima propriul meu zâmbet la această priveliște adorabilă.

Cei mai mulți oameni erau îngroziți de șerpi, deoarece credeau că sunt urâți, veninoși sau malefici. Unii șerpi erau, dar a judeca o întreagă specie după câteva mere stricate era ca și cum ai judeca toți oamenii după populația de criminali în serie. Era extrem de nedrept, iar eu aveam o slăbiciune pentru oricine îl trata pe Monty cu respect în loc să pară că ar fi vrut să îl cheme la controlul animalelor cu prima ocazie pe care o avea.

După câteva minute, l-am așezat pe Monty înapoi în vivariu, unde a căscat și s-a ghemuit fericit într-o minge. Era bine socializat și avea o toleranță mai mare la a fi ținut în brațe decât alți șerpi, dar am încercat să nu-l stresez cu prea mult contact din partea străinilor.

"Cum a fost retragerea?" M-am spălat pe mâini și m-am întors spre Kai, care s-a clătit după mine. "Patru zile de pregătire a liderilor sună ca o metodă specială de tortură invocată în adâncurile iadului corporatist."

Nu mă puteau *plăti* suficient pentru a participa.

Ei bine... bine, aș face-o pentru un milion de dolari, dar nu mai puțin.

"Nu e chiar atât de rău", a spus Kai cu un alt râs. "A fost o sesiune despre

diversificarea și consolidarea domeniului de aplicare care a fost destul de edificatoare."

Nasul mi s-a strâmbat cu dezgust. "Nu-mi vine să cred că fac sex cu un bărbat care folosește termenul "diversificarea și consolidarea domeniului de aplicare". La asta a ajuns întâlnirea în New York?"

Un zâmbet răutăcios i-a furat pe față. "Nu te plângeai când îmi strigai numele acum câteva nopți."

Dacă cineva mi-ar fi spus acum două luni că acel Kai Young înfundat îmi zâmbește în felul acesta, l-aș fi întrebat ce droguri ia. Acum, m-am străduit și nu am reușit să mă înroșesc.

"Să nu ți se urce la cap", i-am spus cu noblețe. "Va trebui să o reproduci înainte de a începe să te lauzi. Cine știe? Ai putea fi o minune cu un singur hit."

"Poate." A făcut un pas mai aproape de mine. Ritmul meu cardiac a crescut, iar aerul s-a schimbat, devenind încețoșat de anticipare. "Să-ți testăm teoria?"

Uite care e treaba cu oamenii. Aproape întotdeauna lăsăm deoparte bunul simț în favoarea satisfacției instantanee.

Știam că nu era sănătos să mănânc pizza în fiecare săptămână, dar tot o făceam.

Știam că ar trebui să scriu în fiecare dimineață înainte de a mă uita la Netflix, dar nu am făcut-o. Și știam că a mă implica cu Kai a fost cea mai proastă idee din istoria ideilor proaste, dar mă înecam singură de ani de zile, iar a fi cu el era singurul moment în care puteam să mă înec singură.

Am putut respira.

Nu m-am împotrivit când m-a sărutat sau când acele mâini istețe și agile ne-au scos hainele cu câteva smucituri și smucituri abile. Propriile mele mâini s-au alăturat, cartografiind cu foame pielea goală și mușchii sculptați.

Prima noastră întâlnire a fost explozivă, punctul culminant al unor luni de acumulări. Aceasta a fost dulce și languroasă, fără frică și accentuată de săptămâna în care am fost despărțiți. Noaptea se întindea în fața noastră într-o pânză nesfârșită de posibilități, iar noi am pictat-o cu sărutări și suspine până când plăcerea le-a măturat cu o singură lovitură îndrăzneață.

Când s-a terminat, m-am scufundat mai adânc în pat, în timp ce Kai s-a rostogolit de pe mine, cu membrele grele de căldură lâncedă.

"Să nu le spui lui Viv și Sloane", am spus, "dar ești cel mai bun oaspete pe care l-am avut vreodată.

Două lovituri minune. Zece din zece recomandat."

Nu-mi păsa dacă îi umflam și mai mult orgoliul. Eram prea ocupată să plutesc pe un nor de fericire post-coitală.

Râsul lui m-a făcut să zâmbesc. Fiecare reacție dezinhibată pe care o smulgeam de la el era încă un fir de ață descâlcit. Masca cădea, dezvăluind din ce în ce mai mult din adevăratul Kai, iar mie îmi plăcea de el mai mult decât îmi păsa să recunosc.

"Secretul tău este în siguranță cu mine."

În ciuda umorului care-i încrețea ochii, am simțit o tensiune subiacentă în vocea lui.

Între sprâncene i s-a format o crestătură, slabă, dar clar vizibilă.

"E totul în regulă?" Am întrebat. "Pari mai stresată decât ar trebui să fie cineva care tocmai a făcut sex. În funcție de răspunsul tău, sunt fie extrem de jignită, fie oarecum îngrijorată."

"Nu e vorba de tine", a spus el. "E vorba de muncă."

"Bineînțeles că da. Ai fi un om de afaceri newyorkez dacă nu ai fi îngrijorat tot timpul de muncă?". Am glumit înainte de a deveni serios. "Este vorba de DigiStream?"

"Asta e o parte din ea." A fost o pauză lungă. Apoi, încet, atât de încet încât aproape că nu l-am auzit, a spus: "Mama a spus că s-ar putea să pierd votul

directorului general".

Recunoașterea m-a șocat și m-a scos din stupoarea indusă de sex.

Am sărit în sus, iar cearșaful mi-a alunecat de pe piept în graba mea. Fața lui s-a luminat o fracțiune, apoi a căzut când am tras cearșaful înapoi în sus. Mi s-ar fi părut adorabil dacă nu aș fi fost atât de indignată.

"De ce? Ești cea mai bună persoană pentru acest post!" am argumentat eu, deși nu știam nimic despre ceea ce făcea el de fapt sau cine erau ceilalți candidați. Pur și simplu nu-mi puteam imagina pe nimeni mai deștept sau mai capabil decât Kai.

În plus, era un *tânăr*. Numele lui de familie strălucea atât de mare și de strălucitor pe zgârie-norii companiei, încât putea fi văzut de la kilometri distanță. Cum ar fi putut pierde?

"Politica de birou". Mi-a făcut o scurtă prezentare a situației, ceea ce nu mi-a diminuat mânia.

"Asta e o prostie", am spus când a terminat de vorbit. "De ce le place atât de mult oamenilor bogați să li se pupe fundul? Nu-i irita după un timp?"

Partea laterală a gurii lui Kai a tresărit. "Excelente întrebări, dragă. Presupun că răspunsurile sunt ego-ul lor și da, îi irită, dar nu le pasă." Degetele lui s-au împletit cu ale mele peste cearșafuri. "Cu toate acestea, apreciez umbra ta în numele meu."

"Mama ta s-ar putea să se înșele", am spus, deși părea puțin probabil. Să te înțelegi bine cu membrii egocentrici ai consiliului de administrație nu era sfârșitul lumii, dar era enervant că Kai trebuia să recurgă la lingușeală când dosarul său ar fi trebuit să vorbească de la sine. "Ți-ai dat seama vreodată de ce se retrage atât de devreme?".

"Nu. Nu vrea să-mi spună până când nu va fi momentul potrivit. Ceea ce, cunoscând-o, s-ar putea să nu fie niciodată."

"Dar tatăl tău? Ce crede el?" Kai nu vorbea niciodată despre el. În timp ce Leonora Young își conducea imperiul media în lumina reflectoarelor, soțul ei era o figură mult mai misterioasă. Nu văzusem decât una sau două fotografii cu el.

"Este în Hong Kong. Conduce o afacere de servicii financiare acolo, separată de Young Corporation. Părinții mei sunt despărțiți", a precizat Kai când mi s-au ridicat sprâncenele. Mama lui locuia în Londra, care era foarte departe de Hong Kong. "Sunt așa de zece ani, dar fac ocazional câte o apariție publică împreună, atunci când este necesar. Despărțirea lor este un secret deschis".

"Este o perioadă lungă de timp pentru o separare fără divorț."

"Se resimt unul pe celălalt prea mult pentru a fi împreună, dar se iubesc prea mult pentru a se despărți. În plus, împărțirea bunurilor lor ar fi prea complicată", a spus Kai sec. "Nu este o situație sănătoasă pentru nimeni dintre cei implicați, dar Abigail și cu mine suntem obișnuiți cu ea și este destul de blândă în ceea ce privește familiile disfuncționale."

Având în vedere că tatăl lui Vivian l-a șantajat pe Dante să se căsătorească cu ea înainte ca ei să se îndrăgostească, aș spune că este puțin spus.

"De ce s-au despărțit?" M-am ghemuit la pieptul lui Kai, lăsându-i vocea și bătăile constante ale inimii să mă liniștească.

Preferam mai mult nopțile petrecute în oraș decât cele petrecute în casă, dar aș putea să stau aici și să-l ascult vorbind la nesfârșit. Rareori se destăinuia în legătură cu viața lui personală, așa că nu luam nici măcar o secundă de la sine.

"Mama a muncit prea mult, tata a devenit resentimentar, și așa mai departe." Kai părea detașat, de parcă ar fi povestit istoria unei alte familii în loc de a sa. "Aproape jenant, într-adevăr, cât de clișeic este motivul, dar clișeele există cu un motiv."

"Adevărat", am murmurat eu. Tatăl meu renunțase la slujba de profesor pentru a ne crește pe mine și pe frații mei, în timp ce mama lucra. Nu îi purtase resentimente, dar chiar și el afișase ocazional câte o sclipire de iritare când ea mai lipsea încă o cină sau o ieșire în oraș în primele zile ale carierei sale.

"Destul despre mine", a spus Kai. "Cum a decurs restul sesiunii de scris?".

"Um... bine", am ezitat. Încercasem să redactez în camera secretă, dar, așa cum era de așteptat, am

nu am putut face prea multe în liniște. Difuzarea muzicii în căști mă ajutase doar puțin. "Așa cum am spus, am făcut mai mult brainstorming decât scris. Dar și asta contează."

"Hmm." Kai și-a coborât capul și a trasat un sărut leneș pe umărul meu. "Îmi amintesc că ai menționat ceva despre o scenă de sex detaliată..."

O căldură proaspătă s-a aprins în stomacul meu. "Și îmi amintesc că nu-ți voi spune nimic despre asta pentru că ai fost atât de nepoliticos", am spus eu cu eleganță.

"Îmi cer scuze sincere. N-ar fi trebuit să vă jignesc așa." Mi-a mângâiat pieptul cu mâna liberă. Plăcerea m-a străbătut și s-a manifestat sub forma unui oftat. "Poate că există o modalitate de a mă revanșa față de tine..."

A fost, și a făcut-o, iar și iar, până când stelele s-au stins și prima urmă tulbure de zare s-a strecurat pe fereastră.

CAPITOLUL 21
Kai

Săptămâna următoare a trecut într-o ceață de sex, muncă și iar sex. Când nu eram cu Isabella, eram ocupat să pun la punct strategia de campanie. Era un rău necesar, dar, în afară de trimiterea de cadouri de Crăciun personalizate membrilor cu drept de vot, nu a trebuit să o pun în aplicare decât după Anul Nou. Toată lumea era prea verificată în timpul sărbătorilor.

Cu toate acestea, a trebuit să-mi îndeplinesc și alte obligații sociale. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să-mi petrec tot timpul liber cu Isabella, natura ilicită a relației noastre însemna că nu puteam să o duc la niciuna dintre funcțiile la care eram invitat, inclusiv la marea expoziție de iarnă a Galeriei Saxon.

Am acceptat un pahar de șampanie de bun venit din partea gazdei și am răsfoit expoziția. De obicei, galeria se adresa mulțimii din centrul orașului, dar numele mari de la expoziția de iarnă atrăseseră câteva VIP-uri din centru și internaționale. I-am zărit pe Dante și Vivian mergând de mână prin expoziție. Supermodelul Ayana plutea prin cameră într-o spălătură eterică de tul roșu, în timp ce Sebastian Laurent ținea curtea în colț.

Chiar și Vuk Markovic și-a făcut una dintre aparițiile sale de o dată la o lună albastră, deși nu părea dispus să interacționeze cu nimeni. Stătea într-un colț, cu ochii săi de iarnă disecându-i pe ceilalți invitați ca un om de știință care examinează insecte sub microscop. "Kai, mă bucur că ai reușit să v i i . " Clarissa a apărut lângă mine, arătând elegantă, dar un pic cam zdruncinată, într-o rochie neagră de cocktail și căști. E r a directorul de relații cu artiștii al galeriei, iar eu aș fi lipsit cu totul de la eveniment dacă nu m-ar fi invitat personal. Nu o mai văzusem de la gala de toamnă, dar mă simțeam vinovată. destul de mult despre cum să o conduc în acea noapte, încât am acceptat.

"Bineînțeles. Expoziția arată grozav", am spus eu. "Tu și restul echipei ați făcut o treabă minunată."

Am stat de vorbă o vreme înainte ca o tăcere ciudată să se așeze între noi. Conversațiile noastre nu au fost niciodată la fel de confortabile sau de palpitante ca cele cu Isabella, dar am vorbit destul de ușor la gală. Cu toate acestea, Clarissa părea distrasă în seara asta, ca și cum mintea ei plutea la mii de kilometri de corpul ei.

"Nu pot sta prea mult de vorbă. Trebuie să mă asigur că artiștii au tot ce le trebuie. Tipii creativi pot fi destul de temperamentali." A zâmbit, dar exista o notă ciudată în vocea ei. Privirea ei s-a plimbat prin galerie ca și cum ar fi căutat pe

cineva înainte de a se așeza din nou pe a mea. O hotărâre curioasă i-a întărit trăsăturile. "Ar trebui să

să bem ceva în curând. Încă îți datorez o amânare pentru că am plecat mai devreme de la gala Valhalla."

"Cu plăcere", am spus, deși mă simțeam puțin neliniștit să fiu de acord cu ceea ce ea credea probabil că este o întâlnire, când eu eram implicat cu Isabella. "Anunță-mă când ești liberă."

După ce a plecat, tot cu expresia aceea distrasă imprimată pe față, am tăiat calea în diagonală spre Dante și Vivian. Am ajuns abia la jumătatea drumului înainte ca cineva să se lovească de mine și aproape că mi-a răsturnat băutura din mână.

"Îmi pare atât de rău!" O voce familiară mi-a smuls privirea spre dreapta mea. "I-Kai?" "Isabella?"

Ne-am uitat unul la celălalt, cu fețele noastre oglindite în imagini de uimire. Îmi spusese că și ea avea un eveniment în seara asta, dar nici într-un milion de ani nu mă așteptam să o văd aici. O rochie de catifea neagră se revărsa peste curbele ei, dezvăluind kilometri de piele bronzată, în timp ce cizmele stiletto negre o aduceau mai aproape de nivelul ochilor mei. Era în mod clar o invitată, deși una îmbrăcată mai degrabă pentru o petrecere underground din East Village decât pentru o expoziție la o galerie din Chelsea.

"Ce faci aici?" Isabella și-a revenit prima. "Aș putea să-ți pun aceeași întrebare."

"Sunt aici cu fratele meu. El este... undeva." A fluturat o mână în jurul camerei. "L-am pierdut cu ceva timp în urmă, dar există o mulțime de vin și gustări care să mă țină ocupată." "Înțeleg asta." Amuzamentul mi-a tăiat din surprindere. Mâna ei liberă purta o farfurie îngrămădită atât de mare de aperitive încât semăna cu Turnul Înclinat din Pisa. "Ești sigură că ai luat destulă mâncare, iubire?"

O ușoară pată de roz a mărginit obrajii și vârful nasului Isabelei. "De fapt, nu. Tocmai mă pregăteam să iau mai mult când *cineva* mi-a ieșit în cale."

"Ce nepoliticos din partea lor."

"Foarte. Nimeni nu mai are maniere în ziua de azi."

"Un semn al colapsului iminent al societății noastre, fără îndoială." Gura mi s-a curbat într-un zâmbet leneș și apreciativ în timp ce mi-am înclinat bărbia în jos. "Într-o notă mai puțin amenințătoare, arăți minunat. E bine că nu te-ai îmbrăcat înainte să plec, altfel niciunul dintre noi nu ar mai fi stat aici acum."

Îmi petrecusem ziua la ea în apartament înainte de a merge acasă să mă schimb pentru eveniment. Acum, îmi doream să fi rămas peste noapte. Aveam niște idei despre ce am putea face care rivalizau cu oricare dintre artiști în materie de creativitate.

Indignarea simulată a Isabelei s-a topit sub o roșeață mai adâncă. Aerul s-a îngroșat cu ceva cald și cu miere înainte ca ea să scuture din cap. "Shh." Ochii ei au sărit în jurul camerei. "Cineva te va auzi. Dante și Viv sunt *chiar acolo.*"

"Dante și Vivian sunt prea ocupați să-și facă ochi de lună unul altuia ca să observe altceva."

Dar Isabella avea dreptate. Deși purtam o conversație nevinovată - deocamdată - nu ar fi fost înțelept să atragem atenția asupra noastră. Vuk era deja suspicios după ce ne văzuse ieșind împreună din sala de pian. Din fericire, bărbatul nu vorbea niciodată și nu se implica în treburile altora decât dacă era nevoit, dar nu

aveam să fim întotdeauna atât de norocoși.

Unul dintre ceilalți oaspeți s-a desprins de însoțitorul său și a săgetat direct spre mine. Era reporterul de artă și cultură de la ziarul emblematic al companiei, ceea ce însemna că trebuia să-l distrez.

"Există o nișă în spatele galeriei, în spatele sculpturii valurilor", am murmurat eu, în timp ce reporterul se apropia. "Ne întâlnim acolo peste o oră."

Isabella nu a răspuns. S-a întors, dar nu înainte de a vedea strălucirea de răspuns din ochii ei.

În următoarele cincizeci și cinci de minute, m-am amestecat cu jumătate de inimă înainte de a mă scuza pentru a merge la toaletă. În loc să fac la dreapta spre toaletă, m-am strecurat în nișa din spate. Expoziția avea loc în sala principală, așa că această zonă specială era liniștită, cu excepția zumzetului slab al încălzitorului. O sculptură de valuri deconstruită ascundea alcovul de trecători, ceea ce îl făcea locul perfect pentru o întâlnire.

Isabella mă aștepta deja când am intrat.

"Am glumit de primele două ori, dar asta nu este o coincidență. Mă urmărești", a tachinat ea.

Am recuperat distanța dintre noi cu trei pași lungi. "Aveți o părere destul de bună despre dumneavoastră, doamnă Valencia."

Rânjetul ei a înflorit și mai mult, sculptându-și gropițe frumoase în obraji. "Dar este nejustificat?"

"Deloc."

Răsuflarea ei de răspuns mi-a atins pieptul. Mirosul de trandafir și vanilie mi-a tachinat simțurile și eram sigur că nici măcar zeițele din mit nu miroseau atât de divin.

Palmele îmi furnicau de dorința de a-mi înfășura pumnul în jurul acelor valuri întunecate și mătăsoase și de a cartografia fiecare curbă și vale a trupului ei - coloana elegantă a gâtului ei, curba netedă a umărului ei, adâncitura taliei și evazarea șoldurilor ei. Catifea și mătase, coapte pentru a fi luate.

Nevoia pulsa ca o ființă vie în mine, dar mi-am ținut brațele întinse pe lângă mine, la fel ca ea. Să ne furișăm la un eveniment plin de colegi și jurnaliști de-ai noștri era deja destul de periculos, dar să încerc să stau departe de ea era ca și cum i-aș fi cerut oceanului să nu mai sărute țărmul.

Imposibil.

Bărbia mea s-a înclinat în jos, în timp ce a ei s-a înclinat în sus, aducându-ne ochii împreună. Nu am vorbit. Nu ne-am atins. Și totuși, acesta a fost punctul culminant al serii mele.

"Sunt tentat să plec înainte de discursurile oficiale ale artiștilor", am murmurat. "Dar asta ar fi nepoliticos din partea mea, nu-i așa?"

"Posibil." Isabella a înghițit în sec când i-am pus o șuviță de păr după ureche. Nu mă puteam abține; aveam nevoie de o formă de contact cu ea înainte de a înnebuni. "Dar politețea este supraestimată."

Bine, pentru că nu era nimic politicos în gândurile care îmi treceau prin minte acum.

"Ei bine, asta este neașteptat."

Vocea uleioasă a stins intimitatea noastră caldă mai eficient decât o găleată de apă cu gheață. Mi-a căzut mâna, iar eu și Isabella ne-am despărțit ca niște marionete trase în direcții diferite.

"Kai Young și ajutorul care se giugiulesc la un eveniment public. Nu credeam că voi vedea ziua asta."

Victor Black se afla la intrarea în alcov. Ochii lui străluceau cu o plăcere

malițioasă în timp ce se plimbau între mine și Isabella. Probabil că abia sosise; nu-l văzusem mai devreme.

O frânghie de spaimă mi s-a înfășurat strâns în jurul pieptului.

Teoretic, Isabella și cu mine nu făceam nimic rău, dar Victor avea un talent de a transforma situațiile nevinovate în rahaturi vulgare și de mare succes.

"Nu suntem la Valhalla", a spus Isabella cu răceală. "Eu sunt un oaspete aici. Dacă doriți ca cineva să vă îndrume spre ieșire, vă recomand să vă adresați unuia dintre angajații care poartă ecusoane clar marcate."

"Greșeala mea. E atât de ușor să uiți când ești îmbrăcată ca o prostituată." Disprețul i-a șters zâmbetul lui Victor, în timp ce atenția lui s-a îndreptat spre mine. "Nu e de mirare că ai fost atât de supărat când m-ai văzut vorbind..."

Am traversat camera mai repede decât a putut reacționa. Restul frazei sale s-a dizolvat într-un mormăit dureros când l-am trântit de perete cu antebrațul apăsat pe gâtul lui.

"A doua greșeală a serii, Black", am spus eu încet. "Să nu-i lipsești de respect *niciunui*
femeie ca asta când sunt în cameră." Mai *ales nu Isabella*.

Furia rece mi-a înfipt cioburi zimțate în piept și a scăldat camera în purpură. Trăsăturile lui Victor s-au transformat într-o hartă a punctelor vulnerabile - ochii, nasul, maxilarul și tâmplele. O lovitură bine țintită putea să le spulbere pe toate și pe oricare dintre ele.

Prezența Isabelei era singurul lucru care mă ținea semi-legat. O reacție exagerată ar fi confirmat suspiciunile lui Victor, iar satisfacția pe termen scurt de a-i rearanja fața ar fi pălit pe lângă consecințele pe termen lung.

Trebuie să fi ajuns la aceeași concluzie. În pofida frământării de teamă care îi sângera în ochi, nu a dat înapoi.

"Bineînțeles." Vocea i-a ieșit înaltă și cu glas strident datorită gâtului său înțepenit. "Aveți dreptate. Cu siguranță că marele Kai Young este prea deștept ca să facă ceva atât de prostesc ca să fraternizeze cu un *barman de la* Valhalla atât de aproape de votul pentru CEO." A mai înecat încă o respirație dureroasă când mi-am apăsat mai tare brațul pe gâtul lui.

"Kai."

Carminul s-a îndepărtat din viziunea mea la auzul vocii neliniștite a Isabelei.

Am lăsat brațul jos și m-am uitat fix la Victor. El s-a îndreptat și a tușit înainte de a continua: "Membrii cu drept de vot sunt foarte exigenți când vine vorba de scandal. Unul dintre candidații la funcția de director general al Greentech a pierdut postul acum câțiva ani din cauza unei aventuri cu bona. Cincisprezece ani de muncă grea, pe apa sâmbetei".

Mi-am amintit. Scandalul a dominat știrile timp de luni de zile.

Diferența era că eu nu eram căsătorit. Puteam să mă întâlnesc cu cine voiam.

Spune-i asta lui Valhalla și consiliului, șopti o voce insidioasă.

Am strâns din dinți. Triumful a înlocuit încet-încet aprehensiunea de pe fața lui Victor.
Și-a atins ținta și știa asta.

"Ești un CEO", a spus Isabella, venind lângă mine. "Așa că, evident, consiliilor de administrație ale companiilor nu le pasă atât de mult de scandaluri. Nu ți-a explodat mașina la începutul acestui an?".

Fața lui Victor s-a înroșit în cărămiziu. Distrugerea incendiară a Porsche-ului său făcuse prima pagină a ziarelor în primăvară. Nu a găsit niciodată persoana

responsabilă, dar lista dușmanilor săi era lungă de kilometri. Ar fi putut fi oricine.

În mod normal, detest distrugerea fără sens a proprietății, dar mi-a fost greu să am compasiune pentru el. Nu a murit nimeni. Singurele lucruri rănite au fost orgoliul, mașina și reputația lui, nu că aceasta din urmă ar fi fost mare la început.

"Isa!" Un bărbat îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni de in a intrat în cameră, tăindu-i răspunsul lui Victor. "Aici erai. Te căutam."

L-am recunoscut imediat ca fiind Oscar, unul dintre artiștii prezentați la galerie. Înalt și slab, cu părul negru până la umeri legat într-o coadă de cal și cu un șir de scoici puka la gât, arăta de parcă ar fi trebuit să stea în Hawaii în loc să fie capul de afiș al unei expoziții de artă exclusiviste în Chelsea.

A trecut pe lângă Victor, care părea surprins, și a trecut un braț peste umerii Isabelei. Coloana mea vertebrală s-a încordat.

"Îmi țin discursul în curând. M-am gândit să te iau cu mine acolo, având în vedere că tu ai inspirat una dintre piese."

A strâmbat din nas. "Nu, mulțumesc. Urăsc discursurile, iar aceasta este seara ta."

Violența de mai devreme se risipise, fiind înlocuită de un alt tip de tensiune.

"Isabella, nu știam că îl cunoști pe Oscar", am spus cu un zâmbet apăsat, luptându-mă cu dorința de a-i smulge brațul de pe ea.

"Noi mai mult decât ne cunoaștem. Este unul dintre oamenii mei preferați de pe planetă." Ea a radiat la el.

Un mușchi mi-a trosnit în maxilar. "Ce drăguț."

Și ce sunt eu? Ficat tăiat?

Nu-mi plăcea omul cavernelor gelos și teritorial în care deveneam ori de câte ori o vedeam zâmbind la un alt bărbat, dar nimic din atracția mea pentru ea nu fusese vreodată rațional.

Isabella a clipit la tonul meu tăios înainte ca amuzamentul să i se strecoare în ochi.

"Oscar este
-"

"Oh, îmi pare atât de rău!" O frumoasă femeie asiatică s-a oprit brusc lângă sculptura cu valuri. Victor dispăruse. Nu-l observasem plecând, dar bună scăpare. "Nu am vrut să vă întrerupem. Nu ne așteptam să se întoarcă cineva aici." Un trandafir delicat i-a colorat obrajii.

Lângă ea, un bărbat cu aspect familiar, cu părul șaten și ochii verzi ca gheața, ne privea ca și cum ar fi fost vina noastră că i-am întrerupt, deși noi am fost primii aici.

Tipic pentru Volkov.

"Alex, Ava, mă bucur să vă văd." Mi-am mascat iritarea față de Oscar și Isabella cu un zâmbet. *De ce este brațul lui încă în jurul umerilor ei?* "Nu știam că ești în oraș."

"Ava a vrut să vadă expoziția, așa că iată-ne aici." În afară de o notă de blândețe pe numele soției sale, vocea lui Alex Volkov era suficient de rece pentru a face să scadă temperatura din încăpere.

Miliardarul imobiliar, cunoscut ca fiind distant, avea căldura unei peșteri de gheață din Arctica, dar se înmuiase considerabil de când începuse să se întâlnească cu Ava, în urmă cu câțiva ani.

Eram prietenoși, dacă nu chiar prieteni. El deținea zgârie-norii care adăposteau sediul central al Young Corporation din New York, precum și jumătate din strada pe care locuiam. Îl priveam la fel ca pe Christian Harper, dar cel puțin cu Alex știam ce primesc. Christian era un lup îmbrăcat în haine de oaie croite la comandă. Dante se oferise de mai multe ori să îl pun să scoată mizerii despre Rohan Mishra și ceilalți candidați la funcția de director general, iar eu refuzasem de fiecare dată.

Dante se simțea confortabil să forțeze limitele etice, dar am refuzat să câștig

trișând. Nu exista glorie în victorii false.

Vorbind de diavol.

"E o petrecere secretă aici în spate și nu ne-a invitat nimeni? Mă simt jignit." Traducerea profundă a lui Dante i-a precedat apariția după colț, cu Vivian lângă el. "Mă întrebam unde s-a dus toată lumea."

"Cred că marea majoritate a oaspeților se află încă în zona principală a expoziției", am spus sec, întrebându-mă cum de întâlnirea mea intimă cu Isabella a degenerat în acest circ.

Apoi, ca și cum camera nu era destul de aglomerată, Clarissa a năvălit ca o furtună, cu o expresie severă.

"Uh-oh." Oscar și-a lăsat în cele din urmă brațul din jurul umerilor Isabelei. "Cred că am dat de necaz." Nu părea deosebit de îngrijorat.

"Poftim", a spus ea cu o voce tăioasă. "Discursul tău este în trei minute. Trebuie să vii cu mine. Acum."

Niciodată nu o auzisem pe Clarissa să pară atât de iritată, deși, ca să fiu sinceră, nu mai vorbisem cu ea de ani buni înainte de a se muta la New York.

"Voi fi acolo." Oscar nu s-a mișcat. Ea nu s-a mișcat.

După o clipă de tăcere, a oftat și a urmat-o afară. Restul camerei a ieșit după ei.

M-am dat înapoi ca să pot merge lângă Isabella.

"Voi doi păreați prietenoși", am spus eu. "Cum v-ați cunoscut?"

Ochii ei dansau cu un râs reînnoit. "Kai, Oscar este fratele meu. Numele lui real este Felix, dar a folosit numele tatălui nostru ca pseudonim de artist. Este modul lui de a ne aduce un omagiu."

Fratele ei?

Un val de șoc m-a străbătut. Am aruncat o privire în spatele ochilor lui Oscar-Felix.

-cap. "Cum..."

În ciuda culorii sale întunecate, Oscar/Felix era în mod evident alb. Isabella era filipineză. "Părinții lui au murit când era copil", a spus ea. "Părinții mei au fost nașii lui înainte de a-l adopta legal. Face parte din familie încă dinainte să mă nasc eu".

Gropițele ei au ieșit din nou la iveală. "Vezi? Nu ai niciun motiv să fii gelos." Căldura mi-a atins pielea. "Nu am fost gelos."

"Bineînțeles că nu. Te uiți la orice bărbat de parcă ai vrea să-l faci bucăți și să-l frigi la grătar."

"Dacă nu am fi fost în public", am spus, cu vocea mea joasă și calmă, "te-aș fi pus pe genunchi și te-aș fi pedepsit doar pentru insolența ta."

Respirația Isabelei s-a întrerupt în mod audibil. "Ai vrea tu."

Un zâmbet mi-a apărut pe buze, dar a fost o victorie de Pyrrhus, pentru că faptul că nu puteam să-mi pun în aplicare amenințarea era la fel de chinuitor pentru mine ca și pentru ea.

Am intrat în sala principală de expoziții, unde Oscar/Felix își începuse deja discursul.

Mi-am strecurat o mână în buzunar și am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor lui în loc să mă concentrez asupra femeii care stătea lângă mine. Un fior rece de surpriză m-a inundat atunci când degetele mele s-au atins de ceea ce părea a fi un rest de hârtie.

L-am luat discret și l-am desfăcut. Ceilalți invitați erau prea ocupați să asculte discursurile artiștilor pentru a observa felul în care m-am înțepenit când am citit biletul.

Fără nume, fără semnătură, doar două propoziții simple.

Aveți grijă. Nu toată lumea este ceea ce pare a fi.

CAPITOLUL 22

Isabella

Atât compania lui Kai, cât și Valhalla s-au golit în a doua jumătate a lunii decembrie, ceea ce ne-a dat destul spațiu de manevră pentru a ne furișa după bunul plac. Toată lumea a fugit la St. Moritz sau St. Barth's, dar noi am evitat punctele fierbinți din oraș d i n abundență de precauție.

În schimb, ne-am folosit de patul meu - singurul obiect de mobilier pe care am cheltuit - și de diferitele colțuri ale clubului. Din când în când, ne permiteam destinații inedite pentru întâlniri: Grădina Botanică din New York în Bronx, mici magazine de găluște și ceaiuri în Flushing, un spectacol de comedie underground în Harlem.

Erau zone pe care nu le-aș fi vizitat niciodată de una singură din cauza timpului și a distanței și mi-a plăcut să le explorez cu Kai. Cu toate acestea, locul meu favorit a fost totuși, fără îndoială, locul unde a început totul.

Am pășit în camera noastră secretă. Raftul de cărți s-a închis cu un clic în urma mea, iar inima mi-a tresărit când am văzut că Kai era deja acolo. Stătea în fotoliu, citind unul dintre clasicii aceia plictisitori pe care îi iubea atât de mult. În cămașă și bretele, cu mânecile suflecate și cu ochelarii cocoțați pe vârful nasului, arăta ca cel mai sexy profesor din lume.

"Dacă profesorii mei din facultate ar fi arătat ca tine, aș fi petrecut mult mai mult timp în clasă în loc să fac chiulul la plajă", am spus.

Kai și-a salvat locul cu un semn de carte și a pus cartea deoparte înainte de a se uita în sus. "Hooky la plajă?", a spus el cu un interes exagerat de mare. "Presupun că nu ai fotografii cu tine acolo pentru a-ți susține afirmația. În scopul verificării, desigur."

"Bineînțeles", am spus pe un ton solemn. "Fără fotografii, dar am ceva mai bun". Mi-am trecut o mână peste față. "Am găsit acest trench la magazinul meu vintage preferat. Arată corespunzător de spion, nu crezi? Perfect pentru a te furișa pe furiș".

Kai părea dezamăgit. "Cred că da", a spus el cu îndoială. "Este cu siguranță... un stil." "Hmm." Mi-am înclinat capul cu o încruntare gânditoare. "Poate că o să-ți placă mai mult când vezi ce port pe dedesubt..."

Mi-am desfăcut cureaua, dezvăluind tricoul negru din dantelă și mătase în care mă schimbasem după tura mea. Se vindea la un preț amețitor, dar, datorită lui Vivian, aveam o reducere pentru prieteni și familie la Delamonte, unul dintre brandurile de lux din portofoliul lui Dante.

Kai s-a liniștit, privirea lui fixându-se pe materialul șubred ca un prădător care se fixează pe pradă.

Haina a căzut pe podea în timp ce eu mă îndreptam spre el, tocurile mele alunecând cu ușurință pe covorul de pluș.

"Am crezut că putem juca un meci astăzi." M-am așezat pe genunchii lui și mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui.

"Ce fel de joc?" Părea remarcabil de calm, dar respirația i s-a accelerat când mi-am apăsat gura pe maxilarul lui.

"Cea în care nu ai voie să mă atingi până nu-ți dai drumul." Mi-am sărutat drumul pe gâtul lui până la golul gâtului. Mirosea atât de delicios încât îmi venea să-l înfășor în jurul meu ca pe o pătură. "Dacă o faci, pierzi și trebuie să citești numai cărți alese de mine timp de o lună."

Kai era atât de stresat din cauza DigiStream și a muncii. Să sperăm că asta îl va relaxa

sus

· "Și dacă voi câștiga?" Cuvintele s-au transformat în fum în aerul care se îngroșa.

"Dacă vei câștiga..." Mi-am prins degetele în jurul bretelelor lui și m-am îndreptat. "O să...

să faci tot ce vrei timp de 24 de ore."

Ochii lui străluceau de un interes întunecat. "Orice vreau eu?"

O dâră de teamă amestecată cu o puternică doză de excitare. "Da."

Nu era o ofertă pe care aș fi făcut-o altcuiva, dar am avut încredere în el. Nu ar fi profitat de situație.

În plus, nu aveam nicio intenție de a pierde.

Kai s-a aplecat pe spate. Un oblon i-a căzut pe expresie în timp ce mă privea cu interesul detașat al unui profesor care examinează un student sau al unui rege care observă un țăran.

Fă tot ce poți, îl provocau ochii lui.

Inima îmi zvâcnea în spatele cutiei toracice în timp ce îi desfăceam bretelele și îi scoteam nasturii de la cămașă. Încet, unul câte unul, până când bustul lui a fost dezgolit și puteam gusta căldura pielii lui goale.

Respirațiile noastre și ticăitul blând al ceasului au umplut camera.

Kai avea o minte de savant, dar un corp de atlet. Slab și cizelat, mușchii săi eleganți fiind rezultatul boxului și nu al muncii la sală.

Mi-am dat cu limba pe sfârcul lui și am zâmbit la tresărirea lui rezultată.

Mi-am continuat călătoria pe crestele definite ale pieptului și abdomenului său până când am ajuns la centura lui. Mi-a luat mai puțin de un minut să îndepărtez barierele și să-l eliberez din limitele sale.

Pula lui a ieșit afară, groasă și cu vene și deja curgea precum. Îmi curgea apa în gură la amintirea gustului și a senzației.

"Doamne, de-abia aștept să te iau pe gât", am spus cu voce tare.

Mi-am îngrămădit mâinile pe lungimea lui impresionantă și mi-am învârtit limba în jurul capului, savurând tresărirea care îi străbătea trupul.

Îmi plăcea să-i fac sex oral lui Kai. Nimic nu mă excita mai mult decât să-l văd pierzându-și controlul și știind că eu eram cea care se ocupa de plăcerea lui. Puteam să dau, să iau și să rețin după bunul meu plac.

Nu aveam nicio intenție de a reține astăzi.

Mi-am clătinat capul în sus și în jos, lingând și sugând și de fiecare dată îl

duceam mai adânc. Mi-am ridicat privirea, ghemul de căldură din stomacul meu încolăcindu-se strâns la intensitatea goală de pe fața lui Kai. Maxilarul lui se încleștase atât de tare încât puteam vedea spasmele musculare.

Mai adânc... mai adânc... mai adânc...

Mădularul lui m-a lovit în fundul gâtului. M-am sufocat, ochii îmi lăcrimau în timp ce reflexul de căscat intra în acțiune. Bășina mi s-a scurs din colțurile gurii și mi-a picurat pe bărbie.

Clitorisul meu pulsa în același timp cu pulsul meu în creștere. Îmi doream cu disperare să mă ating, dar dacă o făceam, cedam și îl imploram să mi-o tragă din nou.

Degetele lui Kai s-au albit în jurul cotierelor. Nu scosese niciun sunet de când începuse jocul. Era ceva al naibii de excitant în legătură cu sunetele umede și neglijente ale felației mele care umpleau tăcerea în timp ce el se încordase atât de clar de lesa controlului său.

Petele dansau în fața ochilor mei, iar eu m-am retras în cele din urmă cu un oftat. Oxigenul mi-a inundat plămânii, făcându-mă să mă amețesc, dar s-a evaporat din nou la următoarele cuvinte ale lui Kai.

"Nu am spus că poți să te retragi." Vocea lui purta un calm preternatural. "Continuă să sugi, Isabella."

Porunca s-a revărsat prin mine ca lava topită. Trebuia să fiu eu cel care dădea ordinele, dar rezistența mea s-a dezintegrat înainte ca ea să se formeze pe deplin.

M-am supus, luându-l din nou până la capăt.

"La naiba." Gemetele lui au alergat direct la durerea care se construia între picioarele mele. "Exact așa, scumpo. Îmi iei scula atât de frumos."

Nu m-a atins, dar cuvintele sale de încurajare au acționat în locul lui. Erau ca un pumn în părul meu, ghidându-mă în sus și în jos cu o viteză din ce în ce mai mare. Erau mâini pe sânii mei și degete care îmi manipulau clitorisul până când umezeala mea se potrivea cu mizeria de lacrimi, salivă și praf care îmi mânjea fața.

Capul lui Kai s-a înclinat pe spate. Tendoanele din gâtul lui se încordau, iar respirațiile lui aspre se amestecau cu gâlgâielile și gâlgâielile mele până când, în cele din urmă, a venit pe gâtul meu.

"Înghite fiecare picătură. Asta e tot." Degetele lui s-au încurcat în părul meu. "Arăți atât de drăguță în genunchi cu gura plină de sperma mea."

Am gemut. Un mic far de mândrie a strălucit în pieptul meu și abia după ce am înghițit cu desăvârșire m-am așezat pe cocoașă.

"Bună fată", a murmurat Kai, trecându-mi o mână peste cap.

Mândria a strălucit mai tare, dar nu suficient pentru a mă face să uit scopul jocului.

"M-ai atins", am răsuflat, cu vocea mea crudă din cauza efortului. "La sfârșit. Ai pierdut."

Amuzamentul i s-a scurs în privire. "Te-am atins după ce am venit, iubire. Ceea ce înseamnă că am câștigat."

"Asta e..." Am ezitat, nesigur. Fusesem atât de pierdută în slujbele mele, încât nu fusesem atentă la momentul potrivit.

Kai și-a strâns strânsoarea de părul meu înainte de a o elibera. "Alege o carte." "Ce?" Am clipit, dezorientată de schimbarea bruscă și derutantă a subiectului.

"O carte." A dat din cap spre tomurile legate în piele care căptușeau rafturile.

"Alege una." Curiozitatea m-a obligat să aleg o carte la întâmplare.

"Deschide-o."

Am deschis-o la o pagină din mijloc. Întâmplător, alesesem *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen, unul dintre puținii clasici care îmi plac.

"Acum apleacă-te pe canapea și depărtează-ți picioarele."

Confuzia mea s-a accentuat chiar și în timp ce căldura se târa prin sângele meu,

aprinzându-mă. În această poziție, eram dezgolită în fața lui, micile resturi de lenjerie intimă făcând prea puțin pentru a-mi ascunde excitarea umflată sau sucurile care îmi îmbibau coapsele.

"Vom juca un nou joc." Kai a pășit în spatele meu. "Este simplu. Dacă poți citi o pagină întreagă cu voce tare fără să te oprești sau să te bâlbâi, te las să vii."

"Ce..." Am gâfâit când a alunecat mătasea fragilă într-o parte și a trecut o pană peste clitorisul meu. *De unde naiba a făcut rost de o pană?*

Încă o perie, iar locul unde a găsit-o brusc nu mai conta.

Un geamăt mi-a urcat în gât. Am încercat să mă împing înapoi împotriva lui, dar cealaltă mână a lui mi-a susținut șoldul, obligându-mă să stau nemișcată.

"Începe să citești, Isabella." O voce de fier îi subînțelegea vocea. "Sau vom sta aici toată ziua."

Este sadic. Acesta a fost singurul gând care mi-a trecut prin minte în timp ce încercam să citesc pagina în timp ce el mă tortura cu pana. Era suficient de fermă pentru a stârni tresăriri de plăcere, dar prea flexibilă pentru a-mi induce un orgasm, indiferent cât de mult mă zbăteam și mă loveam de ea.

"Domnul Darcy, cu o mare decență, a cerut..." Pana a atins un punct deosebit de sensibil, iar propoziția mea s-a întrerupt cu un scâncet. Mici frisoane mi-au străbătut coloana vertebrală.

S-au transformat într-un țipăt șocat când palma lui Kai a aterizat pe fundul meu gol cu o palmă ascuțită. A fost o înțepătură de durere care mi-a tăiat respirația, urmată de o înflorire lentă de căldură.

"Ia-o de la capăt", a ordonat el cu severitatea unui profesor neiertător.

Am făcut-o, dar nu am reușit să scriu mai mult de două paragrafe înainte de a mă opri sau de a mă bâlbâi. Fiecare greșeală îmi aducea o nouă palmă până când ochii îmi lăcrimau și mă zvârcoleam cu o abandonare fără noimă. Durerea și plăcerea se confundau într-o singură arsură delicioasă și agonizantă.

Abia dacă mai eram atentă la text. Am ajuns în punctul în care fiecare cuvânt ieșit din gura mea alterna cu o palmă tare.

"Te rog", am plâns. "Nu pot... am nevoie..."

"Da, poți." Vocea lui Kai era la fel de neclintită ca și pedeapsa lui. Mi-a băgat două degete în păsărica mea picurătoare și expusă.

Oh, Doamne. Interiorul mi se înnoda; respirația îmi ieșea în pantaloni grei și plângăcioși. Eram *atât de aproape*. Dacă s-ar fi mișcat. Aș putea... aș putea...

"Dacă nu cumva o dai în bară intenționat." A continuat să împingă până când a ajuns până la degetele de la mâini în mine. "Asta te excită, Isabella? Să fii aplecată și pedepsită ca o școlăriță murdară?"

"Nu. Da. Nu știu", am gemut, prea amețită și excitată ca să mai gândesc cum trebuie. Lacrimile mi s-au scurs pe obraji când el s-a răsucit și și-a încolăcit degetele înăuntru. M-am clătinat din nou, dar a fost inutil. Nu am reușit să obțin suficientă fricțiune pentru a aprinde fitilul care fierbea în stomacul meu. "Trebuie să vin... lasă-mă să vin... *te rog*."

Dar oricât de mult aș fi implorat și pledat, Kai a refuzat să cedeze.

"Poți veni după ce îți termini misiunea. Ăsta e jocul." Și-a retras mâna și și-a reluat tortura rafinată și plumbuită. "Îți plac astea, nu-i așa? Acum începe de sus".

Nu știam cum, dar, în cele din urmă, mi-am adunat suficientă voință și prezență de spirit pentru a citi pagina fără să o dau în bară. Cuvintele se revărsau, din ce în ce mai repede, înainte de a ajunge la un crescendo fără suflare la ultima propoziție.

Degetele lui Kai s-au trântit din nou în mine. Degetul lui mare a apăsat pe clitorisul meu, iar cealaltă mână mi-a dat o ultimă palmă ascuțită în fund.

Orgasmul m-a sfâșiat într-o singură lacrimă brutală, amețitoare. Întregul meu

corp s-a încovoiat din cauza intensității; explozii de lumină au explodat în spatele ochilor mei, în timp ce cartea mi-a zburat din mâinile mele slabe și a lovit perna cu un zgomot slab.

Când am plutit înapoi în jos, o eternitate mai târziu, eram încă zdruncinat de frisoane de la cât de tare am venit. Ecourile țipetelor mele persistau în aer, aducându-mi o spălătură de mortificare pe obraji.

"Perfect." Vocea lui Kai s-a înmuiat. Era din nou el însuși, nu mai era stăpânul crud și exigent care mă forțase să dansez pe muchia de cuțit a orgasmului pentru Dumnezeu știe cât timp. Mâini puternice și blânde au netezit și frământat arsura. "Știam că poți s-o faci. Muncă de nota 10, dră Valencia."

"Du-te dracului", am mormăit, prea cheltuit ca să îmi infuzez cuvintele cu mult venin. "Nu voi mai putea niciodată să citesc Austen în același mod."

Kai m-a întors și mi-a apăsat un sărut zâmbitor pe buza mea. "Privește partea bună a lucrurilor. Ori de câte ori întâlnești un obstacol, să știi că nu poate fi mai greu decât să citești o pagină întreagă din *Mândrie și prejudecată cu* voce tare în timp ce cineva încearcă să te facă să ejaculezi."

Un râs și un geamăt simultan mi-au scăpat pe buze. "Ești singura persoană pe care o cunosc care poate transforma sexul într-o lecție de viață motivațională ciudată."

"Este un talent special, alături de stăpânirea fluentă a limbii latine și de abilitatea de a produce orgasme uimitoare."

"Huh. Nu știu dacă e *uimitor...*"

Am țipat când m-a luat în brațe și m-a aruncat pe canapea. "Ai nevoie de o altă lecție?", m-a amenințat, ochii lui dansând cu o lumină jucăușă care mi-a făcut inima să se topească. Lăsând la o parte sexul și glumele, versiunea mea preferată a lui Kai era cea relaxată și confortabilă. Era atât de stresat tot timpul, iar pe mine mă făcea fericită să-l văd fericit.

"Poate. Niciodată nu m-am descurcat prea bine la școală." Nu a opus rezistență când l-am tras lângă mine și i-am întins un braț și un picior peste el, ca și cum ar fi fost un ursuleț de pluș uriaș. Somnolența a lovit cu bruschețea unui fulger. Am bâiguit și m-am ghemuit mai aproape de el. "Dar hai să..." Un alt căscat. "Să ne odihnim mai întâi. Trebuie să mă reîncarc." Am mormăit ultima propoziție în pieptul lui.

Kai și cu mine ne-am așezat într-o liniște confortabilă. Ultimele câteva săptămâni fuseseră un vârtej de sex uluitor și întâlniri demne de leșinat, dar acestea nu au ținut nici pe departe de momentele de liniște dintre ele. Aș putea să stau aici, lângă el, și să-i ascult bătăile inimii la nesfârșit.

"Ce faci de Crăciun?" a întrebat Kai după un timp. Se juca distrat cu vârfurile părului meu, iar căldura s-a infiltrat în mine la intimitatea dezinvoltă a atingerii lui.

"Mă uit la filme romantice și măcelăresc rețetele tradiționale de Crăciun ale mamei mele", am spus. "Într-una din aceste zile, *voi* face buko pandan la fel de bun ca al ei. Dar tu?"

"Mă uit la filme de acțiune de doi bani și comand mâncare la domiciliu", a glumit el. A mai căzut o tăcere. Apoi, a întrebat, atât de încet încât aproape că nu l-am auzit: "De ce nu-ți petreci cu mine?".

Ochii mei s-au îndreptat spre ai lui. "Ce?"

"Petreceți Crăciunul cu mine. Vom fi amândoi în oraș și putem ajunge la un compromis cu privire la filme."

Inima mea s-a bâlbâit sub lovitura surprizei mele.

Sexul și întâlnirile erau un lucru. Petrecerea sărbătorilor împreună era altceva. Poate că familia mea a amânat sărbătoarea noastră din motive logistice, dar Crăciunul era sacru pentru noi. Cu cine îl petreceam conta.

În plus, Kai și cu mine eram deja pe o linie fină în relația noastră. Ne distram acum, dar veneam din lumi diferite. Era doar o chestiune de timp până când totul ne-ar fi explodat în față.

Mi s-a ciupit pieptul la acest gând.

Pe de altă parte... dacă ceea ce am avut era destinat să se termine, nu ar fi logic să ne bucurăm de fiecare secundă cât a durat?

Nu vă gândiți prea mult. Faceți ceea ce simțiți că este corect. Sfatul tatălui meu mi-a trecut, fără să fie solicitat, prin minte.

Vorbea despre muzică, dar același principiu se aplica și aici.

Am luat o decizie rapidă. Nu era ceea ce trebuia să facă New Isabella, dar New Isabella putea să și-o bage în fund.

Mi-am trecut buzele peste cele ale lui Kai cu un zâmbet. "Mi-ar plăcea să-mi petrec Crăciunul cu tine."

CAPITOLUL 23
Kai

KAI

Oricât de mult aș fi așteptat să petrec sărbătorile cu Isabella, mai aveam o ocazie de sărbătorit înainte de Crăciun. Ea a insistat să le adunăm pe amândouă într-una singură, dar eu nu am acceptat.

"Este ziua ta de naștere. Ar trebui sărbătorită separat." Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ei și mi-am băgat bărbia între gâtul și umărul ei. Ne-am așezat pe patul meu, cu spatele ei lipit de fața mea, trupurile noastre libere și leneșe după petrecerea de ziua ei de mai devreme în acea seară.

"Am sărbătorit deja." Isabella a căscat. Prietenii ei închiriaseră o cameră privată la un restaurant italian exclusivist, urmată de o experiență VIP la un club de noapte din apropiere. "Nu trebuie să o facem de două ori."

"Seara asta a fost ideea prietenilor tăi. Nu e același lucru." Vivian mă invitase din politețe, dar prietenii ei nu știau despre noi, ceea ce însemna că ne-am petrecut noaptea comportându-ne ca niște simple cunoștințe. Nu am putut să o sărut, să dansez cu ea sau să vorbesc cu ea așa cum îmi doream. Dar ea fusese fericită, ceea ce era ceea ce conta. "Spune ce-ți dorești", am spus, frecându-i leneș degetul mare pe piele. Era atât de caldă și de moale încât aș fi putut să o țin aici, așa, pentru totdeauna. "Orice îți dorești."

Isabella și-a răsucit capul ca să se uite la mine. "Serios? Ceva?"

"Paris la micul dejun și Barcelona la cină? Mi-aș putea pregăti avionul într-o oră."

Râsul ei mi-a periat pieptul. "Kai, mâine *nu* mergem în Europa." "Știu. Am pleca diseară."

S-a tras înapoi pentru a mă privi în întregime. "Oprește-te. De asemenea, nu zburăm la Paris în seara asta." Gura mea s-a strâmbat la neîncrederea pictată pe fața ei. "De ce nu? E weekend." Era egoist, dar voiam să acaparez toate zâmbetele și râsetele ei pentru mine. Cum asta nu era posibil, mă mulțumeam să o fac să zâmbească cel mai mult. Prietenii ei au avut rândul lor; acum, era rândul meu. "Ajungeam la timp pentru micul dejun cu croissante și o plimbare în Montmartre. Puteam să ne uităm la oameni, să răsfoim cărțile de la Shakespeare și Companie, mergeți la cumpărături de epocă în Marais..."

Am învârtit un portret seducător al Parisului, anticiparea mea fiind deja în creștere la gândul unei escapade de weekend. Fără priviri indiscrete, fără reguli de neîncălcat. Doar noi, bucurându-ne împreună de oraș.

Expresia Isabelei a oscilat o fracțiune de secundă înainte de a se cimenta cu refuzul. "Tentant, dar vreau altceva. Ceva mai normal."

"Cum ar fi un spectacol privat la Lincoln Center?" Era chiar mai ușor decât să zbori în Europa.

"*Nu*." Ochii Isabelei au strălucit de răutate și atunci am știut, fără nicio îndoială, că făcusem o greșeală îngrozitoare. "Vreau să merg la Coney Island."

ISABELLA

Situată în extremitatea sudică a Brooklyn-ului, între SeaGate și Brighton Beach, Coney Island era cunoscută pentru parcul de distracții, plajele și faleza sa. În timpul verii, era plin de oameni, dar iarna, atracțiile se închideau, iar zona se transforma într-un oraș fantomă.

Acest lucru îl făcea să fie locul perfect pentru o întâlnire, să zicem, pentru un cuplu care încerca să rămână sub radar.

"Ce părere ai?" Am ciripit. "Nu-i așa că e distractiv?"

"*Distracție* nu este primul cuvânt care mi-a venit în minte", a spus Kai sec. Era îmbrăcat ca o persoană normală astăzi, cu un pulover și blugi. Da, puloverul era din cașmir și da, blugii costau probabil mai mult decât chiria lunară a unei persoane obișnuite, dar cel puțin renunțase la costum și cravată.

Pe cât de sexy arăta în ținută de afaceri, pe atât de bine arăta și mai bine în ținută casual. "Oh, haide", am spus eu. "Plaja e nașpa în timpul iernii, dar hot-dog-urile au fost
bun, nu?"

"Puteam să luăm hot-dog în oraș, iubire." "Nu e
același lucru. Hot dog-urile din Coney Island au
lovit diferit."
răspunse Kai cu o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

Mergeam pe faleză, cu parcul de distracții de o parte și Oceanul Atlantic de cealaltă parte. Nu era chiar atât de frig astăzi, în comparație cu săptămânile precedente, dar nu am protestat când mi-a înfășurat un braț în jurul umerilor și m-a tras mai aproape.

Căldura îmi radia prin corp. Mi-am mușcat buza, încercând și nereușind să constrâng un zâmbet ieftin.

Parisul suna ca un vis, dar asta era ceea ce îmi doream. O întâlnire drăguță, normală, în care să fim un cuplu drăguț și normal. Oricât de mult îmi plăcea o aventură bună, credeam că normalitatea era foarte subestimată.

"Îți mulțumesc că ai venit aici cu mine", am spus. "Știu că nu este Europa, dar m-am gândit că o ieșire mai informală ar fi plăcută. Au fost câteva săptămâni agitate."

Fața lui Kai s-a înmuiat. "Când am spus *ceva, am* vorbit serios. Asta include vizitarea Coney Island." Gura i s-a strâmbat cu o mică grimasă.

Un râs mi-a izbucnit printre buze. "Nu fi snob. Vorbești de parcă te-aș pune să înoți în Atlantic în plină iarnă."

"În primul rând, sunt un înotător excelent, chiar și la temperaturi extreme. Doi, nu sunt un snob. Pur și simplu am gusturi exigente."

"Dacă prin exigent înțelegi *plictisitor*, atunci ai dreptate."

Glumele noastre jucăușe au continuat la Acvariul din New York, unde m-am

distrat puțin prea mult cu "bazinele interactive". După multe rugăminți și lingușeli, l-am convins pe Kai să își bage mâinile în apă și să atingă viețuitoarele marine.

"Ți-e frică de pești?" Am întrebat, reprimându-mi un alt râs la expresia lui precaută.

"Nu, nu mi-e *frică* de pește, dar textura lor..." S-a oprit când mi-a văzut zâmbetul larg. "Ești o amenințare."

"Poate, dar eu sunt și sărbătorita, așa că ce spun eu se aplică. Acum, ce părere ai despre caracatițe?"

În următoarele patru ore, am târât-o pe Kai prin Coney Island. După acvariu, am mers la patinaj pe gheață și am băut câteva halbe de bere la o fabrică de bere locală.

Nu era genul de tip Brooklyn sau bere, dar în afară de incidentul cu peștele, nu s-a plâns nici măcar o dată. Până când ne-am încheiat ziua cu felii jumbo de la o pizzerie bine cunoscută, aproape că părea că se simte bine.

"Recunoaște", am spus în jurul unei guri pline de brânză și pepperoni. "*Chiar* te-ai distrat." "Din cauza ta." Kai a smuls un pepperoni de pe felia lui și l-a pus pe a mea. El a urât toppingul, iar mie mi-a plăcut, ceea ce înseamnă că eram parteneri de pizza în rai. "Nu din cauza acestui loc."

Fluturii mi-au năvălit în stomac. Cum reușea să spună de fiecare dată lucrul perfect fără să se străduiască?

Acesta a fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit cel mai mult la el. Era atent și grijuliu pentru că așa *era* el. Nu avea niciun motiv ascuns.

"Deci, cum se clasează această zi de naștere în comparație cu celelalte?", a întrebat el după ce ne-am terminat mâncarea și am început să mergem din nou. Soarele atârna jos la orizont și am vrut să plecăm înainte de apus.

"Destul de al naibii de mare. De fapt..." M-am oprit pe faleză și m-am întors pentru a-mi încolăci brațele în jurul gâtului lui. M-am ridicat pe vârfuri și i-am dat un sărut moale. "A fost perfect. Mulțumesc."

"Cu plăcere." Gura lui a atins-o pe a mea. "La mulți ani, iubire."

Îmi dăruise mai devreme un frumos colier de aur și ametist, dar cel mai frumos cadou al său a fost să mă însoțească și să petreacă timp cu mine aici.

O căldură de nezdruncinat s-a instalat în oasele mele. Nu conta că era iarnă sau că aveam fața învinețită de vânt. Aș fi plutit pe un nor de fericire însorită dacă Kai nu m-ar fi ținut de mână.

"Prima parte a dorinței mele de ziua mea s-a împlinit", am spus când ne-am reluat plimbarea. "Să vedem cum rămâne cu a doua parte". Din păcate, nu era ceva ce banii puteau cumpăra.

Kai mi-a aruncat o privire întrebătoare. "Care este a doua parte?"

"Să fac buko pandan la fel de bun ca mama mea pentru Crăciun. Încerc de ani de zile." Mi-am imaginat cum mă plimbam prin bucătărie cu un șorț adorabil și expresia uimită a lui Kai când a mâncat capodopera mea de desert. "Se va întâmpla. Așteaptă."

CAPITOLUL 24
Kai

De fapt, Isabella nu făcea buko pandan la fel de bine ca mama ei.

Nu am gustat niciodată rețeta renumită a matriarhului din Valencia, dar o mușcătură din desertul rece mi-a spus tot ce trebuia să știu.

"Nu înțeleg." Isabella a privit cu consternare delicatețea. "Puteam să jur că am nimerit raportul dintre ingrediente de data asta! Cum face mama mea?"

S-a prăbușit pe scaunul din bucătărie într-o pufnire de lână cu imprimeu de ren și disperare. Arăta atât de adorabilă încât nu mi-am putut reprima un zâmbet, în ciuda delicateței situației. "Mă tem că există anumite superputeri pe care numai mamele le au." Am adăugat o grămadă de bezele în plus la o cană aburindă de ciocolată caldă și am împins-o spre ea.

"Gătitul rețetelor tradiționale este una dintre ele."

Isabella a luat o înghițitură morocănoasă din băutura încărcată de zahăr. "E chiar atât de rău?"

Da. Eram destul de sigură că acest fel de mâncare dulce nu trebuia să fie atât de... sărat. Dar, în timp ce operam după principiul general al onestității, caii sălbatici nu puteau scoate acest adevăr din mine.

"Este perfect comestibilă." Am amestecat laptele în ceaiul meu și m-am rugat să nu-mi ceară să detaliez sau, Doamne ferește, să mai iau o înghițitură. "Totuși, este Crăciunul. Ar trebui să ne bucurăm de această zi în loc să... gătim. De ce să nu comand mâncare în schimb?".

Ea a consimțit cu un oftat. "Probabil că este o idee bună."

Mi-am ascuns ușurarea și am plasat comanda pe telefon.

Trebuia să ne ocupăm aseară de rețetele de Crăciun ale mamei ei, dar am fost... distrași după ce a apărut la ușa mea purtând o rochie roșie. Desigur, rochia era modestă după standardele Isabelei, dar nu a contat. Putea să poarte un sac de cartofi și priveliștea tot m-ar fi lovit în stomac.

A fost destul de îngrijorător. Aveam o jumătate de gând să finanțez o cercetare asupra impactului ei derutant asupra mea în timpul următoarei runde de donații științifice.

Am migrat din bucătărie în sufragerie, pe care menajera mea o împodobise cu un brad de Crăciun masiv și flocat după Ziua Recunoștinței. Sculpturi de reni din marmură albă, coroane elegante de aur și un rând de ciorapi de catifea înzăpezită au contribuit la atmosfera festivă.

"Este atât de frumos." Isabella și-a trecut mâinile peste ciorapi. "Dacă aș fi în

locul tău, nu i-aș da jos niciodată."

În stomacul meu s-a aprins o scânteie de căldură.

Am cerut același decor în fiecare an. Să-l schimb anual era o pierdere de timp și de eficiență și nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Dar văzându-le prin ochii ei m-a făcut să apreciez detaliile un pic mai mult.

"Aș putea să le țin sus", am spus. "Dar atunci nu ar mai exista decor de toamnă, decor de Halloween, decor de Anul Nou Lunar..."

"Bine spus." Și-a lăsat mâna cu un alt suspin. "Urăsc modul în care continui să le faci."

Mâncarea noastră a sosit cu o viteză surprinzătoare și, după o dezbatere despre Netflix versus jocurile de masă, ne-am stabilit în runde din ce în ce mai competitive de Scrabble, cu clătite cu scorțișoară, gogoși cu șampanie, ouă Benedict și cartofi dulci.

"Vizcacha? Glumești?" Isabella și-a lovit palma de tablă când am câștigat a treia rundă la rând. "Cum îți *vin în* minte cuvintele astea?"

"Ați venit cu *quetzalii* în ultima rundă", am subliniat.

"În primul rând, am vizitat Guatemala în facultate și, în al doilea rând, tot am pierdut." Și-a îngustat ochii. "Trișezi?"

"Nu am nevoie să trișez", i-am spus, jignită. "Trișatul este pentru cei leneși și necinstiți din punct de vedere intelectual."

Isabella a fost aproape să mă învingă de câteva ori, dar am terminat cu un scor final de cinci la zero. Aproape că am lăsat-o să câștige la final, dar nu ar fi acceptat cu plăcere o înfrângere din milă din partea mea. În plus, gândul de a renunța de bunăvoie la o victorie mi s-a coagulat ca o bilă în stomac.

În afară de izbucnirea ei de vizcacha, ea a luat rezultatul cu calm.

"Am ceva pentru tine", a spus ea după ce am terminat de mâncat și am pus deoparte tabla de Scrabble. "Știu că nu am spus nimic despre cadouri, dar am văzut asta și nu am putut rezista."

A băgat mâna în geanta ei și mi-a întins un pachet învelit în hârtie maro. Pe el scria *Pentru Kai. Crăciun Fericit!!!* cu semnătura ei cursivă și buclucașă. Inimile roșii erau la punctul pe *i* și se potriveau cu fundița roșie.

Un junghi mi-a străpuns stomacul la vederea inimilor desenate de mână.

Am despachetat cadoul cu metodă, având mare grijă să nu rup hârtia sau arcul. Învelișul a căzut, dezvăluind o carte diferită de toate cele pe care le întâlnisem până atunci.

M-am uitat fix la copertă, prea nedumerit pentru a formula un răspuns coerent. "Este aceasta..."

"Un exemplar semnat de *A Raptor Ripped My Bodice*, cel mai recent roman erotic despre dinozauri scris de Wilma Pebbles", a confirmat Isabella. "Este o marfă foarte căutată, deoarece Wilma vinde doar un număr mic de cărți cu autograf în fiecare an. Am avut literalmente trei ecrane în același timp, ca să pot lua una înainte să se epuizeze. Felicitări!" Gropițele ei s-au adâncit. "Colecția ta literară este acum completă. De asemenea, ai ceva nou de tradus atunci când consiliul te enervează. Pun pariu că va fi mai relaxant decât să-l traduci pe Hemingway."

Dacă inimile au spart zidul exterior al apărării mele, prezentul - și explicația ei - l-a distrus iremediabil.

Primisem nenumărate cadouri în viața mea. Un Audi personalizat pentru a șaisprezecea mea aniversare; un ceas Vacheron Constantin în ediție limitată când am fost acceptat la Oxford; un penthouse în vârful Peak din Hong Kong când am

absolvit Cambridge cu masteratul meu. Niciuna dintre ele nu m-a atins la fel de mult ca o carte de mână șubredă cu erotismul velociraptorilor.

"Mulțumesc", am spus, încercând să înțeleg senzația ciudată de strângere în piept. Speram sincer că nu eram în primele clipe ale unui atac de cord. Asta ar fi stricat Crăciunul pentru totdeauna pentru toate părțile implicate.

"Stai, asta nu e tot." Isabella a scos un plic de manila din geantă.

"Are raptorul un frate care se bucură și el de o bună rupere de corset?" Am tachinat. "Ha ha ha. De fapt, *are*, dar tu nu ești pregătită pentru a vedea *ce fel* de chestii se întâmplă cu el.

carte. Nu. Acesta este manuscrisul meu de până acum." Isabella mi-a înmânat plicul cu o expresie vizibil nervoasă. "Nu sunt sigură dacă se pune la socoteală ca fiind un cadou, deoarece nu pot garanta că este bun, dar ai vrut să-l citești, așa că iată-l aici. Promite-mi doar că nu o vei citi decât *după ce* voi pleca."

Uitați ce am spus despre carte. Faptul că Isabella mi-a încredințat lucrarea ei în curs a fost...

La naiba. Am înghițit, trecând peste presiunea care se strecura în gât.

"Promit." Am ascuns plicul sub Wilma Pebbles și am luat o cutie de sub copac. Majoritatea cadourilor erau pentru spectacol; doar două erau excepții. "În acest sens, am și o surpriză pentru tine. Se pare că am fost pe aceeași lungime de undă în privința cadourilor."

Fața Isabelei s-a luminat. "*Îmi plac* surprizele." A luat cutia și a scuturat-o ușor. A urmat un zgomot de zornăit. "Ce este asta? Machiaj? Pantofi? Un laptop nou?"

Am râs. "Deschide-o și află".

Isabella nu a avut grija mea de a păstra hârtia de împachetat. A rupt fără ezitare folia metalică, dezvăluind o simplă cutie neagră.

Un val de anxietate nefamiliară m-a străbătut când a scos capacul și a rămas complet nemișcată.

"Oh, Doamne", a răsuflat ea. "Kai..."

În cutie, așezată într-un pat de hârtie absorbantă, se afla o mașină de scris de epocă din anii 1960. Producătorul își încetase activitatea cu zeci de ani în urmă, iar mai puțin de o duzină de produse ale sale mai circulau în sălile de licitație și în magazinele de antichități. Plătisem o răscumpărare de rege pentru a o recondiționa și a-i reda funcționalitatea înainte de Crăciun, dar a meritat.

"Ai spus că tot ștergi ceea ce scrii, așa că m-am gândit că asta te-ar ajuta." Am bătut pe marginea cutiei. "Nu există opțiune de ștergere pe o mașină de scris."

"Este superb." Isabella și-a trecut degetele peste clape, cu ochii suspect de strălucitori. "Dar nu o pot accepta. Este prea mult. Ți-am cumpărat *cărți erotice cu dinozauri*, pentru numele lui Dumnezeu. Acesta nu este în niciun caz un schimb egal."

"Nu este un schimb. Este un cadou." "Dar..."

"Este nepoliticos să refuzi cadoul unei gazde în propria casă", am spus eu. "Pot să vă arăt exact pagina de referință din manualul meu de etichetă, dacă nu mă credeți".

"Chiar ai... știi ceva? Nu vreau să știu." Ea a dat din cap. "Eu te cred." S-a aplecat spre mine și m-a sărutat, cu fața moale de emoție. "Mulțumesc."

"Cu plăcere." I-am cuprins fața cu o mână și am adâncit sărutul, încercând să ignor gândurile nepotrivite care mi se strecurau prin creier. Cum ar fi cât de firesc

era să mă trezesc lângă ea sau cum că asta era cea mai liniștită stare de pace pe care o simțisem în ultimele luni. Sau cum ar fi că aș putea petrece fiecare Crăciun cu ea, doar noi doi, și să fiu fericit.

Erau gânduri pe care nu aveam de ce să le amintesc. Nu când nu puteam promite mai mult decât ceea ce aveam pe moment.

Mi s-a răsucit stomacul. Am dat la o parte bula de neliniște și m-am aplecat pe spate. "Înainte să uit, mai e ceva." Am dat din cap spre cutie. "Verifică părțile laterale."

După câteva zbârnâieli, Isabella a recuperat o cutie mai mică și mai subțire. Avea aproximativ dimensiunea unui Kindle, dar era de două ori mai groasă din cauza tastaturii atașate.

"Este o mașină de scris digitală", am explicat. "E mult mai ușor să călătorești cu ea."

"De ce nu sunt surprinsă că te-ai gândit la toate?", a tachinat ea. Mi-a strâns mâna, fața i s-a înmuiat. "Îți mulțumesc din nou. Acestea sunt cele mai frumoase cadouri pe care le-am primit vreodată, cu excepția poate a tabloului lui Monty."

"De înțeles. Este greu de bătut un portret în ulei al unui aristocrat serpentinist din secolul al XIX-lea."

"Exact."

Privirile noastre s-au prins și au zăbovit. O mie de cuvinte nespuse s-au înghesuit în spațiul mic dintre noi înainte de a ne întoarce privirea în același timp.

Făcusem sex de mai multe ori în ultimele douăzeci și patru de ore, însă momentele mici erau cele care ne păreau cele mai dureros de intime.

O inimă desenată de
mână.
Un simplu
mulțumesc.

Un sentiment intangibil, omniprezent, că aici era locul unde trebuia să fim.

"Hai să ne uităm la un film", a spus Isabella, rupând tensiunea. "Nu este cu adevărat Crăciun fără un maraton de filme de vacanță".

"Tu alegi." I-am lăsat un sărut moale pe frunte și m-am ridicat, încercând să ușurez presiunea care revenea în plămâni. "Voi face popcorn. Dar *fără* filme cu drepturi de autor." După ce, în ultimii ani, știrile neobosite despre povestea de dragoste de basm a reginei Bridget și a prințului Rhys de Eldorra, eram cu totul înregimentată.

"Dar sunt aproape toți!" a protestat Isabella. "Nu mă privi așa... ugh, bine. Sper că nu ai nimic împotriva brutarilor, altfel *chiar* nu avem noroc." Un zâmbet mi-a tras de buze când am intrat în bucătărie și am pornit aparatul de făcut popcorn. Îmi era mai ușor să respir când nu eram în preajma ei. Ar fi trebuit să fie o ușurare, dar valul de oxigen era aproape deconcertant.

Tocmai turnasem popcornul într-un bol când mi-a sunat telefonul.

Număr necunoscut.

L-aș fi ignorat ca fiind un agent de telemarketing, dar plătisem o sumă exorbitantă pentru a bloca în mod eficient apelurile la rece și nimeni nu avea numărul meu personal de mobil, cu excepția câtorva prieteni, rude și asociați de afaceri.

"Alo?"

"Crăciun fericit, Young."

Coloana mea vertebrală s-a înțepenit de surpriză la auzul vorbirii netede și distincte a lui Christian Harper. Nu m-am deranjat să întreb cum a intrat în posesia numărului meu. Avea un talent deosebit pentru a afla informații private, motiv pentru care Dante îi folosea atât de mult serviciile.

"Crăciun fericit", i-am spus, cu răceală și politețe. "Cărui fapt îi datorez această plăcere?"

"Am vrut doar să văd dacă ai apucat să deschizi cadoul meu. Cred că un mesager l-a livrat ieri."

Gândul mi-a zburat la mesagerul slăbănog, cu părul negru, și la cutiuța pe care mi-o înmânase. Am vrut să o deschid ieri, dar Isabella sosise imediat după aceea.

Nu mă gândisem prea mult la asta de când cadouri similare se revărsau în fiecare an, dar acum, un firicel de neliniște îmi aluneca pe șira spinării.

"Ce este?"

"Deschide-o și află", a spus el într-o oglindă stranie a ceea ce îi spusesem mai devreme Isabelei.

Am rămas tăcut. Ziua în care am deschis un pachet nesolicitat de la Christian Harper a fost ziua în care am mers prin Times Square dezbrăcată de bună voie.

Christian a suspinat, reușind să infuzeze sunetul cu părți egale de plictiseală și amuzament. "Este un cadou de la un prieten comun. Un mic cip cu tot ce ai nevoie pentru a-ți asigura poziția de unul dintre cei mai tineri directori executivi din Fortune 500 la sfârșitul lunii ianuarie. Cu plăcere."

Implicația a lovit ca o ladă de cărămizi.

"Șantaj", am spus categoric.

Aveam de gând să-l *omor pe* Dante. El era singurul prieten comun care ar fi făcut așa ceva. Avea intenții bune, dar metodele lui erau cel puțin îndoielnice.

"Asigurare", a corectat Christian. "Dante a spus că ai fi prea pur din punct de vedere moral ca să o folosești, dar nu strică niciodată să ai o pârghie în buzunarul din spate. Nu-mi pasă în niciun caz, dar să nu spui că nu ți-am dat niciodată nimic. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă întorc la prietena mea. Sărbători fericite!"

A închis înainte ca eu să pot răspunde.

"E totul în regulă?" m-a întrebat Isabella când m-am întors în sufragerie cu gustările noastre. "A durat mult timp."

"Da." M-am așezat lângă ea și am alungat apelul lui Christian în spatele minții mele. Nu conta că trimisese echivalentul unei bombe nucleare informaționale; nu aveam de gând să o folosesc niciodată. "Totul este în regulă."

CAPITOLUL 25
Isabella

"Dacă scrii mai repede, o să-ți luxați încheietura mâinii", a spus Sloane fără să-și ridice privirea de la calculator. "Încetinește."

"Nu pot să încetinesc. Am mai puțin de o lună la dispoziție pentru a termina această carte și am doar" - mi-am verificat numărul de cuvinte - "patruzeci și două de mii șase sute patru de cuvinte, dintre care câteva sute de cuvinte de rezervă."

Era în săptămâna de după Anul Nou. Oamenii se întorseseră de sărbători, iar cafeneaua din Upper West Side în care Sloane și cu mine ne instalasem tabăra zumzăia de activitate. Avea o întâlnire cu un client în apropiere peste o oră, iar eu aveam nevoie de un loc zgomotos unde să mă pot concentra.

În mod normal, foloseam biroul lui Vivian ca spațiu de scris, în timp ce ea se ocupa de munca administrativă, dar a fost o zi liberă pentru ea. Așa că iată-mă aici, cu fundul înfipt pe un scaun de lemn, cu inima în mișcare și cu mâinile agitate de la patru cești de espresso, în timp ce încercam să-mi pun manuscrisul în formă.

Sărbătorile fuseseră un vis. Am mâncat, am dormit și am plutit prin oraș cu Kai alături de mine și fără nicio grijă pe lume. Dar acum că se terminaseră, iar Manhattanul își reluase energia frenetică și zgomotoasă, imposibilitatea misiunii mele se ivea în fața mea ca un munte Everest.

Patruzeci de mii de cuvinte în trei săptămâni. *Doamne*, de ce nu am fost mai disciplinat în ceea ce privește scrisul meu înainte?

Pentru că ai fost distrasă.

Pentru că întotdeauna fugi de lucrurile dificile.

Pentru că este ușor să tot amâni lucrurile dificile pentru mâine, până când nu mai există nicio zi de mâine.

Panica și dezgustul de sine mi-au format un nod strâns în gât.

În fața mea, Sloane bătea la telefon, cu fața ei o mască de eficiență rece. Aveam aproximativ aceeași vârstă, iar ea deținea propria afacere de mare succes. La fel și Vivian. Cum se face că ele aveau totul sub control și eu nu? Care era secretul lor?

Aveam un salariu stabil și un stil de viață decent, dar eu doar supraviețuiam, în timp ce ei prosperau. Nu le reproșam prietenilor mei succesul lor; cu toate acestea, greutatea eșecurilor mele era mult prea mare pe pieptul meu. *De ce nu mă pot prezenta pentru mine acolo unde contează cu adevărat?*

"Cum stau lucrurile cu Xavier?" Am întrebat. Aveam nevoie de o distragere a atenției, altfel aș fi intrat într-o spirală de productivitate. Nimic nu-mi bloca creativitatea mai mult decât îndoiala de sine târâtoare. "Este încă în viață, sau l-ai

ucis și i-ai ascuns cadavrul în portbagajul mașinii tale?".

"În viață deocamdată, dar întreabă-mă din nou peste douăzeci și patru de ore", a mormăit Sloane. "Sunt la o glumă ireverențioasă distanță de a-l face bucăți cu un cuțit de măcelar. Va fi o relație publică proastă pentru mine, dar pot să o întorc. E insuportabil."

Blonda de lângă noi, îmbrăcată în Lululemon, a ridicat privirea și s-a îndreptat încet spre cealaltă parte a mesei lungi, comune.

"De ce l-ai luat ca și client dacă îl urăști atât de mult?" Sloane se plânsese de el încă din ziua în care îl luase de la aeroport. Credeam că vor fi învățat să se înțeleagă până acum, dar iritarea ei părea să se extindă pe zi ce trecea.

"Favoarea tatălui său." Tonul ei scurt a dezinvitat continuarea cercetărilor. "Nu vă faceți griji. Mă pot ocupa de Xavier Castillo. Zâmbetul lui prostesc, gropițele lui și darurile lui de glume *nu* mă *vor* "- a lovit în tastatură - "împiedica să mă abat de la îndatoririle mele."

Sprâncenele mele au crescut vertiginos. Niciodată, în toți anii în care o cunoscusem, nu o văzusem pe Sloane atât de încinsă.

"Bineînțeles că nu." Am făcut o pauză. "Care sunt îndatoririle dumneavoastră?"

"*Fiind un profesionist...*" A tras adânc aer în piept, a reținut și a eliberat înainte de a-și netezi o mână peste cocul ei perfect. Vocea ei s-a mai domolit. "Reparând, cultivând și menținându-și reputația de membru *valoros* al societății, nu de playboy cheltuitor cu zero obiective sau ambiții."

"Ei bine, dacă cineva poate să o facă, acela ești tu", am spus veselă, trecând cu înțelepciune peste realitatea că Xavier era, de fapt, un playboy cheltuitor fără aspirații vizibile. "Am încredere în tine."

"Mulțumesc."

Sloane și cu mine am căzut din nou în tăcere.

Nu eram sigur că cuvintele mele erau bune, dar am continuat să scriu.

Kai nu spusese nimic despre capitolele pe care i le dădusem de Crăciun, ceea ce nu mă ajuta la anxietatea mea. Oare le citise deja? Dacă da, de ce nu menționase asta? Erau *chiar atât de* proaste? Dacă nu, de ce nu? Poate că de fapt nu era interesat să le citească. Poate că l-am pus într-o situație delicată punându-i în față un manuscris pe jumătate terminat și needitat. Ar trebui să-l întreb despre asta, sau asta ar face lucrurile și mai ciudate?

"Isa." Era o notă ciudată în vocea lui Sloane.

"Hmm?"

Ar fi trebuit să mă opresc cu erotismul cu dinozauri. Ce-a fost în capul meu? "Te-ai uitat la știri?"

"Nu, de ce? Asher Donovan a mai lovit o mașină?" Am întrebat distrat.

Nu am primit niciun răspuns.

Mi-am ridicat privirea. O senzație de răceală mi s-a strecurat pe șira spinării la expresia neutră a lui Sloane. Ea purta acea privire doar atunci când ceva era foarte, foarte greșit.

Și-a întors în tăcere laptopul pentru ca eu să-i pot vedea ecranul.

Textul roșu și negru distinctiv al *National Star a apărut pe* site-ul său. Titlurile lipsite de conținut și fotografiile de celebrități deloc măgulitoare dominau pagina, ceea ce nu era neobișnuit. Tabloidul de doi bani era faimos pentru...

Așteptați.

Ochiul meu s-a oprit asupra unei rochii cunoscute. Mâneci lungi, cașmir verde-smarald, un tiv care îmi atingea partea de sus a coapselor. Un furt de cincisprezece dolari din adâncurile subsolului magazinului Looking Glass.

O purtasem la o întâlnire cu Kai cu două săptămâni în urmă.

Stomacul meu a ajuns la fund.

Nu erau fotografii cu celebrități. Erau fotografii cu *noi.* Kai și cu mine în Coney Island. Noi plimbându-ne prin Grădina Botanică din New York, cu capetele aplecate în râs. El hrănindu-mă cu o tartă cu cremă la un restaurant dim sum din Queens. Eu ieșind din blocul lui de apartamente, cu un aspect foarte ciufulit și ușor vinovat.

Zeci de fotografii care surprind unele dintre cele mai intime momente ale noastre. Ne-am gândit că nimeni dintre cunoscuții noștri nu va fi în locuri atât de îndepărtate, dar, evident, ne-am înșelat.

Pielea mi s-a înroșit de cald și de rece. Brioșa pe care o mâncasem la micul dejun amenința să mi se urce pe gât și să strice MacBook-ul imaculat al lui Sloane.

Sunt atât de moartă.

Odată ce clubul a văzut acest lucru, s-a terminat. Mi-aș fi pierdut slujba și probabil că aș fi fost trecut pe lista neagră pentru a nu mai lucra în niciun bar pe o rază de 80 de kilometri. Chiar mai rău, dacă reporterii ar fi făcut *ceva* săpături, ar fi aflat...

"Respiră." Vocea clară a lui Sloane a trecut prin ceața mea de panică. Și-a închis laptopul și mi-a împins un pahar cu apă în mână. "Bea asta. Numără până la zece. O să fie bine."

"Dar..."

"Fă-o."

În ceea ce privește confortul și căldura, nu era cea mai bună. Cu toate acestea, era excelentă la gestionarea crizelor. Până când am dat pe gât apa, ea deja scrisese un plan în zece puncte pentru a dezamorsa bomba.

Primul pas: discreditarea sursei.

"Este *Steaua Națională*, ceea ce ajută", a spus ea. "Nimeni nu ia în serios această cârpă.
Totuși, va fi bine să..."

"Nu ești supărat?" L-am întrerupt. Lichidul mi se prelingea în stomac, făcându-mi greață. "Pentru că am ținut secretă chestia cu Kai față de tine și Viv?"

Sloane și-a dat ochii peste cap. "Isa, te rog. Oricine cu un creier funcțional poate vedea că voi doi vă iubiți. Sunt doar surprinsă că ți-a luat atât de mult timp să faci ceva în privința asta. În plus, înțeleg de ce nu ne-ai spus. Este o situație delicată, având în vedere slujba ta. Asta mă duce la al doilea punct. Valhalla va..."

A fost întreruptă din nou, de data aceasta de bâzâitul telefonului meu.

Parker. Vorbind de diavol.

Stomacul meu s-a prăbușit și mai mult. "Ține-ți gândul ăsta." Am aspirat o gură de aer și m-am întărit. "Alo?"

Deci. Mort.

"Isabella." Vocea supervizorului meu a clinchetat pe linie ca niște cuburi de gheață zimțată. Nu era nici urmă de căldura ei obișnuită. "Te rog să te prezinți la Valhalla cât mai curând posibil. Trebuie să vorbim."

Jumătate de oră mai târziu, am intrat în biroul executiv al Clubului Valhalla cu o grămadă de blocuri de beton în stomac.

Rezervat pentru șeful în exercițiu al comitetului de conducere, care se schimba la

fiecare trei ani între membrii în funcție, biroul cu panouri de mahon semăna cu o combinație între o bibliotecă georgiană și o catedrală. Un birou masiv și întunecat domina capătul îndepărtat al încăperii.

Vuk Markovic stătea în spatele ei, cu postura rigidă a unui general nemulțumit care își supraveghează trupele. El trebuie să fie actualul șef al comitetului. Nu i-am acordat atenție

politica clubului, așa că nici măcar nu știam cine erau membrii comitetului în afară de Kai și Dante - amândoi, pe care i-am observat cu o tresărire, erau așezați vizavi de Vuk. Ei ocupau scaunele din dreapta; Parker stătea în stânga, cu fața crispată.

Toate perechile de ochi s-au întors spre mine când am intrat.

Conștiința de sine mi-a înțepenit pielea. Am evitat privirea lui Kai în timp ce mă îndreptam spre el, temându-mă că orice contact vizual ar fi dezlănțuit presiunea care mi se crease în piept.

"Isabella." Parker a dat din cap spre scaunul de lângă ea. "Ia loc." Era persoana cu cel mai mic rang din încăpere, dar a dat startul ședinței trecând direct la subiect. "Știi de ce te afli aici?".

Mi-am băgat mâinile sub coapse și am înghițit un nod de spaimă. Nu avea rost să fac pe prostul. "Din cauza fotografiilor din *National Star.*"

Parker s-a uitat la Vuk. Ochii aceia palizi și stranii mă priveau cu o concentrare enervantă, dar nu a spus niciun cuvânt.

"Clubul are o regulă strictă de non-fraternizare între membri și angajați", a spus Parker când acesta nu a vorbit. "Este clar stipulată în contractul de muncă, pe care l-ați semnat la angajare. Orice încălcare a acestei reguli..."

"Nu fraternizam." Vocea egală a lui Kai i-a tăiat restul propoziției. "Isabella și cu mine avem prieteni comuni. Ne vedem des în afara clubului. Dante poate confirma asta."

Capul meu a tresărit, fără să fie forțat, în direcția lui. Își menținea atenția asupra lui Parker, dar practic puteam să *simt cum* mă învăluie firele de confort.

Un nod dezordonat de emoții mi s-a încurcat în gât.

"Este adevărat." Dante părea plictisit. "Kai și cu mine suntem prieteni. Isabella și soția mea sunt cei mai buni prieteni. Fă tu calculele."

Nu știam sigur de ce se afla aici. Kai, aș putea înțelege, din moment ce era implicat și el. Poate că Dante a fost un martor de caracter? Din punct de vedere tehnic, nu eram judecați, deși mă simțeam ca și cum am fi fost.

Oricum ar fi fost, eram recunoscătoare pentru sprijinul lui, chiar dacă vina îmi pătrundea în stomac. Kai și cu mine încălcasem cu bună știință regulile, iar acum și alți oameni erau târâți în asta.

Parker a făcut o pauză, încercând în mod clar să se gândească cum să răspundă fără să fie luată drept o idioată - fotografiile dezvăluiau mult mai multă intimitate decât cea dintre cunoștințele ocazionale - sau să-și enerveze angajatorii.

"Cu tot respectul, domnule Young, dumneavoastră și Isabella erați singuri în acele fotografii", a spus ea cu atenție. "Ați fost văzuți ținându-vă de mână..."

"Pur și simplu o călăuzeam pe un teren accidentat", a spus Kai, cu un ton atât de fin și încrezător încât aproape că ascundea absurditatea scuzei sale. "Ne-am întâlnit de mai multe ori în timpul sărbătorilor pentru a planifica o petrecere surpriză pentru ziua de naștere a lui Vivian."

"Plănuiai o petrecere surpriză pentru *Vivian Russo* în Coney Island?" a întrebat Parker cu îndoială.

O pauză scurtă, dar pregnantă, a saturat încăperea. "Îi plac roțile mari", a spus Dante.

O altă pauză mai lungă.

Parker s-a uitat din nou la Vuk, într-o evidentă rugăminte de ajutor. Acesta nu a răspuns. Acum, când mă gândeam la asta, nu-l auzisem niciodată pe om să scoată

un singur cuvânt.

Nu mi-a scăpat faptul că eu eram cea care era pe scaunul fierbinte, deși *atât* eu cât și Kai eram în neregulă. Dar el era un VIP bogat și puternic, iar eu nu eram. Diferența de tratament era de așteptat, chiar dacă nu neapărat corectă.

"Fotografiile nu sunt o dovadă că am încălcat regula de non-fraternizare", a spus Kai. "Este vorba de *National Star*, nu de *New York Times*. Ultimul lor număr susținea că guvernul recoltează ouă de extratereștri în Nebraska. Nu au nicio credibilitate".

Gura lui Parker s-a subțiat.

Vinovăția mea s-a îngroșat în noroi. Îmi plăcea șeful meu. Întotdeauna a fost bună cu mine și mi-a păstrat secretul în tot acest timp. Nu-mi plăcea să o pun într-o situație atât de dificilă. "Înțeleg, domnule", a spus ea. "Dar pur și simplu nu putem lăsa problema să rămână nerezolvată. Ceilalți membri..."

"Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru ceilalți membri", a spus Kai. "Eu..."

"Nu. Are dreptate." Întreruperea mea tăcută a pus capăt discuției lor. Bătăile inimii mele au bătut cu nesiguranță, dar am înaintat înainte de a-mi pierde curajul. "Știam regulile, iar detaliile nu contează. Ceea ce contează este cum arată, și nu arată bine, nici pentru noi, nici pentru club."

Kai s-a holbat la mine. *Ce faci?*

Mesajul tăcut a răsunat tare și clar în capul meu. L-am ignorat, deși o durere caldă mi-a răsucit inima la cât de categoric încerca să mă apere. Nu mințise, dar o făcuse. Pentru mine.

"Ceea ce încerc să spun este că știu ce am făcut", am spus, concentrându-mă asupra lui Parker. *E doar o slujbă*. Aș putea să obțin alta. Probabil că nu ar avea aceleași beneficii, ore și salariu, dar aș supraviețui. Și dacă Gabriel m-ar fi luat la mișto pentru că mi-am schimbat din nou angajatorul... ei bine, aș fi trecut peste acel pod când aș fi ajuns la el. "Și sunt dispusă să accept consecințele."

A fost o vreme când aș fi fost fericit să-i las pe alții să lupte pentru mine, dar era timpul să-mi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele.

Privirea lui Kai mi-a ars o gaură în obraz. Lângă el, Dante s-a îndreptat, dezvăluind o scânteie de intrigă pentru prima dată de când am intrat în cameră. Prezența lui era în mod clar din loialitate față de Kai și nu din vreun interes deosebit pentru viitorul meu la Valhalla.

Parker a suspinat, sunetul fiind presărat cu regret. Eram unul dintre cei mai buni angajați ai ei, dar ea era foarte strictă cu regulile. În calitate de șefă, ea era cea care suporta consecințele greșelilor mele.

S-a uitat la Vuk pentru confirmare. Bărbia lui a coborât și, deși mă așteptam la asta, o cerusem, următoarele ei cuvinte tot mi-au făcut o gaură în stomac.

"Isabella, ești concediată."

CAPITOLUL 26
Kai

Nu am urmărit-o pe Isabella după ce a plecat. Instinctul a strigat la mine să o consolez, dar rațiunea mi-a oprit mâna. Erau prea mulți ochi pe noi acum; nu voiam să risc să o târăsc și mai mult în mizeria asta.

În plus, mai aveam o sută de alte persoane pe care trebuia să le liniștesc înainte de a mă putea concentra asupra vieții mele personale.

Reporteri, membri ai consiliului de administrație, directori de companii, prieteni și rude... telefonul meu a sunat de când fotografiile au explodat pe internet în acea dimineață. Nu eram un star de cinema sau o vedetă rock, dar existau totuși o mulțime de oameni interesați de viețile celor bogați și scandaloși. Puncte bonus dacă scandalul afecta viitorul uneia dintre cele mai mari și mai faimoase corporații din lume.

"La ce te-ai gândit?" Furia mamei mele a răzbătut dincolo de linia telefonică, fără să fie intimidată de miile de kilometri care separau New York-ul de Londra. "Înțelegi ce ai făcut? Mai sunt câteva săptămâni până la vot. Asta ar putea distruge *totul.*" O migrenă s-a târât pe craniul meu și m-a apăsat. M-am uitat pe fereastra de la Sala de conferințe de la Valhalla, cu stomacul învolburat de un cocktail de emoții.

Nu aveam nicio îndoială că Victor Black era în spatele acestei mizerii. *National Star era* publicația lui, iar ticălosul era suficient de meschin și răzbunător încât să trimită pe cineva să mă urmărească după ce i-am rănit orgoliul.

"Sunt fotografii nevinovate", am spus eu. "Și este vorba de *National Star*. Nimeni nu ia *Star* serios."

A fost aceeași scuză pe care o folosisem mai devreme. Din nefericire, mama mea nu a fost la fel de ușor de convins ca Parker.

"*Inocente* ar fi fotografiile în care citești copiilor de Ziua Mondială a Cărții, nu cele în care te plimbi prin New York cu *femeia* aceea", a spus mama mea cu răceală. "O barmaniță? Serios, Kai? Ți-am aranjat o întâlnire cu cineva ca Clarissa și tu alegi o căutătoare de aur? Are părul mov, pentru numele lui Dumnezeu. Și *tatuaje.*"

Mânia a alergat în spatele rușinii mele, incinerând-o într-o singură explozie de foc. "Nu vorbi așa despre ea", am spus, cu o voce letal de calmă.

Mama a tăcut pentru o clipă. "Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de ea." O urmă de ironie i-a pătat cuvintele.

Bineînțeles că nu.

Negarea stătea pe vârful limbii mele, dar oricât de tare aș fi împins-o, nu se mișca.

Mi-a plăcut Isabella. Mi-a plăcut mai mult decât oricine altcineva de care îmi amintesc. Dar era un ocean de diferență între a *plăcea* și a *cădea*. Prima era o cale sigură, clar marcată. Cea de-a doua era o prăbușire bruscă, potențial fatală, de pe marginea unei stânci, iar eu nu eram pregătit să fac acel salt.

Nu știam cum să-mi cataloghez sentimentele pentru Isabella. Tot ce știam era că gândul de a nu o mai vedea niciodată mă simțeam ca o lamă zimțată care îmi tăia pieptul. "Încă mai putem salva asta. Așa cum ai spus, e vorba de *Steaua.*" Mama mea a trecut de la întrebarea inițială. Nu a insistat asupra problemei Isabella, probabil pentru că se temea că va primi un răspuns care nu-i va plăcea. "Sprijină-te pe lipsa ei de încredere. Reasigurați consiliul de administrație. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai vedea cu femeia aceea." Strânsoarea mea mi-a strangulat telefonul. "Nu mă despart de ea."

Ultimele câteva luni fuseseră un spectacol de rahat. Isabella era singurul punct luminos din viața mea în acest moment. Scoate-o pe ea, și...

La naiba.

Mi-am desfăcut cravata, încercând să ușurez presiunea bruscă din pieptul meu.

"Fii serios." Mama a trecut de la engleză la cantoneză, un semn sigur că era supărată. "Ești dispus să-ți arunci viitorul pe apa sâmbetei pentru o fată? Tot pentru ce ai muncit. Cariera ta, familia ta, *moștenirea ta.*"

Dinții mi s-au strâns. "Exagerezi. Sunt doar niște fotografii." Nici măcar nu sunt riscante.

La naiba, ar fi trebuit să-mi iau mai multe măsuri de precauție. Am fost arogant, neglijent. Atât de sigur că nimeni nu se va prinde vreodată.

La ce mă gândisem?

Aceasta este problema. Tu nu ai fost.

Am fost prea distras de Isabella și asta s-a întors să ne muște pe amândoi de fund.

Mintea mea s-a întors la biletul pe care îl primisem la Galeria Saxon. Am luat-o ca pe o glumă, dar poate că era mai mult decât am crezut inițial. Sincronizarea părea foarte suspectă.

Aveți grijă. Nu toată lumea este ceea ce pare a fi.

Despre cine ar putea fi vorba? Victor? Clarissa? Altcineva de la galerie? "Sunt doar fotografii acum", a spus mama, atrăgându-mi atenția înapoi la ea. "Cine știe ce va mai ieși la iveală? Este nevoie doar de o scânteie pentru a porni un foc și *orice* un scandal, oricât de mic ar fi, vă poate face să pierdeți voturi cruciale."

Presiunea s-a extins, întunecându-mi vederea. Nu mă puteam concentra. Claritatea mea obișnuită și rece dispăruse, lăsând în urma ei un vârtej de tumult. Erau o mie de voci în capul meu, care se înghesuiau să le depășească pe celelalte ca niște navetiști care se împing în trenul de la ora de vârf.

Păstreaz-o. Las-o.

"O să o repar."

"Ai doar..."

"Știu cât timp am la dispoziție." Rareori am pocnit la familie. Copiii asiatici pur și simplu nu le răspundeau părinților lor, indiferent cât de maturi sau de reușiți erau. Dar dacă nu închideam telefonul în următoarele cinci minute, explodam. "Așa cum am spus, o să rezolv eu. În două săptămâni, fotografiile vor fi o simplă

amintire și voi fi votat ca director general."

Cealaltă variantă era prea îngrozitoare pentru a o contempla.

Pierdem. Primind ordine de la Tobias. Să devii de râsul lumii. Gustul de cenușă mi-a umplut gura.

"Sper că da." Mama mea nu a recunoscut rarele mele pierderi de cumpănă; erau lucruri mai importante în joc. "Sau vei rămâne în istorie ca Tânărul care a pierdut controlul asupra imperiului familiei sale. Ține minte asta data viitoare când vei avea chef să te plimbi prin oraș cu noua ta prietenă."

După ce am închis, am trimis restul apelurilor pe căsuța vocală și am luat o mașină până la casa Isabelei. L-am pus pe șofer să urmeze un traseu sinuos în caz că eram încă urmărit, dar nu conta prea mult dacă eram. Fotografiile își făcuseră pagubele.

Isabella părea remarcabil de calmă când a deschis ușa.

"Sunt bine", a spus ea înainte ca eu să pot întreba. Dacă nu ar fi fost roșeața care îi înclina nasul și îi mărginea ochii, aș fi putut să o cred. "Este doar o slujbă. O să găsesc alta. Vezi? Am început deja să caut." A arătat cu un gest spre site-ul de căutare a locurilor de muncă afișat pe calculatorul ei. "Mă gândesc să adaug *fotogenie chiar și în fotografii candide* la secțiunea de abilități speciale." O mică clătinare i-a trădat gluma.

Nu am zâmbit. "Isa."

"Am mai fost concediat. Nu de atâtea ori câte am demisionat, dar, știți, rezultatul final este același." O aparență de zâmbet s-a încordat pe fața ei. "Ce mai contează un eșec în plus în evidențe? Nu înseamnă..."

"Isa."

"Nu contează în marea schemă a lucrurilor. Singura parte de rahat este dacă Parker mă pune pe lista neagră a altor baruri. Ea îi cunoaște pe toți cei din industria vieții de noapte din New York. Nu *cred că* va..."

"Isabella." Mi-am deschis brațele. "Vino aici, iubire."

A tăcut, cu ochii sticloși. Pieptul i s-a umflat din cauza divagațiilor ei rapide și nu s-a mișcat timp de o secundă lungă și prelungită.

Apoi fața i s-a prăbușit și a căzut în brațele mele deschise cu un plâns liniștit care m-a străpuns ca un șrapnel. I-am apăsat un sărut în vârful capului și am ținut-o în brațe în timp ce plângea, dorindu-mi să nu mă simt atât de al naibii de neajutorat.

Nimeni nu era mai presus de regulile Valhalla, nici măcar comitetul de conducere. Aș putea cu ușurință să-i găsesc un alt loc de muncă sau să-i plătesc facturile astfel încât să nu fie *nevoită* să-și găsească un nou loc de muncă, dar asta nu ar fi fost bine primit. Era prea independentă pentru a accepta mila cuiva. În plus, o cunoșteam pe Isabella suficient de bine ca să știu că nu concedierea ei de la Valhalla era problema de fond aici.

A confirmat acest lucru mai puțin de un minut mai târziu, când și-a ridicat capul, cu ochii roșii și umflați de la lacrimi.

O durere își făcea loc în pieptul meu și îmi înjunghia inima.

"Îmi pare rău." Ea a sughițat. "E atât de stupid. Nu am vrut să plâng pe cămașa ta foarte frumoasă și probabil foarte scumpă." Și-a frecat degetul mare peste bumbacul pătat de rimel ca și cum ar fi șters în mod magic urmele negre.

"E doar o cămașă." I-am apucat încheietura mâinii, liniștinând-o. "Și nu e o prostie. Ai avut o zi... grea."

"Kai Young, regele subestimării." Zâmbetul apos al Isabelei s-a dizolvat aproape la fel de repede cum s-a format. "Nici măcar partea cu concedierea nu mă

deranjează. Adică, evident că sunt supărată, dar o parte din mine se aștepta să se întâmple asta. Eu doar..." Gâtul ei s-a clătinat cu o înghițitură grea. "Mă simt ca un eșec. Ziua de naștere a mamei mele este peste câteva săptămâni, cartea mea nu este încă gata și va trebui să mă duc acasă și să le spun celor din familie că am fost concediată. Este

mai rău pentru că ne-au sprijinit atât de mult. Ei bine, în afară de Gabriel, dar asta e o altă poveste. Au avut încredere în mine în tot acest timp, iar eu îi tot dezamăgesc."

"Nu îi dezamăgiți. Nu există o limită de timp pentru succes, iar ei sunt familia ta", am spus. "Ei vor să fii fericit".

"Sunt fericită când sunt cu tine sau cu prietenii mei. Dar când pleci și sunt singură, mă simt... pierdută. Ca și cum nu știu unde ar trebui să fiu în viață." Ultimul cuvânt a ieșit ca o șoaptă dureros de vulnerabilă.

Durerea s-a intensificat, strecurându-se în oasele și venele mele ca o otravă fără leac. Aveam miliarde în bancă și cei mai puternici oameni din lume pe apelare rapidă, dar nu mă simțisem niciodată atât de neputincios.

"Nu ești singur", am spus eu încet. "Mă ai pe mine."

Dacă ar fi fost altcineva, ar fi trebuit să scoată cuvintele din mine cu un clește. Dar cu Isabella, mărturisirea a plutit la fel de ușor între noi ca o rafală de aer.

Ochii ei s-au luminat cu o strălucire proaspătă. O lacrimă i-a curs pe obraz, iar eu am îndepărtat-o cu degetul mare, dorindu-mi să pot oferi mai mult decât cuvinte și o promisiune. Aș da orice să o văd fericită - cu adevărat fericită, nu doar fericită pe moment. Fără temeri, fără anxietăți, doar cu libertatea de a înflori la potențialul ei maxim.

"Ne vom pierde împreună." Un zâmbet mi-a mărginit buzele. "Din fericire pentru tine, am un excelent simț al orientării."

"Ciudat, pentru că eu nu am *nicio* direcție." Expresia ei s-a mai întunecat înainte de a scutura din cap. Melancolia încordată s-a retras cu un centimetru. "Fiecare bărbat crede că are un mare simț al direcției. Pun pariu că refuzi să ceri ajutor chiar și atunci când *te-ai* pierdut." Isabella a scuipat un râs. "Oricum, destul despre mine. Dar despre tine? Consiliul trebuie să se sperie din cauza fotografiilor. Nu sunt tocmai material pentru partenerul CEO". Îngrijorarea a înghițit umorul fugar din ochii ei. "Nu va afecta votul, nu-i așa?".

Întrebarea ei m-a apucat de inimă și m-a strâns. Ea era cea care fusese concediată și era îngrijorată pentru *mine*.

În acel moment, am vrut să vânez fiecare persoană care o făcuse vreodată să se simtă ca și cum ar fi fost un eșec, o dezamăgire sau ceva mai puțin perfect.

"A provocat unele complicații, dar nu sunt nimic pe care să nu le pot rezolva." I-am netezit ridurile de pe frunte cu un sărut. "Nu-ți face griji pentru mine, iubire."

"Știu că ar fi trebuit să fim mai atenți", a spus ea încet. "Dar e rău că nu regret ceea ce am făcut?"

"Nu." Buzele mele au urmărit curba obrazului ei până la colțul gurii. "Pentru că nici eu nu vreau".

Revăzusem și disecasem ultimele trei luni de zeci de ori de când apăruseră fotografiile. Sala de pian, sărbătorile, prima noastră "întâlnire" din Brooklyn și întâlnirile ulterioare din bibliotecă... au fost nesăbuite, da, dar au fost și singurele pete de soare în cenușiul copleșitor al vieții mele. Nu observasem cât de stinsă era lumea mea până când a dat buzna Isabella, plină de viață, culoare și energie, ca un trandafir înflorit în mijlocul unui deșert arid.

Nu aș schimba niciunul dintre momentele petrecute cu ea pentru tot calmul și pacea din lume.

Credeam că urăsc haosul, dar cumva, undeva pe parcurs, am ajuns să-l iubesc.

"Ce vom face?" a șoptit Isabella. "*Steluța* ar putea avea încă oameni care să ne urmărească..."

"M-am ocupat de asta." Echipa specială pe care am angajat-o imediat ce am văzut fotografiile ar fi putut să găsească o coadă mai repede decât un câine de vânătoare ar putea găsi un os. Ar fi trebuit să fie suficient, dar impulsul și dorința disperată de a-i șterge îngrijorarea de pe față mi-au împins următoarele cuvinte din gură. "Hai să plecăm."

S-a speriat la cuvintele mele. "Ce?"

"Hai să plecăm în weekend. Să luăm o pauză, să ne reîncărcăm și să ne regrupăm." Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi plăcea mai mult ideea unei retrageri strategice într-un loc cald, departe de ochii curioși și de ghearele înghețate ale orașului. "Familia mea are o proprietate în Turks și Caicos. Nimeni nu ne va deranja acolo."

Isabella s-a holbat la mine de parcă aș fi sugerat să merg desculță în California. "Nu putem *pleca* pur și simplu."

"De ce nu?"

"Pentru că!" Pentru prima dată, ea a fost precauția față de spontaneitatea mea. "Ești deja în apă fierbinte din cauza fotografiilor. Chiar dacă coada ta nu ne urmărește până acolo, cineva ar putea să ne vadă și să vândă mai multe poze tabloidelor."

"Nu o vor face. Ai încredere în mine." Am dat din cap la computerul ei. "Trebuie să-ți termini cartea și să-ți găsești o nouă slujbă. Eu trebuie să sting o sută de incendii și să elaborez o nouă strategie pentru votul CEO. Putem lucra la ele împreună. Va fi versiunea noastră de retragere a directorilor".

Isabella a ezitat.

"Ai fi surprinsă să afli cât de mult o schimbare de peisaj îți poate debloca creativitatea", am spus. "Gândește-te la asta. Ai prefera să lucrezi într-o cafenea supraaglomerată din Midtown sau pe o frumoasă insulă tropicală?".

"Nu mă duc în cafenelele din Midtown. Sunt prea deprimante." Ceda. Puteam să văd asta în ochii ei. "Ești sigură că nu ne va vedea nimeni?"

"Pozitiv."

"Doamne, ce zi nenorocită." A scuturat din cap, un hohot de râs isteric scăpându-i din gât. "M-am trezit, am fost concediată și acum mă gândesc să fug în Turks și Caicos."

"Ca să fiu corect, nu există un moment mai bun pentru a fugi decât după ce ai fost concediat", am spus. "Zile de concediu nelimitat."

Gura mi s-a încovoiat când ea a mai lăsat să iasă un râs mic, dar sincer. Viața mea profesională poate că lua foc, dar vederea zâmbetului Isabelei avea un mod de a-mi îndrepta lumea, chiar dacă numai pentru o vreme.

"Întoarce-mi brațul, de ce nu o faci?" Ochii ei conțineau o urmă persistentă de tristețe, dar strălucirea lor obișnuită își făcea o revenire lentă și constantă. Isabella nu o vedea, dar era cea mai puternică și mai rezistentă persoană pe care o cunoștea. "Dacă te vei plictisi vreodată de viața de director, ar trebui să te apuci de vânzări de turism. Ai face o avere."

Zâmbetul meu a mai urcat încă un milimetru. "Voi ține minte asta."

"Acum, adevărata întrebare." Isabella a rânjit, iar un val de căldură neliniștitoare mi-a umplut stomacul. "Ce se împachetează pentru o escapadă de weekend în Caraibe?".

CAPITOLUL 27
Isabella

Când Kai a spus că familia lui deținea proprietăți în Turks și Caicos, mi-am imaginat

un loc liniștit și liniștit.

conac pe plajă cu mobilier de răchită și grădini frumoase. Nu mi-am imaginat o *insulă întreagă*.

Supranumită Jade Cay datorită culorii apelor din jur, insula se întindea pe o suprafață de peste 400 de hectare de vegetație luxuriantă, plaje virgine și animale sălbatice exotice. Reședința principală în stil balinezesc ocupa cel mai înalt punct de pe insulă, oferind vederi spectaculoase de trei sute șaizeci de grade asupra Caraibelor și toate facilitățile unei stațiuni de lux de cinci stele. Opt dormitoare, trei terase înfășurate, două piscine infinity, un bucătar privat care a preparat cel mai delicios homar pe care l-am gustat vreodată.

Aș putea trăi și muri aici fericit.

Kai și cu mine am zburat ieri după-amiază. Ne-am petrecut noaptea instalându-ne, dar astăzi, am pornit la drum. Dimineața a fost un amestec de scris (eu), telefoane (el) și brainstorming (amândoi). Kai a avut dreptate; să lucrez la manuscrisul meu în paradisul tropical a fost mult mai bine decât să lucrez la el în iadul iernii din New York-ul post-Crăciun.

În momentul de față luam o pauză de prânz pe terasa cea mai înaltă și nu mă simțisem niciodată mai relaxată, chiar dacă termenul limită se profila la orizont ca un nor de furtună. Aici, înconjurată de ocean și de soare, aproape că puteam să uit de pozele cu *Star* și de concediere.

La un moment dat, între felul principal și desert, Kai s-a scuzat pentru a merge la toaletă și s-a întors cu un dosar negru subțire în mână.

"Pune aia deoparte", am spus, împingându-i piciorul cu al meu sub masă. "Nu se lucrează în timpul mesei, îți amintești?"

"Nu este o muncă în sensul tradițional. Este un cadou." Ochii lui s-au aprins de râs când am tresărit ca un câine la auzul cuvântului *plimbare*.

"Un cadou? Pentru mine?"

"Mi-ai spus că ai avut probleme cu blocajul scriitorului, așa că am făcut câteva cercetări și am alcătuit o listă de modalități de a depăși blocajul." Mi-a înmânat dosarul. "Am confirmat cu mai mulți neuroștiințifici că aceste metode sunt solide din punct de vedere științific."

Aproape că m-am înecat cu sucul de grapefruit proaspăt stors. "Te-ai consultat cu o echipă de *neuroștiințifici în* legătură cu blocajul meu de scriitor?"

A ridicat din umeri. "În fiecare an donez o sumă semnificativă către diverse organizații științifice. Ca atare, sunt bucuroși să îmi satisfacă unele dintre cererile mele mai personale."

Am deschis dosarul și am scanat sugestiile. Cele mai multe dintre ele erau sfaturi pe care le cunoșteam deja din căutările pe internet. Meditația, rezervarea unui interval de timp în fiecare zi

pentru jocul creativ, folosind tehnica Pomodoro, și așa mai departe. Erau câteva pe care nu le mai văzusem până atunci, dar nu ar fi contat dacă Kai mi-ar fi înmânat un pachet de pliante cu cursuri introductive de yoga.

Își făcuse timp să cerceteze soluții și să se consulte cu neuroștiințifici, pentru numele lui Dumnezeu. Foștii mei iubiți au crezut că îmi fac o favoare când au luat pizza în drum spre casa mea.

Ultima dată când cineva a făcut ceva atât de grijuliu, fără să aștepte nimic în schimb, a fost atunci când un anumit miliardar mi-a arătat camera secretă a familiei sale și mi-a oferit-o ca spațiu de scris.

Gâtul mi s-a strâmtat de emoție. Mi-am plecat capul și am clipit pentru a respinge o înțepătură stânjenitoare. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să încep să plâng din cauza crabului și a orezului meu. Plânsesem deja o dată în fața lui Kai săptămâna asta; de două ori ar fi fost exagerat.

Am răsfoit paginile zgomotos în timp ce-mi stăpâneam emoțiile dezlănțuite. Presiunea din gât s-a mai domolit când m-am oprit la penultimul articol.

"Angajează-te în activități sexuale frecvente și riguroase atunci când te simți blocat", am citit cu voce tare. "Orgasmele stimulează creativitatea, printre altele." I-am aruncat o privire suspicioasă lui Kai, care mi-a întors-o cu o privire inocentă din partea lui. "Huh. Mă întreb cine a venit cu asta."

Rânjetul lui se întindea lent și topit ca mierea caldă. "Nu e nevoie să te întrebi. Este dovedit științific, dragostea mea."

Dragostea mea.

În jurul nostru, lumea a căzut într-o liniște stranie. Nici o pasăre nu mai ciripea. Niciun val nu se mai izbea de țărmurile îndepărtate. Chiar și vântul s-a oprit.

Kai mă numise *iubire* de multe ori înainte, dar niciodată nu mă numise *a lui.*

Un singur cuvânt. Două litere.

Uneori, acestea au făcut diferența.

Zâmbetul lui Kai a alunecat într-o linie de realizare. Tensiunea s-a strecurat între noi, împletindu-se în jurul trunchiului meu și instalându-se în pieptul meu ca o greutate de beton.

Nu era neplăcută, dar era genul de tăcere atât de îmbibată de semnificații încât îneca orice admisiune care se ascundea sub suprafață. Nu eram pregătiți pentru acele conversații.

Am schimbat subiectul înainte ca pauza să se întindă pe teritoriul de cunoaștere obligatorie. "Ei bine, hai să vedem cum se descurcă celelalte sugestii ale tale înainte de a testa teoria orgasmului,"

Am spus ușor. "Dar tu? Cum merg negocierile cu Mishra?".

DigiStream a fost unul dintre multele incendii pe care Kai a trebuit să le stingă din cauza fotografiilor de la *National Star.* Mi s-a părut ipocrit din partea lor să le pese atât de mult cu cine își petrecea timpul liber când CEO-ul *lor* a fost spitalizat pentru o supradoză de droguri, dar ce știam eu? Eram doar un barman. *Fost barman*, dacă nu-mi găseam curând o nouă slujbă.

Kai s-a mișcat și, așa, lumea a revenit în forță. Sunetele păsărilor și ale oceanului au revenit, iar vântul mi-a suflat șuvițe de păr pe față. Tensiunea s-a topit ca o piscină de gheață sub soare.

"L-au demis pe Whidby din funcția de director general acum două zile", a spus el. "Mishra l-a înlocuit în mod oficial și strânge rândurile, ceea ce înseamnă că,

practic, m-am întors de la zero. Este haos acolo".

"De ce este atât de reticent în privința înțelegerii, când co-fondatorul său era atât de pregătit să semneze?". Kai și cu mine nu vorbeam prea des despre munca lui. Mi-a spus că m-ar plictisi, iar eu am fost de acord din toată inima, dar eram cu adevărat curios în legătură cu afacerea DigiStream.

"Whidby a fost ușor. A vrut banii. Mishra este un purist. Nu vrea să renunțe la controlul DigiStream în favoarea unei corporații care, citez, *o să o desființeze.*"

Mi-am ales cu grijă următoarele cuvinte. "*Vrei* să o scoți?"

"Nu chiar. Succesul lor se datorează în mare parte culturii și dinamicii echipei. Nu vreau să stric asta", a spus Kai. "Dar toate achizițiile necesită o anumită formă de schimbare atât din partea cumpărătorului, cât și a vânzătorului. Operațiunile lor trebuie să fie raționalizate pentru a se potrivi cu restul companiei."

"Acesta este punctul nevralgic", am presupus eu.

Kai își înclină bărbia în semn de afirmare. "Cea mai mare. Mishra este îngrijorat de integrare. Vrea o înțelegere în care DigiStream să funcționeze exact așa cum o face acum. Evident, asta nu este posibil. Chiar dacă aș fi de acord, membrii consiliului de administrație nu vor fi de acord. Ei trebuie să aprobe planul strategic pentru toate noile achiziții."

"Există o modalitate de a oferi concesii cu privire la schimbări specifice de care este îngrijorat, în loc de un acord general?".

Sprâncenele lui Kai se ridicară în sus. "Poate. Detaliile sunt un pic complicate, dar lucram la un plan similar înainte ca înlăturarea lui Whidby să pună pe tușă negocierile." Un mic zâmbet i-a atins buzele. "Și tu spui că nu-ți place să vorbești despre afaceri."

"Eu nu. Mă adoarme nouăzeci la sută din timp. Ai noroc că această conversație se încadrează în restul de zece procente." Râsul lui mi-a adus un zâmbet de răspuns pe față, dar s-a estompat când m-am aventurat în următoarea mea întrebare. "Nu spun că se va întâmpla asta, dar, ipotetic, ce se întâmplă dacă nu câștigi?".

"Îmi păstrez titlul și funcția, dar voi fi de râsul lumii". Fața lui s-a cimentat în piatră. "Ceilalți candidați pot să se întoarcă la locurile lor de muncă și să meargă mai departe, pentru că oricum aveau șanse mici. Eu sunt un tânăr. Voi fi cunoscut pentru totdeauna ca persoana care a pierdut compania familiei sale în favoarea unui străin."

"Vei fi în continuare un acționar majoritar", am precizat eu. M-am uitat în sus. Kai controla mai mult de un sfert din acțiunile companiei, al doilea după mama sa.

"Nu e același lucru." Un mușchi i-a ticluit în maxilar înainte de a se netezi. "Oamenii își amintesc de lideri, nu de alegători."

"Cred că oamenii își vor aminti de tine oricum", am spus eu. "Ai bătut recorduri chiar și ca non-CEO, și sunt o mulțime de directori executivi care sunt de rahat în meseria lor. Realizările tale contează mai mult decât un titlu."

Expresia lui Kai s-a înmuiat. A deschis gura, dar telefonul meu a sunat și l-a întrerupt înainte de a putea răspunde.

Surpriza și confuzia s-au aprins la auzul numelui apelantului. "Sunt Alessandra."

Eram prietene, dar nu puteam să mă gândesc la un motiv pentru care m-ar fi sunat din senin.

"Ia-l", a spus Kai. "Trebuie să fie important dacă sună în weekend."

În cele din urmă, curiozitatea a învins. M-am îndreptat spre cealaltă parte a terasei și am răspuns la apel. "Hei, Ale."

"Hei. Ești liberă să vorbești acum?"

M-am uitat la Kai și la prânzul meu pe jumătate mâncat. "Pentru un pic. Ce s-a întâmplat?"

"Îmi dau seama că poate fi prezumțios din partea mea, așa că îmi cer scuze în avans." O urmă de jenă i-a colorat vocea. "Dar am auzit că tu și Valhalla v-ați... despărțit și că îți cauți o nouă slujbă."

Am tresărit. "Eu sunt. Cunoști pe cineva care caută un barman?".

"Nu. Totuși..." Pauza ei purta ezitarea cuiva care își dezbate următoarele cuvinte. "Caut un asistent. Nu vreau să trec printr-o agenție. Aș prefera să am pe cineva pe care îl cunosc și în care am încredere, motiv pentru care m-am gândit la tine."

Dezamăgirea mi-a răscolit prin stomac. "Apreciez asta, dar trebuie să fiu sinceră. Aș fi un AP groaznic. Abia reușesc să mă ocup de agenda mea, cu atât mai puțin de a altcuiva."

"Oh, nu, nu un asistent personal", a spus Alessandra repede. "Una de afaceri. Ar fi trebuit să fiu mai clară."

Mi-am strâns sprâncenele. "Nu știam că ai o afacere."

"Eu nu. Nu încă, de aceea am nevoie de un asistent." A lăsat să iasă un râs ciudat. "Am o mulțime de idei, dar am nevoie de ajutor pentru a le pune în aplicare. Vivian a menționat că ai lucrat cândva la un start-up? Deci ai o idee despre cum este să construiești ceva de la zero."

"Asta înseamnă că exagerezi ceea ce am făcut", am spus sec. "Am lucrat ca asistent de marketing și am stat acolo doar câteva luni. Nu am putut suporta toți frații fintech". Mi-am tras buza de jos între dinți. Aveam nevoie de un nou loc de muncă, dar nu voiam să promit ceva ce nu puteam oferi. "Sincer, Dominic ar fi mai de ajutor. A construit o firmă de miliarde de dolari de la zero." *Și e soțul tău.*

Ultima parte am păstrat-o pentru mine. Alessandra nu vorbea prea mult despre căsnicia ei, dar îmi dădeam seama că erau probleme în paradis.

"Aceeași firmă multimiliardară îl ține prea ocupat pentru a ajuta cu proiecte mici ca acesta." Un curent de tristețe a trecut pe sub tonul ei ușor, înainte de a dispărea. "Voi fi sinceră. Îmi place de tine și cred că am lucra bine împreună. Îți pot oferi un salariu competitiv și un program flexibil, astfel încât să ai timp să lucrezi la manuscrisul tău."

Inima mi-a sărit, apoi s-a scufundat. Era o ofertă grozavă, dar ce știam eu despre cum să încep o afacere și să fiu asistent? Nimic. Nu voiam să încep o altă slujbă doar pentru a eșua din nou lamentabil. Ar fi mai bine să rămân la ceea ce știam.

"Ce zici de asta?" Alessandra a spus repede. "Îți voi trimite un e-mail cu detaliile, iar tu te poți gândi la asta. Caut să angajez pe cineva în curând, așa că dacă îmi poți da un răspuns în următoarea săptămână sau două, ar fi minunat."

După încă un moment de ezitare, am fost de acord.

Am închis și m-am întors la masă, unde mi-am terminat prânzul și i-am transmis oferta ei lui Kai. Sprâncenele lui s-au ridicat când am menționat că Alessandra își începea propria afacere, dar nu și-a exprimat aceleași rezerve pe care le aveam eu în legătură cu slujba.

"Ar trebui să accepți", a spus el. "Ale este o persoană bună și, aproape sigur, să lucrezi pentru ea va fi mai bine decât orice slujbă de barman din oraș."

"Dar nu am fost niciodată asistent de afaceri." Mi s-a răsucit stomacul. "Dacă o dau în bară și îi distrug compania înainte ca aceasta să decoleze?"

"N-o să o faci." Ca de obicei, vocea lui sigură și fermă a mai dezlegat câteva noduri. "Ai la fel de multă încredere în tine ca și în ceilalți, Isa."

Mi-aș dori să pot, dar credința era mai ușoară când nu aveam o sută de "*ce-ar fi dacă" care să* o distrugă.

Kai trebuie să fi detectat tulburarea care mă frământa, pentru că și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat în picioare.

"Nu mai lucrez astăzi", a spus el, întinzând mâna. "Hai să ne bucurăm de insulă. Am ceva să vă arăt."

În următoarele patru ore, Kai și cu mine ne-am bucurat de toate avantajele de a avea o insulă tropicală izolată doar pentru noi. Am făcut snorkeling, am mers cu jet ski-ul și ne-am bucurat de ape atât de limpezi încât puteam vedea solzii peștilor care înotau în jurul nostru. Când soarele s-a scufundat spre orizont, ne-am uscat și am luat-o pe drumul pitoresc înapoi spre casa principală.

"Acesta este cel mai clișeic lucru pe care l-am făcut vreodată", am spus. "O plimbare lungă, la apus, pe plajă? Ai putea la fel de bine să ne plesnești pe coperta unei broșuri cu luna de miere și să ne numești *acel cuplu generic.*" Un suspin visător a trecut pe lângă buzele mele. "Îmi place."

Dacă ar fi fost un alt om, o altă insulă și un alt apus de soare, nu mi-ar fi plăcut. Ce era interesant la o plimbare? *Nimic*.

Dar acesta era Kai. Un Kai strălucitor, superb, grijuliu, cu jumătăți de zâmbet leneș și cu ochii care vedeau părți din mine pe care nici eu nu le puteam găsi. O strălucire aurie profundă îmbiba insula, conferindu-i o ceață de vis, iar eu eram foarte sigură, în acel moment, că nu exista absolut nimic ce aș fi preferat să fac decât să merg alături de el. "Aveam o presimțire că o vei face", a spus el cu unul dintre acele zâmbete pe care le iubeam atât de mult. Nu-mi venea să cred că odată îl considerasem înfundat și plictisitor. Ei bine, bine, puteam să cred dar, de atunci, mi-am schimbat opinia. "Dar nu ți-am arătat încă partea cea mai bună."

"Nu este partea în care îți scoți scula și încerci să mă seduci pe plajă, nu-i așa?" Am tachinat.

"Draga mea, dacă aș fi vrut să te seduc pe plajă, ai fi urlat deja în jurul mădularului meu", a trasat Kai, tonul său dezinvolt fiind în contradicție cu cuvintele sale murdare.

Căldura mi s-a strecurat pe obraji și m-a tras de stomac. "Ai o părere destul de bună despre abilitățile tale."

"Mă tem că este rezultatul inevitabil al unui feedback susținut și delirant."

Mi-am strâmbat nasul și mi-am lovit șoldul de al lui când am ajuns la o stâncă spre capătul plajei. "Egomaniac."

Kai a râs. "Mi s-a spus și mai rău." S-a oprit la cea mai mare stâncă. "Am ajuns."

Am privit cu duioșie formațiunea calcaroasă erodată. Asta voia să-mi arate? Arăta ca orice altă piatră de pe plajă. "Oh. Este atât de... zimțată."

"Nu piatra, iubire", a spus el, cu vocea uscată. "*Asta*."

Atunci am observat gravurile - literele C+M gravate pe partea dinspre ocean, în interiorul unei inimi. Era genul de declarație dulceagă, de brânză, pe care te-ai aștepta să o găsești în baia unui liceu, nu pe o insulă privată din Caraibe. "Am găsit-o acum câțiva ani", a spus Kai. "Asta a fost atunci când familia mea a cumpărat insula. Nu știu cine sunt C și M, deoarece nu se potrivesc cu inițialele de pe insulă. proprietarii anteriori, dar îmi place să cred că trăiesc fericiți împreună undeva."

Mi-am trecut degetele peste peretele de stâncă cioplit dur. Dintr-un motiv oarecare, sculpturile simple și sincere mi-au făcut inima să se strângă. "Kai Young, un romantic secret. Cine ar fi crezut?"

"E vorba de dinozaurii erotici pe care mi i-ai dăruit de Crăciun. Mi-a deschis ochii la o lume nouă de romantism."

"Taci din gură." Am râs, apoi am făcut o pauză. "Chiar ai

citit-o?" Un zâmbet i-a furat pe buze. "Nu vei ști niciodată."

Încă nu spusese nimic despre manuscrisul meu. În acest moment, aș prefera să uite de el. Dacă el credea că e de rahat, nu voiam să știu.

"Nu știu cât de vechi sunt sculpturile, dar au rezistat cel puțin o jumătate de deceniu", a spus Kai, cu fața sobră de contemplare. "Ar fi trebuit să se fi erodat până acum. Oricine ar fi C și M, și-au lăsat amprenta."

Ca și Kai, am sperat că misteriosul cuplu bea mai tais și se plimba împreună pe plajă undeva în lume. Chiar dacă nu erau, sculpturile erau un monument neașteptat al iubirii pe care au avut-o cândva. Dovada că, indiferent de ce s-a întâmplat, a existat un timp și un loc în care s-au iubit atât de mult încât l-au imortalizat în piatră.

Kai a băgat mâna în buzunar și a scos o daltă.

"Ce faci?" Am întrebat, semi-alarmată. Unde *găsise* măcar o daltă? "Mă gândesc că ar trebui să le oferim prietenilor noștri anonimi puțină companie." Mi-a întins
instrumentul. "Mergem?"

Inima îmi bătea cu putere. După o clipă de ezitare, am luat dalta și am apăsat cu grijă vârful pe stâncă. Umezeala a înmuiat calcarul, făcându-l mai ușor de manipulat.

Kai și cu mine am sculptat pe rând până când literele clare au prins formă. Nu a fost nevoie să discutăm despre mesaj; știam deja.

K + I, în interiorul unei inimi.

A fost, fără îndoială, cel mai ieftin lucru pe care îl făcusem vreodată, dar asta nu a împiedicat o presiune minunată și dureroasă să mă apese pe cutia toracică.

Gravura nu era un inel. Nu era o promisiune. Nu era nici măcar o declarație de dragoste în sensul normal al cuvântului. Și totuși, cumva, faptul că ne-am lăsat amprenta pe lume împreună a însemnat pentru mine mai mult decât oricare dintre aceste lucruri.

Era mică, dar era a noastră și era perfectă.

Mâna lui Kai a găsit-o pe a mea. Degetele noastre s-au împletit, iar presiunea a crescut până când am crezut că voi exploda.

"Îmi place din ce în ce mai mult secretul romantic Kai", am spus, înghițind pe lângă nodul din gât. Am încercat un ton vesel. "Dacă acesta este rezultatul erotismului dinozaur, așteaptă-te la mai multe Wilma Pebbles în viitorul tău."

"Bine. Am terminat deja de tradus prima în latină." Ochii
mei s-au îndreptat spre cei ai lui râzând. "Ești ser..."

M-a întrerupt cu un sărut, iar restul cuvintelor mele s-au topit sub căldura insistentă a gurii lui.

Sărbătorile în New York. Sanctuarul unei camere ascunse. O insulă cuibărită în inima Caraibelor.

Buzunare magice de timp și spațiu care ne aparțineau doar nouă.

Și, în timp ce soarele se stingea strălucitor la orizont, iar nuanțele sărutului nostru se transformau în albastrul rece al amurgului, m-am trezit dorindu-mi să pot rămâne în acest moment special, cu acest bărbat special, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 28
Isabella

Restul weekend-ului a trecut într-o ceață frumoasă de muncă și joacă. Am luat sugestiile lui Kai despre blocajul scriitorului și le-am pus în aplicare, în loc să le citesc iar și iar ca și cum beneficiile s-ar transfera cumva prin osmoză.

Am aflat repede că meditația nu era pentru mine, dar sugestia de joc creativ m-a ajutat. La fel și cea cu orgasmul, spre satisfacția lui (și a mea).

Până când ne-am întors la New York, scrisesem douăzeci și cinci de mii de cuvinte și am dezbătut până la moarte oferta de muncă a Alessandrei. În cele din urmă, am acceptat.

Kai avea dreptate. Trebuia să am mai multă încredere în mine. În plus, îmi oferea o salariu *mare,* iar eu nu aveam nicio motivație pentru a căuta pe site-urile de căutare de locuri de muncă.

Odată ce am acceptat, lucrurile au evoluat rapid. La trei zile de la întoarcere, am început prima mea zi de lucru ca asistent de afaceri al Alessandrei (numele actual al afacerii este în așteptare). Kai era din nou în California pentru discuțiile DigiStream, dar m-am trezit cu o notă vocală atât de încurajatoare de la el în acea dimineață.

Nu uita, ai citit o pagină întreagă din Austen în timp ce erai bătut. Dacă poți face asta, poți face orice.

Avea dreptate, dar asta nu a împiedicat nervii să mă lovească în stomac în timp ce o urmăream pe Alessandra prin apartamentul ei.

Soții Davenport au locuit într-un penthouse modern în Hudson Yards, cu ferestre din podea până în tavan, o scară în spirală din sticlă plutitoare și o terasă privată cu piscină și focar. Era absurd de mare pentru două persoane și era plină de atât de multe obiecte neprețuite încât îmi era teamă să ating ceva ca nu cumva să sparg din greșeală un ou Fabergé de două milioane de dolari.

"Ce tip de afacere vă interesează să începeți?" Am întrebat.

Probabil că ar fi trebuit să confirm *înainte de a* accepta slujba, dar cerșetorii nu pot alege, iar eu aveam alte priorități în Turks și Caicos. Și anume, mâncarea, scrisul și o cantitate mare de sex.

"Vei vedea", a spus Alessandra cu un zâmbet misterios. Era probabil cea mai frumoasă persoană pe care o întâlnisem vreodată, dar un aer de melancolie îi tempera frumusețea.

"Nu e metamfetamină, nu-i așa?" Mi-a trecut prin minte maratonul *Breaking Bad de* Anul Nou cu Kai.

Râsul ei a sunat ca niște clopoței de argint în vânt. "Din păcate, chimia nu a fost

niciodată punctul meu forte." A deschis ușa de la capătul holului. "Nu, e ceva mai... creativ."

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat înăuntru a fost mirosul. Luxuriant și parfumat, m-a transportat instantaneu înapoi în climatul din Caraibe. Al doilea lucru a fost gama

de buchete colorate care căptușesc masa și pervazul ferestrei. În cele din urmă, ochii mi-au fost atrași de peretele din depărtare, unde o galerie de flori presate atârna în rame elegante de lemn.

"Oh, wow", am răsuflat. Nu eram sigură la ce mă așteptam, dar nu mă așteptam *asta*.

"E un hobby prostesc", a spus Alessandra, cu obrajii înroșiți. "Nu vindec cancerul sau ceva de genul ăsta, dar este distractiv și mă ajută să trec timpul în timp ce soțul meu lucrează." "Nu este o prostie. Acestea sunt *superbe*". Mi-am trecut degetele peste rama de sticlă care proteja un ierbar imens presat pe hârtie neagră. "Cât timp ți-a luat să face asta?"

"Cam o lună, dacă includem și timpul de uscare. Aceasta este una dintre preferatele mele. Toate sunt flori care înfloresc noaptea, de unde și fundalul negru." Alessandra și-a tras buza de jos între dinți. "Uneori le ofer cadou prietenilor. Oamenii par să le placă, așa că m-am gândit, de ce să nu deschid un magazin online? Unul mic."

"Este o idee extraordinară."

Nu avea nevoie de bani, dar era clar pasionată de artă. Am numărat cel puțin o duzină de lucrări de artă cu flori presate în cameră. Probabil că făcea asta de cel puțin un an.

Fața ei s-a relaxat. "Vă mulțumesc. Mă bucur că ești de aceeași părere. E mult mai bine decât metamfetamina, nu?".

Am râs. Avea dreptate. Aveam să lucrăm bine împreună.

Întrucât era prima mea zi, am petrecut următoarele două ore stabilind programul, logistica și așteptările mele. Niciunul dintre noi nu știa cu adevărat ce face, dar ne-am distrat încercând să ne dăm seama împreună.

Am convenit asupra unei liste provizorii de sarcini, care va fi modificată dacă și când va fi necesar. Voi ajuta cu cercetarea, marketingul și sarcinile administrative, inclusiv cu găsirea de nume de afaceri. Alessandra a vrut să păstreze lucrurile discrete pentru început, dar, odată ce ne vom orienta și vom pune la punct logistica, va angaja mai multe persoane. Până atunci, a fost un spectacol de două persoane.

Nu aveam un orar fix. Atâta timp cât îmi respectam termenele limită, puteam să lucrez oricând și oriunde doream.

"Acestea fiind spuse, ești binevenit să lucrezi aici dacă vrei." Alessandra a făcut un gest în jurul apartamentului. Ne aflam din nou în sufragerie, care era atât de masivă încât putea găzdui cu ușurință un meci de Super Bowl. "Nu te simți obligată, dar dacă te saturi să fii singură, ușa mea este întotdeauna deschisă."

"S-ar putea să accept această ofertă. Urăsc să lucrez singur." Am ezitat, gândindu-mă dacă să pun următoarea întrebare. "Ești sigur că Dominic nu se va supăra?".

Mi-a aruncat un zâmbet trist. "Nici măcar nu va observa."

Căsătoria lor nu era treaba mea, dar nu m-am putut abține să nu simt o urmă de simpatie. *Banii nu pot cumpăra fericirea*. Era un clișeu, dar era adevărat.

Ochii mei au aterizat pe fotografia de nuntă așezată pe șemineu. "E o poză frumoasă cu voi doi."

Trăsăturile lor fizice nu se schimbaseră prea mult de-a lungul anilor - Alessandra avea aceeași piele fără cusur și o sculptură osoasă uimitoare, Dominic

avea același păr auriu și maxilar cizelat - și totuși abia dacă îi recunoșteam pe cei din fotografie. În ea, chipul Alessandrei strălucea de bucurie, iar noul ei soț o privea cu o adorație evidentă. Păreau tineri și fericiți și incredibil de îndrăgostiți.

Era dificil să le împac cu titanul rece de pe Wall Street care domina ziarele de afaceri și cu femeia liniștită și melancolică din fața mea.

"Mulțumesc." Zâmbetul Alexandrei a căpătat o calitate încordată. Nu s-a uitat la șemineu. "Apropo de fotografii, ar trebui să ne creăm conturi pe rețelele de socializare, nu? Nu mă pricep foarte bine la fotografie, dar pot angaja un profesionist..."

I-am dat dreptate, am fost de acord cu devierea ei evidentă. Era vorba de căsătoria ei. Dacă nu voia să vorbească despre asta, nu aveam de gând să o forțez.

Când am plecat de la ea două ore mai târziu, era după-amiaza târziu și eram în culmea fericirii după întâlnirea noastră. Aveam o tonă de muncă de făcut pe lângă terminarea manuscrisului meu, dar după ce fusesem concediat, era plăcut să mă simt din nou util.

Sunetul unei alerte de știri m-a înțepenit în timp ce intram în cea mai apropiată stație de metrou. Am setat alerte de știri pentru numele meu împotriva sfatului lui Sloane. Nu mă puteam abține; *trebuia să* știu ce spuneau oamenii.

Mi-am scos telefonul din buzunar. Mă așteptam la alte zvonuri de tabloide despre mine și Kai, poate chiar la cineva care ne surprinsese împreună în Turks și Caicos. Personalul lui fusese singurul altcineva de pe insulă, dar nu se știa niciodată. Magazinele de doi bani ca *National Star* aveau ochi și urechi peste tot.

Dar cel mai recent val de titluri de ziare nu are nimic de-a face cu escapada noastră improvizată și are totul de-a face cu mine. Mai exact, cu familia mea și cu trecutul meu.

Bila mi-a acoperit gâtul.

Oh, la naiba.

CAPITOLUL 29
Kai

Colin Whidby a fost principalul meu om de legătură pentru negocierile cu DigiStream până la spitalizarea sa și înlăturarea ulterioară. Carismatic, sociabil și predispus la hiperbole, era genul de fondator de start-up care a apărut pe coperțile revistelor și a fost prezentat în clipuri de interviuri virale.

Rohan Mishra a fost opusul său. Liniștit, calm și metodic, tânărul minune de 24 de ani mă observa cu un scepticism evident.

Îl convinsesem în cele din urmă să accepte o nouă întâlnire, dar discuțiile noastre nu avansau mai mult decât o făcuseră prin e-mail și videoconferință.

"Aveți baza de utilizatori și tehnologia necesară, dar nu aveți capacitatea de a vă extinde la fel de repede cum cere afacerea dumneavoastră", am spus. "Audiența dvs. actuală este concentrată în SUA, Canada și în unele zone din Europa. Noi vă putem duce la nivel global. Prezența noastră pe piețele emergente..."

"Mă doare-n cot de piețele emergente", a spus Rohan. "V-am spus. Nu e vorba de bani. Colin și cu mine am construit această companie de la zero. Am renunțat la Stanford și am muncit pe brânci pentru a o aduce unde este astăzi. Poate că el a fost impresionat de toate zerourile pe care le aruncați, dar eu nu sunt. Mi-am făcut cercetările, Young. Crezi că mă voi lăsa să mă dau bătut și să las o corporație vulgară să ne distrugă, așa cum ai făcut tu cu Ursul Negru?".

La naiba, Tobias.

Mi s-a încleștat maxilarul. Nici măcar nu se uscase cerneala pe contractul cu Black Bear, că el a făcut o "restructurare semnificativă". Concedieri în masă, moral distrus. A fost un dezastru.

"Nu eu sunt cel care conduce punctul pe Ursul Negru", am spus. "Vă asigur că DigiStream va fi integrat fără probleme sub supravegherea mea."

"Nu contează dacă ești tu sau altcineva care conduce punctul. E la fel." Rohan a clătinat din cap. "Tu ai grijă de rezultatul tău, nu de al altcuiva. Cu Whidby plecat, compania are nevoie de stabilitate, nu de mai multe schimbări."

Frustrarea mă irita sub piele.

Al naibii Whidby. Ar trebui să-mi tatuez fraza asta, având în vedere de câte ori mi-a trecut prin minte.

"Dă-mi o listă de preocupări specifice", am spus. "Concedieri, restructurarea echipei, cultura locului de muncă. O să le punem la punct. Suntem în negocieri de mai bine de un an și amândoi știm că o fuziune ar fi un avantaj pentru ambele companii. Este o afacere de un miliard de dolari care depinde de câteva mici detalii."

"Mic, dar important." Rohan și-a bătut degetele pe cotieră. "Am văzut tabloidele și am auzit zvonurile. Selecția ta ca director general nu este garantată."

Coloana mea vertebrală s-a înțepenit. Stinsesem cele mai urgente incendii în timp ce mă aflam în Turks și Caicos, dar existau o mulțime de incendii mai mici lăsate necontrolate. Mama mea aflase despre Jade Cay, motiv pentru care îi evitasem telefoanele toată săptămâna. Trebuia să continui cu Clarissa, care îmi lăsase un mesaj vocal enigmatic în weekend, și cu Paxton, care m-a contactat din nou cu o ofertă de alianță. După cum mergeau lucrurile, mă gândeam serios la asta.

"Sincer, nu credeam că ești genul de playboy", a spus Rohan, cu privirea ascuțită. "Să te furișezi cu un barman? Foarte diferit de imaginea pe care ai prezentat-o anterior."

Iritarea mi-a întărit maxilarul. Dacă exista un lucru pe care îl uram aproape la fel de mult ca și înfrângerea, acela era să fiu numit fals. "Nu mi-am dat seama că viața mea personală a contat în discuțiile noastre." "Nu ar trebui, dar având în vedere încurcătura cu Whidby, sunt sigur că înțelegi de ce sunt ezită să facă afaceri cu cineva care este implicat într-un scandal."

"Mă întâlneam cu un angajat, nu mă drogam", am spus categoric. Am folosit trecutul în mod deliberat, dacă nu chiar sincer. Nimeni nu trebuia să afle despre relația mea continuă cu Isabella până după vot. "Ea nu mai este angajată la Valhalla, ceea ce face ca acest aspect să fie discutabil".

"Poate." Degetele lui băteau mai repede.

Să te furișezi cu un barman? Nu seamănă deloc cu imaginea pe care ai descris-o anterior.

Am putut citi printre rânduri. Lui Rohan nu-i păsa de Isabella în sine. Bârfele din tabloide îmi puseseră sub semnul întrebării caracterul, iar el era îngrijorat că ar putea fi înșelat.

Din păcate, oricât am încercat să-l liniștesc, nu s-a clintit. "Putem relua ultima rundă de discuții după vot", a spus Rohan după o jumătate de oră.

o oră de discuții inutile. "Nu semnez nimic până când nu sunt sigur că noul director general va onora termenii, atât în spirit, cât și pe hârtie. Nu pot risca și, așa cum ai spus, suntem în negocieri de ceva vreme. Dacă veți fi votat și tot nu putem ajunge la o înțelegere, atunci îmi pare rău. Înțelegerea este moartă".

Am părăsit biroul lui Rohan și m-am îndreptat direct spre barul hotelului pentru o băutură tare. Capul îmi zvâcnea cu o migrenă vicioasă, pe care scotch-ul meu nu a făcut nimic pentru a o atenua.

Cu patru luni în urmă, aveam afacerea DigiStream încheiată, poziția de director general la îndemână și emoțiile mele supărătoare sub control. Acum, controlul pe care îl aveam asupra vieții mele profesionale și personale se destrăma mai repede decât cusăturile unei haine uzate.

Declinul a început în momentul în care am urcat la etaj și am auzit-o pe Isabella cântând "Hammerklavier" la Valhalla. Dacă aș fi rămas la bar în acea zi, aș fi putut fi într-o cu totul altă situație acum.

Problema era că, dacă aș fi rămas la bar, eu și Isabella am fi rămas cunoștințe. Fără cameră secretă, fără întâlnire în Brooklyn, fără maraton de filme de Crăciun

sau escapade pe insulă sau zecile de mici momente care făcuseră ca lunile altfel infernale să fie suportabile.

Mi s-a răsucit stomacul.

Mi-am frecat o mână pe față și am încercat să-mi concentrez gândurile. Mă aflam aici pentru afaceri, nu pentru a mă complace în a mă gândi la ce *ar fi trebuit* și la *ce ar fi putut să se întâmple*.

Telefonul meu s-a aprins cu o
alertă de știri. M-am uitat la ea,
apoi am înghețat.

"Minciunile amantei lui Kai Young au fost demascate!", a jubilat *National Star.*

Un sentiment acru s-a răspândit în stomacul meu. Am dat click pe titlu și am fost întâmpinat de o fotografie uriașă cu Isabella lucrând la un bar. Purta pantaloni sexy, un top micuț și un zâmbet larg în timp ce se apleca peste tejghea. Mai mulți băieți din frății se uitau la decolteul ei.

Nu le puteam vedea fețele în întregime, dar am simțit brusc nevoia viscerală de a-i vâna și de a le scoate ochii.

Mi-am înghițit furia și am trecut la articolul propriu-zis.

Barmaniță, jucărie și... moștenitoare milionară? Ați citit bine! Ultima aventură a lui Kai Young nu este o angajată nevinovată prinsă în plasa unui angajator prădător. [Citiți articolul nostru despre modul în care moștenitorul miliardar aparent "simpatic" a abuzat de puterea sa la exclusivistul Valhalla Club pentru a o constrânge pe tânăra femeie să intre într-o relație].

Am săpat puțin în trecutul sărmanei fete și am descoperit că Isabella Valencia nu este chiar atât de săracă. De fapt, ea este singura fiică a lui Perlah Ramos, fondatorul și directorul executiv al lanțului de hoteluri de tip boutique Hiraya. Vicleana matriarhă și-a păstrat numele de fată, în timp ce copiii ei au luat numele de familie al soțului ei...

Șocul m-a stropit cu gheață pe șira spinării. Hotelurile Hiraya? Chiar în clipa asta beam într-una din proprietățile lor.

Familia Valencia se mândrește cu mai mulți copii talentați, inclusiv fiul cel mare al lui Ramos și directorul de operațiuni al Hiraya, Gabriel, un inginer premiat, profesor titular la UC Berkeley și celebrul artist Oscar (născut Felix Valencia). Nu e de mirare că cel mai mic copil al lor - și singura fiică - și-a ținut ascunsă adevărata identitate! În afară de un șir de perioade scurte de barmaniță și de slujbe ciudate și mai scurte, ea are jenant de puține realizări în palmares. Trebuie să fie greu să fie atât de mult depășită de frații ei.

Cu excepția lui Oscar, familia Ramos/Valencia este cunoscută ca fiind reticentă față de presă. Perlah Ramos nu a acordat niciun interviu de mai bine de opt ani. Asta explică de ce nimeni nu a făcut legătura cu Isabella mai devreme, dar nu explică de ce snobul Kai Young s-a coborât să se joace cu ajutorul. Moștenitoare sau nu, ea este departe de genul lui obișnuit, cu educație de Ivy League.

Bănuim că cea mai tânără Valencia este destul de talentată în alte moduri care nu-i implică creierul...

Am citit destul.

Furia a depășit șocul într-o clipă. Culoarea purpurie mi-a străbătut privirea în timp ce o căldură albă și rapidă îmi ardea prin vene.

La naiba cu California și DigiStream. Aveam de gând să dau în judecată *National Star* până la uitare și să dezmembrez compania de presă a lui Black, bucată cu bucată, până când nici măcar vulturii nu s-ar mai fi atins de carcasa ei putredă. Apoi aveam de gând să-l urmăresc pe Victor Black însuși și să-l omor.

"Kai Young?"

O voce necunoscută îmi întrerupse gândurile din ce în ce mai violente și mai alarmante.

Mi-am ridicat privirea. Un bărbat cam de vârsta mea stătea lângă mine, cu costumul și cravata la fel de bine călcate ca și cele din dulapul meu.

Recunoașterea a stins flăcările crescânde ale furiei mele.

Nu a fost nevoie să întreb cine este noul venit. Aveau aceiași ochi negri, buze pline și piele măslinie. Ea exploda de viață și culoare, în timp ce el arăta de parcă ar fi supt o lămâie putrezită de când a scăpat din pântece, dar asemănările erau de netăgăduit. "Gabriel Valencia, director de operațiuni al Hiraya Hotels." Fratele Isabelei mi-a aruncat o privire subțire.

zâmbet. "Trebuie să vorbim."

Cincisprezece minute mai târziu, m-am așezat pe un scaun în biroul lui Gabriel.

Hiraya Hotels avea sediul central în Los Angeles, dar a operat hoteluri în tot statul. În calitate de director de operațiuni, Gabriel trebuie să aibă un birou în majoritatea, dacă nu în toate.

Ne-am privit reciproc cu precauție de pe biroul lui.

Nu așa îmi imaginam că voi întâlni familia Isabelei, dar cel puțin m-a întrerupt înainte de a comite mai multe infracțiuni și o crimă.

"În primul rând, trebuie să-mi cer scuze pentru modul neortodox în care te-am abordat", a spus Gabriel cu rigiditate. "Acordăm cea mai mare importanță intimității oaspeților noștri. Cu toate acestea, sunt anunțat ori de câte ori un VIP se cazează în oricare dintre hotelurile noastre. Date fiind circumstanțele, trebuie să înțelegeți de ce v-am căutat când v-am văzut numele."

"Prin circumstanțe, presupun că vă referiți la articolele de succes ale *Național Star*?". Am refuzat să le numesc articole. Articolele necesitau un minim de obiectivitate; cea mai recentă publicație era calomnie. După ce avocații mei ar fi terminat cu ei, nu ar mai fi rămas mare lucru din *Star.* M-aș fi asigurat de asta.

Victor a obținut o victorie pe termen scurt, dar a făcut o greșeală crucială pe termen lung.

Gura lui Gabriel s-a aplatizat și mai mult într-o linie de granit. "Din cauza ta, fotografiile surorii mele sunt împrăștiate pe toată cârpa aia. Târăsc numele familiei mele prin noroi și ne hăituiesc hotelurile, birourile noastre corporative, liniile noastre personale." Ca la un semn, telefonul din biroul său a sunat cu un zgomot strident. L-a ignorat. "Articolul tocmai a intrat în direct și deja a început."

"Îmi pare rău că aveți de-a face cu hărțuirea, dar asta este o problemă a *Stelei Naționale*", am spus calm. "Nu eu le-am dat acele fotografii și nici nu am avut nimic de-a face cu cea mai recentă publicație a lor".

Cea în care au dezvăluit că Isabella era moștenitoarea averii Hotelurilor Hiraya.

Eram atât de incandescent în legătură c u minciunile dezgustătoare încât am trecut cu vederea bomba. Acum, conștientizarea identității Isabelei s-a scufundat cu o claritate de diamant.

De ce păstrase secretul? Oare prietenii ei știau adevărul, iar eu eram singurul care nu știa nimic?

Neliniștea mi-a format un nod în piept.

"Poate că nu, dar nu ar fi ajuns în situația asta dacă nu erai tu", a spus Gabriel. "Nu ne-am întâlnit niciodată, dar îți cunosc reputația. Credeam că nu sunteți mai presus de a profita de angajații dvs.".

Maxilarul mi s-a încleștat. Era a treia oară când caracterul meu era pus sub

semnul întrebării astăzi și mă săturasem de asta.

"Nu am profitat de ea", am spus cu răceală. "A fost o relație consensuală. Nu am obligat niciodată o femeie să facă ceva ce nu a vrut." "A fost sau

este?"

Am făcut o pauză. Nu știam cum voia Isabella să rezolve lucrurile cu familia ei, dar tăcerea mea era un răspuns suficient.

Nările lui Gabriel s-au umflat. "A mai ieșit cu bărbați ca tine", a spus el. "Bogați, fermecători, obișnuiți să obțină ceea ce vor. Fericiți să o țină secretă până când rahatul lovește ventilatorul. Isabella pare dură, dar este o romantică în suflet și, ca frate al ei, este datoria mea să o protejez, inclusiv de ea însăși. Are obiceiul de a lua decizii proaste."

Mâna mea s-a închis în jurul marginii cotierei. Probabil că lovirea fratelui prietenei mele în față nu a fost cea mai bună mișcare, dar uram modul în care o infantiliza. Poate că avea secrete față de mine, dar după ce îl întâlnisem pe Gabriel, puteam să înțeleg de ce. Nici eu n-aș fi vrut ca cineva să știe că sunt rudă cu el.

"Este adultă." M-am străduit să fiu calmă. "Deciziile ei, bune sau rele, sunt ale ei. Nu ai niciun drept să te amesteci în viața ei."

"Nu am făcut-o înainte și uite ce s-a întâmplat. Acea încurcătură cu Easton. Am fost concediat de la Valhalla. Să mă implic cu *tine.*" Gabriel și-a bătut cu degetele pe birou. "Vrei să-mi explici de ce tu - Tânărul moștenitor - umbli prin New York cu sora mea mai mică, când ai putea avea orice femeie vrei?".

Pentru că este frumoasă, deșteaptă și amuzantă. Pentru că văzând-o zâmbind este ca și cum aș vedea răsăritul soarelui, iar când sunt cu ea este singurul moment în care mă simt viu. Nicio altă femeie nu se compară cu ea.

"Faptul că trebuie să întrebi", am spus eu încet, "dovedește cât de mult o subestimezi." Am surprins cea mai scurtă licărire de surpriză înainte ca expresia lui Gabriel să se închidă din nou. "Poate crezi că ești diferit de ceilalți bărbați, dar nu ești", a spus el. "Stai departe de Isabella. Nu are nevoie ca un alt nemernic oportunist să-i strice viața.

viață. Acesta este primul și ultimul tău avertisment." "Și dacă nu o fac?" Am întrebat plăcut.

Expresia lui rece se potrivea cu a mea. "Vei afla ce se va întâmpla destul de curând." Amenințarea abia dacă m-a atins. Gabriel putea să încerce să mă intimideze cât voia, dar eu mă confruntasem cu lucruri mult mai rele decât frați supraprotectori. Dacă Isabella voia să plec, mi-ar fi spus-o ea însăși. Nu avea nevoie de alți oameni care să-i ducă bătăliile personale.

pentru ea.

Cu toate acestea, un lucru pe care Gabriel l-a spus mi-a rămas în minte pentru tot restul după-amiezii și până noaptea târziu.

Cine naiba e Easton?

CAPITOLUL 30
Isabella

M-am ascuns în apartamentul meu și am ignorat toate apelurile, mesajele și e-mailurile timp de două zile întregi. Erau necruțători - familia mea, prietenii mei, mass-media. Unii aveau intenții bune, alții mai puțin bune. Indiferent de asta, nu am reușit să adun energia necesară pentru a-i înfrunta pe niciunul dintre ei.

Singurul moment în care am interacționat cu lumea exterioară a fost prin munca mea cu Alessandra, care, din fericire, a păstrat schimburile noastre profesionale și nu m-a întrebat despre dezvăluirile de la *National Star.* După dezvăluirea identității, tabloidul a continuat să publice articole și zvonuri, dintre care majoritatea erau minciuni flagrante.

M-am dus la dezintoxicare pentru o dependență de cocaină (fusesem voluntar acolo în timpul facultății). M-am culcat cu foștii angajatori pentru a fi angajată (ei *și-au dorit al* naibii de *mult*). Am făcut o orgie cu o întreagă echipă MLB după World Series acum câțiva ani (i-am servit în timpul serii lor de sărbătoare și am băut *un* rând de băuturi cu ei).

Afirmațiile erau atât de ridicole încât le-am respins din start. Dacă cineva era suficient de naiv încât să creadă că am un copil secret indus de orgii, ascuns în Canada, era problema lui.

Cu toate acestea, adevărurile au fost mult mai greu de înghițit.

În afară de un șir de scurte perioade de barman și de slujbe ciudate și mai scurte, are foarte puține realizări în palmares...

Moștenitoare sau nu, ea este departe de tipul lui obișnuit, educat

în Ivy League. Greața mi-a încolțit în stomac.

Mi-am băgat o mână sub coapsă și mi-am săltat genunchiul când Kai s-a întors din bucătărie cu două căni de ceai.

Ochii îi erau umbriți de cearcăne, iar părul său, în mod normal îngrijit, era ciufulit, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el de prea multe ori. Încordarea îi stătea în jurul gurii și îi căptușea planurile largi ale umerilor.

Inima mi s-a zbârcit în fața epuizării lui evidente.

Se întorsese la New York în după-amiaza aceea și mi-a trimis un mesaj în care îmi cerea să ne întâlnim. Era prima dată când vorbeam de la ultima rundă de lovituri de la *National Star*, ceea ce nu era de bun augur pentru noi.

Am acceptat ceaiul în tăcere.

Kai s-a așezat lângă mine pe canapea, cu sprâncenele încruntate. "Ce mai faci?", m-a întrebat el.

Un val jenant de emoție a crescut la auzul vocii lui. Fusese plecat de mai puțin de o săptămână, dar i se părea o viață întreagă.

"Sunt bine." Am lăsat să iasă un râs slab. "Am devenit celebru cât timp ai fost plecat.
Celebritatea își pune amprenta."

Nu a zâmbit la încercarea mea penibilă de a glumi. "Am de-a face cu Black. *Steaua*
își va retrage poveștile."

Umorul meu forțat a alunecat. "Dar nu cel despre familia mea", am spus liniștit. "Asta e adevărat."

Un mușchi i s-a flexat în maxilar. "Nu. Nu acela." Și-a așezat băutura pe măsuța de cafea și și-a frecat o mână peste față. "De ce nu mi-ai spus?"

"Pentru că eu..." Am ezitat. "Nu știu. Am ținut secret atât de mult timp încât nici nu mi-a trecut prin minte să spun ceva. Știu că pare un lucru prostesc de ascuns, dar familia mea este *extrem de* retrasă. Săptămâna trecută trebuie să-i fi omorât."

Vinovăția și rușinea bolboroseau într-o fiertură tulburătoare în stomacul meu. "Când m-am mutat prima dată la New York, eram destul de sălbatică și nu am vrut ca acțiunile mele să se reflecte negativ asupra lor. Dacă oamenii ar fi știut cine eram, aș fi fost peste tot pe site-urile de bârfe. De asemenea, am jurat că nu mă voi baza pe numele și pe banii familiei mele pentru a-mi croi drum și nu am făcut-o. Unii oameni ar putea crede că sunt prost că nu am profitat de ceea ce aveam, dar nu am vrut să fiu unul dintre acei copii bogați care trăiesc din averea părinților fără să *facă nimic.*"

Mama mea a ținut viețile noastre personale departe de presă timp de zeci de ani. Chiar și Felix, fratele meu cel mai mediatizat, se concentra pe munca sa în interviuri. Am vrut să explorez orașul și să *trăiesc* fără să mă îngrijorez că voi păta numele familiei și nu voiam ca oamenii să mă trateze diferit pentru că eram moștenitoare.

Fără control, fără așteptări, fără presiune.

A funcționat... până când nu a mai
funcționat.

"Știa cineva înainte de piesă?" a întrebat Kai, cu chipul său ilizibil.

"Viv și Sloane." Mi-am încolăcit mâinile în jurul cănii și m-am consolat cu căldura. "Au aflat organic, când mama mea a venit într-o vizită surpriză acum câțiva ani. Sloane a recunoscut-o. Parker știa și ea, de vreme ce mi-a verificat trecutul înainte de angajare, dar a promis să nu spună nimic."

Fondul meu de încredere a fost atât o binecuvântare, cât și un blestem. Nu aveam încă acces la el; urma să intre în funcțiune dacă și când mă "așezam" într-o carieră pe care o iubeam, așa cum au stabilit mama și Gabriel. Dacă până la împlinirea vârstei de treizeci de ani încă mai pluteam de la un loc de muncă la altul, pierdeam banii în scopuri caritabile.

Teoretic, era bine să știu că aveam bani pe care să mă pot baza. În realitate, condiția de vârstă a amplificat presiunea. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta, pentru că atunci când o făceam, nu mai puteam respira.

Nici măcar nu a fost vorba de fondul de investiții, ci mai degrabă de simbolism. Dacă l-aș fi pierdut, ar fi însemnat că am eșuat, iar eșecul, când toate ușile îmi erau deschise, mi se părea un fel special de iad.

"Am vorbit cu fratele tău când am fost în California."

Recunoașterea lui Kai m-a scos din spirala de autocompătimire. Mi-am ridicat brusc capul. "*Ce?*"

L-am ascultat cu neîncredere și furie crescândă în timp ce îmi explica ce s-a întâmplat, de la ultimatumul lui Rohan Mishra până la apariția lui Gabriel la bar.

Nu-i de mirare că părea atât de stresat. Ultimele câteva zile fuseseră la fel de nasoale pentru el cum fuseseră și pentru mine.

"Nu avea niciun drept", am bombănit. "*Nu* avea absolut *niciun* drept să te prindă în ambuscadă în felul ăsta." "E fratele tău. E protector", a spus Kai cu blândețe.

Protector? Gabriel ar fi făcut bine să învețe să se protejeze singur, pentru că aveam de gând să-l sugrum cu una dintre acele cravate stupide de mătase pe care le iubea atât de mult.

"A menționat și pe cineva pe nume Easton." Privirea lui Kai a rămas constantă, în timp ce sângele meu se solidifica în gheață. "Cine este acesta?"

Inima îmi bătea cu putere în urechi.

Uită de strangulare. Asta a fost prea bine pentru fratele meu. Aveam de gând să-l fac să privească în timp ce îi sfâșiam toate costumele din dulap cu foarfecele de grădină înainte de a-l sufoca de viu cu resturile.

Un gust amar mi-a crescut în gât. Primul meu instinct a fost să mint și să spun că nu cunoșteam pe nimeni pe nume Easton, dar mă săturasem să trăiesc în umbra a ceea ce se întâmplase. Îl lăsasem pe nemernicul ăla să-mi dicteze prea mult timp viața. Era timpul să renunț la trecut, o dată pentru totdeauna.

"Easton este fostul meu prieten. Ultimul bărbat cu care am fost înainte de tine și motivul pentru care nu m-am întâlnit cu nimeni timp de doi ani." Amărăciunea mi s-a revărsat în piept și în stomac. "L-am cunoscut într-un bar. Nu lucram în acea seară, doar mă distram și cunoșteam oameni noi. Eram singură, deoarece Sloane și Vivian erau amândouă plecate din oraș, iar când m-a abordat, am crezut că este perfect. Inteligent, arătos, de succes."

Ochii lui Kai s-au întunecat, dar a rămas tăcut în timp ce eu vorbeam.

"Relația noastră a decolat rapid. La două săptămâni după ce ne-am întâlnit, mă ducea în escapade de weekend și îmi cumpăra toate aceste cadouri scumpe. Credeam că îl iubesc și am fost atât de orbită de îndrăgostirea mea încât nu am sesizat semnalele de alarmă care sunt atât de clare în retrospectivă. Cum ar fi modul în care mă ducea doar în locuri îndepărtate pentru întâlnirile noastre sau cum nu i-am cunoscut niciodată prietenii și colegii de serviciu pentru că mă voia "doar pentru el" pentru încă o vreme." Am făcut o grimasă la naivitatea eului meu mai tânăr. "Își învârtea scuzele în intenții romantice, când adevărul era atât de simplu. Avea o soție și doi copii în Connecticut."

Un sunet amar, pe jumătate râs și pe jumătate plâns, îmi scormoni gâtul. "Ce clișeu, nu-i așa? Înșelătorul căsătorit proverbial cu familia ascunsă în suburbii. Dar asta nu era cea mai rea parte. Cea mai rea parte a fost când respectiva soție a intrat peste noi în mijlocul unei partide de sex."

Kai a pălit.

"Da, știu. Ea bănuia că are o aventură și a angajat un detectiv particular să-l urmărească. În acea seară, băuse puțin prea mult. A devenit agresivă când detectivul i-a trimis locația soțului ei. A apărut, țipând și plângând. După cum vă puteți imagina, am fost îngrozit. Habar n-aveam..." Mi-am forțat oxigenul să treacă prin plămânii încordați. "Easton și soția lui s-au certat foarte tare. Am încercat să plec pentru că prezența mea înrăutățea lucrurile și atunci ea... a scos un pistol."

Încă îmi aminteam strălucirea rece a metalului sub luminile hotelului. Teroarea adâncă care mi-a răpit respirația și tăcerea rece și pătrunzătoare care a căzut peste cameră ca un cearșaf alb peste un cadavru.

"Easton și cu mine am încercat amândoi să o convingem să se potolească, dar era prea beată și supărată. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că el încerca să-i smulgă arma. S-a descărcat din greșeală și..." Respirația mea a scăzut.

Țipă. Strigăte. Sânge. Atât de mult sânge.

"Glonțul a lovit-o cumva. Este în viață, dar nu va mai merge niciodată." Cunoașterea m-a străpuns ca o minge de demolat, împrăștiind așchii zimțate și

durere sfărâmată prin pieptul meu. "Ea nu... adică, nu ar fi trebuit să scoată arma, dar a fost... nu a fost vina ei. Soțul ei a înșelat-o *cu mine, iar* ea este cea care suferă din cauza asta."

Un plâns mi-a zguduit umerii. Nu mai vorbisem despre asta de atât de mult timp. Nici măcar prietenii mei nu știau tot adevărul despre ceea ce se întâmplase. Credeau doar că am avut o despărțire urâtă cu un nemernic infidel.

Vorbind despre asta cu Kai, am rupt barajul emoțiilor mele și totul - vinovăția, furia, oroarea, rușinea - s-a revărsat peste mine ca un potop care mătură o câmpie.

Kai m-a cuprins în brațele lui și m-a ținut în brațe în timp ce plângeam. Easton, Valhalla, *National Star*, termenul limită pentru manuscrisul meu... fiecare greșeală și fiecare greșeală pe care am făcut-o în ultimii ani. S-au revărsat din mine într-un râu de durere până când am devenit goală și dureroasă.

"Nu a fost vina ta", a spus el liniștit. "Tu nu ai știut. Nu tu l-ai făcut să o înșele și nu tu ai făcut-o să aducă arma. Ești o victimă a situației la fel de mult ca oricine altcineva."

"Știu, dar *simt* că e vina mea." M-am tras înapoi, cu vocea mea crudă din cauza plânsului. "Am fost atât de proastă. Ar fi trebuit să mă prind..."

"Oamenii de genul acesta sunt experți în înșelăciuni. Erai tânără, iar el a profitat de asta. Nu a fost vina ta", a repetat Kai cu fermitate. Mi-a șters o lacrimă rătăcită de pe obraz. "Ce s-a întâmplat cu el?"

"Din câte am auzit, s-a mutat la Chicago înainte ca afacerea lui să dea faliment și este înstrăinat de copiii lui. Au peste 18 ani acum și nu cred că l-au iertat vreodată pentru ce s-a întâmplat cu mama lor."

Nu știam unde era Easton acum. Să sperăm că putrezea în gropile iadului.

"Înțeleg." Expresia lui Kai mi-a trimis o săgeată de neliniște pe șira spinării.

"Nu-l căutați", am spus. "Vorbesc serios. Vreau doar să îl las în trecut și nu vreau să ai probleme."

O urmă de amuzament a înflorit în colțurile gurii lui. "Ce crezi că îi voi face dacă, ipotetic, îi voi da de urmă?".

"Nu știu." Mi-am șters obrajii cu dosul mâinii. "Să-l omor?" "Cu siguranță mi-a trecut asta prin minte", a murmurat Kai. "I-"

Sunetul blând al soneriei îl întrerupse.

M-am înțepenit din nou, în timp ce Kai și cu mine schimbam priviri precaute. Stăteam ascunși până la votul pentru CEO - mă furișasem mai devreme pe la intrarea din spate a clădirii - și o vizită neașteptată în aceste zile era mai degrabă un motiv de alarmă decât de sărbătoare.

Un fior de teamă m-a străbătut când Kai a răspuns la ușă. Oare un reporter de tabloid trecuse cumva de pază? Ar trebui să mă ascund?

Un murmur slab de voci se scurgea dinspre intrare. Nu i-am putut auzi cuvintele exacte, dar tonul surprins al lui Kai s-a auzit tare și clar.

A reintrat în sufragerie un minut mai târziu, cu fața posomorâtă.

Mi-a căzut stomacul pe podea când am văzut cine era în spatele lui. Brusc, mi-am dorit să *fi fost* un reporter de tabloid; ar fi fost infinit de preferabil față de noii veniți.

Nu i-am întâlnit niciodată în persoană, dar le-am recunoscut pozele de la știri. Leonora și Abigail Young.

Mama și sora lui Kai.

CAPITOLUL 31
Kai

Noi patru ne-am așezat în sufragerie - Isabella și cu mine pe o canapea, mama și Abigail pe canapeaua din fața noastră.

Ne-am confruntat ca niște armate opuse pe câmpul de luptă, fiecare așteptând ca celălalt să tragă primul foc. O plagă de tăcere tensionată a cuprins încăperea. Singurul sunet venea de la ceasul care stătea de santinelă în colț, la fel de nemișcat și de lipsit de pasiune ca un zeu care observa certurile mărunte ale oamenilor.

Tic. Tock. Tic. Tock.

Știam că mama mea va apărea în cele din urmă. Leonora Young era incapabilă să renunțe la controlul asupra vieții mele personale. Cu toate acestea, nu mă așteptam să o ia și pe sora mea cu ea. Abigail arăta de parcă ar fi preferat să facă drumeții prin Anzi în timpul iernii decât să stea aici.

"Am auzit că întâlnirea ta cu Mishra a mers prost." Mama mea a trecut direct la subiect. În afară de o înăsprire revelatoare a trăsăturilor ei când a văzut-o prima dată pe Isabella, nu i-a recunoscut prezența de când a sosit. "Din fericire, am vești bune care ar putea contracara problema DigiStream. Tobias a ieșit. Și-a retras candidatura în urmă cu o oră."

Șocul mi-a ars defensiva de genunchi la comentariul lui Mishra. "El *s-a retras?* De ce?"

"Nu a dat niciun motiv. A spus pur și simplu că nu a simțit că este potrivit pentru acest rol în acest moment."

Nu avea sens. Avea afacerea Ursul Negru și mai aveam puțin peste o săptămână până la vot. Dintre toți ceilalți candidați, Tobias era cel mai *puțin* probabil să arunce prosopul. Nu ar fi renunțat atât de aproape de linia de sosire decât dacă...

În stomacul meu s-a format o urmă de suspiciune.

Fotografiile. Retragerea.

Cei doi candidați principali au lovit la câteva săptămâni distanță unul de celălalt și suficient de aproape de alegeri pentru ca noi să avem puțin timp să ne mobilizăm. Poate că a fost o coincidență, dar momentul a fost extrem de convenabil.

Cu toate acestea, mi-am păstrat fața neutră în timp ce mama a continuat. Nu voiam să lansez acuzații până când nu aveam mai mult decât instinctele mele să mă susțină.

"Este un lucru bun", a spus mama. "Îmi place Tobias, dar el era cel mai mare concurent al tău. Voturile lui sunt puse la bătaie, ceea ce înseamnă că ai nevoie de un impuls de campanie de ultim moment."

"Oricum am venit să te verificăm după tot ce s-a întâmplat", a adăugat Abigail. "Vestea despre Tobias a venit la momentul perfect. Acum, putem să ne gândim cum să adunăm acele voturi."

"Abby." Am privit-o cu o privire egală. "Nu-ți place să vorbești despre afaceri."

A fost o profesionistă mondenă. Experiența ei de campanie a început și s-a încheiat cu președinția unui comitet de gală. Probabil că mama mea a forțat-o să vină ca să mă convingă să mă despart de Isabella. Știa că nu o voi asculta pe ea, dar poate o voi asculta pe sora mea.

"Încă pot avea idei", a replicat Abigail. "Ești fratele meu. Vreau să câștigi".

"Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să generăm o presă bună", a spus mama mea, întrerupând discuția noastră. Odată ce Abigail și cu mine am început, ne puteam certa ore întregi. "Am aranjat o întâlnire publică cu tine și Clarissa."

Lângă mine, Isabella s-a agitat pentru prima dată de când ne-am așezat. Mâinile mi s-au strâns în pumni, dar m-am forțat să mă relaxez până când mama mea a terminat de vorbit.

"A fost de înțeles că a ezitat, având în vedere situația în care ai pus-o, dar a fost de acord. Acest lucru va ajuta la stingerea zvonurilor despre tine și despre... prietenul tău." Ochii ei au trecut cu dispreț peste Isabella. "Nu că ai părea deosebit de îngrijorată de faptul că tabloidele vă vor prinde împreună."

Avea dreptate. Chiar și după scandalul de la *National Star,* am fost neglijent când m-am furișat cu Isabella.

Dacă aș fi fost deștept, aș fi tăiat contactul cu ea până după vot, dar ea avea un mod de a-mi zăpăci creierul. Poate că asta era o parte din problemă. Ori de câte ori eram cu Isabella, lumea părea... mai luminoasă. Putea să ardă în jurul nostru și nu ar fi contat atâta timp cât ea era acolo.

"În primul rând, nu mă duc la o întâlnire cu Clarissa", am spus cu răceală. "Este greșit să o amăgesc. În al doilea rând, Isabella stă chiar aici."

"O duce cu zăhărelul?" Mama mea și-a arcuit o sprânceană sculptată și a trecut la cantoneză. "Îndrăgostirea ta de Isabella va trece și îți vei da seama că Clarissa este mult mai potrivită pentru tine în ceea ce privește creșterea, educația și temperamentul. Poate crezi că sunt autoritară, dar sunt mama ta. Vreau doar ce e mai bine pentru tine. Am văzut prea mulți copii rătăcitori făcând greșeli teribile ca să-ți permit să faci la fel. Uită-te la Gohs. Fiica lor a fugit cu băiatul ăla *îngrozitor de la* piscină, doar ca să rămână însărcinată și să fie înșelată de moștenire. De atunci, bieții ei părinți nu au mai putut să se arate în societate."

"Clarissa și Isabella nu sunt câini", am spus în cantoneză, străduindu-mă să fiu calm. "Nu putem să le punem una lângă alta și să le comparăm creșterea. Totuși, dacă am face-o, aș putea să vă reamintesc că Isabella este moștenitoarea hotelurilor Hiraya? Ea nu este o barmaniță de rând, așa cum ați crezut inițial."

Nu eram supărat pe Isabella pentru că îmi ascundea trecutul familiei sale. Inițial am fost rănită că nu avusese suficientă încredere în mine ca să-mi spună secretul ei, dar am înțeles de ce a făcut-o. Sincer, dezvăluirea familiei ei a făcut ca relația noastră să fie mai ușor de vândut atât familiei mele, cât și consiliului. Un tânăr care se întâlnea cu o barmaniță era scandalos. Un tânăr care se întâlnea cu o moștenitoare era ceva normal.

Buzele mamei mele s-au subțiat. "Nu e vorba de avere. Este vorba de adecvare.

Ea..." "Nu crezi că Kai ar trebui să fie cel care stabilește dacă partenerul său este potrivit?" a intervenit Isabella. A zâmbit la flacăra de surpriză de pe fața mamei mele. "Eu sunt

Chineză filipineză. Vorbesc engleză, tagalog, hokkien, mandarină și cantoneză. Sunt surprins că nu te-ai gândit la asta, având în vedere toată *educația* și educația ta."

Mi-am șters o mână peste gură, ascunzându-mi zâmbetul. Un zâmbet asemănător a tras de buzele lui Abigail.

Am iubit-o pe mama noastră, dar ne-a plăcut și să vedem cum oamenii o strigă. Nu se întâmpla des.

Și-a revenit cu o viteză remarcabilă, așa cum a făcut-o întotdeauna Leonora Young. "Atunci ar trebui să știi de ce tu și fiul meu nu vă potriviți prea bine", a spus ea cu o voce ca apa înghețată. "Dacă nu ai fi fost tu, nu ne-am fi aflat în această... situație dificilă. Un Young a condus compania noastră de când a fost fondată, acum mai bine de un secol. Refuz să las o infatuare de prost gust să ne distrugă moștenirea."

"E amuzant", a spus Isabella. "Vrei ca Kai să conducă o companie Fortune 500, dar îl tratezi ca pe un copil care nu poate lua propriile decizii. Cum poți împăca aceste două lucruri?"

Zâmbetul meu s-a lărgit.

Ar fi trebuit să mă gândesc la DigiStream, la retragerea suspectă a lui Tobias și la faptul că trebuia să-mi scot familia din apartament cât mai repede posibil, dar tot la ce mă puteam gândi în acel moment era cât de mult îmi doream să o apuc pe Isabella și să o sărut.

Mama mea a fost, de înțeles, mai puțin impresionată de revenirea Isabelei. "Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul ăsta?" Și-a îndreptat ochii furioși spre mine, cu obrajii pătați de roșu de indignare. "*Acesta este* genul de femeie pentru care ești dispusă să-ți arunci viitorul la gunoi?"

"Nimeni nu aruncă nimic." Mi-am încorsetat fără milă amuzamentul într-o linie dreaptă. "Isabella nu este responsabilă pentru nimic din toate astea. Este nevoie de doi pentru a menține o relație. Nu m-a forțat să mă întâlnesc cu ea și nici nu a dat cu tifla la *Steaua Națională*. Este o victimă a lui Victor Black la fel de mult ca oricine altcineva."

"Apropo de Victor, ce ai de gând să faci cu el?". a întrebat Abigail. Îl disprețuia aproape la fel de mult ca și mine, după ce, cu ani în urmă, *Star a* insinuat că sifonează fonduri de caritate.

"Mă ocup eu de asta." Îi ignorasem mașinațiunile în trecut pentru că nu meritau atenția mea, dar el mersese prea departe. Până când voi termina cu el, nu va mai avea nici o companie *sau* reputație.

"Vom discuta mai târziu despre relația voastră privată", a spus mama, cu o expresie rigidă. Probabil că și-a dat seama că nu putea să ajungă la mine cu Isabella stând chiar acolo. "Totuși, declarația noastră publică susține că *nu a existat niciodată* o relație și că fotografiile sunt nevinovate. Retragerea lui Tobias vă pune din nou în frunte, dar nu putem fi mulțumiți. Trebuie să trecem la ofensiva mediatică".

În calitate de actual director executiv, nu ar fi trebuit să facă strategii cu mine, dar reputația familiei noastre era în joc. Leonora Young nu era de natură să încalce regulile, dar atunci când era forțată, scopul justifica întotdeauna mijloacele.

"Crezi că ieșirea la o întâlnire cu Clarissa ar trebui să facă parte din acea ofensivă", am spus categoric. Fără să mă gândesc, mi-am încolăcit mâna peste cea a

Isabelei. A ei se odihnea în poala ei, cu pielea rece ca gheața. Era mai nervoasă decât lăsase să se vadă din bravada ei de mai devreme.

Un val de protecție mi-a crescut în piept. I-am strâns ușor mâna, pe care ea mi-a răspuns.

Gura mamei mele s-a strâmbat. "Da. Clarissa înțelege natura întâlnirii și a fost de acord să ne ajute. Trebuie să-ți reabilităm imaginea. Orice lucru mic ajută, mai ales în apropierea votului."

"Nu prea cred..."
"Ar trebui să o faci."
Trei perechi de ochi șocați s-au îndreptat spre Isabella, inclusiv ai
mei. "Poftim?" Am spus, sigur că am auzit greșit.

"Ar trebui să o faci", a repetat ea. "Tu și Clarissa știți amândoi că nu este o întâlnire adevărată, ceea ce rezolvă problema de a o duce cu zăhărelul. Este o cascadorie de PR, iar dacă te ajută să câștigi votul, atunci merită să o faci."

O umbră de aprobare a trecut pe fața mamei mele. "Pentru prima dată, suntem de acord." "Este o idee bună", a intervenit Abigail. "O întâlnire echivalează cu cel puțin o săptămână de presă." *Iisuse Hristoase*.

Nu-mi plăcea ideea de a mă folosi de Clarissa pentru a mă ajuta. Era de prost gust, dar știam cum funcționează mass-media. Orice lucru mic ajuta.

"Bine", am spus, întrebându-mă cum de viața mea profesională a ajuns de la fuziuni la cascadorii publicitare. "O singură întâlnire. O voi face."

Am sperat doar că nu s-a întors să mă muște de fund mai târziu.

La două zile după vizita mamei și a surorii mele, am strâns din dinți și i-am făcut o vizită lui Richard Chu în casa sa de pe Fifth Avenue. După ranchiuna inițială care a urmat sosirii lor surpriză, noi patru, inclusiv Isabella, am lăsat deoparte diferendele pentru a pune la punct planul meu pentru următoarele două săptămâni. Primul pas era întâlnirea cu Clarissa pentru relații publice. Pasul doi era o întâlnire față în față cu cel mai puternic membru al consiliului de administrație al companiei.

Așa cum a spus mama mea, retragerea lui Tobias a mai atenuat o parte din presiune, dar nu-mi puteam permite să mă complac.

"Aceasta este o surpriză." Richard și-a încrucișat mâinile peste stomac și m-a privit cu amuzament. O urmă de triumf îi strălucea în ochi, făcându-mi să mi se întoarcă stomacul pe dos. "Îndrăznețul Kai Young m-a căutat în casa *mea.* Ce onoare."

Mi-am blocat maxilarul, mușcând un răspuns răutăcios. Uram mirosul vechi și mucegăit al biroului său.

Am urât privirea îngâmfată de pe fața lui.

Mai presus de toate, uram să mă strecor la el pentru ajutor, ca un câine vagabond care cerșește resturi.

O parte din mine ar fi preferat să sară de pe podul Brooklyn decât să se îngenuncheze, dar era în joc mai mult decât mândria mea. Cel puțin asta îmi tot spuneam.

"Avem multe de discutat." Zâmbetul meu mi-a mascat dezgustul. "Sunt sigur că vei fi de acord."

"Ciudat cum ai vrea să vorbești acum că viitorul tău este în joc." Richard a ridicat o sprânceană căruntă și stufoasă. "Cu siguranță nu ai vrut să mă asculți când ți-am spus că ne mișcăm prea repede cu tot acest zgomot digital."

Pentru că sfaturile tale sunt mai învechite decât gusturile tale în materie de decor.

Biroul său ar putea fi amplasat într-un muzeu de artefacte de sfârșit de secol XX și nimeni nu ar clipi.

"Din moment ce Tobias a ieșit din cursă, este în interesul amândurora să lucrăm

împreună", am spus eu, deviind de la remarca lui ascuțită. "Amândoi știm că eu sunt cea mai bună persoană pentru acest post. Paxton este prea neexperimentat, Russell este prea docil, iar Laura este talentată la comunicare, dar nu are raza de acțiune pentru CEO. Între timp, eu mă pregătesc pentru asta de când m-am născut. Poate că nu vă place de mine, dar tot vreți ce e mai bine pentru companie. Asta ar fi ca eu să o conduc".

Richard a strâmbat din nas. "Nimic nu se compară cu aroganța tinereții. Bine." Și-a întins mâinile. "Dacă tot ai venit până aici, lasă-mă să aud ce ai de spus."

M-am enervat la tonul său condescendent, dar m-am forțat să îl ignor.

Mi-am expus propunerea. A fost simplă. Dacă îmi promitea votul său, îl numeam consilier principal în primul meu an ca director general, ceea ce îi dădea o influență considerabilă asupra inițiativelor companiei. Primul an, în special primele o sută de zile, erau cruciale pentru un nou director general. Era momentul în care aceștia stabileau tonul și prioritățile pentru conducerea lor în continuare.

Aducerea lui Richard în cercul meu de apropiați a fost o concesie semnificativă din partea mea, dar a fost singura modalitate de a-i atenua îngrijorările și de a-i asigura votul.

"Interesant", a spus el după ce am terminat. "Mă voi gândi la asta."

Coloana mea vertebrală s-a blocat. S-a *gândit* la asta? Căldura a fiert încet și gros în venele mele. "Asta e cea mai bună ofertă pe care o vei primi."

N-aveam de gând să mă rog. Nu mai mult decât o făcusem deja.

Richard mi-a aruncat un zâmbet enigmatic. "Sunt sigur." S-a ridicat în picioare și a întins mâna într-un mod evident de respingere. "Mă bucur să te văd, Kai. Mult noroc cu votul."

Mi-am păstrat calmul în timpul călătoriei cu liftul și al plimbării prin hol, dar aerul rece de ianuarie mi-a zdruncinat ușile de la control. Frustrarea a năvălit, necontrolată, în sângele meu.

***Eu: Ești** liber pentru un meci în seara*

asta? Dante a răspuns la mai puțin de un

minut după. ***Dante:** Urgență?*

***Eu:** Cerere prietenoasă*

***Dante:** Corect. Ne vedem la 7.*

***Dante:** Btw, îmi ești dator. Trebuia să mă uit la un film cu Viv în seara asta.*

***Eu:** Sunt sigur că a douăzecea vizionare a filmului Stardust ar fi fost la fel de strălucitoare ca prima.*

***Dante:** Du-te dracului!*

Mi-am băgat telefonul în buzunar, furia mea atenuându-se cu promisiunea unei lupte garantate mai târziu. Unii oameni mergeau la terapie; Dante și cu mine ne loveam. Era mai rapid, mai eficient și era și un antrenament dublu.

M-am urcat în mașina de oraș care mă aștepta și i-am spus șoferului să mă ducă înapoi la birou.

Richard a crezut că este un creator de regi, dar puteam câștiga și

fără el. Eu eram Kai Young.

Nu am pierdut niciodată.

CAPITOLUL 32
Isabella

Nu am putut s-o fac. Chiar și cu orele mele de lucru flexibile, cu metodele de combatere a blocajului de scriitor aprobate de neurostiințifici ale lui Kai și cu perspectiva de a mă confrunta cu expresia îngâmfată a lui Gabriel "*Știam că blufezi"*, nu am putut să-mi termin cartea la timp.

Ziua de naștere a mamei mele era la mai puțin de o săptămână distanță și, de fiecare dată când mă așezam la noua mea mașină de scris, înghețam. Nu mai era vorba de a șterge; cuvintele nu mai veneau, punct. Îmi lipseau doar câteva capitole, dar creierul meu era prea înghesuit de alte preocupări - vulturii de la *National Star,* întâlnirea mea îngrozitoare cu mama lui Kai, incertitudinea relației mele cu Kai și, mai ales, recenta lui întâlnire cu Clarissa. Eu am fost cea care i-a spus că e în regulă. Știam că nu era reală și că întâlnirea era pur și simplu în scopuri de PR, dar asta nu m-a împiedicat să joc jocul comparației când fotografiile au ajuns în paginile societății la începutul acestei săptămâni. Kai și Clarissa luau o cină romantică la un restaurant italian. Kai și Clarissa mergând pe stradă, ținându-se de mână. Amândoi erau eleganți și sofisticați - perechea perfectă.

O potrivire mai bună decât între tine și el, a șoptit o voce insidioasă.

Stresul și nesiguranța mea s-au acumulat ca un baraj, blocând fluxul creativității până când am rămas flămândă de inspirație.

Pentru că nu am reușit să găsesc o cale de a trece de bloc, m-am aruncat în schimb să lucrez pentru Alessandra. A fost mult mai ușor să construiesc visul altcuiva decât al meu. Erau mai puține riscuri, mai puține investiții, mai puțină teamă de eșec.

Am găsit un nume pentru afacerea ei - Floria Designs, ca o aluzie atât la flori, cât și la Florianópolis, orașul ei preferat din Brazilia. Am creat conturile de socializare, am proiectat un site web de bază și am creat un cont de vânzător pe Etsy. Am studiat planurile de afaceri, strategiile de marketing și situațiile financiare.

Câteodată stăteam la Alessandra până la zece sau unsprezece noaptea, dar nu l-am văzut niciodată pe Dominic. Era ca și cum nici măcar nu locuia acolo.

"Își petrece cea mai mare parte a timpului în birou", mi-a spus Alessandra când am întrebat-o într-o zi la micul dejun.

"Mi se pare o risipă să cheltuiești atâția bani pe o casă frumoasă și să nu te bucuri de ea." Cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mă simțeam mai confortabil să vorbesc despre alte lucruri decât despre muncă.

Nu am vrut să mă bag, dar aveam sentimentul că Alessandra avea nevoie de cineva cu care să se descarce. "Penthouse-ul l-a costat 25 de milioane de dolari", a spus ea. "Biroul îl face peste trei miliarde. De care credeți că îi pasă mai mult?" Nu am avut niciun răspuns la această întrebare.

Am mâncat în tăcere, amândoi pierduți în propriile gânduri, înainte ca ea să vorbească din nou. "Ce mai faci? Azi e o zi mare."

Pâinea s-a transformat în cenușă pe limba mea. "Sunt în regulă. Sunt doar emoționată pentru Kai."

După luni întregi de așteptare și planificare, a avut loc în sfârșit votul CEO al Young Corporation. Am setat o alertă pentru rezultate, dar telefonul meu a fost tăcut toată dimineața. "Va câștiga", a spus Alessandra. "Nu-mi pot imagina că vor alege pe altcineva. El este a Young."

"Știu, dar ar fi frumos să confirmăm." Un sentiment neliniștitor mi s-a agitat în stomac, pe care l-am pus pe seama cinei copioase de aseară.

Avea dreptate. Kai era cu mult înaintea celorlalți candidați. Nu aveam niciun motiv de îngrijorare.

Potrivit lui Kai, consiliul de administrație a crezut pozele cu Clarissa. Ne-am abținut să ne întâlnim în persoană de la vizita surpriză a familiei sale. Era prea riscant, având în vedere controlul sporit după cascadoria cu Clarissa, așa că ne-am mulțumit cu telefoane și mesaje.

Faptul că nu l-am văzut în persoană nu m-a ajutat cu nimic în ceea ce privește anxietatea mea generală, dar eram mai mult îngrijorată *pentru* el decât pentru orice altceva. Dacă pierdea...

Nu te duce acolo. Nu va pierde.

Micul dejun a continuat într-un mod la fel de discret. De obicei, Alessandra și cu mine aveam destule subiecte de discuție, dar amândouă eram prea distrate pentru a fi o companie bună.

M-am uitat la telefon pentru a douăzecea oară în acea dimineață. *Nimic*.

"Hai să mai trecem o dată în revistă planul de social media", a spus Alessandra după ce am terminat de mâncat. "Te va ajuta să nu te mai gândești la alte probleme."

"Adevărat. Nimic nu se compară cu promisiunea faimei pe rețelele de socializare pentru a-mi distrage atenția." M-am luptat cu nevoia de a căuta pe Google *Young Corporation*. De ce le-a luat atât de mult timp? Comitetul de votare deliberase încă de dimineață, iar la Londra era deja mijlocul după-amiezii. Poate că alertele mele de știri erau defecte. "Vom fi una dintre acele companii care sunt amuzante și sarcastice online, ca Wendy's. Știu!" Am pocnit din degete. "Putem începe un război pe internet reciproc avantajos cu o altă companie de flori presate. Vor fi mai multe flori și mai multă dramă decât un episod din *Bridezillas*. Cine nu și-ar dori asta?"

Îndoiala a cuprins expresia Alessandrei. "Nu știu dacă asta e cel mai bine..." Telefoanele noastre au vibrat în același timp, tăindu-i calea.

Ne-am uitat unul la altul pentru o secundă înainte de a ne grăbi să verificăm știrile. Inima mea a ricoșat când am zărit numele companiei lui Kai umplând ecranul.

Asta a fost.

Rezultatele votului pentru CEO au fost afișate.

CAPITOLUL 33
Kai

Dante și-a trântit pumnul în falca mea. Mi-am dat capul pe spate, iar gustul de cupru mi-a umplut gura.

Ar fi trebuit să doară, dar adrenalina a atenuat impactul. M-am scuturat și i-am întors lovitura cu una a mea. Cârligul vicios l-a prins în piept, provocând un mormăit dureros.

Transpirația îmi acoperea fața și trunchiul. Făceam asta de mai bine de o oră. Mușchii mei urlau de agonie, iar mirosul de sânge, transpirație și testosteron îmi înfundase nările. Odată ce adrenalina mea se prăbușea, aveam să fiu inconștient cel puțin o zi.

Mi-aș face griji pentru asta mai târziu. Deocamdată, mi-am concentrat atenția asupra învingerii lui Dante și asupra unei anumite întâlniri din Londra. Nici actualul director executiv, nici candidații nu aveau voie să intre în sală în timpul deliberărilor, așa că am zburat pe nevăzute până când comitetul electoral și-a anunțat decizia.

Am mai dat un pumn în obrazul lui Dante; el m-a prins în coaste.

Din nou și din nou, ritmul familiar al loviturilor și croșetelor noastre era aproape suficient pentru a alunga votul din mintea mea.

Aproape.

"Puteai să te scutești de tortura așteptării dacă ai fi folosit ceea ce ți-am dat", a oftat el, ferindu-se de un uppercut. "Ți-am livrat poziția pe tavă, la propriu, pe un platou de argint. Sau într-un plic de manila, dacă e să fim tehnici."

Era prima dată când recunoștea că a trimis "cadoul" de Crăciun al lui Christian.

"Ți-am spus, nu am nevoie să mă cobor la șantaj." Gândul de a folosi informația mi-a trecut prin minte după ce au apărut fotografiile cu mine și Isabella, dar l-am respins la fel de repede cum a apărut.

A recurge la șantaj era același lucru cu a se recunoaște învins. Însemna că nu eram suficient de bun pentru a câștiga de unul singur.

"Nu este un șantaj. Este o asigurare." Sângele se scurgea dintr-o tăietură de pe fruntea lui Dante, iar începuturile unei vânătăi îi întunecau maxilarul.

Vivian avea să-mi facă zile fripte mai târziu pentru starea în care i-l înapoiasem pe soțul ei, dar mă îndoiam că arătam mult mai bine. Ședința de azi a fost una brutală și cathartică.

"Amuzant. Exact asta a spus Harper."

"Și are dreptate." Dante s-a oprit cu o grimasă. "Nu-i spune că am spus asta.

Orgoliul ticălosului ar fi sărit prin acoperiș."

Am pufnit în nas. "Aș fi crezut că ești împotriva șantajului, având în vedere ce s-a întâmplat cu tatăl lui Vivian."

Fața i s-a întunecat la menționarea socrului său. "În anumite situații, da", a spus el. "Dar se dovedește, de asemenea, uimitor de eficient pe termen scurt. Trebuie doar să fii suficient de inteligent pentru a preîntâmpina consecințele pe termen lung."

Sau aș putea să o ocolesc și să nu am consecințe pe termen lung, pentru început.

Înainte de a putea răspunde, tonul de apel al telefonului meu a răsunat în aerul îmbibat de sudoare și a aspirat lejeritatea din încăpere.

Mișcările noastre s-au oprit. Aerul s-a evacuat din plămânii mei în timp ce m-am fixat pe banca pe care îmi așezasem telefonul.

Putea fi un agent de telemarketing, asistenta mea care mă suna cu o întrebare sau o duzină de alte posibilități, dar instinctul meu îmi spunea că nu era așa.

Aici era ora 11 dimineața, ceea ce însemna că la Londra era aproape de sfârșitul zilei de lucru. Momentul perfect pentru un anunț al directorului general.

Inima îmi bătea destul de tare încât să înece tonul de apel. Un gust metalic mi-a crescut pe limbă, inundându-mă în egală măsură de anticipare și de presimțire.

După toate - scheme, scandaluri, eșecuri, eșecuri - asta e r a . Momentul adevărului.

"Kai."

Vocea joasă a lui Dante mi-a atras din nou atenția asupra lui. Ochii lui erau fixați pe ceva de peste umărul meu, iar eu i-am urmat privirea spre ieșire.

O ancoră mi-a târât stomacul direct pe podeaua de pânză neagră a ringului de box. Un zumzet scăzut mi-a umplut urechile.

Isabella stătea lângă ușă, cu pieptul bombănind din cauza respirațiilor rapide. Nu știam cum a intrat, dar știam de ce se afla aici. Era scris pe fața ei.

Am pierdut votul.

ISABELLA

Tăcerea era asurzitoare.

Dante murmurase o scuză despre întâlnirea cu Vivian pentru prânz și a ieșit repede, lăsându-ne pe mine și pe Kai singuri în sala de box.

A rămas nemișcat ca piatra în mijlocul ringului. Transpirația îi strălucea pe trunchiul gol și îi umezea părul, făcându-l să arate ca un războinic proaspăt ieșit din luptă.

Am prins finalul meciului său cu Dante. Era prima dată când îl vedeam pe Kai boxând și mi-a tăiat respirația. Precizia, puterea, grația letală - era ca și cum aș fi privit un maestru executând un dans frumos coregrafiat.

Dacă aș fi fost aici pentru orice alt motiv, aș fi savurat experiența, dar tot ce am simțit a fost o minge înghețată de teamă în stomac.

"Cine?" Fața și vocea lui Kai erau șterse de emoții.

Am înghițit pe lângă strânsoarea din gât. "Cineva pe nume Russell Burton?"

A reacționat atunci. O mică smucitură din umeri, urmată de o realizare întunecată, arzătoare, în ochii lui.

Numele îl surprinsese.

Am așteptat o reacție mai mare - o înjurătură, o vociferare, *ceva* care să indice că recunoaște ce s-a întâmplat. În schimb, a coborât de pe ring, s-a șters pe față cu un prosop și și-a deșurubat capacul sticlei de apă. Dacă nu ar fi fost vorba de

mișcările bine controlate și tensiunea care-i coarda gâtul, aș fi crezut că nu m-a auzit.

M-am îndreptat spre el cu precauția unui excursionist care se apropie de un șarpe cu clopoței.

Când am văzut știrea despre selecția lui Russell, stomacul meu s-a întors de parcă eu eram cel care pierduse. Nu mi-am putut imagina cum trebuie să se fi simțit Kai. Asta era familia *lui.* Compania lui. Moștenirea lui.

O Alessandra înțelegătoare mi-a dat o zi liberă. Ea a dat de Dominic și l-a convins cumva să-mi dea acces la Valhalla, unde știam că Kai boxa cu Dante.

Nu știam ce să fac sau cum aș putea ajuta, dar am vrut doar să fiu aici pentru el.

"Poate că este o greșeală", am îndrăznit să spun. Mă grăbisem să vin aici cât de repede am putut și nu am avut

citiți articolul în întregime. "Poate că ei..."

"Nu este o greșeală." Kai părea ciudat de calm. Și-a ridicat privirea, cu pielea întinsă pe pomeți. Ridicarea și coborârea neuniformă a pieptului său îi trădau emoțiile mascate.

Inima mi s-a frânt. "Kai..."

Mi-a zdrobit restul cuvintelor între gurile noastre. Sărutul a fost atât de brusc, atât de neașteptat, încât m-am împiedicat un pas înapoi înainte de a mă prinde.

Ne-am mai sărutat înainte, de multe ori. Dulci, fierbinți, înfometați, languroși... natura îmbrățișărilor noastre a variat în funcție de starea noastră de spirit, dar el nu mă sărutase niciodată *așa*. Mâinile încurcate în părul meu, dinții răzbătându-mi pe buze, mușchii vibrând de energie încolăcită. Disperat și febril, de parcă se îneca și eu eram singurul lui colac de salvare.

Bucăți din masca lui de piatră s-au ciocnit pe podea în jurul nostru. Emoțiile s-au revărsat prin crăpăturile zimțate, târându-mi mâinile pe umerii lui, dinții lui pe gâtul meu și pumnul lui în jurul tivului fustei mele.

Kai a tras-o în sus și m-a sprijinit de ringul de box în același timp. O ruptură de mătase, un foșnet de haine și apoi era în mine, trăgându-mi-o cu o intensitate care m-a făcut să gâfâi. Corpul meu se zguduia de forța fiecărei împingeri și m-am zbătut să mă agăț de ceva, de orice, care să mă imobilizeze în timp ce îi rezolvam furia împreună.

O simfonie de mormăieli, strigăte și plescăieli de carne împotriva cărnii au răsunat în camera, altfel goală. O mână îi strângea părul, în timp ce cealaltă se agăța de corzile inelului de deasupra mea. Mai făcusem sex dur înainte, dar asta nu era sex. A fost un catharsis.

Greu. Urgent. Neiertător.

Cu toate acestea, nu a durat mult până când plăcerea mi-a copleșit simțurile. Încă o împingere și orgasmul meu a explodat, unduindu-se prin corpul meu într-o serie de frisoane și replici.

Kai a venit la scurt timp după mine, mușcând un "La naiba" dur, în timp ce sperma lui se scurgea pe coapsa mea.

Ne-am ținut în brațe pentru o clipă, cu respirația tăiată în tăcere. O căldură languroasă mi-a inundat venele, dar a fost temperată de nodul din gât.

Când Kai a ridicat din nou capul, ochii lui erau plini de remușcări. Nodul s-a

strâns. "Isa..."

Nu a fost nevoie să întreb de motivul vinovăției sale.

"Este în regulă", l-am liniștit. "Iau pilula." Nu era singurul care se lăsase dus de val. Gândul la prezervative nici nu-mi trecuse prin minte până acum.

"N-ar fi trebuit să... nu am..." Și-a șters o mână pe față. "La naiba", a repetat el. Privirea lui m-a cuprins, zăbovind asupra gâtului și pieptului meu. M-am uitat în jos și am tresărit când am văzut sughițurile care îmi marcau pielea. "Ești bine?"

"Mai mult decât în regulă, dacă orgasmul meu a fost ceva de care să mă încredințez", am glumit, sperând să-i șterg privirea încruntată. Nu a funcționat. Gura mi s-a înmuiat cu o nouă îngrijorare. Acum, că înălțimea mea de după sex se estompa, gravitatea situației revenea în forță. "Ar trebui să-ți pun aceeași întrebare."

Era o întrebare stupidă, pentru că, *desigur*, nu era bine. Tocmai pierduse controlul asupra companiei familiei sale. Dar eu nu aveam experiență în gestionarea unor astfel de probleme și aș fi preferat să vorbească despre asta decât să pretindă că totul era bine. Învățasem din experiență că înăbușirea lucrurilor nu făcea decât să ducă la mai multe probleme în viitor.

Gâtul lui Kai se clătină. "Russell Burton."

Inima mi s-a frânt la neîncrederea amorțită din vocea lui. "Da", am spus încet.

Nu știam cine era Russell, dar îl uram mai mult decât orice altceva pe lume în acel moment. Nu, corecție: Am urât *comitetul de vot* mai mult decât orice altceva. Sper că s-au înecat cu toții cu deciziile lor proaste și cu stilourile lor corporative urâte.

Kai nu a plâns, nu a țipat și nu a mai scos niciun cuvânt, dar când și-a îngropat fața în gâtul meu și când brațele mele s-au înfășurat în jurul spatelui său, am simțit intensitatea durerii lui ca și cum ar fi fost a mea. Mi-a reverberat în tot corpul, sugrumându-mi plămânii și înțepenindu-mi ochii. Era întotdeauna atât de rece și de liniștit, încât să-l văd cum se destramă, chiar și puțin, a aprins o durere crudă care m-a lovit direct în inimă.

Mi-aș fi dorit să am puterea de a da timpul înapoi sau de a băga mințile în cap în comisia de votare. Deoarece nu puteam și nu puteam spune nimic care să îmbunătățească lucrurile, pur și simplu l-am ținut în brațe și l-am lăsat să jelească.

CAPITOLUL 34
Kai

Am pierdut.

Fraza s-a învârtit în minte de atâtea ori încât nu mai avea formă sau sens. Cu toate acestea, impactul său nu s-a schimbat.

De fiecare dată când îmi răsuna în cap, îmi declanșa aceeași lovitură în stomac. Eliberează aceeași senzație întunecată și uleioasă care se strecoară prin venele mele și formează o groapă fără fund în stomacul meu.

Era *sentimentul* de a pierde, care era infinit mai rău decât cuvântul în sine.

Mi-am aruncat scotch-ul înapoi. Nu a șters amărăciunea care îmi acoperea gâtul, dar m-a izolat de privirile și șoaptele. Până la un punct, oricum.

Trecuseră trei zile de la aflarea rezultatelor alegerilor din CEO. În acest timp, mi-am făcut treaba ca de obicei. Am participat la ședințe, l-am felicitat pe Russell și am răspuns la nenumărate apeluri, e-mailuri și mesaje. Seara, mă duceam la Isabella acasă, sau ea venea la mine, pentru că, acum că votul se terminase, nu-mi păsa cine ne vedea împreună.

Nu vorbeam despre muncă, dar în orele încețoșate dintre noaptea târziu și dimineața devreme, când mă îngropam în ea și ea se destrăma în brațele mele, găseam modalități de a ne consola reciproc fără cuvinte.

Barmanul a mai strecurat un pahar de scotch pe tejghea. I-am mulțumit scurt din cap și am aruncat o privire în jurul barului. Valhalla era plin. Întotdeauna era într-o zi de vineri, motiv pentru care am venit în mod deliberat în seara asta.

Oamenii puteau să vorbească cât voiau, dar eu refuzam să le ofer satisfacția de a mă ascunde și de a-mi linge rănile ca un câine biciuit.

Am fost Kai Young, la naiba.

Am reușit să iau o înghițitură din băutura mea proaspătă înainte ca o voce familiară și uleioasă să-mi strice pofta de mâncare.

"Măi, măi, măi. Uite cine a ieșit în oraș atât de repede după înfrângerea lor." Victor Black s-a urcat pe scaunul de lângă al meu, duhnind a suficiență și a apă de colonie de prost gust. "Ești mai curajos decât am crezut, Young."

"Ești în New York foarte des zilele astea." Am arcuit o sprânceană disprețuitoare. "A
D.C. v-a interzis în cele din urmă să intrați în oraș?"

Să fac schimb de insulte cu cineva ca Victor era sub demnitatea mea, dar aveam nevoie de o distracție, Isabella și Dante fiind plecați din oraș. Ea zburase în California pentru ziua de naștere a mamei sale cu o seară înainte, iar Dante și

Vivian erau la Paris pentru weekend.

"Ce pot să spun? New York-ul a devenit atât de interesant în aceste zile." Răsuflarea lui Victor a trecut pe deasupra într-un nor de vodcă. Am făcut o grimasă. Omul era în mod clar beat criță, nu că ar fi avut prea mult creier chiar și când era treaz. "Trebuie să fie umilitor, să pierzi compania familiei tale în favoarea unui străin. În fața lui Russell Burton, nu mai puțin." A dat din cap în semn de neîncredere simulată. "Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș mai arăta niciodată fața în public."

"Nu putem decât să sperăm", am spus cu răceală, luptându-mă cu furia care se strecura încet sub pielea mea. "Și dacă *aș* fi în locul *tău*, mi-aș face mai multe griji pentru propria ta companie. Nu va mai exista mult timp."

Avocații mei făceau deja praf *National Star* pentru calomnie și defăimare, dar asta a fost doar o diversiune în timp ce am săpat mai adânc în părțile care ar putea dărâma întregul imperiu Black & Co. Firele erau acolo. Trebuia doar să le localizăm și să le desfacem.

Lui Victor i se strâmbă gura. "Acel proces stupid de defăimare? Nu e nimic. Știi cu câte procese ne confruntăm și *câștigăm în* fiecare an?".

"Mai mult decât celulele creierului care se agită în jurul capului tău excesiv de gelatinos, sunt sigur."

Mi-am mai permis o înghițitură de Macallan și m-am bucurat de roșeața stacojie care îi împodobea obrajii lui Victor.

"Vrei să știi care este problema ta?" S-a aplecat spre mine, cu ochii strălucind de răutate.

"Sunt sigur că mă vei lămuri."

"Te crezi al naibii de deștept. Că ești mai bun decât toată lumea pentru că ai mers la școli de lux și ai crescut cu o lingură de argint băgată în fund. Nu ai nicio idee despre ce înseamnă să *muncești* pentru ceva așa cum muncim eu și Burton și ai fost atât de orbit de complexul tău de superioritate - credința ta că nimeni nu te poate atinge pentru că ești atât de presus de ei - încât nu ai văzut ce era chiar în fața ta. Chiar ți-am dat un mic indiciu la Galeria Saxonilor." Victor a clătinat din cap. *Deci el este cel care mi-a lăsat biletul acela*. A făcut-o ca să se joace cu mine, fără îndoială. Trebuia să fi făcut legătura mai devreme; în afară de Isabella, el fusese singurul apropiat al lui suficient pentru a ajunge la buzunarul meu.

Dar nu asta era partea care mă bloca. Ceea ce a spus înainte de asta a fost.

"Mândria ta este pieirea ta, Young", a spus el. "Iar eu sunt aici pentru a documenta fiecare pas."

L-am lăsat să divagheze. Era prea umflat de prea multă încredere în sine și de o jubilație caricaturală pentru a-și observa derapajul.

Habar nu ai ce înseamnă să muncești *pentru ceva așa cum o facem eu și Burton*. Russell era stabilit la Londra, așa că nu-l mai văzusem în persoană de la alegeri. Părea șocat și copleșit când l-am sunat, dar ceva nu era în regulă. Părea aproape *prea* șocat, ca și cum cineva ar fi încercat să-și convingă prietenii că nu știau dinainte de petrecerea surpriză. Nu m-am gândit prea mult la momentul respectiv, pentru că am vrut să închid telefonul cât mai repede posibil, dar în retrospectivă...

Russell Burton, director de operațiuni. Se ocupă de toate afacerile interne, supraveghează funcțiile administrative și operaționale zilnice ale companiei...

Realizarea a lovit cu o claritate bruscă și orbitoare.

Mi-am reținut un înjurătură și m-am ridicat, ignorând bălmăjeala lui Victor. Trecuse peste rezultatele votului și în prezent debita prostii despre casa lui din Hamptons.

Douăzeci de minute mai târziu, am încuiat ușa din față a apartamentului meu și am format numărul lui Tobias.

Era ora două dimineața la Londra, dar a preluat așa cum era de așteptat. Omul nu dormea niciodată. "Ce vrei?" Iritarea îi curgea fierbinte și amară sub voce. A fost vocea cuiva care fusese forțat să renunțe la ceva ce-și dorea doar pentru a vedea cum un coleg mai mic îl ia.

Cunoșteam bine sentimentul.

"În legătură cu retragerea dumneavoastră de la votul pentru CEO", am spus.

"Trebuie să vorbim."

CAPITOLUL 35
Isabella

Vineri dimineață, am ajuns în California cu o singură valiză de mână, cu un bloc de beton în stomac și fără un manuscris terminat în mână.

Am încercat. Chiar am încercat. Dar, oricât de mult m-am străduit, nu am reușit să înțeleg ultimul sfert din carte. Creativitatea mea a secat complet, lăsând în urma sa o coajă de idei aruncate și propoziții incomplete.

Din fericire, ziua de vineri a fost atât de agitată încât nimeni nu a întrebat de manuscris. Familia mea a sărbătorit Crăciunul, ziua de naștere și Anul Nou în ordine cronologică, ceea ce a însemnat că am fost aruncat în festivitățile de Crăciun în secunda în care am aterizat. După ce mi-am lăsat bagajele în dormitorul copilăriei mele și am făcut un duș rapid, i-am ajutat pe mama și pe frații mei să pregătească banchetul nostru tradițional de sărbători - prăjituri de orez bibingka, tăiței pancit bihon, pui la proțap lechon manok, salată buko pandan, rulouri de primăvară lumpiang ubod umplute cu creveți, legume, nucă de cocos și carne de porc.

Prin *ajutor*, mă refeream la tăierea legumelor și spălarea vaselor. Din păcate, talentul meu în bucătărie rivaliza doar cu abilitatea mea de a alerga o milă în patru minute pentru inexistență.

Pregătirile alimentare au dus la masa propriu-zisă, urmată de un schimb de cadouri în care a trebuit să ghicim cu toții cadourile înainte de a le deschide. A fost un vârtej de râsete, alcool și veselie și ultima noapte pe care am petrecut-o împreună ca familie înainte ca totul să se ducă naibii.

În dimineața următoare, ne-am înghesuit în sufragerie pentru ziua de naștere a mamei mele, obosiți, dar optimiști. Cel puțin în mare parte.

Nervii îmi zvâcneau în vene în timp ce mama își croia drum prin teancul de cadouri. Gabriel stătea lângă ea, înmânându-i un nou obiect ori de câte ori termina să se bucure de cel precedent.

Romero, Miguel, Felix și cu mine eram înghesuiți pe canapeaua de vizavi - Felix mâzgălea în caietul de schițe, Romero se juca cu ceasul, iar Miguel se întindea larg, arătând ca moartea încălzită. El băuse cel mai mult noaptea trecută.

Lola și Lolo au ocupat colțul. La fiecare câteva minute, lolo al meu dădea din cap și lola îl lovea peste braț, trezindu-l brusc.

"Oh, e minunat." Mama mea a ținut în lumină colierul cu semilună pictat manual de Felix. "Mulțumesc."

"Mă bucur că îți place", a spus el cu ușurință. "M-am gândit că ar fi potrivit, având în vedere că este atât ziua ta de naștere, cât și a companiei."

Logo-ul Hiraya Hotels era o semilună și patru stele, câte una pentru fiecare

copil din Valencia. Cea de-a douăzeci și cincea aniversare a fost la sfârșitul lunii.

Felix a fost adoptat, dar a fost cel mai grijuliu dintre noi toți.

"Oh, *iho*." Mama l-a îmbrățișat, cu ochii strălucind de emoție. Fusese cea mai bună prietenă a părinților lui Felix înainte de moartea lor și, uneori, compensa absența lor prin faptul că îi acorda o grijă și o atenție sporită.

Nici eu, nici frații mei, nici eu nu le purtam pică pentru asta. Îl iubeam pe Felix la fel de mult ca și ea și eram la fel de vinovați că îi acordam un tratament special. Știam cum este să pierzi un părinte; nu ne puteam imagina că îi pierdem pe amândoi.

"Cea a Isabelei este ultima", a spus Gabriel, înmânându-i mamei mele o cutie mare, învelită frumos. Mi-a aruncat o privire indescifrabilă.

Nimeni nu a menționat *Steaua Națională* sau Kai de când am ajuns. De regulă, nu discutam subiecte negative în timpul sărbătorilor de Crăciun sau de Anul Nou Lunar, ceea ce lăsa ziua de astăzi ca o excepție.

Nervii mi s-au intensificat, zgâriindu-mi mărunt interiorul. Mi-aș fi dorit ca Kai să fie aici, dar nu voiam ca eșecul meu să îi păteze prima întâlnire cu familia mea. Avea destule probleme proprii de rezolvat, iar eu nu puteam să-l folosesc mereu ca tampon. Trebuia să înfrunt muzica pe cont propriu.

"Nu-ți mai zvâcni piciorul", a gemut Miguel de lângă mine. "Scuturi canapeaua și îmi dai dureri de cap."

"Poate că nu ar fi trebuit să bei atât de multă sangria aseară", am spus eu. "Cred că *asta e* problema ta, nu că-mi tremură piciorul."

A mormăit ceva ce semăna cu un blestem amestecat cu un geamăt.

"Isa, e minunat!" Mama mea a admirat cutia cadou de lux pe care o cumpărasem de la stațiunea ei balneară preferată din Palawan. Era compusă dintr-o gamă completă de articole de toaletă, produse de îngrijire a pielii și parfumul lor de firmă. Stațiunea nu vindea cutia online, așa că a trebuit să îi cer unuia dintre verii mei din Filipine să o cumpere și să mi-o trimită. "Am vrut să cumpăr asta. Aproape că am rămas fără parfum".

"Perfectă sincronizare atunci." Am schițat un zâmbet, rugându-mă ca nimeni să nu mă întrebe despre *celălalt.*

darul pe care trebuia să i-l dau azi.

Mergi mai departe. Mergi mai departe. Mișcă-

"Da, este foarte frumos." Vocea clară a lui Gabriel mi-a întrerupt rugăciunile tăcute. "Dar cred că Isa are un alt dar."

Fruntea mamei mele s-a încruntat. Miguel a ridicat capul, în timp ce lolo al meu a crăpat un ochi deschis, trezit de perspectiva unei drame. Șapte priviri m-au fixat pe loc ca un gândac pe perete.

Saliva s-a transformat în rumeguș în gura mea.

"Ce alt dar?" O linie de nedumerire a săpat între sprâncenele lui Romero.

"Cartea ei la care lucrează de trei ani." Gabriel nu și-a luat ochii de la ai mei. "Ai spus că vei avea manuscrisul complet pentru noi astăzi, nu-i așa?".

Thud. Thud. Thud.

Fiecare bătaie a inimii îmi bătea atât de tare în gât încât credeam că mă voi sufoca. Degetele mi s-au încolăcit în jurul marginii canapelei, în timp ce o picătură de sudoare îmi curgea pe șira spinării.

O parte din mine voia să se afunde în pământ și să nu mai iasă niciodată; o altă parte voia să-l lovească pe fratele meu și să-i scoată expresia de cunoscător de pe față.

"Isabella?" a întrebat Gabriel.
Gustul banilor mi-a inundat limba. "Nu-i am", am spus încet. "Nu e gata."
Liniștea s-a așternut peste cameră, punctată de ciripitul păsărilor de la fereastră.

Căldura mărșăluia pe fața mea într-o cruciadă necruțătoare. Am încercat să respir adânc, dar oxigenul era prea puțin, iar pielea prea strânsă. Rușinea și vinovăția s-au umflat în mine, punând la încercare cusăturile calmului meu și scurgându-se prin crăpături ca umplutura printr-un animal de jucărie sfâșiat.

Îndurasem furtuna de foc de la *National Star*, despărțirea de Easton și întâlnirea cu mama lui Kai, dar niciodată nu mă simțisem mai mică decât în acel moment.

"Nu-i nimic", spuse Felix, mereu împăciuitor. "E aproape gata, nu-i așa?".

Am dat din cap cu blândețe. Eram blocată la *aproape* săptămâni întregi, dar nu era nevoie să știe asta.

Gabriel și-a încrucișat brațele. "Credeam că era aproape gata acum patru luni". "Haide, omule." Miguel l-a privit fix. "Nu fi un nemernic."

"Nu mă port ca un nemernic", a spus Gabriel cu răceală. "Confirm ceea ce mi-a spus Isa la sfârșitul lui septembrie."

O altă tăcere s-a așternut, încărcată de teamă.

"Are dreptate. Eu am spus asta. I..." Pielea se strângea strâns pe degetele mele încovoiate. "Nu am fost atât de aproape pe cât am crezut."

Aș putea da vina pe mai multe persoane și lucruri pentru eșecul meu - tabloidele, slujba mea de zi cu zi, relația mea cu Kai, fratele meu pentru că a stabilit termenul limită. Dar, până la urmă, a fost vina mea. Eu am fost cea care nu a avut disciplina necesară pentru a o face. Eu am fost cea care s-a lăsat distrasă de sex și petreceri. Eu am fost cea care m-am dezamăgit pe mine și pe ceilalți, iar și iar.

Gabriel a fost dur, dar avea dreptate.

Ochii mi se simțeau fierbinți și arși, și dintr-o dată m-am bucurat că Kai nu era aici. Nu voiam să fie martor la implozia mea spectaculoasă și să realizeze în ce mizerie fusese implicat în tot acest timp. Făceam parte din motivul pentru care pierduse votul directorului general, iar eu nu meritam asta.

"Cadoul de la spa este suficient", a spus mama, aruncându-i fiului ei cel mare o privire plină de reproșuri. "Vino. Hai să mâncăm. *Tigil muna sa mga bigating usapan." Gata cu discuțiile grele pe ziua de azi*.

M-a liniștit cu o mângâiere la ieșire. Liniile de îngrijorare îi delimitau gura, dar nu a menționat ce tocmai se întâmplase. După moartea subită a tatălui meu, ea ura orice lucru care tulbura armonia familiei noastre; cred că se temea că orice ceartă va sfârși prin a fi ultimele cuvinte pe care unul dintre noi le va spune celorlalți.

Cu toate acestea, fantoma dezamăgirii ei m-a urmărit tot restul după-amiezii și m-a urmărit pe terasă în acea seară, după ce festivitățile s-au liniștit și mama și bunicii mei s-au retras în camerele lor.

M-am încolăcit pe bancă, consolându-mă cu senzația de familiaritate a scaunului și cu moliciunea pernelor. Luminile cu senzor de mișcare luminau curtea din spate, aruncând o strălucire galben pal peste piscina în care învățasem să înot, peste căsuța din copac în care mă ascundeam când eram supărată și peste diversele colțuri și crăpături în care eu și frații mei ne certasem, ne jucasem și crescusem împreună.

Un sentiment de nostalgie a plutit peste mine. Nu mai locuiam aici de atât de mult timp, dar de fiecare dată când o vizitam, era ca și cum nu aș fi plecat niciodată.

Ușa glisantă din sticlă s-a deschis. "Hei." Felix a ieșit, cu forma lui înaltă și

slabă, luminată de luminile casei. "Ești bine?"

"Da." Mi-am strâns genunchii la piept, pieptul mi se strângea la vocea lui îngrijorată. "Sunt bine."

S-a așezat pe scaunul de lângă al meu. Își schimbase hainele frumoase de sărbătoare cu un tricou decolorat și pantaloni scurți. "Nu pari a fi bine."

"Sunt alergiile mele."

"Nu ai alergii." "Știe-tot."

Râsul moale al lui Felix mi-a smuls un mic zâmbet.

"Dacă este vorba despre mai devreme, nu vă gândiți prea mult la asta", a spus el. "Știi cum este Gabe."

"Dar are dreptate." O presiune proaspătă a înflorit în spatele ochilor mei. Am clipit pentru a o îndepărta, hotărâtă să nu plâng. Mă simțeam destul de patetică și fără ca cel mai simpatic frate al meu să se simtă rău pentru mine. "Ar fi trebuit să termin cartea și nu am făcut-o. Niciodată nu mă duc până la capăt. Nu știu de ce..." Mi-am strâns mai tare genunchii la piept. "Nu știu de ce mi-e atât de greu când pentru voi e atât de ușor."

"Isa." Felix m-a fixat cu o privire neîncrezătoare. "Nu e ușor pentru niciunul dintre noi. Știi cât de mult mi-a luat să îmi dau seama ce vreau? Cât de greu i-a fost lui Miguel să aleagă o specialitate? Chiar și Gabe are probleme în a face ca oamenii să-l asculte, pentru că e atât de tânăr."

"Și Romero?"

"Oh, e un ciudat. Sunt destul de sigur că s-a născut cu un computer în loc de creier."

Râsul a topit o parte din tensiunea din umerii mei. "Va lua asta ca pe un compliment."

"Sunt sigur că o va face." Felix a zâmbit. "Ideea este că ești pe drumul cel bun. Ți-ai început cartea, ceea ce este mai mult decât a realizat majoritatea populației. S-ar putea părea că suntem, ghilimelele, ghilimelele în fața ta, dar suntem și mai în vârstă. Avem mai multă experiență de viață". M-a ciupit de obraji. *"Baby ka pa lang." Ești doar un bebeluș.*

"Oprește-te." L-am respins cu un alt râs. "Nu te purta ca și cum ai fi atât de bătrân și înțelept. Ești doar cu patru ani mai mare decât mine."

"Poți trăi mai multe vieți în patru ani." Felix se lăsă pe spate și își întinse picioarele. "Ideea este că nu ești în urmă. Ești încă tânăr. Ai destul timp să te descurci."

Așa credeam când aveam 22 de ani și eram convins că voi fi următorul mare prezentator de talk-show. Acum aveam 29 de ani și nu eram nici pe departe pe cale să îmi dau seama despre ce *este* vorba.

Am apreciat încercările lui Felix de a mă liniști, dar cu cât vorbeam mai mult despre asta, cu atât mă simțeam mai rău. Asigurările venite din partea cuiva cu atâta succes sunau a condescendență, chiar dacă nu asta era intenția lui.

"Știu", am spus, mai mult pentru că voiam să pun capăt conversației decât pentru că eram de acord cu el. Ochii mei au căzut pe gâtul lui gol. "Unde ți-e colierul?"

Mentorul său, un tip woo-woo de genul "fii una cu valul", i l-a dăruit după prima sa expoziție. Nu l-am văzut niciodată pe Felix fără ea.

S-a scărpinat la ceafă, cu obrajii inexplicabil de roșii. "Am... pierdut-o." Radarul meu de soră a intrat în alertă maximă. Mințea, dar înainte de a putea cerceta mai departe,

ușa s-a deschis din nou. Gabriel a apărut, silueta lui luminată din spate fiind o pată amenințătoare de întuneric în ușă.

Felix se ridică repede în picioare. "Se face târziu și sunt obosit. Ne vedem mâine, băieți.

Te descurci", a adăugat el într-o șoaptă mică atunci când a trecut pe lângă mine.

Dacă prin *asta* se referea la o groază totală și totală, atunci avea dreptate.

A treia tăcere, cea mai tensionată a zilei, a răsărit când Gabriel a ocupat locul lăsat liber de Felix, iar ușa s-a închis în urma celuilalt frate al meu.

Mi-am băgat mâinile sub coapse. Și-a
bătut degetele pe bancă.

M-am uitat fix la piscină.

Mi-a ars o gaură în obraz și în sfârșit a vorbit. "Încerc să te ajut, Isa." "Să te ajut?"

Indignarea mi-a smuls cuvântul din gât. "Cum mă umilești în
față toată lumea va *ajuta*?"

"Nu te-am umilit. Ți-am cerut ceva ce ne-ai promis." Gura lui Gabriel s-a subțiat. "Toată lumea te-a răsfățat mereu pentru că ești cel mai tânăr, dar acum ești adult. Cuvintele și acțiunile au consecințe. Promisiunile necesită urmărire. Am avut răbdare ani de zile, în timp ce tu "te-ai descurcat" în New York." A făcut ghilimele cu degetele. "Evident, asta nu a funcționat."

Fiecare cuvânt lovea cu forța și precizia unui glonț teleghidat. Zidurile fragile ale indignării mele s-au prăbușit la fel de repede cum fuseseră ridicate, lăsându-mă crudă și expusă.

Ești adult acum.

Promisiunile trebuie respectate.

Asta a fost întotdeauna problema mea, nu-i așa? Niciodată nu am putut să-mi țin o promisiune.

Mi-am jurat că voi termina cartea până astăzi și nu am reușit. Am spus că mă voi lepăda de bărbați după fostul meu soț și nu am făcut-o. Mi-am promis că voi prioritiza slujba mea de la Valhalla și, ei bine, știm cu toții cum *s-a* terminat.

Nu am regretat că am fost împreună cu Kai, dar greutatea eșecurilor mele îmi sculpta goluri în piept.

"Știți ce spune clauza", a spus Gabriel. "Găsește-ți pasiunea și așează-te într-o carieră până la treizeci de ani, după cum judecăm eu și mama, sau renunți la moștenire."

Această clauză a fost cea mai mare influență pe care Gabriel o avea asupra mea. În momentul în care mama noastră a adăugat-o, el lucra deja pentru ea și era deja șeful de facto al gospodăriei, așa că era logic să-l adauge ca judecător și arbitru.

Greutatea de pe piept mă apăsa din ce în ce mai tare, strângându-mi lacrimile în ochi. Nu-mi păsa atât de mult de bani. Evident, nu voiam să-i pierd, dar renunțarea la moștenire însemna mai mult decât renunțarea la milioane. Însemna, fără o umbră de îndoială, că am eșuat acolo unde toți ceilalți reușiseră.

"Nu trebuie să-mi amintești", am spus încet. "Știu."

"Mai ai un an la dispoziție. Mută-te acasă. Ne vom descurca împreună."

"Mutarea acasă nu va schimba lucrurile, Gabe." Nu puteam să plec din New York. În afară de familia mea, toți cei pe care îi iubeam erau acolo. "Nu va face decât să le înrăutățească."

Gura i s-a subțiat și mai mult. "Nu ai nicio responsabilitate în New York. Nimeni nu te împinge. Dacă rămâi acolo, nu vei mai..."

"Oprește-te." O mie de voci se înghesuiau în capul meu, luptându-se pentru atenție. A mea. A lui Gabriel. A părinților mei. A lui Kai. Leonora Young și Parker și Felix și fiecare altă persoană pe care o dezamăgisem într-un fel sau altul.

Nu te-am umilit. Ți-am cerut ceva ce ne-ai promis. Urmează-ți visele. Îl vei termina. Ești prea puternic ca să nu o faci. Tu și fiul meu nu vă potriviți prea bine.

Clubul are o regulă strictă de non-fraternizare. Aceasta este clar stipulată în contractul dumneavoastră. E aproape gata, nu?

"Oprește-te." Emoția a crăpat silabele în două. "Nu mă mut înapoi. Lasă-mă să mă descurc singur, bine?"

Nu știam ce aveam de gând să fac, dar știam că nu o puteam face cu Gabriel deasupra mea. Judecata lui ar fi zdrobit orice libertate de gândire din mine.

A urmat o lungă pauză.

Apoi s-a ridicat în picioare, umbra lui mă învăluia sub luminile din curte. "Este alegerea ta", a spus el, cu un ton rece de dezaprobare. "Dar să nu spui că nu te-am avertizat."

O secundă mai târziu, ușa a alunecat în urma lui, lăsându-mă singură în întuneric și mizerie.

CAPITOLUL 36
Kai

"Vreau să fie făcut curat. Fără șantaj, fără a ocoli legea", am spus. "Nu vreau ca nici o activitate ilegală să fie urmărită până la mine."

"Dacă insiști." Traducerea fină a lui Christian Harper a curs pe linie. "Trebuie să recunosc, a trecut ceva vreme de când nu am mai avut de-a face cu cineva care are o morală atât de inflexibilă. Este aproape revigorant."

Numai un creștin ar rosti cuvântul "*morală"* cu un dispreț atât de puternic.

M-am lăsat pe spate în scaun și am bătut cu pixul în birou. Am încercat să-mi păstrez relațiile cu el la minimum, dar când venea vorba de dezgroparea urmelor digitale și de săparea de mizerii, era de neegalat. Era singurul care putea să-mi aducă ceea ce aveam nevoie înainte de ceremonia de tranziție la CEO de săptămâna viitoare.

Fragmente din conversația mea cu Tobias de vineri mi-au săpat în creier. Inițial a fost reticent să vorbească, dar amărăciunea și resentimentele s-au dovedit a fi un dezlegător de limbă eficient. În mai puțin de o jumătate de oră, a dezvăluit adevăratul motiv al retragerii candidaturii sale - un plic care conținea fotografii sincere ale fiicei sale, făcute pe parcursul a două luni, și un bilet anonim care amenința că îi va face rău dacă nu se retrage din cursa pentru funcția de director general.

O furie clocotitoare mi-a scaldat venele, dar am dat-o la o parte ca să mă pot concentra asupra sarcinii pe care o aveam în față. Trebuia să-mi planific cu atenție următorii pași, altfel totul se va prăbuși.

"Am nevoie de dovezi până mâine la închiderea activității", am spus. "Poți să o faci?" "Vă rog. Treaba asta e o joacă de copii." Christian părea plictisit. "Am găsit deja ceea ce vă trebuie. Se pare că neînfricatul tău director de operațiuni a fost implicat într-un program destul de robust de spionaj corporativ și sabotaj. A angajat detectivi particulari pentru a-i urmări luni de zile pe membrii cheie ai consiliului de administrație și pe directorii de rang înalt. S-ar putea să recunoașteți unele dintre nume. Tobias Foster, Laura Nguyen, Paxton James... Kai Young."

"Toți candidații la funcția de director general", am spus categoric. "Ce coincidență."

Îl bănuiam deja pe Russell după derapajul lui Victor. Lăsând la o parte alegerea sa improbabilă, Victor menționase numele lui Russell cu o familiaritate care depășea compasiunea profesională a unor oameni care își croiseră amândoi drum spre vârf de la începuturi modeste. Rolul lui Russell ca director de operațiuni îi

dădea, de asemenea, acces la aproape orice aspect al companiei, inclusiv la dosarele clasificate ale personalului, la e-mailurile interne și la jurnalele de chat. Nici măcar detectivii particulari nu au reușit să scoată la iveală unele dintre aceste informații.

Aceasta a fost o mare influență asupra membrilor cu drept de vot, dintre care majoritatea nu l-ar fi votat pe el în locul meu, al lui Paxton sau al Laurei fără o motivație puternică.

Cu toate acestea, aveam nevoie de o confirmare externă a suspiciunilor mele și a sferei de acțiune a lui Christian, ambele lucruri pe care Christian tocmai mi le-a oferit.

"A fost inteligent", a spus Christian. "A inclus o coadă falsă pe el însuși, astfel încât implicarea sa să nu fie evidentă dacă cineva ar fi descoperit spionajul, și și-a îngropat plățile sub mai multe conturi fantomă. Mi-a luat aproximativ o oră să-l demasc. Detaliile sunt în seif, alături de comunicările sale cu Victor și cu mai mulți membri ai consiliului de administrație."

Am deschis seiful digital pe care Christian îl împărțise cu mine și am răsfoit fișierele.

Șantaj. Coerciție. Conspirație. Russell a fost un băiat ocupat.

"Presupun că voi vedea câteva dintre aceste fotografii la știri în curând?" Christian părea că nu-i pasă deloc.

"Nu până după ceremonia de tranziție." Am privit fix o fotografie cu Victor și Russell întâlnindu-se sub un pod. Era o poză atât de clișeică încât aproape că am râs. Ar fi putut trece drept actori într-o dramă polițistă de doi bani. "N-aș vrea să anticipez dezvăluirea în persoană." "Bineînțeles." De data aceasta, o notă de plăcere a pătruns în vocea lui Christian. "Mult mai mult dramatic în acest fel."

Am discutat câteva detalii rămase înainte de a închide și de a mă deconecta de la seif.

Furia mea de mai devreme s-a domolit, fiind înlocuită de o luciditate rece.

Să-i cer lui Christian să prioritizeze cererea mea m-ar costa în viitor. Onorariul său standard era exorbitant, dar el făcea schimb de favoruri mai mult decât de bani.

Voi trece podul acela când voi ajunge acolo. Săptămâna trecută, m-am scufundat în șocul pierderii mele. Săptămâna aceasta, aveam din nou un scop: să-l demasc pe Russell și să forțez un nou vot pentru CEO. Conform statutului companiei, în cazul în care un nou director general era considerat inapt să își exercite funcția înainte de numirea sa oficială, comitetul de vot avea la dispoziție paisprezece zile pentru a alege un înlocuitor.

Victor avusese dreptate în privința unui lucru. Orgoliul meu m-a costat rolul de conducător prima dată pentru că am refuzat să cer ajutor; nu voi face aceeași greșeală de două ori.

Am ridicat din nou receptorul telefonului, cu un fior de victorie iminentă care mă străbătea. Aveam la dispoziție șase zile pentru a-mi pune la punct planul, dar partea cea mai grea era deja făcută.

Acum, era timpul să recuperez compania familiei mele.

CAPITOLUL 37
Isabella

Până când s-a încheiat Christmasbirthdaynewyearpalooza, eram epuizată mental, fizic și emoțional. Prea multe zâmbete forțate, zile de șaisprezece ore și priviri îngrijorate din partea celorlalți frați ai mei când credeau că nu mă uit.

Am încercat să dorm în zborul de întoarcere la New York, dar mintea mea era plină de indecizie în legătură cu următorii pași.

Am *vrut* să-mi termin cartea, dar dacă nu aș fi terminat-o până acum, probabil că nu aș mai fi făcut-o niciodată. Ar trebui să renunț, în loc să-mi pierd timpul urmărind ceva ce nu voi prinde niciodată.

Mi-a plăcut să lucrez cu Alessandra și m-am descurcat bine în meseria mea. Poate că, în schimb, aș fi devenit asistentă cu normă întreagă. Era mai ușor să urmez instrucțiuni decât să creez ceva de la zero pentru mine, și mai degrabă aș fi lucrat pentru ea decât pentru Gabriel.

Nu ai nicio responsabilitate în New York.

Este alegerea ta. Dar să nu spui că nu te-am avertizat.

Mi s-a strâns pieptul când am descuiat ușa apartamentului meu și am aprins luminile.

Știam deja ce va spune Gabriel. M-ar fi certat pentru că sunt un ratat, m-ar fi presat să lucrez pentru hotel și ar fi insistat să mă mut acasă în loc să-mi pierd timpul în New York, toate pe tonul lui calm și enervant, pe care îl are, "știu mai bine decât tine".

Uneori, comportamentul său imperturbabil îmi amintea de Kai, doar că Kai era infinit mai puțin enervant și mai încurajator.

Inima mi-a mai tresărit o dată la gândul lui Kai și la ceea ce aveam de făcut, dar am dat-o la o parte.

Nu-ți face griji în privința asta până când nu va fi nevoie.

Am făcut un duș, am despachetat și l-am salutat pe Monty. Îl hrănisem chiar înainte de a pleca, așa că mai avea timp încă o săptămână.

"Hei, amice. Ți-a fost dor de mine?" I-am mângâiat pielea rece cu o mână, în timp ce el se încolăcea în jurul celuilalt braț al meu și dădea din limbă în semn de salut. Reptilele nu puteau simți emoțiile așa cum le simțeau oamenii, dar aș fi putut jura că ochii lui străluceau de îngrijorare când se uita la mine. Sau poate că era vorba de epuizarea mea.

L-am mângâiat pentru ultima dată pe Monty înainte de a-l elibera înapoi în acvariu.

Am scos din geantă noul thriller cu Ruby Leigh pe care îl cumpărasem la aeroport și mă pregăteam să mă scufund într-o seară de sex, crimă și liniștire de

sine, când a sunat soneria de la ușă.

Am gemut. "*Întotdeauna* trebuie să sune după ce mă pun confortabil."

Mi-am aruncat pătura de blană artificială și am pășit, desculță, spre ușă. M-am uitat prin vizor, așteptându-mă să o văd pe bătrâna din 4B care îmi cerea mereu să-i repar Wi-Fi-ul.

Păr negru. Ochelari. Pomeți care ar putea tăia sticla. Kai.

Inima mea a scăzut cu câțiva centimetri.

"Am luat-o pe Juliana's în drum spre aici", a spus când am deschis ușa. "Plăcintă albă, preferata ta."

A intrat înăuntru, arătând și mai incredibil de frumos decât de obicei, într-un costum albastru deschis cu nasturi și cărbune. Trebuie să fi venit direct de la serviciu.

"Mulțumesc." Am schițat un zâmbet slab, încercând să ignor nodurile unsuroase de tensiune care mi se formau în stomac. "Ai o sincronizare perfectă. Tocmai voiam să comand livrarea." Kai mi-a dat un sărut rapid. Nu am apucat să vorbim în weekend, deoarece am fost atât de ocupată cu familia, dar mișcările lui erau ușoare și relaxate în timp ce ne instalam la masa mea de cafea slash dining table și ne înfruptam din pizza. Nu-l mai văzusem atât de senin de dinaintea votului CEO.

"Pari fericită", am îndrăznit eu. "S-a întâmplat ceva la serviciu?"

Un zâmbet i-a apărut pe față. "Ai putea spune asta."

L-am ascultat, cu gura căscată, în timp ce îmi povestea ce se întâmplase în ultimele zile. Când a terminat, maxilarul meu era practic zgâriat pe jos.

"Așteaptă. Russell *spiona* candidații și șantaja membrii consiliului pentru a vota pentru el? Cum funcționează asta?"

Mi s-a învârtit capul. Nu puteam să înțeleg acest nivel de subterfugiu corporatist; părea ceva desprins dintr-un serial TV, nu din viața reală.

"S-a concentrat să ne doboare pe mine și pe Tobias, deoarece eram cea mai mare competiție a lui", a spus Kai. "Nu mă putea șantaja să mă retrag, deoarece este compania familiei mele și oamenii nu ar fi crezut niciodată că am renunțat de bună voie, așa că a atacat într-un mod diferit. I-a lăsat în pace pe majoritatea membrilor consiliului de administrație. Singurii pe care i-a presat să voteze pentru el au fost cei care se aflau deja pe baricade."

"Inclusiv Richard?"

Trăsăturile lui Kai s-au înăsprit. "Nu. Richard ar fi votat pentru Paxton."

Așa că demersul său de ultim moment către Richard nu a funcționat. Cunoscându-l pe Kai, asta trebuie să-l fi enervat la culme, având în vedere cum își înghițise mândria pentru a cere sprijinul celuilalt.

"Credeam că ai spus că Russell nu vrea să fie director general", am spus eu. Russell lucrase la Young Corporation timp de peste zece ani. Potrivit lui Kai, el ura să se ocupe de afacerile externe, așa că de ce ar fi făcut atâtea eforturi pentru a fi imaginea publică a companiei?

Gura lui Kai se strânse într-o linie subțire. "L-am judecat greșit."

Venind din partea cuiva care era obișnuit să aibă mereu dreptate, a fost o recunoaștere uriașă.

Nodurile din stomacul meu s-au strâns în timp ce el își descria planul de a-l demasca pe Russell și de a forța un nou vot pentru CEO, pe care era sigur că îl va câștiga dacă prima parte a planului său reușea.

Nu m-am îndoit nicio secundă că *va* reuși. Acesta era Kai. Când își punea ceva în minte, întotdeauna reușea.

În afară de Russell, singurul motiv pentru care a pierdut a fost pentru că i-am distras atenția. Dacă nu eram eu, poate că l-ar fi prins mai repede pe Russell și nu ar fi trebuit să se confrunte cu toate astea.

"Destul despre muncă. Ce despre despre tine?" Kai a întrebat. "Cum te simți? a fost Crăciunul, ziua de naștere și Anul Nou?"

Nu știu de ce, auzindu-l pronunțând "*Christmasbirthdaynewyearpalooza"* cu vocea aceea elegantă, mi s-a închis gâtul.

Făcuse atâtea lucruri ridicole și nesăbuite din cauza mea, iar eu nu meritam it.

"A fost bine." M-am scărpinat în crusta de pizza, neputând să-l privesc în ochi.

"Așa ai spus și tu bine când te-am întrebat dacă îți place James Joyce". a spus el sec.

Am tresărit la această amintire. Lectura lui *Ulise* îmi cimentase opinia că, în primul rând, clasicii nu erau pentru mine și, în al doilea rând, scrisul în flux de conștiință mă făcea să-mi doresc să-mi scot ochii.

"Mi-a făcut plăcere să-mi revăd familia." *Cu excepția lui Gabriel.* "Dar eu..." Am mai mărunțit o bucată de crustă. "Nu mi-am terminat manuscrisul la timp."

Având în vedere nebunia din jurul votului CEO, nu am discutat despre progresul cărții mele înainte de a pleca. M-am simțit și mai prost recunoscându-i eșecul meu lui Kai decât i-l recunoscusem familiei mele. El încercase să mă ajute atât de mult, cu mașinile de scris și cu sugestiile pentru blocajul scriitorului, iar eu tot îl dezamăgisem.

"E în regulă", a spus el cu blândețe. "O vei face. Nu a fost un termen greu de respectat."

Cândva, credința lui nezdruncinată mă sprijinise. Acum, mă făcea să mă simt mai rău pentru că nu o meritam.

"Poate nu cu un editor, dar a fost pentru familia mea." I-am făcut o scurtă trecere în revistă a ceea ce s-a întâmplat de ziua mamei mele. Anxietatea a bâzâit, acut și strâns, de parcă stăteam în sufragerie și mă încremenisem din nou sub privirea familiei mele.

Când, în sfârșit, mi-am ridicat privirea, stomacul mi-a tresărit la întunericul care acoperea fața lui Kai. "Fratele tău", a spus el, "este un nemernic."

Sentimentul a fost atât de direct și atât de nepotrivit cu el, încât m-a făcut să izbucnesc în râs.

"Da, se mândrește cu asta." Zâmbetul meu s-a topit la fel de ușor cum s-a format. "Dar nu s-a înșelat. Și nici..." Mi-am forțat oxigenul în plămâni. *Spuneți-o și gata.* "Nici mama ta nu a fost. Despre noi."

Așa, pur și simplu, aerul s-a schimbat. Lejeritatea a dispărut, lăsând loc unei tensiuni groase, târâtoare, care m-a strangulat ca o liană spinoasă.

Kai a rămas sinistru de nemișcat. "Adică?"

Inima mea s-a clătinat. "Înseamnă că nu ne potrivim", am spus, forțând cuvintele să treacă de nodul greu din gât. "Și că ar trebui... ar trebui să ne vedem cu alte persoane".

M-am împiedicat de ultima jumătate a frazei. A ieșit zimțată și frântă, de parcă ar fi fost târâtă prin sârmă ghimpată în drumul ei spre gât.

Nu știam de unde venea sentimentul, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doream era să văd pe altcineva sau să o văd pe *Kai* cu altcineva, dar să vorbesc era singura modalitate de a-mi ține emoțiile la distanță.

Ochii lui Kai erau niște câmpii de granit plate și fără fund. "Vezi alți oameni."

"Ai atât de multe lucruri de făcut cu compania și cu munca, iar eu am o mulțime de lucruri de viață pe care trebuie să le rezolv." M-am grăbit să scot scuzele înainte să-mi pierd curajul. "Ne-am distrage atenția unul altuia. Adică, a fost distractiv cât a durat, dar nu am avut niciodată un viitor. Suntem prea diferiți. Știi asta." Cuvintele mele aveau gust de cianură - destul de amară și otrăvitoare încât să-mi oprească inima să bată.

"Asta e ceea ce avem?" a întrebat Kai în liniște. Încă nu se mișcase. "*Distracție*?"

Mizeria mi-a închis gâtul. Mă înecam din nou, apăsat de dezgustul de sine și de neputință. Dacă ar fi fost altcineva care mă privea făcând ceea ce făceam, aș fi țipat la mine să nu mai fiu un idiot. Îl aveam pe acest bărbat superb, strălucitor, *uimitor* - un bărbat care mă susținea și mă încuraja, care mă săruta de parcă aș fi fost oxigenul lui și mă făcea să mă simt văzută pentru prima dată în viața mea - și eu îl îndepărtam.

Nu pentru că nu-mi păsa de el, ci pentru că îmi păsa prea mult de el ca să-l rețin sau ca el să se resemneze cu mine mai târziu. Într-o zi, se va trezi și își va da seama că sunt mult mai puțin decât ceea ce credea el că sunt, iar asta mă va zdrobi. Ne-am salvat pe amândoi de la o inevitabilă suferință inevitabilă înainte de a ajunge prea adânc.

Ești deja prea adânc băgat, mi-a șoptit o voce înainte să o dau la o parte.

"Da." Mi-am forțat răspunsul să treacă pe lângă buzele înțepenite. "Vacanța, camera secretă, insula privată... au fost experiențe incredibile și nu le regret. Dar nu sunt durabile. Au fost..." Fraza s-a rupt, inundată de lacrimi. "Nu au fost niciodată menite să fie pentru totdeauna."

Ceva fierbinte și umed mi-a alunecat pe obraz, dar nu m-am obosit să mă șterg. Aveam ochii prea plini, pieptul prea strâns. Nu puteam să respir suficient de repede sau de adânc și eram sigură că voi muri aici, la masa asta, cu sufletul gol și inima în bucăți.

Un mușchi a tresărit în obrazul lui Kai, prima lui reacție vizibilă de când am abordat subiectul. "Nu face asta, Isabella."

Mâini de oțel mi-au zdrobit plămânii la sunetul crud și dureros al numelui.

"Ți-ar fi mai bine cu cineva ca Clarissa", am continuat, urându-mă mai mult cu fiecare secundă care trecea. Vocea mea era atât de groasă și apoasă încât părea de nerecunoscut pentru propriile mele urechi. "Ea este ceea ce ai nevoie. Nu de mine."

O altă lacrimă s-a scurs de pe bărbie și a ajuns în poala mea. Apoi alta, și încă una, și încă una, până când au fost prea multe pentru a le contabiliza și s-au amestecat într-un râu neîncetat, nesfârșit de durere.

"Oprește-te." Degetele lui Kai s-au încolăcit în pumni cu degete albe. "Dacă aș fi vrut pe cineva ca Clarissa, aș fi fost cu Clarissa, dar nu sunt. *Te vreau pe tine.* Râsul tău, sarcasmul tău, glumele tale nepotrivite și dragostea ta ciudată pentru erotica cu dinozauri..."

Un mic râs a înflorit în deșertul durerii mele. Doar Kai mă putea face să râd într-un moment ca acesta. *Când mă gândesc că odată am spus că era plictisitor.*

Zâmbetul lui fugar s-a potrivit cu al meu înainte de a aluneca. "Suntem atât de aproape, Isa. Valhalla, *Steaua Națională*, votul de la CEO... nimic nu ne oprește să fim împreună. Nu renunța la noi. Nu acum. Nu așa."

Scurtul meu moment de lejeritate a murit.

Durerea din vocea lui se potrivea cu cea care mă mistuia. Era mai rea decât în momentele în care îmi rupeam brațul sau îmi tăiam mâna din greșeală, pentru că nu era ceva fizic. Era emoțională și mi-a furat atât de adânc în suflet încât eram sigură că nu o voi putea scoate niciodată la suprafață.

Durere sfâșietoare, furătoare de suflet, care sfidează respirația.

Am vrut să o cred pe Kai. Am vrut să mă scufund în încrederea lui și să mă las purtată de ea, pentru că înțelegeam ironia despărțirii atunci când lucrurile care ne

despărțeau nu mai erau aplicabile. Dar aici nu era vorba de obstacole externe. Era vorba despre cine eram ca oameni, iar noi eram fundamental incompatibili.

O bandă invizibilă s-a strâns în jurul trunchiului meu, strivindu-mi pieptul. El avea succes și era motivat; eu eram instabilă și nesigură.

El și-a atins toate obiectivele pe care și le-a propus; eu nu am putut păstra un loc de muncă mai mult de un an și ceva.

Viețile noastre s-au întrepătruns pentru un moment scurt și glorios, dar, în cele din urmă, am luat-o pe căi diferite. În cele din urmă, ne vom îndepărta prea mult pentru a rămâne împreună fără ca unul dintre noi sau amândoi să se rupă.

Mi-am strâns brațele în jurul taliei, încercând să mă țin pe mine însămi, când mă sfărâmam încet-încet în bucăți. "Îmi pare rău", am șoptit.

Dragoste
a mea.
Îmi pare
rău.

Două perechi de cuvinte. Două setări. Ambele devastatoare în moduri complet diferite.

Am simțit mai mult decât am auzit impactul acestuia din urmă asupra lui Kai. O undă de șoc a străbătut aerul și i-a conturat fața cu o agonie strălucitoare, arzătoare. A fost sfâșietor în tăcerea sa și atotcuprinzător în puterea sa, efectele sale fiind clar gravate în ridicarea zdrențuită a pieptului său și în strălucirea lucioasă a ochilor săi.

A întins mâna spre mine, dar eu m-am strâns mai tare în brațe și am clătinat din cap. "Nu face asta mai greu decât trebuie să fie." Lacrimile mi-au scaldat pielea. "Te rog, Kai. Te rog, pleacă."

Plânsul meu s-a dezlănțuit. Valuri de durere s-au desfășurat în interiorul meu, izbindu-se de apărarea mea și trăgându-mă sub furia lor teribilă și feroce până când m-am înecat în angoasă.

Kai nu era genul de om care să rămână când nu era dorit. Era prea mândru, prea bine crescut. Cu toate acestea, a zăbovit, chinul lui fiind o oglindă tangibilă a mea, înainte de a pleca în cele din urmă și aerul s-a răcit.

Nu am auzit ușa închizându-se. Nu am simțit lemnul dur care îmi lovea pielea când m-am scufundat pe podea și nici nu am auzit sughițurile respirației mele.

Singurul lucru care a existat în absența lui Kai a fost nimic.

CAPITOLUL 38
Kai

Ceremonia de trecere la funcția de director general a avut loc în sala de bal a unui hotel din Londra. Au fost prezenți toți directorii executivi ai Young Corporation, împreună cu o mulțime de angajați locali și "prieteni ai companiei" VIP.

A fost ocazia perfectă pentru o doborâre, dar nu am putut savura momentul atât de mult pe cât mi-aș fi dorit.

Te rog să pleci.

Amintirea vocii și a chipului chinuit al Isabelei m-a mâncat ca un acid. Nu mai vorbisem cu ea de când plecasem din apartamentul ei săptămâna trecută, dar mă bântuia în fiecare secundă a fiecărei zile.

Totul îmi amintea de ea - cărțile, alcoolul, chiar și culoarea mov. A fost deosebit de insuportabil în această seară, când logo-ul păunului violet al companiei împodobea totul, de la podium până la pungile cu cadouri de la fiecare scaun.

Mi-am fixat maxilarul și m-am concentrat asupra scenei, încercând să ignor crampa agonizantă din piept.

Seara decursese fără probleme până acum. Cina decursese fără probleme, iar mama își încheia discursul cu un calm remarcabil. Dacă Leonora Young era supărată că a cedat controlul companiei familiei sale unui străin, nu se putea spune uitându-se la ea. Vocea ei părea cu adevărat sinceră în timp ce mulțumea consiliului de administrație și angajaților pentru sprijinul acordat în timpul mandatului ei și îl prezenta pe scenă pe Russell.

Știam adevărul. În interior, era incandescentă de furie.

Urechile încă îmi sângerau de la apelul nostru de după vot. Ea nu știa despre manipulările lui Russell și dăduse vina pe Isabella pentru pierderea mea.

Ți-am spus că e o distragere a atenției... Dacă m-ai fi ascultat, n-ai fi pierdut niciodată... Numele familiei noastre nu-și va reveni niciodată...

De atunci nu am mai vorbit.

Sala i-a întâmpinat discursul cu aplauze furtunoase. Mama mea i-a strâns mâna lui Russell, cu fața ei o pânză de profesionalism atent construită, înainte de a se întoarce la masa ei.

Mâna mea s-a închis în jurul tijei paharului de vin, în timp ce Russell a urcat pe podium după ea și a avut parte de o primire mai discretă.

Înălțime medie, constituție medie, păr șaten mediu și ochi căprui. Era genul de persoană care se amesteca în fundal atât de ușor încât practic dispărea. Îl respinsesem ca pe o non-amenințare, dar în cele din urmă i-am văzut în cele din urmă nememorabila lui

fațada pentru ceea ce era: o deghizare magistrală, perfecționată și perfecționată de-a lungul anilor de operare sub radar.

Pielea mi s-a înțepat.

Russell era cel care vorbea, dar toți ochii erau ațintiți asupra mea, așteptând o reacție pe care nu o voi da niciodată.

Dacă oamenii voiau un spectacol, îl primeau destul de repede. Doar că nu de la mine.

De cealaltă parte a mesei, îngrijorarea lui Vivian - cu privire la Isabella, la votul pentru CEO sau la amândouă - îmi făcea o gaură în obraz. Grupul Russo reprezenta peste cincizeci la sută din publicitatea tipărită a companiei noastre, așa că Dante primea invitații la fiecare funcție importantă. În mod normal, el refuza, dar în seara asta venise pentru "distracție", așa cum o numea el.

El și Vivian au fost invitații de onoare la masa mea. Cei mai mulți dintre marii agenți de publicitate au fost. Mama mea domnea peste o masă a membrilor consiliului de administrație, în timp ce Tobias, Laura și Paxton ocupau locuri lângă scenă. Îl priveau pe Russell vorbind cu diferite expresii de furie, dezgust și contemplare. Nu îi considerase pe Laura sau Paxton suficient de amenințători pentru a-i șantaja, dar mă întrebam ce vor spune când vor afla că îi spionase.

"Vreau să le mulțumesc în mod special membrilor consiliului de administrație care au crezut în mine..." Russell a continuat, fără să știe că cele cincisprezece minute în lumina reflectoarelor erau pe cale să expire. Am ignorat îngrijorarea lui Vivian și am scanat sala. Am apreciat solicitudinea ei, dar Am avut un singur obiectiv în această seară.

Așteptarea mea a crescut când ușa de serviciu a sălii de bal s-a deschis și au intrat o jumătate de duzină de servitori. Fiecare dintre ei purta un teanc de pachete de mărimea unui meniu, pe care le distribuiau în liniște oaspeților în timp ce Russell vorbea.

Reacția lor a venit rapid.

Confuzia s-a răspândit în mulțime când au primit hârtiile, urmată de murmure șocate.

Russell s-a clătinat în fața valului de zgomot, dar a mers înainte. "...promit să-mi îndeplinesc îndatoririle de director general cât mai bine posibil..."

Murmurele au devenit mai puternice. Oamenii deveneau agitați; tacâmurile de argint se ciocneau, corpurile se mișcau, iar tusele și gâfâielile punctau tensiunea care se aduna.

"Ticălosul ăla." Râsul moale al lui Dante a călătorit peste zgomot. "Nu credeam că e în stare."

Săptămâna trecută îi făcusem o prezentare generală a situației lui Russell, dar nu împărtășisem detaliile tipărite pentru toți cei o sută și ceva de invitați prezenți.

"Ce se întâmplă?" a șoptit Vivian. "Credeam că este o ceremonie de predare-primire." "Este, *mia cara.*" Dante încă râdea. Și-a pus un braț în jurul soției sale și i-a sărutat vârful capului. "Doar că nu de genul la care te gândeai."

Am sorbit din vinul meu și mi-am întors atenția spre scenă. Satisfacția mi-a zvâcnit în piept la vederea transpirației care îi acoperea fața lui Russell. *E pe cale să devină mult mai rău pentru tine.*

Cu ajutorul lui Christian, am făcut o listă specială cu toate fărădelegile lui Russell: plăți către detectivi particulari; instrucțiuni pentru ca detectivii să urmărească membrii consiliului de administrație și directori de rang înalt; e-mailuri conspirate cu Victor, un concurent, pentru a-mi afecta reputația.

Clamarea a ajuns la un punct în care a înecat discursul lui Russell.

În cele din urmă s-a oprit, ochii lui săltând prin cameră. Un amestec de alarmă și furie se întrezărea printre crăpăturile comportamentului său afabil. "Ce este asta?", a întrebat el. "Ce se întâmplă?"

De obicei, nu-mi plăcea nenorocirea altora, dar în cazul lui, o merita.

Mi-am netezit o mână peste cravată. La semnalul convenit, tehnicienii au micșorat luminile și au pornit ecranul de proiecție din spatele lui Russell.

Diaporamele anterioare cu cele mai importante momente din cariera mamei mele au trecut la fotografiile în care Russell și Victor se întâlneau în persoană. A biletului de amenințare către Tobias, mărită și îmbunătățită la rezoluție înaltă. De note similare adresate membrilor cheie ai consiliului de administrație, constrângându-i la diverse voturi. Îi pusese să-și împartă sprijinul între el, Paxton și Laura, astfel încât să câștige cu o marjă mică, reducând astfel suspiciunile.

Camera a explodat.

Laura a sărit în sus, cu o expresie criminală, mâinile gesticulând sălbatic spre un Paxton cu privirea uimită. De cealaltă parte a ei, ochii lui Tobias străluceau, cu gura răsucită de o plăcere sinistră. Un pahar s-a spart la câteva mese mai jos, iar mai mulți membri ai consiliului șantajați au încercat să se strecoare înainte ca privirea tăioasă a mamei mele să-i înghețe pe loc.

Spre deosebire de majoritatea invitaților, ea nu a reacționat la dezvăluirile de pe ecran. Expresia ei o oglindea pe cea a cuiva care așteaptă la coadă la magazinul alimentar, dar când ochii ei i-au găsit pe ai mei, au strălucit de surpriză și de o mândrie feroce și de neclintit.

Nu a fost nevoie să mă întrebe dacă eu eram responsabil pentru haos. Ea știa deja.

M-am ridicat în picioare, iar camera a amuțit atât de repede încât a fost aproape comic. Toate perechile de ochi s-au îndreptat spre mine în timp ce mă îndreptam spre podium și luam microfonul din mâinile înghețate ale lui Russell.

Nu se mai mișcase de când s-a aprins proiectorul. Culoarea îi dispăruse din obraji, dar, în rest, părea să aibă probleme în a înțelege schimbarea bruscă a evenimentelor. "Îmi cer scuze pentru că v-am întrerupt discursul", am spus, cu o politețe înșelătoare. "Îmi dau seama că sunteți destul de entuziasmat de alegerea dumneavoastră ca director general. Cu toate acestea, înainte de a încheia oficial tranziția, m-am gândit că ați dori să împărtășiți companiei activitățile dumneavoastră extracurriculare. Mi se pare potrivit, având în vedere cât de proeminent figurează acestea în activitățile menționate."

Deoarece dovezile erau la îndemâna tuturor, am ținut să fiu scurt. Spionaj, conspirație cu un concurent, utilizarea dosarelor angajaților în scopuri personale și neetice. Lista a continuat.

"Este absurd." Nervii au dus râsul lui Russell la o octavă mai înaltă. "Înțeleg că ești supărat că ai pierdut votul, Kai, dar să-mi înscenezi mie..."

Am bătut pe podium. O secundă mai târziu, o înregistrare video a înlocuit fotografiile de pe ecran.

Russell și Victor în biroul satelit al Black & Co. din Virginia, discutând în detaliu despre cum și când să publice articolele despre mine și Isabella. Conversația s-a mutat curând la plata lui Victor - o sumă considerabilă de bani,

plus promisiunea lui Russell de a-i oferi mai multe știri viitoare dacă va fi selectat ca director executiv.

Mulțumesc, Christian.

Fotografiile și documentele erau condamnabile, dar înregistrarea video a fost lovitura de grație.

În ochii lui Russell se aduna panica. S-a întors, dar trebuie să-și fi dat seama că nu avea unde să se ducă, pentru că nu a încercat să fugă în timp ce eu încheiam spectacolul din acea seară.

"Aveți dreptate. *Sunt* supărat că am pierdut votul", am spus. Un ton de fier mi-a subînțeles vocea. "Sunt supărat că l-am pierdut în fața cuiva care a trișat pentru a câștiga. Ai fost

un COO decent, Russell. Ai fi putut concura corect în loc să minți și să manipulezi oamenii pe care ai promis că îi vei servi."

"În mod corect?" Cuvântul i-a adus un val violent de purpură pe față. "În *mod corect?* Nu a fost nimic *corect* în acest proces, și tu știi asta. Am muncit pe brânci pentru această companie timp de două decenii, dintre care zece ca director de operațiuni. Eu ar trebui să fiu al doilea la comandă, dar în momentul în care tu te-ai ivit, proaspăt ieșit de la școală, cu diplomele tale de lux și numele de familie, oamenii se supun ție ca și cum ai fi la conducere. Ei bine, m-am săturat de asta."

Mâinile lui Russell se strâmbară. "Procesul de selecție a directorului general a fost o farsă. Toată lumea știa că vei câștiga pur și simplu pentru că ești un Young. Eu am fost inclus ca un candidat de milă, în ciuda a tot ce am făcut pentru companie. În timp ce Leonora era ocupată să călătorească, iar tu erai ocupat să urmărești afaceri de pomină, *eu am* ținut luminile aprinse și birourile în funcțiune. Merit recunoaștere, la naiba, și *refuz* să servesc sub comanda unui parvenit arogant și fățarnic care se crede mai bun decât toată lumea!"

Vocea lui se întețea cu fiecare cuvânt, până când a răsunat ca un tunet în camera uimită. O venă îi pulsa în frunte, iar pete de salivă îi țâșneau din gură. Mirosul de furie și indignare se revărsa de pe el în valuri groase și ondulate, făcându-mi stomacul să mi se întoarcă.

Acesta era un om care își înăbușise sentimentele de ani de zile, dacă nu chiar de decenii. Un om care credea atât de ferm în martiriul său încât nu vedea nimic rău în ceea ce făcea. În mintea lui, avea tot dreptul să mintă, să trișeze și să șantajeze pentru a ajunge în vârf, pentru că "merita" asta.

Nu am fost imun la defectele mele. Privind în urmă, aș putea recunoaște că mă simțeam la fel de îndreptățit ca și el la poziția de director general. Singura diferență era că eu nu am tras pe sfoară alți oameni pentru a încerca să o obțin.

Mi-am ținut privirea fixată pe a lui. "Tu spui asta", am spus, fiecare silabă fiind suficient de ascuțită pentru a tăia. "Și totuși, l-ai considerat pe Tobias o concurență suficient de puternică pentru a-l amenința să se retragă. Dacă ar fi fost cu adevărat aranjat, te-ai fi putut opri cu mine și l-ai fi lăsat în pace. Dar n-ai făcut-o, nu-i așa? Pentru că știi că, sub justificările și scuzele tale, pur și simplu nu ești atât de bun."

Lovitura joasă a aterizat cu o precizie infailibilă. Culoarea rămasă a dispărut de pe fața lui Russell. Gura i s-a deschis și închis, dar nu a ieșit nimic.

De obicei, nu aș recurge la atacuri ad hominem, dar în ultimele câteva săptămâni ne-a făcut viața mea și a Isabelei un iad. Chiar dacă nu m-ar fi vizat pe mine, nu l-aș fi iertat niciodată pentru ceea ce el și Victor i-au făcut.

Această acalmie a determinat în cele din urmă o reacție cumpătată din partea consiliului de administrație. Spre surprinderea mea, Richard Chu a fost primul membru care a luat cuvântul și a declarat invalidă selecția lui Russell. Ceilalți s-au aliniat, iar lucrurile au evoluat rapid după aceea.

Până când invitații amețiți au ieșit din sala de bal o jumătate de oră mai târziu, Russell fusese deposedat de titlurile și responsabilitățile companiei, adjunctul său fusese numit interimar, iar data votului pentru un nou director general fusese stabilită pentru peste două săptămâni. De asemenea, urma să aibă loc o anchetă penală privind activitățile lui Russell, plus o reglare de conturi pentru consiliul de

administrație, din care un sfert cedase șantajului său din diverse motive, dar acestea erau probleme pentru o altă zi.

"Kai." Mama m-a oprit după ce mi-am luat la revedere de la un Dante foarte distrat și de la o Vivian șocată. "O seară pe cinste ai regizat-o în seara asta."

"Vă mulțumesc. Dacă pierd votul a doua oară, poate că voi urma o carieră în producția de spectacole", am spus sec. "Se pare că am un talent pentru asta."

Un zâmbet îi atinse buzele.

Între Isabella, vizita surpriză a mamei mele și pierderea mea inițială, relația noastră fusese tensionată la limită în ultima lună. Cu toate acestea, am simțit un mic dezgheț în timp ce ne aflam față în față în sala de bal acum goală, amândoi prea mândri pentru a da primii înapoi, dar prea epuizați pentru a lăsa relația noastră în termeni răi.

"Te-ai descurcat bine", a spus ea în cele din urmă. A face primul compliment după o ceartă era versiunea ei de scuză. "Nu l-aș fi bănuit niciodată pe Russell. După atâția ani..."

"A păcălit o mulțime de oameni, inclusiv pe mine", am spus, recunoscându-mi propria falibilitate.

O altă tăcere s-a așternut. Niciunul dintre noi nu era obișnuit să se aplece, iar concesiile noastre făceau ca modurile noastre standard de operare să fie depășite.

"A fost o noapte lungă. Vom vorbi mai târziu în această săptămână, după ce lucrurile se vor fi liniștit", a spus mama mea.

Am dat din cap și asta a fost tot.

A fost o conversație scurtă, dar a fost tot ce aveam nevoie pentru a ne reseta relația. Acesta era modul de lucru al familiei Young. Nu ne-am complăcut în discuții de la inimă la inimă sau în scuze prelungite; am recunoscut problema, am rezolvat-o și ne-am continuat viața.

Am ieșit din sala de bal după ea și m-am întors în apartamentul meu, dar nu am ajuns la jumătatea drumului până când adrenalina mea a cedat. Senzația de a fi reușit să-l expun pe Russell s-a estompat, fiind înlocuită de o durere familiară și pătrunzătoare.

Acum că eram singur, departe de zgomotul și de distragerea atenției altor oameni, vocea Isabelei mi se strecura din nou în cap ca o fantomă de care nu pot scăpa.

Te rog să pleci.

Durerea s-a ascuțit într-un vârf.

Mi-am încleștat maxilarul și m-am îndreptat direct spre mini-barul apartamentului meu, dar oricâte pahare de alcool aș fi aruncat pe gât, nu am putut atenua impactul amintirii ei.

Șase zile. Patru ore. O eternitate.

Seara asta ar fi trebuit să fie una dintre cele mai mari victorii ale mele, dar în liniștea și luxul din camera mea, mi-a fost greu să sărbătoresc ceva.

CAPITOLUL 39
Isabella

"Ați lucrat non-stop în ultima săptămână." Alessandra m-a privit cu o îngrijorare goală. "Când a fost ultima dată când ai dormit mai mult de trei ore pe noapte?".

Mi-am frecat o mână peste ochii mei înnegurați. "Nu am nevoie de somn. Trebuie să termin de redactat site-ul."

Mirosul apetisant de espresso și de produse de patiserie satura aerul, dar fiecare mușcătură de croissant avea gust de carton. Nu mă bucurasem de nicio masă de când mă întorsesem de la Christmasbirthdaynewyearpalooza, iar gândul de a-mi forța mai multă pâine pe gât îmi făcea stomacul să mi se agite.

Mi-am dat farfuria la o parte și am luat în schimb o gură de cafea.

Alessandra, Sloane și Vivian au făcut un schimb de priviri. Am ocupat o masă de colț la o cafenea nouă din Nolita, care zumzăia de activitatea de sâmbătă dimineața. Cupluri îmbrăcate la modă, fotomodele și o celebritate minoră dintr-o nouă dramă TV de succes se înghesuiau în jurul unor mese din lemn palid, în timp ce serverele circulau cu latte și mimoze. Plantele în ghiveci atârnau de tavanul de sticlă și dădeau spațiului aerisit un aer de seră.

Era locația perfectă pentru a depăna amintiri după întoarcerea lui Vivian de la Londra și călătoria de afaceri a lui Sloane la Bogota, dar toată lumea era concentrată doar asupra mea.

"Nu, ai nevoie de somn", a spus Sloane, tranșant ca întotdeauna. "Dacă pungile de sub ochi se măresc și mai mult, va trebui să plătești o taxă pentru bagaje supradimensionate."

Conștiența de sine mi-a înțepenit pielea; mi-a fost nevoie de toată voința pentru a nu-mi verifica reflecția în camera telefonului meu. "Mulțumesc mult."

"Cu plăcere." Și-a sorbit cafeaua neagră. "Prietenii nu-și lasă prietenii să umble cu ochi de raton, chiar dacă au inima frântă."

Micul meu mic dejun mi-a urcat înapoi în gât. "Nu am inima frântă."

Nu era ca și cum fiecare respirație semăna cu cioburi de sticlă care îmi străpung plămânii. Nu mă trezeam în fiecare dimineață cu dor de căldura lui sau nu mă întindeam după telefon pentru a-i trimite un mesaj doar ca să-mi amintesc că nu mai vorbeam. Nu îl vedeam oriunde mă întorceam - în paginile cărților mele, în acordurile suave ale unui pian îndepărtat sau în reflexia unei vitrine care trecea. Și cu siguranță nu am stat trează, fără somn și neliniștită, reluând fiecare amintire pe care o împărtășeam ca și cum aceea era viața mea în loc de realitatea zdrențuită din jurul meu.

Nu aveam inima frântă pentru că îmi făcusem asta. Nu aveam *dreptul* să am inima frântă.

Dar aș minți dacă aș spune că nu am vrut să-l aud pe Kai făcând glumele lui secrete pentru ultima oară. Doar pentru ca ultima mea amintire despre el să nu fie angoasa de pe fața lui și conștiința că eu i-am pus-o acolo.

Este dovedit științific, iubirea mea.

Un plâns s-a rupt pe jumătate în pieptul meu. Mi-am întors capul, cu ochii umezi, până când mi-am recăpătat controlul asupra emoțiilor. Când mi-am ridicat din nou privirea, prietenii mei mă priveau, cu expresiile lor blânde, dar conștiente.

Am sărit peste detaliile despre motivul pentru care am pus capăt relației cu Kai. Le-am spus pur și simplu că nu ne mai potriveam și că aveam nevoie de timp singură, ceea ce era adevărat, dar mi-am dat seama că nu mă credeau.

Nu i-am învinovățit. Nici pe mine nu mă credeam.

Din fericire, niciunul dintre ei nu m-a strigat și s-au comportat ca și cum nu aș fi avut aproape o cădere nervoasă la masă.

Sloane a ridicat o sprânceană perfect conturată. "De aceea ai muncit ca și cum te-ar fi urmărit câinii iadului în ultima săptămână?", a întrebat ea, revenind la preocuparea ei legată de obiceiurile mele recente.

"Am o bună etică a muncii", am spus, recunoscător că nu trebuia să vorbesc despre sentimentele mele atât de devreme în dimineața asta. "Este asta o crimă?"

"Nu, dar te străduiești până la epuizare", a spus Vivian cu blândețe. "Nu este sănătos."

Asta este ideea. Dacă eram epuizat, nu aveam energie să mă gândesc la Kai sau la rahatul care era viața mea. Nu trebuia să-mi petrec orele de veghe întrebându-mă unde era și ce făcea sau orele de somn visând la fața, vocea și atingerea lui.

Epuizat era bine. Epuizat era sigur.

"Sunt bine", am spus. "Dacă mă prăbușesc în mijlocul muncii, *atunci* poți să mă cerți". "Eu nu..."

"Cum a fost la Londra?" Am întrerupt răspunsul lui Vivian. Ea zburase acolo cu Dante pentru ceremonia de predare-primire a președintelui-director general al Young Corporation, ceea ce nu făcea din asta cea mai bună schimbare de subiect, dar nu m-am putut abține.

Am citit despre lovitura de stat a lui Kai în știri. Într-o săptămână, a dat jos un director executiv de top și și-a recâștigat locul de candidat la funcția de director general. Între timp, eu am ars orez, am evitat apelurile mamei mele și am stabilit un record personal pentru câte zile am putut purta la rând aceiași pantaloni de trening. Eram mândru de el, dar asta nu făcea decât să sublinieze cât de incompatibili eram.

"Londra a fost... interesantă", a spus Vivian. "Pot spune cu siguranță că nu am mai participat la un eveniment similar până acum."

"Asta e bine." Mi-am mușcat restul întrebărilor.

Cum a fost Kai? A fost acolo cu cineva? A pomenit de mine?

A fost ipocrit din partea mea să sper că ultimul răspuns a fost da. Eu am fost cea care a pus capăt lucrurilor, dar asta nu a schimbat faptul că îmi lipsea atât de mult încât nu puteam respira.

Vivian părea că vrea să spună altceva. Din fericire, Sloane a primit o alertă de știri despre un scandal politic de proporții, iar conversația s-a mutat la speculații despre viitorul unui cunoscut senator.

Ușurarea mi-a redat o parte din pofta de mâncare. Am încercat să-mi mănânc din nou croissantul și l-am găsit ușor mai apetisant a doua oară.

Prietenii mei au avut intenții bune, dar faptul că vorbeau, chiar și indirect, despre Kai mi-a facilitat dependența. Singura modalitate de a mă elibera era să renunț la ea, deși era mai ușor de spus decât de făcut. Încă nu reușisem să mă conving să opresc alertele de știri pentru numele lui.

O voi face în seara asta.
Mi-am spus asta în ultimele trei nopți, dar de data asta chiar o voi face.

În timp ce Sloane vorbea despre starea politicii moderne, eu îmi răsfoiam căsuța de e-mailuri urgente.

ULTIMA ZI! BOGO 50% din colecția noastră de

lichidare Primăvara în noul sezon cu aceste flori!

Re: Site-ul Floria Designs

Eram pe punctul de a da click pe ultimul e-mail de la designerul web al Alessandrei, când subiectul de mai jos mi-a atras atenția.

Trimiterea cărții dumneavoastră la Agenția Atlantic Prose

Inima mi s-a catapultat în gât. Niciodată nu am întrebat vreo agenție literară, dar nu m-am putut abține să nu dau click pe ceea ce era în mod evident un e-mail de spam.

Dragă Isabella,

Vă mulțumim pentru prezentarea dumneavoastră. Ți-am citit capitolele de probă și îmi place vocea ta. Am câteva note în scrisoarea de feedback atașată. Puteți retrimite după ce ați revizuit?

-jill s

"Ce este?" a întrebat Alessandra.

Prietenii mei și-au încheiat conversația despre senator și s-au uitat la mine cu diferite nuanțe de curiozitate.

"Un e-mail de la cineva care pretinde a fi agent literar." Bătăile inimii mi s-au târât din gât până în urechi. Nu ar fi trebuit să beau atâta cofeină; eram la o palpitație distanță de un stop cardiac. "Spunea că mi-a citit capitolele de probă și că i-au plăcut, ceea ce e o tâmpenie, pentru că nu am cerut niciodată un agent."

Universul avea cel mai de rahat simț al umorului. Eram deja în spirală din cauza faptului că nu-mi terminasem cartea; nu era nevoie să mă lovească în timp ce eram la pământ.

"Cum îl cheamă pe agent?" a întrebat Sloane. Ca publicist de mare putere, cunoștea pe toată lumea care era toată lumea în New York.

"Jill S? Vine de la Sherman, conform adresei sale de e-mail. Eu nu... ce? De ce te uiți așa la mine?"

Ochii i se ascuțiseră în clipa în care am menționat numele lui Jill.

"Isabella", a spus ea încet. "Jill Sherman este unul dintre cei mai mari agenți de thriller care lucrează în acest moment. Ea o reprezintă pe Ruby Leigh." O urmă de emoție rară i-a străbătut vocea.

Șocul mi-a tăiat respirația din plămâni. Ruby Leigh a fost autoarea mea preferată de thrillere erotice și cea care m-a introdus în acest gen. Aveam un întreg raft dedicat cărților ei. Nu făcusem încă cercetări cu privire la agenți pentru că voiam să-mi termin mai întâi manuscrisul, dar interogarea agentului lui Ruby fusese în fruntea listei de lucruri pe care trebuia să le fac după terminarea cărții.

"Dar... eu nu..." Cum naiba a primit agentul lui Ruby Leigh e-mailul meu? Era pur și simplu cineva care pretindea că este ea? Dacă era așa, nu vedeam rostul; e-mailul nu conținea niciun link de phishing sau cereri de plată.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât părea mai real.

Fulgii de croissant și cafeaua se agitau alături de o mică și periculoasă sămânță de speranță.

"Lasă-mă să văd e-mailul." Sloane a studiat mesajul după ce i l-am înmânat. "Aceasta este ea. E-mailul corect, semnătura corectă. Întotdeauna semnează cu litere mici, cu inițiala prenumelui ei, fără punct. Nu e ceva ce ar ști oamenii din afara industriei."

"Asta nu are sens." Pulsul mi-a bătut cu putere când am înțeles implicațiile a ceea ce spunea. *Nu e o înșelătorie.* "Dacă nu mi-a spart calculatorul, nu avea cum să pună mâna pe acele capitole."

"Ai arătat manuscrisul tău cuiva?" a întrebat Alessandra.

"Nu, eu..." Propoziția mea s-a întrerupt, absorbită de o amintire neașteptată.

Nu știu dacă se pune la socoteală ca un cadou, deoarece nu pot garanta că e bun, dar ai vrut să-l citești...

"Kai", am șoptit.

O durere adâncă și neliniștitoare mi-a răsunat în piept.

Nu a spus niciun cuvânt despre cartea mea după ce i-am dat capitolele de probă. De ce le-ar fi trimis la un agent fără să-mi spună?

"Pentru că el crede că e bine, Isa", a spus Vivian cu blândețe, iar eu mi-am dat seama cu o tresărire că îmi exprimasem gândurile cu voce tare. "Îl cunoști pe Kai. Nu ar fi arătat-o nimănui dacă nu ar fi susținut-o."

Nu pe oricine, ci *pe* acela. Cel mai mare agent din acest gen.

Sloane mi-a returnat telefonul. L-am luat, gâtul mă durea din cauza lacrimilor nevărsate.

Nu a fost vorba doar de Kai sau Jill. A fost vorba de faptul că *cineva a* crezut în mine. Suficient pentru a-mi trimite manuscrisul atunci când nu aveam curajul să o fac eu însumi; suficient pentru a-și face timp și a da note detaliate atunci când căsuța ei de e-mail trebuie să fie inundată de întrebări similare.

Kai a spus întotdeauna că are încredere în mine, dar să-l văd acționând în acest sens a fost diferit de a o auzi pur și simplu. Mi-am petrecut atât de mulți ani internalizându-mi eșecurile încât nu aveam încredere în nimeni care să nu-mi confirme nesiguranța. Exista confort în familiar, chiar dacă familiarul era nașpa. Era mai ușor să fiu mic decât să mă expun pentru ca ceilalți să mă judece.

"Ei bine, ce mai aștepți?" Vocea lui Sloane m-a târât înapoi în cafenea.

Mi-am înghițit lacrimile și am clipit, încercând să mă reorientez spre prezent. "Ce?"

"Cererea lui Jill pentru o revizuire și retrimitere." A dat din cap spre telefonul meu. "Am răsfoit notele. Nu sunt multe. Probabil că ai putea să termini de editat într-o săptămână."

"Ce coincidență", a spus Alessandra cu inocență. "Și tu ai următoarea săptămână liberă la Floria. Eu... îmi iau o vacanță fără muncă."

O încruntare mi-a încruntat sprâncenele. "Nu ai plecat în vacanță de sărbători?".

"Isa!" Gemetele lui Sloane, Alessandra și Vivian au format un cor exasperat.

"Bine, bine, bine! Am înțeles." Un firicel de euforie s-a scurs în sângele meu, ștergând o parte din melancolia mea. Agentul *lui Ruby Leigh a* vrut manuscrisul *meu* revizuit. De ce naiba mai stăteam aici? "Vă supărați... trebuie să..."

"Dacă nu pleci chiar acum, te împing eu însumi pe ușă", a spus Vivian. "Pleacă!"

"Mult noroc!" a strigat Alessandra după mine. "Bea multă cofeină!"

Le-am făcut cu mâna peste umăr în timp ce mă grăbeam să ies pe ușă. În graba mea de a prinde următorul tren spre casă, aproape că am dat peste un cuplu care trecea pe lângă mine și m-am grăbit să-mi cer scuze. Tipul a țipat ceva la mine,

nemulțumit, dar nu m-am deranjat să mă opresc.

Aveam o carte de editat - și de terminat.

În săptămâna următoare, am stat la cafeneaua locală în timpul zilei, iar noaptea am băut băuturi energizante la birou.

A fost sănătos? Nu. A fost eficient? Da.

Jill nu mi-a dat un termen limită pentru retrimitere, dar nu am vrut să risc să cad din nou în rutina creativă. Trebuia să termin editările și restul cărții cât timp eram încă în culmea fericirii după e-mailul ei.

Eram atât de preocupată de carte încât a fost nevoie de validarea unei terțe părți neutre și profesioniste pentru a-mi sparge barajul creativ. Cuvintele au țâșnit ca un hidrant de incendiu spart și, la exact șase zile și opt ore după ce am deschis e-mailul lui Jill, i-am răspuns cu manuscrisul meu complet și revizuit. Era riscant, având în vedere că nu-mi ceruse cartea completă, dar mă săturasem să merg la sigur. Fără risc, nu există recompensă.

"Mai vrei o cafea cu lapte?" Charlie, barmanul meu preferat, a ridicat cele șase căni goale care se înghesuiau la masa mea. Era aproape șapte seara; eram aici de la opt dimineața. "Închidem în zece minute, dar pot să-ți pregătesc o ultimă băutură."

"Nu, e în regulă." M-am lăsat pe spate, amețită de neîncredere, în timp ce mă uitam la lanțul de e-mailuri de pe ecran. Trebuia să aștept continuarea lui Jill, dar cartea mea era acolo.

Nu mai era cale de întoarcere. "Am terminat pentru seara asta."

Îmi doream de atâta timp să-mi termin manuscrisul. Acum că terminasem, am simțit un fior inexplicabil de tristețe. Uitasem cât de mult îmi *plăcea să* scriu. Să ajung să cunosc personajele, să le las să mă ducă în peripețiile lor, să construiesc o întreagă lume ciudată - era incomparabil cu orice altceva făcusem vreodată.

"Ești sigur? Fac eu cinste. Îți sunt dator." Charlie mi-a oferit un zâmbet timid. "Am cerut-o în căsătorie pe prietena mea. În tagalog. Și ea a spus da."

"Oh, Doamne!" M-am ridicat din nou în picioare. Îl învățasem fraze aleatorii în tagalog de fiecare dată când veneam, dar nu mă gândisem prea mult la faptul că m-a întrebat cum să spun "*Vrei să te căsătorești cu mine?" De* asemenea, mă întrebase cum să spun că sunt un *jucător de linie defensivă în NFL, ceea ce cu* siguranță nu era. "Este incredibil. Felicitări!"

"Mulțumesc." Fața lui semăna cu o sfeclă coaptă. "Oricum, așa cum am spus, următoarea cafea o ofer eu. Ți-aș fi luat una din astea"- a arătat spre cănile mele goale

- "dacă nu ați fi comandat înainte de tura mea."

"Nu-ți face griji pentru asta. Răsplătește-mă arătându-mi în schimb fotografiile de la nuntă. Sunt așa de curioasă."

Charlie a râs și a fost de acord. În timp ce el a închis magazinul, eu mi-am luat telefonul și am trimis un mesaj pe chat-ul de grup.

Eu: *Am făcut-o. Am trimis-o. * emoji cu fața nervoasă **

Vivian: *Manuscrisul?*

Vivian: *Este uimitor. Felicitări!* ***Sloane:***

Vezi? Ți-am spus că poți s-o faci. ***Sloane:***

Întotdeauna am dreptate.

Alessandra: *Ar trebui să ieșim să sărbătorim:)*

Zâmbetul meu s-a diminuat. Nu mai fusesem în dispoziția de a ieși în oraș de când mă despărțisem de Kai. De fiecare dată când încercam, îmi aduceam aminte de noaptea noastră împreună la Verve și The Barber, iar inima mea simțea că este din nou zdruncinată pe cărbuni încinși.

Ceața mea maniacă de scris îl scosese temporar din mintea mea, dar acum a revenit în forță și s-a răzbunat.

Ar trebui să-l sun. Pentru a-i mulțumi, pentru a-i spune ce am realizat, pentru a-i auzi vocea și a nu mă mai simți atât de singură. Dar nu am vrut să încurc relația noastră sau să-l induc în eroare când diferențele noastre fundamentale rămâneau. În plus, s-ar putea ca el să nu vrea să vorbească cu mine. Nu mai avusesem vești de la el de la despărțirea noastră, probabil pentru că i-am spus că am

spațiu dorit. Cu toate acestea, nu puteam să-mi stăpânesc un strop de dezamăgire de fiecare dată când îmi suna telefonul și nu era el.

Am forțat o respirație adâncă pe nas și mi-am încrucișat umerii. Fără să mă tăvălesc.

Nu în seara asta. În seara asta a fost o noapte de sărbătoare.

Eu: *Ar trebui să ieșim DEFINITIV în oraș.*

Eu: *Dacă nu vă opuneți la Brooklyn... știu exact locul potrivit.*

Nimeni nu a obiectat, așa că mi-am împachetat lucrurile, m-am dus acasă și m-am pregătit cu o viteză record.

O oră mai târziu, Uber-ul meu m-a lăsat la barul meu preferat de cocktailuri din Brooklyn Heights. Preferam Bushwick pentru viața de noapte, dar a fost destul de greu să o conving pe Sloane să pună piciorul într-un cartier al New York-ului care nu este Manhattan. Dacă o obligam să meargă în Bushwick, ar fi putut să intre în combustie spontană.

Așa cum mă așteptam, mă aștepta deja într-o cabină din colț. Femeia era ciudat de punctuală. Vivian și Alessandra au apărut câteva minute mai târziu și, în curând, eram calde și amețite de două rânduri de băuturi.

"Sunt atât de mândră de tine." Vivian m-a îmbrățișat cu un braț, cu fața înroșită de tequila. "Să nu ne uiți când vei fi faimoasă."

"Mai am un drum lung de parcurs până să devin celebru." Am râs.

"Am avut odată un client care a trecut de la a posta videoclipuri pe YouTube într-o zi la a semna un contract de mai multe milioane de dolari cu o mare casă de discuri două luni mai târziu", a spus Sloane. "Aveți încredere în mine. *Un drum* lung nu este atât de lung pe cât crezi."

"Editura se mișcă mult mai încet decât atât, dar apreciez sprijinul", am spus cu un zâmbet.

Alessandra și-a ridicat paharul. "Pentru urmărirea viselor și pentru a face praf."

Norocul și râsetele se amestecau cu ciocnirile paharelor noastre. În pieptul meu se simțea căldură. Poate că nu aveam un iubit sau un contract concret pentru o carte, dar îmi aveam prietenii, iar ei erau al naibii de grozavi.

Mi-am ridicat băutura la buze și am scanat camera. Oamenii veneau și plecau, fiecare mai trendy și mai arătos decât celălalt, dar un râs cremos mi-a atras privirea spre intrare.

Inima mea s-a prăbușit la pământ.

Păr negru. Ochelari. Cămașă albă și ascuțită. Lângă el, o femeie cunoscută râdea din nou, sunetul fiind la fel de elegant ca rochia neagră de designer și bijuteriile ei.

Nu. Nu se poate.

Dar oricât de mult m-aș fi uitat sau oricât de mult mi-aș fi dorit să dispară, perechea nu dispărea. Erau reali.

Kai a fost aici. Cu Clarissa.

CAPITOLUL 40
Isabella

Zgomotul din restul barului s-a atenuat până la un vuiet înăbuşit.

Kai şi Clarissa. Clarissa şi Kai. Aici. Împreună.

Gândul mi s-a repetat în cap în timp ce încercam să procesez priveliştea din faţa mea. Nu mă văzuseră încă - cabina mea era ascunsă într-un colţ lângă intrare, iar ei au trecut direct la bar fără să se uite în jur.

Tequila pe jumătate digerată mi se prelingea în stomac în timp ce Kai îşi apleca capul şi îi spunea ceva Clarissei. Erau cu spatele la mine, aşa că nu i-am putut vedea reacţia, dar formau un cuplu arătos. Aceeaşi eleganţă, acelaşi rafinament, înălţimea ei zveltă, o completare perfectă pentru a lui.

O rană feroce s-a redeschis, trimiţându-mi o durere adâncă prin piept. Îngheţam în ciuda alcoolului şi a căldurii corporale care îmbiba barul, iar frisoanele mi se strecurau prin corp în valuri mici şi zornăitoare. Am încercat să-mi întind mâna după haină, dar membrele îmi erau la fel de grele şi de insensibile ca nişte blocuri de beton.

Alessandra a observat prima tăcerea mea. Şi-a coborât sprâncenele. "Ce s-a întâmplat?"

Greaţa mi-a prins răspunsul în fundul gâtului, făcându-mă să rămân mut, dar prietenii mei au fost suficient de deştepţi să-mi urmeze privirea spre bar. Părul, constituţia şi îmbrăcămintea lui Kai erau inconfundabile chiar şi din spate.

O tăcere şocată a şters veselia noastră anterioară.

"Putem pleca", a spus Vivian după o pauză lungă şi tensionată. "Există un alt bar la câteva străzi mai încolo care se presupune că este bun, sau putem să ne întoarcem la Man..."

"Nu." Mi-am recăpătat în sfârşit controlul asupra facultăţilor mele. "Noi rămânem. Noi am fost aici primii şi nu există niciun... nu există niciun motiv pentru care să nu putem fi în aceeaşi cameră în acelaşi timp."

În afară de faptul că mă simt de parcă cineva îmi dă cu barosul în inimă. O schimbare a corpului său. O întoarcere a capului. Lovitură după lovitură.

Mi-am forţat oxigenul să treacă prin plămânii încordaţi.

Kai şi cu mine ne-am despărţit. Îi *spusesem că* ar trebui să ne vedem cu alte persoane atunci când am pus capăt relaţiei şi că îi era mai bine cu Clarissa. Nu aveam dreptul să mă supăr.

Totuşi, faptul că i-am văzut împreună atât de curând după despărţirea noastră a durut. Atât de mult. Sloane a făcut semn să ne cheme servitorul. "Încă un rând de margarita, vă rog", a spus ea.

"Foarte puternic."

Compasiunea a întunecat ochii Alexandrei. "Este prima dată când..."

Am dat din cap, înghițind pe lângă nodul din gât. Dintre toate barurile din lume, trebuia să intre în ăsta.

Cândva, mi s-a părut romantic modul în care universul ne tot arunca împreună. Acum, am vrut să-i sucesc gâtul cosmic subțirel.

Clarissa a râs din nou la ceva ce a spus Kai, iar eu nu am mai putut suporta. M-am ridicat brusc în picioare. "Mă întorc imediat."

Prietenii mei nu s-au oprit și nici nu m-au urmărit în timp ce mă îndreptam rapid spre toaletă. Din fericire, era lângă cabina noastră, așa că nu a trebuit să trec pe lângă fericitul cuplu în drum spre ea.

Inima mea bătea într-un ritm adânc și dureros.

Ce căutau în Brooklyn? Nici unul dintre ei nu era din Brooklyn. Erau la o întâlnire sau erau aici ca prieteni? Era prima dată când ieșeau împreună sau una din multele lor ieșiri?

Nu contează. Nu e treaba ta.

Dar indiferent de câte ori mi-am spus asta, nu m-am putut convinge să cred...
ea.

Nu m-am grăbit să folosesc facilitățile și să mă spăl pe mâini. Nu m-am gândit niciodată că voi
găsesc alinare într-o baie publică, dar m-aș urca într-o cutie de metal fără ferestre dacă asta ar însemna să-i evit pe Kai și Clarissa pentru încă o secundă.

Era un bar mic; trebuiau să mă vadă în cele din urmă. Asta nu însemna că trebuia să grăbesc procesul.

Reflecția mea se uita la mine din oglinda cu pete de apă de deasupra chiuvetei. Eram cu două nuanțe mai palidă decât de obicei, ceea ce mă făcea să arăt ca și cum aș fi fost în pragul unei boli cumplite.

Am întins mâna după un ruj pentru a-mi da puțină culoare feței când ușa s-a deschis și Clarissa a intrat înăuntru.

Am încremenit în același timp - mâna mea la jumătatea drumului spre geantă, iar pasul ei s-a întrerupt lângă uscătorul de mâini Dyson.

Apoi momentul a trecut și ne-am reluat activitățile, dar tăcerea stânjenitoare a persistat. O parte din mine a vrut să fug înainte de a trebui să o înfrunt din nou; o altă parte, mai mare, a rămas din pură curiozitate morbidă.

S-a tras apa la toaletă. Clarissa a venit lângă mine când am terminat de reaplicat rujul. Arătam mai bine cu un roșu proaspăt, deși obrajii îmi rămăseseră palizi, iar pielea îmi era umedă de nervi.

În loc să atenueze tensiunea, graba de la robinetul de apă a exacerbat-o.

Doamne, urăsc tăcerile ciudate.

"Lumea e mică", am spus în cele din urmă. Încercarea mea de a avea un ton ușor a ieșit ruginită de suferință. Mi-am curățat gâtul. "Fără supărare, dar nu te-am luat drept o fată gen Brooklyn."

"A fost sugestia lui Kai." Ca și Kai, Clarissa avea un accent britanic, dar al ei era mai cremos, mai fluid. "Mi-a spus că există un bar de cocktailuri grozav aici."

Bineînțeles că da. I-am spus despre barul ăsta când ne întâlneam, ceea ce l-a făcut să o aducă aici cu atât mai dureros.

"Oh." M-am luptat cu un junghi ascuțit la auzul numelui său. Mi i-am imaginat discutând la telefon despre opțiunile de întâlnire, iar înțepătura a devenit și mai mare. "Ei bine, voi doi formați un cuplu drăguț."

Mi-ar fi fost rușine de faptul că am căutat informații în mod flagrant, dacă nu m-aș fi simțit atât de rău.

Clarissa și-a uscat mâinile și și-a deschis ambreiajul. "Vă mulțumesc. Kai *este* foarte chipeș, dar..." A luat un tub de ruj negru și elegant. "Între noi fie vorba, e cam plictisitor."

Indignarea mi-a înflorit sub piele. Îl acuzasem de același lucru cu o viață în urmă, înainte de a-l cunoaște cu adevărat, dar auzind-o pe ea spunând-o cu accentul ei arogant m-a făcut să văd roșu. "Nu este plictisitor. Este *introvertit.* E o diferență."

"Poate." Culoarea de buze a Clarissei s-a aplicat lin și discret, nuanța sa neutră fiind un contrast cu pata mea roșie cărămizie. "Vorbește doar despre cărți și despre muncă. Devine obositor."

Nu păreai obosită când râdeai cu el mai devreme.

"Nu e nimic rău în a vorbi despre cărți." Am smuls un prosop de hârtie de la dozator și mi-am șters mâinile deja uscate. Aveam nevoie de ceva de făcut, altfel aș fi țipat. "Cititul este hobby-ul lui și este *ocupat.* Ajută la conducerea unei companii de mai multe miliarde de dolari. *Bineînțeles că* o să..." M-am întrerupt la râsul Clarissei. "Ce este atât de amuzant?" Am întrebat.

"Ar trebui să vezi cât de roșu te-ai înroșit." Ochii ei au sclipit. "Îmi pare rău. Știu că nu este amuzant, dar Kai a fost atât de nefericit din cauza ta încât este plăcut să văd că nu l-ai respins complet."

Am urât cum inima mea a sărit o bătaie la cuvintele ei. Nu *voiam ca el să* fie nefericit, dar dacă el era și ea recunoștea asta, atunci asta însemna...

"Nu suntem la o întâlnire", a adăugat Clarissa, citindu-mi cu exactitate tăcerea. "Suntem aici ca prieteni. A vrut să-mi mulțumească pentru că am fost de acord cu întâlnirea noastră înscenată după pozele de la *National Star. De* fapt..." Și-a aruncat rujul înapoi în geantă. "Discutăm despre cât de *bine* stăm ca prieteni".

Furia mi s-a scurs, fiind înlocuită de ușurare și de o urmă de îndoială. "Deci nu ești deloc interesată de el?"

Clarissa a clătinat din cap. "Kai și cu mine am crescut unul lângă altul", a spus ea. "Părinții noștri au insistat ca noi să fim împreună încă de când eram copii. Pentru ei, este un aranjament de afaceri. O alianță între două vechi și puternice familii de chinezi britanici într-o lume în care nu sunt mulți ca noi. Dar nu am fost niciodată prieteni apropiați și nu am vorbit ani de zile înainte să mă mut aici."

Și-a tras buza de jos între dinți. "Recunosc că la început am fost curioasă în privința lui. Este chipeș, are succes și este o persoană decentă, ceea ce este extrem de rar pentru cineva cu averea și statutul său. Dar mi-am dat seama că, deși poate arăta perfect pe hârtie, chimia pur și simplu nu există. Nu așa... cum ar trebui să fie." O roșeață delicată i-a colorat obrajii.

"Oh", am spus din nou. Pentru un scriitor, capacitatea mea de a găsi cuvintele potrivite era îngrozitor de scăzută. "Ei bine, asta are sens, dar nu trebuia să-mi spui toate astea." *Mă bucur că ai făcut-o*. "Nu contează." *Dacă o spun de destule ori, va fi adevărat*. "Kai și cu mine nu mai suntem... nu mai suntem împreună. Evident." *Pentru că întotdeauna dau peste cap lucrurile bune din viața mea.*

Am scotocit prin trusa mea de machiaj, căutând nimic anume. Adrenalina întâlnirii cu Clarissa a dispărut și o presiune apăsătoare mi-a revenit în piept.

Ea și Kai nu erau la o întâlnire, dar asta nu ștergea motivele pentru care nu puteam fi împreună. Însemna doar că aveam mai mult timp înainte ca el să înceapă să se întâlnească cu altcineva cu adevărat. "Dacă nu ar fi contat, nu te-ai fi supărat atât de tare când am spus că e plictisitor," a spus Clarissa cu blândețe. Și-a închis brusc geanta și m-a înfruntat frontal. "Încă

mai ții la el."

"Nu am spus niciodată că nu am făcut-o. Nu de asta..." M-am lăsat dus de val, distrasă de strălucirea de alb din jurul încheieturii ei. Era un colier înfășurat ca o brățară, și părea

nu se potrivea deloc cu ținuta ei elegantă. De asemenea, era făcută din ceva suspect de familiar.

Caracatițe Puka.

O amintire de la Crăciundecelebrul Anului Noupalooza s-a izbit de mine.

Unde ți-e colierul? L-am

pierdut.

Clarissa era directorul de relații cu artiștii la Saxon Gallery - aceeași galerie care găzduise expoziția lui Felix în decembrie.

Ochii mei s-au îndreptat spre ai ei. Ochii ei larg deschiși și expresia ei de uimire au fost toată confirmarea de care aveam nevoie.

Încă o tăcere groasă între noi.

Cu un minut în urmă, eram îngrijorat pentru Kai și Clarissa. Acum am aflat că e cu *fratele* meu?

Ce naiba se întâmplă în seara asta? Poate că nu am fost de fapt la bar. Poate că am leșinat la cafenea și am avut cel mai frumos vis din viața mea.

De data aceasta, Clarissa a fost cea care a rupt tăcerea. "Te rog să nu spui nimănui încă." Ea a răsucit din nou brățara, roșeața i s-a adâncit. "Familia mea încă mai crede că sunt interesată de Kai, iar eu nu..."

"Nu voi spune nimănui." Eu, dintre toți oamenii, știam ce înseamnă să ții o relație secretă.

Mi-a oferit un zâmbet recunoscător. Ne mai intersectasem de câteva ori înainte de seara asta, dar părea mai relaxată în comparație cu întâlnirile noastre anterioare. Probabil că era influența lui Felix; el putea face chiar și o scoică să se deschidă.

Nu am mai vorbit până nu am ieșit din baie. Aproape că m-am izbit de Clarissa când s-a oprit brusc. Ochii ei s-au rotit între mine și Kai, care vorbea cu un alt client de la bar.

"Știi ceva? Nu mă simt bine", a spus ea. "Poți să-i spui lui Kai că a trebuit să plec și să-i prezinți cele mai sincere scuze?".

"Ce? Nu, așteaptă! Poți să-i spui chiar tu. E chiar... acolo", am terminat eu, în timp ce ea a ieșit pe ușă ca o rafală de vânt.

Într-o secundă era acolo, iar în următoarea dispărea.

La naiba. Știam că Clarissa a plecat ca să mă forțeze să vorbesc cu Kai, și a funcționat. Nu-l puteam lăsa acolo, întrebându-se ce s-a întâmplat cu ea.

M-am îndreptat spre el, cu membrele lente și grele, de parcă m-aș fi mișcat sub apă. Nervii îmi înghesuiau stomacul, iar privirile curioase și îngrijorate ale prietenilor mei cântăreau greu pe pielea mea în timp ce repetam mental ce urma să spun.

M-am întâlnit cu Clarissa în baie. Nu se simte bine. A plecat. Nu

se simte bine, așa că a plecat și mi-a spus să-ți spun.

A spus să-ți spun...

A spus că încă mai țin la tine și are dreptate.

Kai trebuie să fi simțit căldura privirii mele, pentru că și-a ridicat privirea chiar când m-am apropiat.

Privirile noastre s-au blocat, iar timpul a decelerat într-o bătaie lungă și nesfârșită de dorință.

Pielea s-a înroșit. Pulsul bate cu putere. Inima în gură.

Și uite așa, orice șansă pe care o aveam de a-l evita s-a închis cu o finalitate zguduitoare.

Fața lui Kai nu trăda nicio emoție când m-am oprit lângă el și am luat locul lăsat liber de Clarissa. M-aș fi ridicat în picioare - mai ușor și mai rapid să evadez în felul acesta - dar mă temeam că genunchii mi s-ar fi prăbușit și m-aș fi prăbușit împotriva lui ca una dintre acele fecioare leșinate din romanele de dragoste de epocă.

"M-am întâlnit cu Clarissa în baie." *Respectați scenariul.* "Nu se simte bine și mi-a spus să-ți spun că trebuie să plece."

Din fericire, nu mi-am stricat replicile. Din nefericire, au ieșit răgușite și zgâriate, de parcă aș fi fost pe punctul de a plânge.

"Înțeleg." Expresia lui Kai era o fortăreață impenetrabilă. "Mulțumesc că m-ai anunțat."

Sunetul vocii lui era atât de frumos și de familiar încât mi-a evacuat aerul din plămâni. Mi-a fost nevoie de fiecare gram de voință pentru a nu mă gândi cât de mult îmi doream să cad în brațele lui. Să-l sărut și să pretind că despărțirea noastră nu s-a întâmplat niciodată și că încă trăiam în bula noastră fericită de pe Jade Cay.

K + I.

Este dovedit științific, iubirea mea.

Presiunea din pieptul meu s-a dublat și am fost salvat doar de barman, care a apărut cu o milisecundă înainte ca eu să fac o prostie, cum ar fi să plâng în mijlocul unei săli aglomerate.

Mi-am înăbușit emoțiile și am comandat un gin tonic cu căpșuni. Nu știam ce m-a apucat să comand *acea* băutură, dar era prea târziu pentru a o schimba.

Umerii lui Kai s-au înțepenit vizibil. O fisură i-a crăpat masca de piatră, iar amintirile s-au scurs în aerul dintre noi ca cerneala revărsată pe o pânză albă.

Ce pot să vă aduc?

Gin și tonic. Cu aromă de căpșuni.

Credeți că a traduce manual un roman de cinci sute de pagini în latină este relaxant?

O vei termina... ești prea puternic ca să nu

o faci. Suntem atât de aproape, Isa.

Nu renunțați la noi. Nu acum. Nu așa.

Am tras o respirație tremurândă împotriva izbucnirii lacrimilor și mi-am acceptat băutura de la barman. "Am primit un e-mail interesant săptămâna trecută de la un agent literar. Jill Sherman. Presupun că nu știi nimic despre asta."

Ar fi trebuit să mă întorc la masa mea, dar nu am vrut să-l părăsesc încă. Să fiu din nou lângă el era ca și cum m-aș fi întors acasă în timpul unei ploi torențiale. Cald. În siguranță. *Sigur.*

Kai s-a relaxat un pic. "Depinde", a spus el, cu un ton măsurat. "Ce a vrut?"

"A cerut o revizuire și o retrimitere". Am luat o înghițitură fortifiantă. "I-am făcut corecturile și i-am trimis manuscrisul complet în seara asta. De aceea ne aflăm aici." Am făcut un gest către prietenii mei, care s-au uitat repede în altă parte și s-au prefăcut că nu se holbau. "Pentru a sărbători."

O sclipire de mândrie a înmuiat fața lui Kai. "Ai terminat cartea."

"Da." Am schițat un zâmbet slab. "Mulțumită unei mașini de scris digitale la îndemână." M-a forțat să continui să scriu în loc să mă întorc și să șterg fiecare propoziție.

"Nu mașina de scris a fost cea care a scris povestea, Isabella", a spus el, cu voce joasă. "Ai fost tu."

Inima mi s-a răsucit în noduri. Ultima dată când am vorbit, m-am despărțit de el și l-am dat afară din apartamentul meu, dar el încă mă încuraja ca și cum nu ne-ar fi târât pe amândoi în iad.

"De ce ai făcut-o?" Am întrebat. "Am crezut că nici măcar nu ai citit manuscrisul. Nu ai spus niciodată nimic..."

"Dacă aș fi spus ceva, ai fi încercat să mă oprești." Kai a dat o mică scuturare din cap. "Poate că am întrecut măsura trimițându-i-o lui Jill fără să te consult, dar nu am vrut să te chinui cu ea. Povestea ta este *bună*, indiferent dacă ea a acceptat-o sau nu." Fața lui s-a mai înmuiat. "Deși mă bucur că a acceptat-o."

"Și eu", am șoptit. Nu eram supărată pe el pentru că îi trimisese capitolele; eram mai mult supărată pe mine pentru că nu avusesem curajul să i le trimit mai devreme.

Obișnuiam să cred că eu am fost cea care l-a împins pe Kai să iasă din zona de confort și poate că așa a fost. Dar el a făcut exact același lucru pentru mine, doar că într-un mod diferit.

Nu exista creștere fără riscuri, nu exista progres fără schimbare.

Mă despărțisem de el *pentru că* îmi era frică de schimbare. Mă mândream că sunt îndrăzneață și aventuroasă când, de fapt, eram o lașă nenorocită care fugea de respingere înainte ca respingerea să mă găsească.

Kai nu și-a exprimat nici măcar o dată îndoielile în privința mea. De fapt, credea atât de mult în mine încât îmi trimisese manuscrisul la unul dintre cei mai buni agenți din țară. Eu eram cea care îmi proiectasem nesiguranța asupra lui, și pe ce se bazau aceste nesiguranțe? Pe cuvintele lui Gabriel? Dezaprobarea Leonorei Young? Istoria mea de a nu duce niciodată nimic la bun sfârșit?

La sfârșitul zilei, doar aceasta din urmă conta, pentru că era singurul lucru asupra căruia aveam control. Nu puteam schimba modul în care mă percepeau ceilalți oameni, dar puteam schimba modul în care îmi trăiam viața.

Am fost capabil. Săptămâna trecută a dovedit acest lucru. În sfârșit, terminasem ceva care era important pentru mine și, dacă am putut să o fac o dată, puteam să o fac din nou.

Realizarea m-a umplut de o explozie de încredere care aproape că mi-a șters durerea din piept.

Aproape.

"Am auzit despre ce s-a întâmplat la Londra", am spus încet. "Felicitări. Sper că ai sărbătorit." Dacă cineva merita tot binele din lume, acela era el.

"Nu sunt încă director general." Zâmbetul lui conținea o tristețe atât de dureroasă încât făcea să doară fiecare celulă din corp. "Și nu am avut chef să sărbătoresc."

Mi-am lăsat ochii în jos, incapabilă să mă mai uit la el fără să simt că cineva îmi sfâșie măruntaiele.

De data aceasta, tăcerea dintre noi nu s-a umplut de amintiri, ci de cuvinte nespuse. Mii de cuvinte, care se învârteau și pluteau fără să aibă unde să se ducă.

Între timp, barul se umplea. Mulțimea controlabilă de mai devreme se umflase până la proporții asurzitoare, iar muzica trecuse de la jazz-ul moale la funk-ul în ritm alert.

Zgomotul. Oamenii. Presiunea brută, înfloritoare sub pielea mea.

M-au apăsat până când ceva s-a rupt și am luat o decizie de o fracțiune de secundă.

Mi-am ridicat privirea, iar privirea mea a prins-o din nou pe cea a lui Kai. "Hai să mergem într-un loc mai liniștit", am spus, sperând împotriva oricărei speranțe că

fac ceea ce trebuie. "Trebuie să vorbim."

CAPITOLUL 41
Kai

În loc să mergem la un alt bar, Isabella și cu mine ne-am plimbat pe podul Brooklyn din apropiere. Răcoarea iernii a subțiat considerabil traficul pietonal, dar încă mai erau o mână de cupluri, fotografi și turiști care ne țineau companie în timp ce ne plimbam spre Manhattan.

Temperatura se situa în jurul valorii de 30 de grade, atât de scăzută încât respirația noastră forma mici bufeuri albe în aer. Cu toate acestea, căldura se răspândea în venele mele, izolându-mă de frig.

Faptul că am fost din nou lângă Isabella a meritat să înfruntăm orice vreme brutală.

Va trebui să-i mulțumesc Clarissei mai târziu. Îi spusesem ce se întâmplase cu Isabella în drum spre bar, mai ales pentru că era singura parte imparțială cu care puteam vorbi despre situație și nu credeam nici măcar o secundă că plecase pentru că era bolnavă.

Întâlnirea cu Isabella în această seară a fost un noroc și nu aveam nicio intenție să îl irosesc.

"Deci, când anume are loc noul vot?". a întrebat Isabella, aruncând o privire în lateral. "Mâine." Mi-am băgat mâinile mai adânc în buzunare pentru a nu atinge ei. Obrajii îi erau roșii și părul îi era încâlcit de vânt. Eyelinerul i se murdărise undeva între bar și pod, dându-i un aspect adorabil de raton.

Și arăta atât de al naibii de frumoasă încât mi-a făcut inima să se oprească pentru o secundă, doar atât cât să confirm că era stăpână pe fiecare bătaie.

Isabella s-a oprit brusc în loc. "Mâine? *Mâine,* mâine, mâine?"

"Da." Un zâmbet mi-a străfulgerat gura la ochii ei mari. "Mâine, mâine, mâine. Adică vineri. Ziua Z. Cum vrei să-i spui."

Ultimele două săptămâni fuseseră un vârtej. Russell fusese concediat oficial și anchetat penal pentru activitățile sale. Majoritatea membrilor consiliului de administrație șantajați demisionaseră, declanșând o adunare de urgență a acționarilor pentru a le alege înlocuitorii. Corporația Young și Black & Co. erau angrenate într-o luptă juridică urâtă pe o jumătate de duzină de fronturi. Era un dezastru, dar cu cât ne ocupam mai repede de el, cu atât mai repede puteam merge mai departe.

Haosul a fost o afacere bună doar atunci când a implicat alți oameni, nu pe ai noștri. "Ce faci aici? Nu ar trebui să vă asigurați voturi și să faceți alte... lucruri de preselecție?" O rafală de vânt a aruncat în aer întrebarea Isabelei.

"Nu mai pot face nimic altceva în acest moment." Am fost remarcabil de calm în legătură cu votul de data aceasta. Rămăseseră candidații inițiali, mai puțin Russell-Tobias (care a reintrat în cursă), Laura, Paxton și eu. Eram încrezător în șansele mele, dar un sfert dintre membrii consiliului de administrație erau noi și nu știam în ce direcție înclinau.

Cu toate acestea, am descoperit în ultimele două săptămâni că pierderea postului de director general nu era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla.

Pierderea Isabelei a fost, iar acest lucru se întâmplase deja.

O durere familiară mi-a străbătut pieptul. Era o tortură să fiu atât de aproape de ea fără să o ating, dar cel puțin era *aici*, în carne și oase, în loc să-mi bântuie gândurile.

"Putem continua să discutăm despre vot, dar bănuiesc că nu m-ați chemat aici ca să vorbim despre muncă", am spus.

Gâtul ei a lucrat cu o înghițitură vizibilă.

Ultima noastră conversație s-a învârtit în jurul nostru, purtând cu ea discuțiile noastre mărunte și lăsând în urmă răni proaspete și inimi zdrobite.

Nu ne potrivim bine. A
fost distractiv cât a
durat... Te rog, pleacă.

Chiar și acum, câteva săptămâni mai târziu, amintirea cuvintelor ei mă lovea în piept cu o brutalitate nestăpânită.

"Nu știu de ce te-am chemat aici." Isabella și-a coborât ochii. "Dar eu... când te-am văzut, eu..."

Durerea mi s-a extins în gât. "Știu", am spus încet. "Și mie mi-e dor de tine, iubire."

Un suspine micuț a sfâșiat aerul, iar când și-a ridicat capul, inima mea s-a frânt foarte ușor la lacrimile care îi pătau obrajii.

"Îmi pare rău", a șoptit Isabella. "În acea noapte, nu am vrut să... eu..." Propoziția ei s-a întrerupt cu un alt sughiț.

Sunetul m-a străpuns ca un glonț și aș fi renunțat la orice - la titlul meu, la compania mea, la întreaga mea moștenire - dacă asta ar fi însemnat că aș fi putut să-i alin durerea pentru un singur minut.

"Shh. E în regulă." Am strâns-o în brațe, în timp ce ea și-a îngropat fața în pieptul meu, cu umerii tremurând. Întotdeauna păruse mai mare decât viața, cu râsul ei dezinhibat și personalitatea ei vibrantă, dar se simțea atât de mică și vulnerabilă în acel moment încât o durere ascuțită mi-a răsucit stomacul.

Am sperat din tot sufletul ca nimeni să nu afle vreodată despre puterea pe care o avea această femeie asupra mea, altfel aș fi fost terminată.

În noaptea în care am ieșit din apartamentul ei, mi-am înecat tristețea în scotch și am blestemat fiecare persoană care a contribuit la întâlnirea noastră. Parker de la Valhalla pentru că a angajat-o, Dante și Vivian pentru că mă forțau mereu să stau în aceeași cameră cu ea, nenorociții ei de părinți pentru că au născut-o. Dacă nu ar fi fost ei, nu aș fi cunoscut-o pe Isabella și nu aș fi avut o gaură de mărimea lui Jupiter în pieptul meu.

Jucasem, reluasem și disecasem fiecare secundă a relației noastre până când amintirile au sângerat din mine și am rămas goală. Și când totul a dispărut - furia,

durerea, suferința, durerea - singurul lucru care a rămas a fost o amorțeală întunecată și lacunară.

Nu am învinovățit-o pe Isabella pentru ceea ce a făcut. Nu o mai fac. Luna trecută ne afectase pe amândoi, iar ea se resemnase după vizita ei acasă. Singurul lucru pe care l-am

ura mai mult decât să fie departe de ea era să știe cât de prost se vedea pe sine. Nu avea nicio idee despre cât de incredibilă era, iar asta mă omora.

Mi-am lipit capul de vârful capului ei și mi-am strâns mai tare strânsoarea în jurul ei când o altă rafală de gheață s-a izbit de noi. Podul se golise; eram singurii oameni suficient de curajoși sau de proști să rămână aici în timp ce temperaturile scădeau.

Înconjurați de apă, cu luminile îndepărtate ale Manhattanului de o parte și ale Brooklynului de cealaltă, cu aerul tăcut, cu excepția suspinetelor blânde ale Isabelei și a urletelor șuierătoare ale vântului, am avut sentimentul straniu că eram singurii oameni rămași pe lume. "Nu mi-ai pus niciodată întrebarea ta", i-am spus când plânsul ei s-a stins și s-a redus la sforăituri.

A ridicat capul, cu ochii umflați și fruntea gravată de confuzie. "Ce?" "Din noaptea noastră cu balonul în Bushwick." I-am frecat o lacrimă rătăcită de pe obraz cu degetul meu mare. "Nu mi-ai pus niciodată întrebarea ta."

Isabella a lăsat să iasă o jumătate de râs, jumătate de suspin. "Nu-mi vine să cred că îți amintești asta." "Îmi amintesc totul când e vorba de tine."

Zâmbetul ei s-a estompat, dispărând în valurile de tensiune din jurul nostru. Un frig până la os m-a cuprins, atât din cauza vremii, cât și din cauza așteptării agonizante a ceea ce avea să spună în continuare.

"Fii sinceră", a spus ea cu blândețe. "Chiar vezi un viitor pentru noi?" Am deschis gura, dar ea a clătinat din cap.

"Nu-mi dați un răspuns la pachet. Vreau să te gândești la asta. La familiile noastre, la obiectivele noastre, la personalitățile noastre. Sunt complet diferite. Este ușor să spui că putem depăși diferențele acum, când totul este nou și interesant, dar ce se va întâmpla peste cinci, zece ani? Eu nu..." Respirația ei tremura pe o inspirație. "Nu vreau niciodată să avem resentimente unul față de celălalt."

Cuvintele ei m-au înțepat în piept.

Nu s-a înșelat. Eram opuși în aproape toate privințele, de la obiceiuri și hobby-uri până la temperamente și gusturi în materie de cărți. A fost o vreme, nu cu mult timp în urmă, când excentricitățile ei mă respinseseră la fel de mult cum mă atrăgeau. Era tot ceea ce nu ar fi trebuit să îmi doresc, dar nu conta.

O doream oricum. Atât de mult, încât nu mai puteam respira.

Dar Isabella nu avea chef de emoții acum. Ea voia logică, un motiv concret pentru care am putea lucra, așa că am luat o pagină din vechiul meu manual de dezbateri de la Oxford și i-am respins unul câte unul argumentele.

"Înțeleg ce spui, dar premisa ta este greșită", am spus. "Familiile noastre nu sunt atât de diferite. Avem culturi, educații și averi similare." Familia Valencia nu era miliardară, dar hotelurile lor au încasat câteva sute de milioane de dolari numai anul trecut. Erau mai mult decât confortabili. "Poate că al vostru este mai puțin formal decât al meu, dar asta nu este în niciun caz un motiv de ruptură."

"Și mama ta mă urăște", a precizat Isabella. "Mai devreme sau mai târziu, asta va cauza mai multe fricțiuni."

"Ea nu te urăște. Îngrijorările ei nu au nimic de-a face cu tine ca persoană. Era pur și simplu îngrijorată de efectul pe care relația noastră l-ar avea asupra votului CEO și asupra viitorului meu." Un zâmbet ironic mi-a răsucit gura. "Votul nu mai este o problemă și ea își va reveni. Chiar dacă nu o va face, sunt un adult. Nu am

nevoie de aprobarea mamei mele pentru a fi cu cine vreau eu." Vocea mea s-a înmuiat. "Iar eu te vreau pe tine."

Ochii Isabelei străluceau de emoție. Lumina lunii i-a sărutat pomeții, trasând liniile delicate ale feței și buzelor ei așa cum îmi doream cu disperare să fac cu gura mea.

Aproape că am râs când mi-a trecut prin minte acest gând. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi geloasă pe natură, dar iată că așa era.

"Există alte femei care s-ar potrivi mai bine în lumea ta", a spus ea. "Femei fără tatuaje și păr violet și... și șerpi de companie. Care nu sunt niciodată prinse vorbind despre sex în cele mai proaste momente."

De data aceasta, am râs. În liniște, dar a fost acolo. Numai Isabella mă putea face să râd în mijlocul celei mai importante conversații din viața mea. A fost unul dintre multele motive pentru care am înfruntat podul Brooklyn în toiul iernii pentru ea.

Un mic zâmbet i-a atins buzele înainte de a se estompa. "Nu voi înceta niciodată să fiu eu, Kai, și nu vreau ca tu să încetezi să fii tu. Deci, cum putem fi împreună când aparținem unor lumi separate?"

"Construind unul al nostru", am spus simplu. "Nu este rezonabil."

"Nu-mi pasă. Nu e vorba de *rațiune. Este* vorba de dragoste, și nu există nimic rezonabil în dragoste."

Vântul a spulberat cuvintele imediat ce mi-au ieșit din gură, dar impactul lor a rămas în urmă - în zvâcnetul audibil al respirației Isabelei, în cascada de nervi care îmi zvâcnea prin corp. M-au lăsat să mă simt expusă și vulnerabilă, ca și cum pielea mea nu mai era o barieră între mine și lumea exterioară, dar am continuat.

"Te iubesc, Isabella Valencia." Simplu și crud, lipsit de orice pretenție, cu excepția adevărului gol-goluț care mă privea în față în tot acest timp. "Fiecare parte din tine, de la râsul tău, la umorul tău și până la felul în care nu te poți opri din vorbit despre prezervative."

Unul dintre acele râsete pe care le iubeam atât de mult mi-a scăpat, gros de emoție.

Un zâmbet mi-a apărut pe față înainte de a mă dezmetici din nou. "Crezi că ești distrus, dar aș vrea să te vezi așa cum te văd eu. Deșteaptă. Puternică. Frumoasă. Imperfectă după propriile tale standarde, dar atât de minunat de perfectă pentru mine."

O nouă lacrimă se prelingea pe obrazul Isabelei. Spre deosebire de plânsetele ei anterioare, acesta a fost tăcut, dar m-a străpuns în același timp.

Nu mă îndrăgostisem niciodată înainte de ea. Odată ce am făcut-o, am făcut-o așa cum am făcut orice altceva. Complet. Total. În mod irevocabil.

"Întotdeauna m-am mândrit cu faptul că sunt cel mai bun. Trebuia să fiu numărul unu. Trebuia să câștig. Am colecționat premii și distincții pentru că le vedeam ca pe o reflectare a valorii mele personale și credeam că nimic nu are un gust mai bun decât victoria. Apoi te-am întâlnit pe tine." Am înghițit emoția care îmi ardea în gât. "Și toate celelalte lucruri... au dispărut. Am trecut prin vremuri întunecate, dar tu ai fost *întotdeauna* cea mai strălucitoare parte a vieții mele. Chiar și atunci când ne-am despărțit. Chiar și atunci când am plecat. Doar știind că exiști undeva în această lume a fost suficient."

Isabella își duse un pumn la gură, cu ochii lucioși în lumina argintie.

"Nu am trăit cu adevărat înainte de tine", am spus. "Și nu vreau să-mi imaginez că voi trăi după tine." Mi-am lăsat fruntea pe fruntea ei, pieptul mă durea de nevoie și de dorință și de o mie de alte emoții pe care numai ea mă putea face să le simt. "Rămâi cu mine, iubire. Te rog."

Un mic plâns a sângerat și a îmbibat noaptea.

"Idiotule", a spus ea, cu obrajii umeziți de lacrimi. "M-ai păcălit la *prezervative.*"

Ușurarea a făcut ca greutatea să alunece de pe umerii mei. Corpul meu s-a lăsat, iar mâinile care îmi sugrumau plămânii s-au slăbit suficient pentru ca un râs să se elibereze.

"Nu sunt surprinsă", am murmurat. "Ai o slăbiciune deosebită pentru prezervative, mai ales pentru cele de..."

"Kai."
"Hmm?"
"Taci din gură și sărută-mă."
Isabella.
Da?
Taci din gură și lasă-mă să te sărut.

Așa că am făcut-o, profund și tandru, în timp ce amintirile noastre se întorceau în pieptul meu și se așezau acolo unde le era locul.

CAPITOLUL 42
Kai

În dimineața următoare, mi-am luat o zi liberă pentru prima dată în istoria mea la Young Corporation.

Echipa mea ar putea supraviețui fără mine pentru o zi. Aveam lucruri mai importante de făcut. "*Syzygy* nu este un cuvânt!" Isabella și-a plesnit o mână de coapsă. "Ești total a inventat asta."

Colțurile gurii mi-au tresărit. "Mă tem că Merriam-Webster nu este de acord."

"Da, ei bine, Merriam-Webster este o cățea", a mormăit ea. "Bine. Ai câștigat. *Din nou*."

Gura ei a format o bosumflare adorabilă.

Eram la a treia rundă de joc. Prăjiturele pe jumătate mâncate și două căni uriașe de ciocolată caldă împânzeau măsuța de cafea, iar flăcările scânteiau în șemineul de marmură. Fulgii de zăpadă dansau în afara ferestrelor, acoperind orașul cu un covor alb.

După plimbarea friguroasă de aseară pe podul Brooklyn, nici eu și nici Isabella nu aveam chef să ieșim afară, așa că ne-am ascuns în apartamentul meu cu mâncare, băuturi și jocuri de societate.

"Dacă te face să te simți mai bine, aproape că m-ai avut", am spus, aplecându-mă și dându-i un sărut. "Qi a fost inspirat."

"*Aproape* nu este același lucru cu a câștiga", a mormăit Isabella, dar bosumflarea ei s-a topit într-un suspin când am adâncit sărutul. Avea un gust de căldură, ciocolată și ceva minunat, specific *ei.*

Mâna mea a alunecat pe coapsa ei până când a ajuns la tivul din bumbac moale al unuia dintre vechile mele cămăși cu nasturi. Faptul că o vedeam purtându-mi hainele a aprins în mine ceva primar și posesiv; arăta atât de frumoasă, atât de perfectă și atât de a mea.

Isabella și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu. Jocul nostru de societate ar fi degenerat într-un cu totul alt tip de joc dacă nu mi-ar fi sunat telefonul, smulgându-ne din îmbrățișarea noastră.

Am făcut o pauză la identificarea apelantului, dar am răspuns fără a trăda o reacție vizibilă. "Felicitări." Richard Chu a sărit peste amabilități și a trecut direct la subiect.

"Până la urmă, compania rămâne cu un tânăr." Și asta a fost tot.

După luni de scheme, strategii și acumulări, am devenit oficial următorul CEO al Young Corporation, nu cu un bang, ci cu o conversație scurtă și simplă. "Ei bine?" Neliniștea a sculptat expresia Isabelei. Îi spusesem că votul era astăzi; trebuie să fi ghicit scopul apelului. "Ce s-a întâmplat? Ce a spus?" Am permis în sfârșit ca un zâmbet să mi se strecoare pe față. "Am câștigat."

Cuvintele abia mi-au ieșit din gură înainte ca ea să țipe și să mă trântească la pământ cu o forță surprinzătoare pentru cineva atât de mic.

"Știam eu!" Fața ei strălucea de mândrie. "CEO Young. Cum vă simțiți?"

"Bine." Mi s-a încins sângele când i-am încadrat șoldurile cu mâinile. Era greu să

să formez un răspuns detaliat când ea se afla pe mine, îmbrăcată doar în cămașă și lenjerie intimă. "Dar te simți mai bine."

Isabella și-a dat ochii peste cap, deși obrajii i s-au înroșit la răspunsul meu. "Serios? Te gândești la sex chiar acum? Tocmai ai devenit *director executiv*. Asta e ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna! De ce nu ești, nu știu, să spargi șampania și să sari în sus și în jos de emoție?".

"Pentru că stai deasupra mea, iubire." Am râs din nou când s-a încruntat la mine. Doamne, o adoram. "Serios vorbind, sunt fericită, dar m-am împăcat cu rezultatul înainte de apelul lui Richard."

Atunci când un vot se prelungește atât de mult ca acesta, anticiparea se stinge. În plus, aveam deja ceea ce îmi doream chiar în această cameră cu mine.

"Deci, sunteți în relații bune acum?" a întrebat Isabella. "Nu s-a lăsat prins în chestia cu Russell, nu-i așa?".

"*Bune condiții* este un termen prea optimist", am spus eu sec. "Dar am dezvoltat o înțelegere reciprocă."

Richard și cu mine nu ne-am înțeles niciodată în majoritatea lucrurilor, dar era unul dintre puținii membri ai consiliului de administrație pe care Russell nu putea găsi ceva murdar, iar el a condus consiliul în mod admirabil în timpul recentei furtuni. Între timp, am dovedit că eram dispus să lupt pentru companie și să lucrez cu el, chiar dacă numai în ceea ce privește logistica și să mă asigur că Russell și Victor își vor primi pedeapsa.

Lui Victor i se încheiase calitatea de membru al Valhalla. Clubul nu privea cu ochi buni sabotajul între membri și, cu ajutorul lui Christian, am dat lovitura la *National Star*. Tabloidul se presupune că se implicase în mituirea poliției și în piratarea telefoanelor în urmărirea poveștilor sale și se afla atât sub tirul legii, cât și al publicului. Existau șanse să se prăbușească și să îl ia cu el pe Victor Black. L-aș fi confruntat în persoană, dar nu merita nici măcar o secundă în plus din timpul sau energia mea.

Când i-am spus lui Richard, a râs și mi-a oferit un trabuc de felicitare. Nu ne plăceam unul pe celălalt, dar ne respectam.

"Pe această temă..." Am ridicat-o pe Isabella și am pus-o ușor deoparte. "Mai am de dat un telefon înainte de a continua jocul nostru antrenant de Scrabble."

A tresărit. "Kai, te iubesc, dar te rog să nu mai pronunți niciodată expresia "*joc de Scrabble*"."

Încă purtam un zâmbet când i-am dat FaceTimed mamei mele. Trebuie să fi auzit vestea până acum, dar am vrut să confirm și să văd reacția ei.

Era ora prânzului în Londra, așa că mă așteptam să răspundă în biroul ei. În schimb, a răspuns după o jumătate de duzină de apeluri - un timp record pentru ea - în ceea ce părea a fi un... dormitor? O fereastră cu bovindou se întindea pe peretele din spatele ei, reflectând luminile nocturne ale unui oraș care nu era deloc Londra.

"Kai." Mama mea părea agitată. "Credeam că-ți iei o zi liberă. Ce s-a întâmplat?"

"Rezultatele au venit. Am câștigat." Am sărit la problema mai importantă care ne interesa. "Unde ești?" *Și cu cine ești?*

Apartamentul, roșeața obrajilor ei, ora târzie...

Doamne, mama avea un amant.

Stomacul meu a tresărit, amenințând să-mi expulzeze micul dejun. Nu mă mai simțisem atât de oripilat de când o Abigail în vizită s-a furișat în dulapul meu cu câțiva ani în urmă și mi-a rearanjat cravatele după lungime în loc de culoare, ca o glumă.

"Da, am primit mai devreme un telefon de la Richard. Felicitări." Fața mamei mele s-a înmuiat. "Compania va fi pe mâini bune."

Pentru o fracțiune de secundă, șocul a depășit groaza mea. Leonora Young nu era genul de părinte care își cocoloșea copiii când venea vorba de afaceri. Nu-mi puteam aminti ultima dată când fusese atât de sinceră în a mă sprijini; indiferent cât de mult realizam eu sau Abigail, întotdeauna era mai mult. Mai multe laude, mai multe premii, mai multă putere.

A fost prima dată când am simțit că ceea ce am făcut este suficient.

O căldură inconfortabilă s-a strecurat în pieptul meu, pentru a dispărea doar câteva secunde mai târziu, când o voce gravă de bărbat s-a alăturat conversației.

"Nono, e unsprezece noaptea." O sclipire de păr sărat și piperat a intrat în cadru. "Spune-i celui care sună-ah."

Bărbatul de lângă mama se uita la mine cu o doză egală de vinovăție, uimire și jenă.

Groaza mea de mai devreme a revenit, cu colți și dinți. "*Tată*?"

Fața lui Edwin Young s-a înroșit într-o nuanță vie de stacojiu. "Bună, Kai. E ceva neașteptat."

Vizavi de mine, Isabella și-a dezlegat maxilarul. *Părinții tăi? a* spus ea cu glas tare. Părea că nu știe dacă să râdă sau să se strâmbe.

Nu m-am putut hotărî să răspund.

Părinții mei. Împreună. În ceea ce era evident o cameră de hotel, făcând... Stomacul meu s-a revoltat din nou.

"Îmi dau seama că acest lucru trebuie să fie un șoc." Tatăl meu și-a curățat gâtul. La șaizeci și doi de ani, era încă zvelt și în formă datorită jocurilor regulate de tenis și a unei diete fără carne roșie. "Dar mama ta și cu mine suntem... suntem..."

"Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Edwin", a spus mama mea cu nerăbdare. "Sper că ești mai elocvent atunci când te adresezi clienților." S-a întors din nou cu fața la mine. "Tatăl tău și cu mine am reluat o relație romantică. Asta nu înseamnă neapărat că ne vom împăca, deoarece sexul..."

"Oprește-te chiar acolo." Am ridicat mâna liberă. Cuvântul "*sexual" care* a ieșit de pe buzele mamei mele a fost suficient pentru a mă face să vreau să-mi albesc urechile. "Nu am nevoie de detalii". M-am concentrat asupra orașului din spatele ei. Nu fusesem atentă mai devreme, dar linia orizontului era inconfundabilă. "Ești în *Shanghai*?"

Obrajii i s-au colorat. "Da. Am zburat aici la începutul acestei săptămâni pentru o călătorie de ultim moment."

Nu a fost nevoie să întreb dacă călătoria era de afaceri sau de plăcere. Nu o mai văzusem pe mama mea atât de relaxată și de liniștită de când... niciodată.

Deodată mi-a venit o idee. "De asta te retragi?" Privirea mea s-a plimbat între ea și tata, care studia tavanul cu o aparentă fascinație. Nu mi-o puteam imagina pe mama renunțând la cariera ei pentru un bărbat, dar se întâmplaseră lucruri mai ciudate. Cu o lună în urmă, nu mi-l puteam imagina pe blândul și sfiosul Russell Burton

șantajând jumătate din consiliu.

"Nu. Nu neapărat." Mama a tăcut pentru o clipă, ca și cum s-ar fi gândit dacă să continue sau nu. "Am avut o problemă de sănătate anul trecut", a spus ea în cele din urmă, cu vocea ei liniștită. "Medicii au găsit ceea ce credeau că este o tumoare în gâtul meu. S-a dovedit a fi o eroare de imagistică, dar sperietura a pus multe lucruri în perspectivă."

O menghină îmi strângea pieptul. "Nu mi-ai spus niciodată asta, nici mie, nici lui Abigail."

"E bine că nu am făcut-o, având în vedere lipsa totală de competență a doctorului." Mama și-a strâns buzele. "Evident, am schimbat echipele medicale de atunci, dar nu am vrut să vă împovărez pe tine sau pe sora ta înainte de a avea o confirmare completă. Tatăl tău s-a întâmplat să fie la Londra în săptămâna de după diagnosticul meu greșit și, din moment ce aveam nevoie să vorbesc despre asta, dar nu aveam încredere în nimeni din afara familiei..."

"Ne-am reluat relația", a încheiat tatăl meu. "Încă îmi păsa de mama ta, chiar dacă am fost despărțiți. Nu am vrut să treacă singură prin așa ceva."

"A început platonic, dar era evident că între noi existau câteva sentimente nerezolvate." Mama mea a scos un oftat. "Pe scurt, ne-am despărțit când eram tineri și încăpățânați. Prioritățile mele s-au schimbat de atunci, mai ales cu sperietura mea de sănătate. Vreau să petrec mai mult timp în afara biroului și cu familia. În plus..." Un zâmbet mâhnit i-a traversat buzele. "Sunt la cârmă de mult timp. Companiile care nu se schimbă riscă să stagneze și este timpul pentru un director general cu perspective noi."

Mi-am trecut o mână peste față, încercând să dau sens la tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore. Între împăcarea mea cu Isabella, vestea CEO și dubla bombă a mamei mele, viața mea se înclinase atât de mult de pe axa sa încât nu mai puteam gândi limpede. Cu toate acestea, nu mă deranja atât de mult pe cât m-ar fi deranjat cu câteva luni în urmă.

Companiile care nu se schimbau riscau să stagneze, dar același lucru se putea spune și despre oameni. Viața mea a urmat linii drepte timp de peste trei decenii, iar puțin haos făcea bine la suflet.

"Dacă tot a venit vremea confesiunilor, mai am un lucru să-ți spun." Mi-am înclinat ecranul astfel încât părinții mei să o poată vedea pe Isabella, care i-a salutat cu un zâmbet slab și un salut cu mâna. "M-am întors cu Isabella. Și, de data asta, stăm împreună."

Mama mea nu părea surprinsă. "M-am gândit și eu la fel", a spus ea sec. "Clarissa și-a sunat părinții ieri și le-a spus că o nuntă Teo-Young nu este în cărți."

"Nu v-am întâlnit niciodată și nici nu știu când și de ce v-ați despărțit", i-a spus tatăl meu lui Isabella. "Dar mă bucur că sunteți din nou împreună."

Zâmbetul ei îi sculpta gropițe în obraji. "Mulțumesc."

Fiindcă era atât de târziu în Shanghai, nu am lungit conversația. I-am promis că nu-i voi spune lui Abigail despre părinții mei până când mama mea nu va vorbi cu ea și am închis.

Ușurarea a slăbit pumnul din jurul inimii mele. Poate că era vorba de vacanța ei, de victoria mea sau de o combinație a celor două, dar reacția mamei mele la relația noastră a fost surprinzător de tăcută. În afară de câteva suspine și încruntări dezaprobatoare, se abținuse de la obișnuitele ei replici. Probabil că și-a dat seama că obiecțiile ei vor cădea în urechi surde, iar Leonora Young era suficient de inteligentă pentru a nu-și pierde timpul luptând într-o bătălie pierdută. "A mers mult mai bine decât ne așteptam", a spus Isabella în timp ce începeam o nouă rundă de Scrabble. "Este uimitor cât de mult sex poate relaxa pe cineva."

Aproape că mi-am scuipat băutura. "Încerci să mă traumatizezi?" Am întrebat,

îngrozit. "Vorbești despre mama mea."

"Îmi pare rău, credeam că ești deja traumatizată de faptul că ți-ai văzut părinții în pat
-" S-a întrerupt cu un strigăt de râs când am tras-o spre mine și am imobilizat-o la pământ.

"Termină propoziția asta și îți ascund toate thrillerele până când vei citi fiecare cuvânt din
Divina Comedie", am amenințat. "Versiunea tradusă în latină."

Râsul ei a dispărut. "Nu ai îndrăzni".

"Încearcă-mă."

"Dacă faci asta..." Și-a prins picioarele în jurul taliei mele, cu ochii strălucind de provocare. Căldura mi-a alergat direct în zona inghinală. "Nu voi face sex până când nu pui cărțile la loc."

"Dragă, amândoi știm că ai ceda înaintea mea."

Isabella și-a arcuit o sprânceană. "Vrei să punem pariu?"

Nu am mai reluat jocul de societate în acea zi.

În mod normal, eram un adept al terminării lucrurilor începute, dar câteva ore mai târziu, când zăceam transpirați și sătui în patul meu, nu-mi păsa că lăsasem farfurii murdare și un joc de Scrabble pe jumătate terminat în sufragerie.

La urma urmei, aveam tot restul vieții la dispoziție pentru a o termina.

Epilog

ISABELLA

Doi ani mai târziu

"Oh, Doamne. E aici." M-am uitat fix la raft. "*E aici*."

"Bineînțeles că este. De aceea am venit." Vivian m-a împins spre bibliotecă. "Du-te! Ăsta e momentul tău."

Nu m-am mișcat. Nu puteam procesa cu adevărat priveliștea din fața mea.

Coloana vertebrală roșie. Numele imprimat în alb. Anii de muncă și de editare, toți legați într-o singură carte de buzunar.

Romanul meu de debut, *Mistress in Waiting*, așezat chiar în mijlocul secțiunii de thriller din librăria mea preferată.

O mână caldă mi-a atins spatele. "Felicitări", a spus Kai. "Ești oficial un autor publicat."

"Sunt un autor publicat", am repetat. La început, cuvintele au avut un gust efemer, dar apoi s-au solidificat, căpătând gustul pământesc al realității. "Aceasta este cartea mea. Oh, Doamne." Ritmul inimii mele s-a accelerat. "Am reușit. Am *reușit!*"

Stupoarea mea a cedat și mi-am aruncat brațele în jurul lui, în timp ce greutatea realizărilor mele a căzut. El a râs, cu fața plină de mândrie, în timp ce eu chiuiam și făceam un mic dans fericit.

Nu-mi păsa cât de prost arătam, pentru că după atâtea chinuri, eșecuri și eșecuri, eram în sfârșit un *autor publicat.*

Lui Jill Sherman i-a plăcut manuscrisul revizuit și mi-a oferit oficial reprezentarea acum doi ani. Ea a prezentat cartea și, după ce a primit câteva oferte de la casele mari, dar nu și de la cele mari, am semnat cu o editură mică, dar foarte respectată, care își construia o editură de thrillere. Acum, după nesfârșite editări și revizuiri, cartea a fost lansată în lume.

Nu aveam de gând să mă transform peste noapte în Nora Roberts sau Dan Brown, dar nu-mi păsa. Mi-am terminat povestea, mi-a plăcut și asta era tot ce conta.

Eram deja în plin proces de redactare a secvenței. Kai a citit-o pe bucăți, pe măsură ce o scriam, ceea ce a făcut ca procesul să fie mult mai ușor decât în cazul originalului. A fost greu să mă pierd în mintea mea când el era mereu acolo să mă scoată de acolo.

Dar chiar dacă *nu ar fi fost* acolo, mi-ar fi fost mai ușor. Mi-am dezvoltat o rutină care funcționa pentru mine și am pus mai puțină presiune asupra mea pentru a scrie o primă versiune perfectă. Oricum, totul era editat și revizuit la naiba înainte de a merge la tipar.

Odată ce mi-am eliberat nevoia de perfecțiune, cuvintele au curs. Mai erau încă

zile în care îmi venea să-mi smulg părul din cauza unor propoziții care nu se formau sau a unei scene care nu se cristaliza, dar, în cea mai mare parte, eram al naibii de încântată să lucrez la poveste.

După ani întregi de rătăcire, îmi găsisem în sfârșit scopul - să creez, atât pentru mine, cât și pentru alții.

"Hai să facem o poză", a sugerat Alessandra. "Trebuie să comemorăm momentul." Ea, Vivian și Sloane mă însoțeau pentru sprijin moral.

Nu mai lucram la Floria Designs, dar trebuia să fie un job temporar. Alessandra construise o echipă grozavă de când plecasem eu, iar mica afacere prospera. Nu același lucru se putea spune despre relația ei cu Dominic, dar asta era o cu totul altă poveste.

Am luat unul dintre exemplare de pe raft și m-am pozat cu el. Probabil că era cea mai de prost gust fotografie pe care o făcusem vreodată; abia așteptam să o printez și să o înrămez.

"Întoarce-te doi centimetri la stânga", a ordonat Sloane. "Acum ridică-ți bărbia, zâmbește... zâmbește încă puțin... perfect."

Era atât de perfecționistă încât fotografiile ei durau o veșnicie, dar ieșeau atât de bine încât nimeni nu se plângea.

Am ținut cartea după fotografie, bucurându-mă de greutatea și textura ei. Primisem exemplare în avans de la editorul meu, dar până în acel moment, nu mi se părea *reală.* Aceasta era a mea, de la concept până la execuție. Luasem o idee și creasem o întreagă lume, una în care alți oameni puteau intra și în care se puteau pierde. Fiecare carte era o amprentă în istorie, și mi-am lăsat amprenta.

Mi s-a format un nod în gât în timp ce mica mea sământă de mândrie a înflorit într-un copac matur, cu rădăcini cu tot.

Telefonul meu a vibrat cu un apel FaceTime. Fața lui Felix a umplut jumătate din ecran când am răspuns. În spatele lui, Miguel și Romero și-au vârât capetele deasupra lui ca să poată vedea și ei.

"Ei bine?", a spus el, sărind peste salutul său obișnuit. "Este acolo? Arată-ne!"

"Este." Am zâmbit, învârtind camera în jurul valorii de a arăta cărțile "*Stăpâna în așteptare"* așezate frumos pe raft. "Dacă te porți frumos cu mine, îți dau un autograf pe una." "Nu avem parte de o excepție de familie? Asta e rece." Miguel a clătinat din cap. "Doar... publicat și tu deja ai uitat de noi."

"Este o evoluție naturală", a spus Romero. "Costul celebrității".

"Oh, faceți liniște, voi doi. Nu o mai necăjiți pe sora voastră." Vocea mamei mele a apărut înaintea ei. Felix s-a dat la o parte, iar trăsăturile ei blânde au înlocuit pe ecran trăsăturile lui cizelate. "Oh, ia te uită!", a răsuflat ea. "Numele tău pe copertă! Sunt atât de mândră de tine! Acum, ai grijă să trimiți copii rudelor tale din Filipine, altfel n-o să mai aud de asta când mă întorc..."

"Isa!" Lola a împins-o pe mama la o parte și s-a uitat la mine. Ridurile ei păreau să se fi dublat de la ultima dată când o văzusem, dar ochii ei erau la fel de ageri ca întotdeauna. "Lasă-mă să văd. Hmm. Sunt butonii ăia de pe copertă? Nu-mi dau seama. Vederea nu e prea bună zilele astea. Arturo!", a strigat ea, chemându-l pe bunicul meu. "Vino încoace. Ți se par butonii ăia niște butoniere?"

Am râs, cu o căldură în piept în timp ce familia mea se împingea și se certa de cealaltă parte a ecranului. Erau un dezastru uneori, dar erau dezastrul meu și mă sprijiniseră incredibil de mult în călătoria mea editorială. Majoritatea lor, oricum.

Zâmbetul meu a dispărut când a apărut Gabriel. El a fost ultimul care a intrat la telefon, iar comportamentul său sever și solemn era un contrast puternic față de tachinările celorlalți frați ai mei.

"Felicitări", a spus el. "Publicarea unei cărți este o mare realizare." "Mulțumesc."

L-am strâns mai strâns de corp cu brațul liber. "Ți-am dovedit că te-ai înșelat, nu-i așa?" Am spus-o ușor, dar amândoi știam că nu glumeam.

"Ai făcut-o." Spre șocul meu, o mică curbură a gurii sale a îndulcit severitatea expresiei sale. "Și nu am fost niciodată mai fericit să mă înșel."

Mi s-a blocat vocea în gât. Eram atât de derutată de răspunsul lui Gabriel, încât nu am reușit să adun un răspuns adecvat.

Ura să se înșele. Credeam că vrea să mă vadă eșuând doar pentru a dovedi că avea dreptate în privința flecărelii mele, dar părea sincer fericit pentru mine. Ei bine, atât de fericit pe cât putea să arate Gabriel, ceea ce era încă sumbru după standardele normale.

Poate că nu eram singurul din familie care își subestimase un frate sau o

soră. "Oh." Am tușit, căldura acoperindu-mi pielea. "Um, mulțumesc."

Poate că ar fi trebuit să mă aștept la reacția lui. Am intrat în posesia moștenirii mele anul trecut, după ce el și mama mea au fost de acord că manuscrisul meu finalizat și contractul de vânzare a cărții îndeplineau termenii clauzei. Mama mea vorbise cel mai mult în timpul convorbirii noastre, dar Gabriel votase "da" pentru a-mi da banii. Asta a contat pentru ceva, nu?

"Cu plăcere", a spus el. "Ne vedem peste câteva luni, de ziua mamei. Să sperăm că până atunci vei fi început a doua ta carte. Nu poți face carieră dintr-o singură carte."

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce momentul nostru de apropiere între frați se evapora. Era plăcut să văd că Gabriel nu se schimbase *atât de* mult.

Când am închis, prietenii mei se îndreptau spre un stand de non-ficțiune care prezenta noile memorii de călătorie ale lui Leo Agnelli și un fost director executiv al Black & Co., care povestește în detaliu dispariția companiei. Alessandra continua să își verifice și să își bage telefonul în buzunar. Probabil că era Dominic care suna - și era ignorat - pentru a suta oară. Bine. Omul merita să sufere puțin. Kai, pe de altă parte, răsfoia ultimul număr din Ruby Leigh.

"Nu", am spus eu. "Categoric nu. Nu ai voie să o distrugi traducând-o în latină."

"Nu prea înțeleg cum ar putea asta să o ruineze", a spus el, părând jignit. "Pot să o traduc pe Wilma Pebbles, dar nu pot să o traduc pe Ruby Leigh? Le iubești pe amândouă". Nu făcuse prea multe traduceri în latină în ultima vreme, pentru că era foarte ocupat la birou.

Munca unui director general nu se încheia niciodată, mai ales după ce achiziția DigiStream și integrarea acesteia în Young Corporation îi acaparase viața timp de câteva luni. Din fericire, totul decursese la fel de bine cum sperase.

Cred că a avut timp să se dedice din nou hobby-urilor sale, dar am refuzat să-l las să se atingă de autorul meu preferat.

"Îi iubesc pe amândoi, dar te las să o traduci pe Wilma doar ca să te văd cum te chinui să găsești expresia potrivită pentru "*scula dinozaurului"* în latină."

Un alt râs mi-a bolborosit în gât când a așezat cartea înapoi pe raft și m-a tras spre el cu o privire fals amenințătoare.

"Ar trebui să te bucuri că este ziua ta cea mare, altfel nu aș fi lăsat să treacă asta." Kai mi-a mângâiat ceafa cu degetul mare. "Cum te simți să fii un autor publicat?".

"Destul de uimitor." Fața mea s-a înmuiat. Mă mutasem cu Kai anul trecut, dar indiferent de câte dimineți mă trezeam lângă el sau câte nopți adormeam împreună, nu reușeam să trec peste faptul că acest bărbat uimitor era al meu. "N-aș fi putut s-

o fac fără tine."

"Da, ai fi putut." Gura lui a atins-o pe a mea într-un sărut blând. "Dar mă bucur că am reușit să o facem împreună."

A fost alături de mine în timpul nopților târzii, al crizelor de cofeină și al căderilor de tensiune din mijlocul ediției. Da, aș fi putut să le supraviețuiesc singură, dar el a făcut călătoria mult mai bună. Întotdeauna a făcut-o.

Am zâmbit și i-am întors sărutul. "Și eu."

KAI

"Înșeli?" a cerut Miguel. "*Nu* ai *cum* să câștigi de atâtea ori la rând. Este imposibil din punct de vedere statistic."

"Eu nu trișez." Am curățat tabla de Scrabble de piese. "Pur și simplu am un vocabular vast."

"Nu vă obosiți să vă certați", a spus Isabella peste gemetele și protestele familiei sale. "Este insuportabil când vine vorba de jocurile de societate."

"La *orice* meci", a mormăit Romero, evident încă supărat pe înfrângerea suferită la tenis mai devreme în acea zi.

Eu și familia Isabellei eram adunați la casa mamei ei din Los Angeles pentru Christmasbirthdaynewyearpalooza, pe care în cele din urmă au prescurtat-o în CBNYP. Când am sugerat soluția la sărbătoarea de anul trecut, s-au uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut un cap în plus. Aparent, scurtarea numelui ridicol de lung într-un acronim nu le-a trecut niciodată prin minte.

Era al doilea an în care sărbătoream cu ei și mă simțeam suficient de confortabil încât să nu mă mai rețin când venea vorba de jocurile și activitățile noastre.

Începusem ziua cu o reprezentație la pian în cinstea tatălui Isabelei. Ea a cântat o piesă de Chopin, în timp ce eu am continuat cu "Hammerklavier". Interpretarea mea a evoluat mult de la uimitoarea realizare a faptului că Isabella mă putea întrece cu ani în urmă. După multă practică, o perfecționasem până la punctul în care chiar și lolo ei a salutat încheierea ei cu lacrimi în ochi.

Isabella a insistat asupra faptului că îmbunătățirea mea nu se datora practicii, ci faptului că am găsit ceea ce îmi "lipsea".

Inima.

Ceea ce era ridicol. Practica a făcut perfecțiunea, nu inima. Dar am ținut-o aproape de mine oricum.

"Ce urmează? Nu cred că mai pot suporta să pierd încă o rundă în fața domnului Vocabular", a glumit Clarissa.

În blugii ei, cu tricou și sandale, arăta extrem de diferită de socialita care purta perle și tweed și care se mutase în Manhattan cu doi ani în urmă.

Clarissa și Felix au început oficial să se întâlnească nu la mult timp după ce eu și Isabella ne-am împăcat. Ea se mutase în L.A. anul trecut și în prezent lucra la muzeul local unde el era artistul rezident. Părinții ei făcuseră o criză de nervi, dar nu puteau face mare lucru în privința asta, iar California i se potrivea. Părea mai fericită și mai relaxată aici decât fusese vreodată în New York.

"Săgeți", am spus, schimbând o privire rapidă cu Felix. "Ultimul joc al zilei."

De data aceasta, Isabella a fost cea care a gemut. "Sunt convinsă că faci asta intenționat", a spus ea în timp ce ieșeam în curtea din spate. "Continui să alegi activitățile pe care eu nu le aleg... Doamne!".

Pașii ei s-au oprit brusc. Se holba, cu gura căscată, la priveliștea din fața ei.

Cu ajutorul fraților ei, am reprodus peretele cu baloane de la prima noastră întâlnire neoficială din Bushwick. Ne-am trezit în zori în acea dimineață pentru a-l monta, dar a meritat pentru șocul de pe fața ei.

"Cum ai făcut asta?" a respirat Isabella.

"Cu o supraabundență de cofeină și cu ajutorul fraților tăi", am spus eu. "M-am gândit că toată lumea ar trebui să experimenteze asta cel puțin o dată în viață. De asemenea, Gabriel este un mare fan *Princess Diaries 2*."

M-a privit fix din locul lui de lângă săgeți. "Nu sunt un *fan*", a spus el. "Îmi place povestea. Asta e tot."

Relația noastră dificilă se mai domolise de când mă confruntase în barul hotelului, cu doi ani în urmă, dar eram prea asemănători în prea multe privințe pentru a fi vreodată cei mai buni prieteni.

"Sigur." Romero a zâmbit. "De aceea ne pui să-l revădim în fiecare Crăciun."

"Eu nu vă *pun să* faceți nimic", a răbufnit Gabriel. "Nu am timp pentru prostiile astea. Lola are nevoie de ajutorul meu." S-a învârtit pe călcâie și a mărșăluit rigid spre locul unde

Bunica Isabelei încerca să deschidă un borcan de salsa.

"Nu este CBNYP dacă Gabe nu se enervează pentru ceva", a spus Isabella râzând. S-a urcat pe vârfuri și mi-a apăsat un sărut rapid pe gură. "Îți mulțumesc că îmi suporți familia. Știu că uneori pot fi foarte mulți".

"Îmi plac. Sunt distractive." I-am trecut un braț în jurul taliei și i-am zâmbit. "În plus, ai suportat reînnoirea jurământului părinților mei, așa că îți sunt dator."

Amândoi am tresărit la această amintire.

Părinții mei și-au reînnoit oficial jurămintele în urmă cu șapte luni, în cadrul unei ceremonii fastuoase pe Jade Cay. Ceremonia în sine a fost frumoasă, dar nu și pregătirile care au dus la ea. Mama mea a convins-o pe Isabella să o ajute pe ea și pe Abigail să planifice evenimentul, ceea ce însemna că *eu am* fost convinsă să ajut la eveniment. Încă mai aveam coșmaruri despre tul și modele florale.

"Renunță la PDA. Este dezgustător." Miguel ne-a băgat câte o săgeată în fiecare mână. "Haideți. Hai să începem spectacolul ăsta. Soarele e pe cale să apună."

Isabella devenise mai bună la darts, dar ținta ei era încă 50-50. Mă bazam pe faptul că abilitățile ei se vor situa astăzi la capătul mai prost al spectrului.

Nervii îmi jucau sub piele când ea și-a schimbat poziția și și-a tras brațul în sus. Lumina soarelui de la sfârșitul după-amiezii a găsit-o, învârtind mătasea neagră-violetă cu auriu și desenând umbre pe pielea ei bronzată. Sprâncenele ei s-au încruntat și, în ciuda anxietății mele, nu m-am putut abține să nu zâmbesc la concentrarea ei.

Eram împreună de doi ani, dar niciodată nu aș fi trecut peste faptul că era a mea.

Săgeata a zburat prin aer și a ricoșat inofensiv în perete. M-a cuprins ușurarea, urmată de o a doua avalanșă de nervi.

"La *naiba*." Isabella a pufnit, părând să nu țină cont de tulburarea mea interioară și de felul în care familia ei s-a strecurat înapoi în casă. "Apreciez că ți-ai făcut timp să aranjezi asta. Chiar îți mulțumesc. Dar anul viitor, *trebuie* să alegi ceva la care mă pricep, cum ar fi o sesiune de cumpărături cronometrate sau un maraton de lectură."

"Voi ține minte asta." Am pescuit o bucată de hârtie împăturită din borcan și i-

am înmânat-o. Un mic punct albastru a marcat colțul. "Între timp, iată întrebarea ta."

A suspinat și a desfăcut biletul. "Jur, dacă va trebui să vorbesc din nou despre cea mai mare frică a mea..." Fraza ei s-a întrerupt.

Scrisesem ceea ce voiam să spun înainte de a o spune, iar când și-a ridicat privirea de pe bilet, cu ochii strălucitori și gura tremurândă, eram deja într-un genunchi. Un diamant orbitor strălucea în cutia de inele deschisă în mâna mea.

A trebuit să ne confruntăm cu o mulțime de întrebări dificile pentru a ajunge unde eram astăzi, dar următoarea întrebare a fost cea mai grea și mai ușoară dintre toate.

"Isabella Valencia, vrei să te căsătorești cu mine?"

Vă mulțumim că ați citit *Regele Mândriei!* Dacă ți-a plăcut această carte, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea lăsa o recenzie pe platforma (platformele) pe care o alegi.

Recenzile sunt ca niște sfaturi pentru autor, și fiecare

ajută! Cu multă dragoste,
Ana

Pentru conținut bonus Kai & Isabella, vizitați anahuang.com/bonus-scenes

A avut-o, a pierdut-o... și va face orice pentru a o recâștiga.

Comandă acum *King of Greed* pentru povestea lui Dominic și a Alessandrei.

Păstrați legătura cu Ana Huang

Doriți să discutați despre cărțile mele și despre alte șmecherii amuzante cu cititori care gândesc la fel?
Alătură-te grupului meu exclusiv de cititori, Ana's Twisted Squad!

facebook.com/groups/anastwistedsquad

O puteți găsi pe Ana și în aceste locuri:

Website:
anahuang.com

Bookbub:
bookbub.com/profile/ana-huang

Instagram:
@authoranahuang

TikTok:
@authoranahuang

Goodreads:
goodreads.com/anahuang

Recunoștințe

Becca - Prietenul meu de brainstorming, majoretă și iubitoare de sushi. Te dai peste cap și sunt atât de recunoscătoare că te am în viața mea. Într-o zi, voi termina de curățat ceștile de cafea de pe biroul meu și vom putea sărbători cu mai multe rulouri de mână :)

Brittney, Salma, Rebecca, Sarah și Aishah - am parcurs atât de multe cărți împreună și nu aș fi putut cere cititori alfa/beta mai buni. Vă mulțumesc foarte mult pentru sprijinul și feedback-ul vostru constant!

Cait - entuziasmul tău pentru cuplurile mele mă face să zâmbesc întotdeauna. Să te văd cum reacționezi la Kai și Isa a fost una dintre părțile mele preferate ale procesului și nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru că mi-ai împărtășit cunoștințele și intuiția ta despre cultura filipineză. The Valencias nu ar fi fost la fel fără tine.

Theresa-Abilitatea ta de a oferi note grijulii cu un timp atât de scurt este incredibilă, așa că îți mulțumesc!

Amy și Britt - Să lucrez cu voi este o bucurie. Vă mulțumesc pentru atenția acordată detaliilor și pentru că îmi faceți poveștile să strălucească.

Cat - Ești un geniu. Asta-i tot.

Kimberly - Agentul meu extraordinar. Mulțumesc pentru tot ceea ce faci.

Pentru Christa, Pam și echipa Bloom Books - vă mulțumesc pentru dragostea și atenția pe care le acordați cărților mele. Este cu adevărat un vis devenit realitate să le văd în librăriile din SUA și Canada.

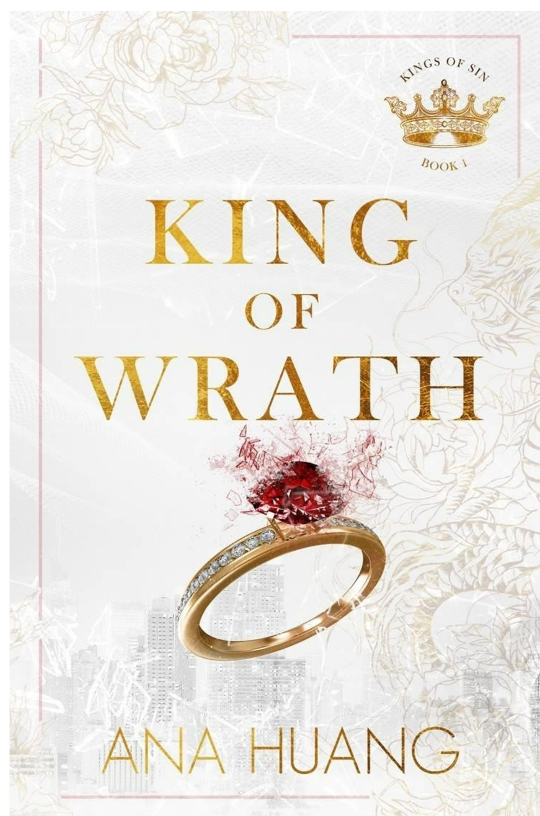
Lui Ellie și echipei Piatkus - Vă mulțumesc că ați împărtășit poveștile mele cu lumea. Să-mi văd cărțile în atât de multe țări este o experiență incredibilă și abia aștept să vă întâlnesc și să sărbătoresc cu unii dintre voi în persoană în curând.

Nina și familia Valentine PR - voi faceți ca lansarea cărților mele să fie o adevărată briză, iar eu vă apreciez până la lună și înapoi.

În cele din urmă, pentru minunații mei cititori - voi sunteți cea mai bună parte din a fi autor. Nu aș putea face acest lucru fără voi, așa că vă mulțumesc că îmi faceți mereu ziua mai frumoasă.

xo, Ana

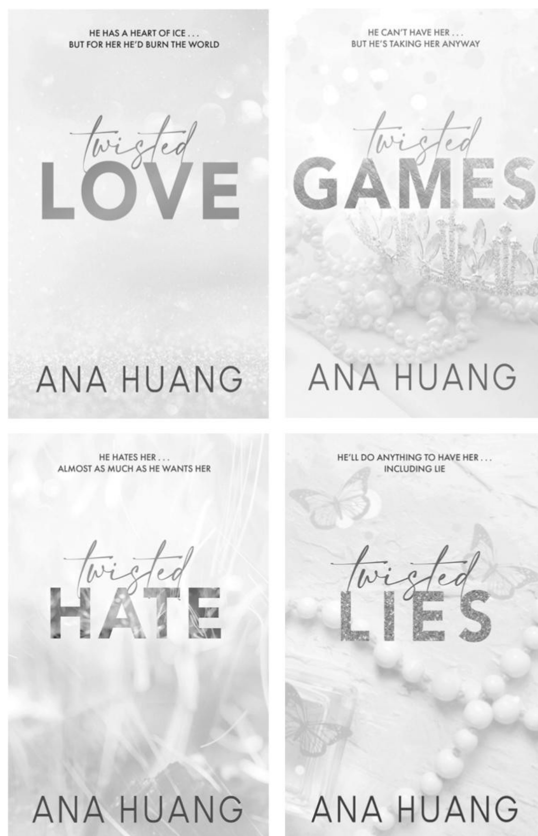
Nu ratați povestea lui Dante & Vivian în ...

Disponibil acum la

Nu ratați seria de
bestselleruri Twisted a Anei.

Disponibil acum la

